

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

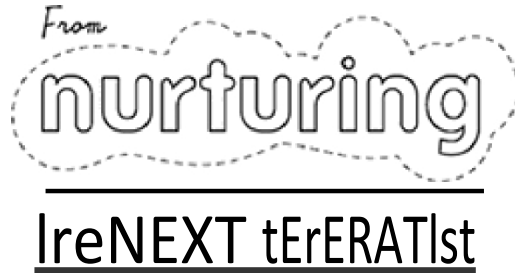
WE THREE HEROES

THE MEDORAN CHRONICLES NOVELLAS

LYNETTE NONI

BİZ ÜÇ KAHRAMAN

PanteraPress

zd @ n ecxgat tera9ies.'om tz a-s
aahlzzsllz kd Wo Ma ldeldzs A zs z
Mr temas axl w\ z "c

BİZ ÜÇ KAHRAMAN

MEDORAN KRONİKLERİ ROMANLARI

LYNETTE NONI

İlk olarak 2018 yılında Pantera Press Pty Limited tarafından yayınlanmıştır www.PanteraPress.com

Metin Telif Hakkı © Lynette Noni, 2018

Lynette Noni, bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tasarım ve Tipografi Telif Hakkı © Pantera Press Pty Limited, 2018

PanteraPress, üç eğik çizgi kolofon cihazı ve *iyi şeyler yapan iyi kitaplar* Pantera'nın ticari markalarıdır
Press Pty Limited.

Bu kitabın telif hakları ve tüm hakları saklıdır.

Yazarın haklarını desteklemenizi memnuniyetle karşılıyoruz, bu nedenle lütfen yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bazı gerçek olaylara dayanmasına rağmen bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, diyaloglar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, firmalar, olaylar veya yerlerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve telif hakkı kapsamında saklı tutulan hakları sınırlamaksızın, bu kitabın hiçbir bölümü taranamaz, çoğaltılamaz, saklanamaz, internet de dahil olmak üzere bir erişim veya dağıtım sistemine yüklenemez veya sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (dijital, elektronik, mekanik, fotokopi, ses veya ses kaydı ve metinden sese dahil) iletilemez, kopyalanamaz veya kullanıma sunulamaz. Bu kitap, ticari amaçla veya başka bir şekilde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralanmaması veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dolaşıma sokulmaması koşuluyla ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul uygulanmaksızın satılmaktadır.

Lütfen tüm izin taleplerinizi şu adrese gönderin:

Pantera Press, P.O. Box 1989 Neutral Bay, NSW, Australia 2089

veya info@PanteraPress.com

Bu kitap için Avustralya Ulusal Kütüphanesi'nden bir Kataloglama girişi mevcuttur.

ISBN 978-1-925700-97-8 (Ciltsiz)

ISBN 978-1-925700-92-3 (e-Kitap)

Kapak ve İç Tasarım: XOY Yaratıcı

Editör: James Read

Düzeltilen: Desanka Vukelich

Dizgi: Kirby Jones

McPherson's Printing Group tarafından Avustralya'da basılmış ve ciltlenmiştir

Pantera Press'in politikası, sürdürülebilir ormanlarda yetişen ağaçlardan elde edilen doğal, yenilenebilir ve geri dönüştürülebilir ürünler olan kağıtları kullanmaktır. Ağaç kesimi ve üretim süreçlerinin menşe ülkenin çevre düzenlemelerine uygun olması beklenmektedir.

Dear Reader,

D.C., Jordan & Bear might be considered sidekicks in The Medoran Chronicles, but to Alex, they are the heroes. They are her strength, they are her hope, they are the reason she never gives up despite such overwhelming odds.

Their stories are not easy to share. They endure loneliness & heartache, grief & despair. Their lives have not been without challenge. But, like Alex, they are overcomers.

And so, Dear Reader, are you.

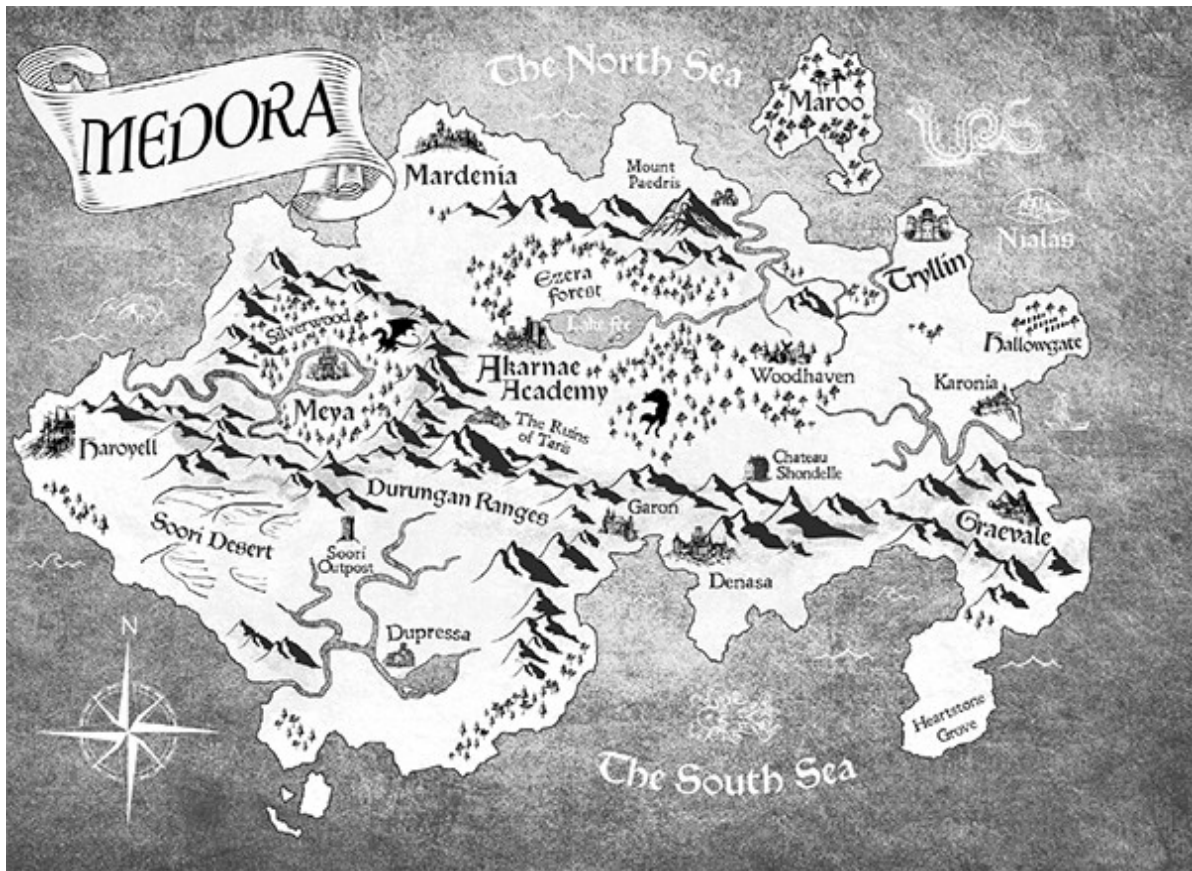
It is my hope that in revealing the trials & triumphs these three heroes face in their own journeys, you will be encouraged in yours.

Whatever you are going through, you are not alone.

D.C., Jordan & Bear are the heroes of their own stories.

It is time for their stories to be told.

A handwritten signature in black ink, featuring a large, stylized 'J' followed by the name 'moni' in a cursive script.

Yazarın Notu

Aşağıdaki novellalar ilk dört kitap için spoiler içermektedir

MEDORAN KRONİKLERİ

Bu sayfalarda yer alan öykülere başlamadan önce *Akarnae*, *Raelia*, *Draekora* ve *Graevale*'yi okumanız tavsiye edilir.

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[D.C.'NİN HİKAYESİ](#)

[TAÇLAR VE LANETLER](#)

[JORDAN'IN HİKAYESİ](#)

[YARALAR VE SESSİZLİK](#)

[AYI'NIN HİKAYESİ](#)

[KALPLER VE KAFALAR](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

TAÇLAR VE LANETLER

BİR ROMAN
MEDORAN KRONİKLERİ

Bir

Delucia yine rüya görüyordu.

Bu gece, güzel bir rüyaydı. Efsanevi bir draekon'un sırtında gökyüzünde uçuyordu, güneş tenini yıkıyor ve altındaki kızıl pullardan yansıyor.

Aşağıya baktığında, limandan saraya ve ötesine kadar tüm Tryllin'i görebiliyordu. Eğer gözlerini kısarak parlayan şehrin ışıltısını görmezden gelirse, doğu kulesinden çıkıntı yapan yatak odasının balkonunu neredeyse görebilecekti. Ama gözlerini kaçırdı. Şu anda saraydaki hayatı diye bir şey yoktu. Burada ve şimdi, hiçbir sorumluluğu, hiçbir görevi, hiçbir yükümlülüğü yoktu. Şehrin üzerinde süzülürken bir prenses değildi.

-Medora'nın insan tahtının varisi değildi. O bir hiçti. Hiç kimse değildi.

O özgürdü.

Sonra bulutlar içeri girerek güneş ışığını çaldı ve aniden altındaki draekon kayboldu.

Güçlü canavar artık onu havada tutmadığından, Delucia Sonbahar.

Şehre doğru düşerken dudaklarından sonsuz bir çığlık döküldü. artık parlamıyor, karanlıkla gölgeleniyordu. Her yerde ateş vardı, duman göklere yükseliyordu. Cildini yaktı ve boğazını tıkadı, çığlıklarını boğdu, yere daha da yakın düşerken diğerlerinin çığlıklarının kulaklarına ulaşmasına izin verdi. Şehrin kendisi, içinde sıkışıp kalan herkesle birlikte acı içinde çığlık atıyor gibiydi.

İnsanlar, onlar Delucia'nın insanlarıydı. Ve ölüyorlardı.

Bir gök gürültüsü duyuldu, Delucia'nın kulaklarını delemek ve çığlıkları bastıracak kadar yüksekti. Etrafında çakan şimşekler gözlerini kör edecek kadar parlaktı ve yanan şehrin görüntüsünü de beraberinde götürdü. Duyularından geriye kalan tek şey kulaklarındaki çınlama, duman kokusu, vücudunu yırtan rüzgâr ve artık neredeyse ulaşabileceği mesafede olan korların kavurucu sıcaklığıydı.

Görüşü, sevgili Tryllin'inin sonu kadar şok edici olan tek bir görüntüyü görecektik kadar netleşti.

Bu bir adamdı; sarayın merdivenlerinde duran, başında altın saçlardan bir taç olan, gözleri etrafını saran ateşler gibi parlayan bir adam.

Yüzü -Delucia daha önce hiç böyle bir yüz görmemişti. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu. Yine de ondan akan duyguları, tiksintiyi, nefreti hissedebiliyordu. Derisini kaplayan bir yağ gibiydi, onu boğuyor ve dışarıdan içeriye doğru zehirliyordu. Çünkü bir şekilde bu güzel adamın onu nefret ettiği şeylerin arasında gördüğünü biliyordu. Etraflarında ölmekte olan şehir gibi, onun da aynı kaderi paylaşmasını diliyordu.

Ve altın rengi gözleri onunkilere kilitlenecek kadar yakınına düştüğünde, gördüğü son şey onun ölümüne tanıklık ederkenki memnun ifadesiydi.

Delucia bir solukla doğruldu, eli çarpan göğsüne gitti. Yüksek sesle soluyarak nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı ve sabahın erken saatlerinde yatak odasına giren ışığın onu yatıştırmasına izin verdi.

"Bu bir rüyaydı," diye fısıldadı kendi kendine. "Sadece bir rüya."

Ama... çok *gerçekçi* gelmişti.

Kuşkusu, yorganını geriye itmesine ve titreyen bacakları üzerinde kalkarak balkona doğru sendelemesine yetti. Ancak ufukta uzanan Tryllin'in güzelliğine baktığında rahat bir nefes aldı.

Duman yok, ateş yok, gölge yok, fırtına yok.

Gerçekten de tepede tek bir bulut bile yoktu, yükselen güneş muhteşem bir gün olacağının işaretini v e r i y o r d u .

Sonunda kalp atışları sakinleşmeye başladı. Kendine engel olamayarak sessiz bir kahkaha attı ve bunun uyuyan zihninin yarattığı bir hayalden başka bir şey olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğunu merak etti.

"Eğlenceli bir şey mi, Prenses?"

Delucia irkilerek arkasını döndüğünde sert öğretmenini odasının girişinde buldu. Gür saçlı kadının gri kaşlarından biri kalkıktı ve belli ki bir cevap bekliyordu.

Delucia geceliğinin kenarıyla oynayarak, "Sadece bir rüya gördüm, Bayan Alma," dedi.

"Birrüya mı?"

Delucia doğru cevap vermemesi gerektiğini biliyordu, Alma'nın sesindeki uyarı ihtiyatlı davranması için yeterliydi. Ama kendine engel olamadı. "Bir draekon üzerinde uçuyordum, ta ki uçmayana kadar, sonra bir adam gördüm, ama o bir adam değildi."

Alma'nın kaşı daha da yukarı kalktı, öyle ki gözünün üzerinde temelsiz bir üçgen gibi duruyordu. "Erkek olmayan bir erkek mi? Nasıl bir delilik bu?"

Bu konuştuğunuz?"

Delucia hızla kaybolan rüyayı düşünürken dudağını ısırды, uyanık kaldığı süre uzadıkça görüntü netliğini kaybediyordu. Sonu göz önüne alındığında, gördüklerinin ve hissettiklerinin çoğunu hatırlamak istemiyordu. Ama kaybolursa da kaybolmasa da, "Sanırım-sanırım o bir Meyarin'di," diyecek kadar cevabından emindi.

Alma'nın ikinci kaşı ilk kaşıyla buluşmak için kalktı. "Draekonlar ve Meyarinler mi? Aman Tanrım, çocuğum. On üç yaşındasın, böyle saçmalıklar seni aşar." Alnı kırıştı, çizgiler yaşla birlikte derinleşmişti. "Zihnini böyle tuhaf hikâyelerle doldurduğunu için Üstat Ying'i suçluyorum sanırım?"

"Bu sadece bir rüyaydı, Hanımefendi," dedi Delucia sessizce, içinde bir endişe hissederek. Ying Usta'nın başının belaya girmesini istemiyordu - yine olmazdı. Meyarinlerin ve draekonların Medora'ya hükmettiği zamanlardan hikâyeler anlatması için sürekli yalvarması onun suçu değildi. Ölümsüz ırklardan herhangi birinin en son görülmesinin üzerinden bin yıl geçmiş olabilirdi ama çoğu insanın aksine Ying geçmişin efsanelerini yok saymakta ya da unutmakta o kadar hızlı değildi. Ve Delucia'yı dünyalarının tarihi konusunda eğitmekle görevli olduğu için -diğer şeylerin yanı sıra- başka kimsenin öğretemeyeceği şeyleri öğrenmesi için sahip olduğu en iyi şansı.

Elbette Ying'in kendisinin de en az Delucia kadar kadim ölümsüz varlıklardan büyülenmiş olmasının da yardımı olmuştu. Kendisine açıkça onaylamaz bir tavırla bakan katı Bayan Alma'nın aksine, onun rüyasını dinlemekten hoşlanacağını biliyordu.

"Prensesler rüyalar üzerinde durmaz," dedi Alma. "Uyurken ne hayal ettiğini senden başka kimseyi ilgilendirmez ve öyle de kalmalı. Beni duyuyor musunuz?"

Delucia Alma'ya sadece kendisine sorulan soruya cevap verdiğini hatırlatmamaya karar verdi. Bunun yerine başını eğdi ve "Evet, Hanımefendi" diye cevap verdi.

"Güzel," dedi Alma kaba bir şekilde. "Şimdi giyin çocuğum, yoksa kahvaltıya geç kalacaksın."

Alma dönüp odadan çıkarken Delucia tekrar manzaraya baktı ve içine bir melankoli çöktü. Rüyasının ikinci yarısı bir kâbusa dönüşmüş olsa da, başlangıcı harikaydı. Gökyüzünde süzülürken hissettiği özgürlük duygusu - ah, gözlerini kapatıp o ana dönmeyi nasıl da arzuluyordu.

Ama... anısının sevinci kısa sürdü, sonunda olan dehşetin gölgesinde kaldı; bu dehşet onu hâlâ etkiliyordu, çünkü nabızı çok daha sakin olmasına rağmen henüz dinlendirici bir kalp atış hızına geçmemişti. O gün adam -Meyarin- ona bakış şekli... Delucia onun nefretini *hissetmişti*. Tıpkı sonuyla karşılaştığında onun zevkini hissettiği gibi.

Ürpererek manzaradan uzaklaştı, süregelen rüyadan kurtulmaya kararlıydı.

Bu, bir imgelemin onu bu kadar etkilediği ilk sefer değildi. Kendini bildi bileli canlı bir hayalperestti ve çoğu zaman uyurken bilinçaltında yaşadıklarının net anılarıyla uyanırdı. Sadece... son zamanlarda rüyaları onu farklı hissettiriyordu. İlle de kötü bir farklılık değil, sadece farklı. Özellikle de rüyalarının rüyadan daha fazlası olduğu günlerde.

Delucia kimseye söylememişti ama yaz boyunca en az üç kez rüyaları gerçek olmuştu. Çoğunlukla küçük, önemsiz şeylerdi. Mesela Müdür Cassidy'nin Kalkanların başındaki görevinden emekli olacağını ve Komutan Nisha'nın Müdür William'ı bu göreve terfi ettireceğini hayal etmişti. Bu da Delucia'nın *bunu uykusunda* görmesinden iki gün sonra gerçek hayatta yaşanmıştı.

Bir de rüyasında Danışman Jaxon'un onu azarladığını gördüğü zaman vardı. Torunu Declan sarayı ziyaret ederken buruşuk bir gömlek giydiği için Jaxon tiradına kendini o kadar kaptırmıştı ki bir basamağı kaçırmış ve merdivenlerden düşerek ayak bileğini kırmıştı. Delucia bu huysuz danışmandan hiç hoşlanmamıştı ama yine de o rüya gerçekleştiğinde kendini kötü hissetmiş, belki de onu uyarmaya çalışmalıydı diye düşünmüştü.

Son olarak, sadece üç gün önce Delucia rüyasında kıyı şehri Harovell'den küçük bir heyetin sarayı ziyaret edeceğini görmüştü ve gerçekten de o sabah uyandığında babasından misafirlerin o akşam geleceğini ve sonraki on gün boyunca onlarla birlikte kalacağını duymuştu.

Delucia rüyalarından, önsezilerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Bir kez tesadüftü, iki kez soru işaretiydi, ama üç kez? Ve her olayda bu kadar özel ayrıntılar mı vardı? Birine anlatması gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştı. Endişelerini tam olarak kiminle paylaşması gerektiğini bildiğinden değil.

Mesele ona kimin inanacağı *değildi*; ne de olsa o bir prenesti. Hayır, bu onun akıl sağlığından kimin endişe edeceğiyle ilgiliydi. Bu kadar uzun süre sessiz kalmasının nedeni de buydu, bir de kendi hatırladıklarıyla ilgili hissettiği kuşklar.

Hiç değilse, son rüyasının gelecekteki olayları önceden haber veren bir rüya olmadığını bilmek onu rahatlatıyordu. Bayan Alma uyuyan zihninin uydurduğu saçmalıklar konusunda haklıydı; ejderhalar ve Meyarinler çoktan geçmişte kalmıştı.

"Prenses! Neden hala orada duruyorsunuz?"

Delucia Alma'nın sesiyle sıçradı, öğretmen geri döndüğünde Delucia'yı bıraktığı yerde bulmuştu.

"Aileniz ve misafirleri kuzey kulesinde sizi bekliyor.
Tanrım, çocuğum, hayal kurmayı bırak ve harekete geç."

Delucia hızlıca bir özür diledi ve aceleyle görevlilerin gece boyunca hazırladığı kıyafetlere yöneldi. Yaz mevsiminde olduğumuzdan, rahat sandaletlerle eşleştirilmiş basit bir etek ve üst kombinasyonu bulmak onu rahatlatmıştı. Saniyeler içinde giyinmiş ve koyu kırmızı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplayarak Alma'nın peşinden odadan dışarı fırlamıştı.

Bayan Alma resmi olarak Delucia'nın 'Prenses Çalışmaları' olarak adlandırdığı konularda (görgü kuralları, edebiyat, müzik ve sanat) bir öğretmen olarak kabul edilse de, Delucia'nın günlük programından da sorumluydu. Bir öğretmenden çok kraliyet dadısıydı, kral ve kraliçenin Delucia'yı yönetmek ve olması gereken yerde, olması gereken zamanda olduğundan emin olmak için güvendikleri biriydi.

Şu anda olduğu gibi - Delucia'nın ailesiyle kahvaltıda olması gerekirken.

Medora'nın insan yöneticileri olan anne ve babası her zaman meşguldü. Ancak ellerinden geldiğince, güne kızlarıyla vakit geçirerek başlamaya özen gösterirlerdi.

Normalde, Delucia günlük kahvaltılarına değer verirdi; bu, neredeyse her zaman onlarla geçirmeyi garantilediği tek özel aile zamanıydı. Bayan Alma ve Usta Ying ile olan dersleri yaz boyunca askıya alı n m ı ş k e n , yani bolca boş zamanı varken, ailesi

kraliyet yükümlülüklerinden böyle bir tatile izin vermedi. Onlar sadece *onun* değildi. -*Onlar* tüm Medora'ya aitti. Tıpkı Delucia'nın kendisi gibi ve tahtı devralma zamanı geldiğinde daha da fazla ait olacaktı.

Ancak o gün uzun bir gelecekti. Delucia şimdilik anne ve babasını dünyanın geri kalanıyla paylaşmakla yetinmek zorundaydı ve bunu kızgınlık duymadan yapabiliyordu çünkü onların kendisini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Ayrıca, bazen kısa da olsa onunla geçirdikleri zamanın dikkat dağıtıcı olmamasına özen gösteriyorlardı. Kahvaltıları *onlar* içindi. Bir *aile* olarak.

... Başkalarının da onlara katıldığı nadir durumlar hariç. Dünkü gibi. Ve bugün. Ve önümüzdeki haftanın geri kalanında.

Delucia'nın koridorlarda ayaklarını sürüyerek ilerlemesinin, diğer sabahlar gibi kuzey kulesine ulaşmaya hevesli olmamasının bir nedeni vardı. Çünkü gelen heyetin bir kısmı yine onlarla yemek yiyecekti - ziyaretini hayal ettiği Harovell'den gelen grup.

Bu rüya onları ilk görüşü değildi. Onlarla daha önce de karşılaşmıştı. Sadece bir kez. Beş yıl önce.

O sefer on günden fazla kalmışlardı. Ve nihayet batı kıyısındaki şehirlerine döndüklerinde, bunu ancak Delucia'ya bazı acı gerçekleri öğrettikten sonra yapmışlardı - Delucia son beş yılını bu gerçeklerle yaşayarak geçirmişti.

Günlerinin geri kalanında yanında taşıyacağı gerçekler.

Daha resmi etkinlikler için kullanılan ziyafet salonundan çok daha küçük bir alan olan yemek salonunun kapısına geldiklerinde Bayan Alma, "Unutma çocuğum," dedi. "Prensesler her zaman nazik ev sahipleridir."

Ve böylece öğretmen Delucia'yı kapıdan içeri doğru iterek kendi başına ilerlemeye devam etmesini sağladı.

Geç kalmıştı-Alma bu konuda yanılmamıştı. Yemeklerle dolu masaya doğru yürürken tüm gözler ona çevrilmişti, koku burnuna ulaşıyor ve midesinin guruldamasına neden oluyordu. Ama aynı zamanda, o çok Mide de önündeki şeyden -önündeki *kişiden*- dehşetle sıkılıyordu.

Baş yüksek, sırt dik, gözler ileride. Delucia bir ayağını diğerinin önüne atarken Alma'nın tekrarladığı öğretileri zihninden geçirdi, içinin titrediğini belli etmemeye kararlıydı. Öfke, incinme, ihanet, aşağılanma - beş yıl önce hissettiği her şey zihninin ön saflarına geri dönmüştü. Ona, tüm bu hissettiklerinden sorumlu olan kişiye bakamıyordu bile. Bunun yerine, her ikisi de masanın başında oturan anne ve babasına odaklandı.

"Anne, baba," dedi Delucia yaklaşırken. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Günlük kahvaltıları sırasında bu tür formaliteler normalde göz ardı edilirdi. Onlar bir aileydi; sadece üç kişi olduklarında törene gerek duymazlardı. Ama bugün yalnız olmadıkları için Delucia bu sabah sadece onların kızı olmadığını, Medora'nın prensesi olduğunu biliyordu. Ve oynaması gereken bir rol vardı.

Dişlerini sıkarak bakışlarını masada oturan diğer iki kişiye çevirdi. İlkine bakmak o kadar da zor değildi.

"Leydi Nerita, umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

Harovell'in Yüksek Mahkeme yargıcı Delucia'ya küçük bir gülümseme sundu, sarı saçları tepedeki pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını yakalayarak neredeyse meleksi bir etki yaratıyordu. "Gerçekten de öyle Prenses. Teşekkür ederim."

Delucia, Nerita'nın solunda oturan çocuğa dönmek için cesaretini toplamadan önce çenesini kısa bir süre eğdi.

"Peki ya siz Lord Maxton?"

Dudakları nefret dolu bir sırtışıla kıvrıldığında su testisine uzanıp onu Maxton'ın kendini beğenmiş kafasına devirmemek için Delucia'nın içindeki tüm diplomasinin zerresini kullanması gerekti. Onun huzurundayken herhangi bir nezaket seviyesini korumanın Delucia için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu ama bunu onun için daha da zorlaştırmaya kararlıydı.

"Daha iyi uyuyabilirdim," diye söylendi. "Odamda cereyan var."

Delucia tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi, tepkisini gözlerden uzak tutmaya dikkat etti. Yalnız olsalardı, ona yazın ortasında olduğunu ve hissettiği sıcaklık eksikliğinin sadece kendi soğuk kalbinden kaynaklandığını söylerdi. Ama birlikte oldukları için, tepkisi çok daha nazik olmak zorundaydı.

"Eminim seni yeni bir odaya taşıyabiliriz." Belki de kulübelere, böylece kendi türünün arasında olabilirdi. Yine de Delucia onun varlığını zavallı köpeklerin üzerinde istemezdi. Kimse böyle sefil bir arkadaşlığı hak etmiyordu.

"Gerek yok Prenses," dedi Maxton, yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu. "Sadece haftanın geri kalanında buradayız. Buna katlanmanın bir yolunu bulacağım."

Delucia şimdiden ziyaretinin sonuna doğru geri saymaya başlamıştı. İçinden, önümüzdeki yedi günün bir an önce geçmesi için dua etti. Dışarıdan, yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve babasının sağındaki koltuğa oturmadan önce başını tekrar eğdi - ne yazık ki Maxton'ın tam karşısındaydı.

Annesiyle aynı açık saç rengini ve mavi gözleri paylaşan Nerita ile oğlu arasındaki benzerliği fark etmek kolaydı. Ancak Nerita'nın yüz hatları nezaketle doluyken, oğlunun yüz ifadesinde üstü örtülü bir küçümsemeden başka bir şey yoktu. Bunu gözden kaçırmak kolaydı -Delucia herkesi kandırdığından emindi.

Tıpkı *onu* kandırdığı gibi.

Onunla ilgili her şey mükemmelliğin poster çocuğunu tasvir ediyordu. Sevecen evlat, cömert arkadaş, herkesin birlikte vakit geçirmek istediği kişi.

Hepsi bir yalandı.

Ama beş yıl önce Delucia bunu bilmiyordu. Onunla tanıştıktan birkaç saniye sonra tamamen büyüüne kapılmıştı.

Hayatının ilk sekiz yılında hiç gerçek arkadaşı olmamıştı. Bir prenses olarak büyümüşü ve en yakın arkadaşları sert Hanım Alma ve tutkulu Efendi Ying'di. Sarayı ziyaret eden çok az çocuk vardı ve ziyaret edenlerin hepsi de -hizmetkârların, danışmanların ve askeri liderlerin kan bağı olanlar- Delucia'ya hak ettiği saygıyı gösteriyordu.

onun mevkisine göre. Onlar için bir kız değil, bir prensesti. Bu durum kişisel ilişkiler kurmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Elbette ona hizmet eden hizmetçiler de vardı ama onlar da hava döndükçe gelip gidiyorlardı. Delucia onlardan sadece ikisiyle yakınlaşmayı başarmıştı -Annelyse ve Bahrati- ama bu pek de iyi sonuçlanmamıştı. Ve saraydan ayrıldıklarında Delucia yeni hizmetçileriyle arasına mesafe koymaya dikkat etmişti; görev süreleri dolduğunda ayrılacaklarını ve bir daha arkalarına bakmayacaklarını biliyordu.

Sekiz yıl, ailesi dışında gerçek bir sırdaşı olmadan geçirmek için uzun bir süreydi, bu yüzden Delucia kendi yaşında bir çocuğun birkaç haftalığına sarayda kalmaya geleceğini duyduğunda, kimliğini gizli tutmaları için ailesine yalvarmıştı. Çok yalnızdı ve kendisine normal bir kız gibi davranacak gerçek bir arkadaş edinmek için tek bir şans istemişti. Elbette eninde sonunda gerçeği öğreneceğini biliyordu ama sadece birkaç gün istemişti, bunun yeterli olacağından emindi ve o zaman kraliyet statüsünün bir önemi kalmayacaktı. O zamana kadar arkadaş olacaktı, gerçek arkadaş-

ve onun prenses olması bunu değiştirmezdi.

Sonunda, o haklıydı. Hiçbir şeyi değiştiren onun unvanı değildi.

Çünkü Maxton onun kim olduğunu başından beri biliyordu.

Ve en başından beri onunla oynamıştı.

Onun güvenini kazanmış, hayranlığını kazanmıştı. Ve sonra hepsini ona karşı kullanmış, ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti.

"Ne kadar güzel bir gün," dedi Kraliçe Osmada, yumuşak ses tonu Delucia'nın omuzlarında hissettiği gerginliği hafifletti. En azından kraliçe ekleyene kadar, "Belki Maxton kahvaltıdan sonra Delucia ile bahçelerde ata binmek ister? Yazın her sabah ata biner, eğer istediği olsaydı ahırda yaşamayı seçeceğine eminim."

Nerita da kraliçeyle birlikte usulca kıkırdadı ama korku Delucia'nın göğsünü saran bir mengene gibi içini dolduruyordu.

"Aslında anne," dedi başka kimse konuşmadan hızlıca, "Bugünkü gezinti için zaten misafirim var." Maxton'a dönüp, "Belki başka bir sabah," dediğinde özür diler gibi görüldüğünü umduğu bir gülümsemeyi toplamayı başardı.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, o sabah asla gelmeyecekti. Önümüzdeki yedi gün boyunca ondan mümkün olduğunca uzak durmak anlamına gelse bile dişlerinin arasından yalan söyleyecekti. O zaman adam gitmiş olacaktı ve yeniden özgürce nefes alabilecekti.

Maxton bir tarçınlı ekmeğe uzanıp parmaklarıyla parçalayarak, "Çok yazık," diye söylendi. "Ahırları ziyaret etmekten ve atlarla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığımı ikimiz de biliyoruz," diye eklediğinde gözlerinde acımasız bir kıvılcım vardı.

Delucia artık ona bakmaya dayanamıyordu. Çatalına uzanıp metali tabağındaki omlete saplarken elleri titriyordu, gerekenden çok daha fazla güç kullanmıştı. Çeliğin porselene sürtünmesiyle irkildi ve başka kimsenin fark etmemesini umdu.

Nerita çay fincanından bir yudum alarak, "Oğlumun son üç gündür olduğu gibi kendi kendini eğlendirebileceğinden hiç şüphem yok," dedi. Sözlerinde suçlama yoktu ama yine de hem kralın hem de kraliçenin Delucia'ya onaylamayan gözlerle bakmasına neden oldu.

Kınamalarının nedenini biliyordu. Bayan Alma'nın son sözleri bir hatırlatma değil, bir uyarıydı: *'Prensesler her zaman nazik ev sahipleri'dir.*

Delucia geldiğinden beri Maxton'a hiç de nazik davranmamıştı.

Üç gün önce onu ilk kez gördüğünde, ailesinin sivri bakışlarını görmezden gelerek tek bir selam bile vermeyi reddetmişti. Görevi, özellikle Nerita'nın Yüksek Mahkeme yargıcı olarak önemi göz önüne alındığında, samimi bir havayı korumasını gerektiriyordu. Ama Maxton'ın küstahça sırtışını görmek sinirlerini o kadar germişti ki, Maxton'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak için duyduğu büyük arzuyu gerçekleştirmemek için topuğunun üzerinde dönüp odadan fırlamak zorunda kalmıştı.

O zamandan bu yana geçen iki gün boyunca mizacında pek bir iyileşme olmamıştı, ancak her iki gerilim dolu kahvaltıda da bugün olduğu gibi oturmayı başarmış, ancak bunu mümkün olduğunca sessiz kalarak ve yemeğine odaklanarak yapmıştı.

Davranışlarının ailesini endişelendirdiğini biliyordu. Annesi dün akşam yemekten sonra onu aramış, Delucia da kişilik çatışmalarıyla ilgili belirsiz bir mazeret öne sürmüştü. Ancak Osmada bu yalanın altında yatan acıyı anlamıştı, yine de neyse ki daha fazla ayrıntı için baskı yapmamıştı. Bunun yerine kızını kollarının arasına almış, fiziksel dokunuşu Delucia'yı herhangi bir kelimenin yatıştırabileceğinden çok daha fazla yatıştırmıştı. Kral kısa bir süre sonra onlara katıldığında, hiçbir soru sormamış, sadece kollarını Delucia'ya dolamış ve ona sarılmıştı.

Annesi ve babası özel hayatında onu rahatlatmaya çalışsa da, sarayın bir misafiri olarak prenseslik ayakkabılarını giyip Maxton'a arkadaşlık etmesinin beklendiğini biliyordu. Ailesi bunun onun için neden bu kadar zor olduğunu, neden onun yakınında olmak istemediğini bilmiyordu. Onlara anlatırsa anlayacaklarını biliyordu. Ama paylaşamayacak kadar utanıyordu. Acı ve ihanet, beş yıl geçmesine rağmen neredeyse hiç azalmamıştı. Aksine, kalbinin etrafındaki taş duvarlarla birlikte daha da artmıştı.

"Lord Maxton bugün şehre bir gezi yapmayı düşünebilir," diye önerdi Delucia pastırmasını keserken kimseye belli etmeden. "Yılın bu zamanlarında pazarlar her zaman keyifli olur."

Kral Aurileous bir bardak meyve suyu doldurup Delucia'ya verdikten sonra Maxton'a dönerek, "Gerçekten de öyle," dedi. "Eğer bir günlüğüne dışarı çıkmak isterseniz bir Gardiyan eskortu ayarlamak yeterince kolay değil mi?"

Bunun üzerine Maxton, Delucia'ya kibirli bir kaş kaldırarak, "Belki de prenses bana eşlik etmek için müsait olana kadar beklemeliyim," dedi.

Az önce bir ağız dolusu meyve suyu içen Delucia, masanın üzerine püskürtmemek için kendini zor tuttu. Çabucak yutkundu ve öksürük krizine girdi; bu da ona uygun bir cevap düşünmesi için gereken zamanı verdi. Tercihen bulaşıkları fırlatmasını ve Maxton'a tereyağı bıçağını saplamasını içermeyen bir cevap.

Medora adına böyle bir şey söylerken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ondan nefret ettiğini biliyordu - gerçeği beş yıl önce kendi ağzından duymuştu.

'... değersiz, saf, kendini beğenmiş küçük prenses. Hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalı. -Kim o şımarık kraliyet velediyle vakit geçirmek ister ki? Hiç kimse.'

Hâlâ onun alaycı kahkahalarının kulaklarında çınladığını duyabiliyordu. Hikâyeleriyle eğlendirdiği kişilerin kahkahalarını duyabiliyordu - aralarında Annelyse ve Bahrati'nin de bulunduğu genç hizmetçilerinin yanı sıra çok sayıda ahır ve mutfak işçisi ve saray hizmetlilerinin doğurduğu diğer çocuklar. Hepsi de bir noktada arkadaş olmaya çalıştığı çocuklardı ama Annelyse ve Bahrati dışında hiçbiri onunla arkadaşlık etme şansı olduğunu düşündürmemişti. Ve o ikisi... işte o anda Delucia onlarla da hiç şansı olmadığını anlamıştı, çünkü Maxton onların dikkatini çoktan çekmişti. Karizması, manyetizması -insanlar

ona yakın olmak *istiyordu*. Delucia, kendisi de aynı tuzağa düşmüşken, iki kızı suçlayacak bir şey bulamamıştı. Ve bu tuzak -Maxton'ın arkadaşlığına duyduğu arzu- onu Maxton'ın o gün söylediği nefret dolu sözlere ve onu dinleyenlerden gelen incitici tepkilere açık hale getirmişti.

Maxton'ın Delucia'nın onun en iyi arkadaşı olduğuna inandığını, kimseye anlatmadığı şeyleri onunla nasıl paylaştığını anlatmasını dinlerken attıkları kahkahaları asla unutamayacaktı. Umutlarını, hayallerini, kalbinin derinliklerini... hepsini biliyordu. Kendini ona açmıştı.

Onun *için*.

Ve hepsi doğrudu. Çünkü Maxton onun her şeyiydi ve hayatı boyunca hissettiği yalnızlık boşluğunu dolduruyordu.

En azından o güne, onun sözlerinin ve kahkahalarının sekiz yaşındaki savunmasız kalbini paramparça ettiği o ana kadar.

O sabah birlikte ata binecekleri için heyecanlı bir şekilde erkenden ahıra gelmemiş olsaydı asla bilemezdi. Önceden Annelyse ve Bahrati'yi aramasaydı ve onları sözde en iyi arkadaşıyla arkadaşlık ederken bulmasaydı asla bilemezdi. Sesler ve şamatalı kahkahalar duyduğunda duraklamasaydı asla bilemezdi,

Sadece *onun* hakkında söylenen iğrenç, iğrenç şeyleri duymak için.

Bazen Maxton'ın, onu daha önce keşfetmemiş olsaydı arkadaşlık numarasının daha ne kadar devam etmesine izin vereceğini merak ediyordu. Ama kız gözlerinde yaşlarla gölgelerin arasından çıktığı ve Maxton yakalandığını fark ettiği anda, özür dilermiş gibi yapmaya bile çalışmamıştı. Annelyse ve Bahrati en azından utanmış görünüyorlardı ve bir hafta içinde iki hizmetçi kendi rızalarıyla sarayı terk etmişlerdi. Ama Maxton... o güne kadar hiç görmediği o korkunç sırtışı yapmıştı ve Maxton bunu anlamıştı. Bunların hiçbirisi onun için gerçek değildi. Paylaştıkları her şey sahteydi.

"Ne yazık ki haftam oldukça dolu," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi Delucia, az önce bademciklerini öksürdüğü için sesi biraz kısıktı ve anılar onu boğmakla tehdit ederken duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. "Ayrılmadan önce pazarları görmek isterseniz, bensiz bir gezi planlamanız daha iyi olur."

"Tatlım, Lord Maxton için biraz zaman ayırabilir misin?" Kral Aurileous ses tonunda nazik bir azarlama vardı.

Delucia annesine yalvaran gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

Osmada aptal değildi; Delucia'nın yüzündeki paniği okudu ve bir elini Aurileous'un koluna koydu. Nazik gözleri kızından kocasına, oradan da misafirlerine kaydı ve sonra yalan söyledi: "Ne yazık ki Delucia'nın programı önümüzdeki birkaç gün için oldukça yoğun. Hanımefendi Alma yaz aylarında can sıkıntısını önlemek için onu meşgul etmeyi seviyor." Ardından Maxton'a, "Tekrar ziyaret ederseniz, birbirinizin arkadaşlığından keyif almanız için size biraz zaman ayıracağımızdan emin olabilirsiniz," teklifinde bulundu.

Delucia omletinin yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu, bir ziyarete daha katlanmak zorunda kalacağı düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Yine de yüz hatlarını sakın tutarak annesinin hafif gülümsemesini yansıttı ve yüzünün kesinlikle olması gerektiğini hissettiği kadar yeşil olmamasını umdu.

"O halde dönüşümüzü dört gözle bekleyeceğim," dedi Maxton, sesi kara mizahla doluydu.

Delucia'nın onu kasten kızdırmaya çalıştığını anlamak için ona bakmasına bile gerek yoktu. Utanç verici ama işe yarıyordu. Ama o gitmeden önce sadece bu kahvaltıyı ve yedi tanesini daha bitirmesi gerekiyordu. Ve eğer o hiç

Onun tekrar geleceğini hayal ettiğinde, bunun gerçekleşmesi *ihhtimaline karşı*, onu bir daha görmemek için saraydan kaybolduğundan veya bir hastalık iddia ettiğinden emin olurdu.

Hiç değilse Maxton'la yaşadığı deneyim ona değerli bir hayat dersi vermişti, geriye dönüp baktığında minnettar olduğu bir ders. Annelyse ve Bahrati bu noktaya parmak basmışlardı ama Delucia'nın keşfettikleri için teşekkür ettiği kişi Maxton'dı.

Onlar sayesinde -onun sayesinde- gerçeği öğrenmişti: kimseye güvenemeyeceğini.

Sekiz yıl boyunca tek istediği gerçek bir arkadaşı. Ve sonunda bir tane edindiğini düşündüğünde, ona tam olarak neden tek başına daha iyi olduğunu göstermişti. Arkadaşlar, korumaları gereken kişilere zarar verme gücüne sahip insanlardan başka bir şey değildi. Ve ahırdaki o gün, Delucia bunu ilk ve son kez öğrenmişti.

Bir daha asla kimsenin kalbine girmesine izin vermeyecekti. Çünkü insanlar birbirlerini hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Delucia'nın ailesi vardı. Başka kimseye ihtiyacı yoktu.

Başka kimseyi

istemiyordu. Artık

istemiyordu.

Ve bir daha asla.

İki

Delucia o sabahki gezintisi için bir misafir planladığını söylediğinde yalan söylememişti; bu misafir ona salondan ayrılmadan önce kahvaltısından kalanları aceleyle bitirmek i ç i n iyi bir bahane vermişti. Bunu yaparken ailesinin endişeli bakışlarını görmezden geldi ve Maxton'ın kendini beğenmiş bakışlarından tamamen kaçındı.

Zengin bir şekilde dekore edilmiş koridorlardan geçerek doğu kulesine ve altın merdivenlerden yatak odasına çıkan Delucia, aşağıya inip sarayın arka girişinden çıkarak ahırlara doğru ilerlemeden önce binicilik kıyafetlerini giymekte gecikmedi.

Her gün olduğu gibi, tozlu çam ve saman kokusunun üzerine sinmesine izin verdi, derin derin nefes aldı ve kokunun temsil ettiği şeyde huzur buldu. Atlar nefret dolu sözler ve acı veren ihanetler savurmazdı. Atlar yumuşak çentikler ve bıyıklı öpücükler sunarlardı; içsel çalkantılar için mükemmel bir merhem.

"Bugün tek başıma ata binip binmeyeceğimi merak etmeye başlamıştım, Prenses."

Delucia ahır kompleksine doğru ilerleyip sesin sahibine doğru dönerken dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşmesine izin verdi.

"Üzgünüm, Jeera. Kahvaltı normalden daha uzun sürdü."

Medora'nın askeri komutanının on sekiz yaşındaki yeğeni Jeera James, Delucia'nın mazeretini yorum yapmadan kabul etti, tek tepkisi prensesin tüm dikkatini üzerine çektikten sonra saygılı bir selam vermek oldu.

Yıllar önce Delucia, Jeera'nın aralarında özenle koruduğu net çizgi yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Delucia kaç kez diğer kızla arkadaş olmaya çalıştıysa ya da ona herhangi biri gibi davranılmasını istediye de Jeera profesyonel mesafesini korumakta kararlıydı. Bu durum Delucia'nın hissettiği yalnızlığı daha da artırarak canını acıtıyordu. Ama şimdi daha iyi anlıyordu, özellikle de Jeera'nın Akarnae Akademisi'ndeki eğitimini tamamladıktan sonra, Delucia'ya her zaman bir prenses gibi davranmasını gerektirecek bir pozisyon olan Müdür hizmetine katılmayı planladığını bildiği için. Ne yazık ki Jeera büyürken sarayda çok zaman geçirmiş birkaç genç kızdan biriydi ve aklında başka bir kariyer olsaydı Delucia arkadaş olabileceklerini düşünmekten hoşlanıyordu.

Tabii ki bu Delucia'nın arkadaşsız kalmasının daha iyi olacağına karar vermesinden önceydi.

Yine de, Akarnae yaz tatili nedeniyle kapalı olduğu için Jeera'yla bir kez daha birlikte olmaktan memnundu, her ne kadar diğer kız şimdiden eğitimdeki bir Müdür gibi davransa da.

Jeera koridorun aşağısını göstererek, "Dancer'ı tarladan getirdim ama onu kendin tımar etmeyi sevdiğini biliyorum, o yüzden seni ahırında bekliyor," dedi. "Bugün Onyx'i dışarı çıkarıyorum. Ahır Müdürü Corbin iyi bir sürüşe ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Peki ya-"

Delucia sorusunu tamamlayamadan, kaldırım taşlarındaki nal sesleri kulaklarını doldurdu ve arkasını döndüğünde kestane renkli Amiral'in, sabah gezintisi için görevlendirilen Müdür eskortunun önderliğinde yollarına devam ettiğini gördü.

"Prenses Delucia," diye selamladı William Ronnigan, Amiral'in Müdür'ün omzuna kafa atıp dengesini bozmasıyla tökezlemeye dönüşen bir selam vererek.

"Günaydın, Müdür William," diye karşılık verdi Delucia, gülümsemesini gizlemeyi başaramayarak. Kraliyete hizmet eden tüm Gardiyanlar arasında William en sevdiklerinden biriydi, zeki olduğu kadar nazik bir adamdı. Ama aynı zamanda belki de şimdiye kadar karşılaştığı en beceriksiz atlılardan biriydi. Bu durum onu eğlendirmekten asla geri kalmıyordu ama bazen onun için üzüldüğü de oluyordu; tıpkı şu anda Amiral'in yakalı üniformasını çekiştirdiği, William'ın kışkırtıcı hareketlerini görmezden geldiği ve bunun yerine iri dişlerini siyah kumaşa geçirip dikişi yırtacak kadar sertçe çektiği zaman olduğu gibi.

Delucia hemen ağzını kapattı, William'ın Amiral'in devam eden saldırısını savuşturmakla dikkatinin dağıldığını ve onun sessiz kahkahasını yakalayamadığını umuyordu.

Sabah gezintilerinde ona eşlik etmeleri söz konusu olduğunda Muhafızlar dönüşümlü olarak görevlendiriliyordu; Delucia bunun gereksiz olduğuna inanıyordu ama Komutan Nisha onları koruma görevlisi olarak tahsis etmekte kararlıydı. Delucia sadece saray arazisinde at sürse de, ormana ve kıyı şeridine bakan bahçeler, davetsiz bir misafirin korumaları aşıp kraliyet topraklarına izinsiz girmesi durumunda tehlike arz edecek kadar genişti. Kral ve kraliçe Delucia'ya güvenli gördükleri kadar özgürlük tanıyordu ama onlar bile Delucia'nın yanında her zaman güvenlik amacıyla, ilk sorun işaretinde onu balonla uzaklaştırmaya hazır birinin bulunması konusunda kararlıydılar.

William, alışılmadık derecede beceriksiz bir binici olsa da, her zaman harika bir arkadaştı. Ve Delucia bugün hem onun hem de Jeera'nın kendisiyle birlikte ata binecek olmasından çok memnundu.

Müdür'ü şakacı atıyla savaşması, Jeera'yı da Onyx'i avlayıp hazırlaması için bırakan Delucia, Dancer'ın ahırına varana kadar koridorda ilerledi ve ahırdaki atların burunlarını okşadı.

"Selam güzel kız," diye mırıldandı Delucia kapının kilidini açıp içeri girerken ve karşılığında yumuşak bir selamlama mırıltısı aldı.

Dancer -ya da tam adıyla Ay Dansçısı- Delucia'nın dokuzuncu yaş günü için kral ve kraliçe tarafından hediye edilmişti. O yıl Maxton'ın ihaneti ve kimseye asla tam anlamıyla güvenemeyeceğini fark etmesiyle onun için zor geçmişti. Buna ek olarak, doğum gününden sadece birkaç hafta önce, bir devlet yemeği sırasında saray bahçesinden kaçırılmış ve fidye için alıkonulmuştu. Onu kaçırانlar güçlü bir yatıştırıcı ile uyuşturmuşlardı ve şimdi bile o geceye dair hafızası bulanıktı. Sadece Komutan Nisha'nın en iyi Muhafızları sayesinde birkaç dakika içinde kurtarılmış ve kalıcı bir zarar görmemişti. Ancak kaçırılması ailesini o kadar korkutmuştu ki, kendini savunabilecek yaşa gelene kadar kamuya açık etkinliklere katılmamasına karar vermişlerdi. Halkın gözünden saklandığı için, büyüdükçe kimse onu teşhis edemeyecekti ve böylece saray dışından hiç kimse onu kaçırmak için 'prensesin' kim olduğunu bilemeyecekti.

Bu sadece Delucia'nın tanışacağı ve sonunda incineceği daha az insan anlamına geldiğinden, ailesinin kararına üzülmemiştir. Aslında, sarayda kendi baloncuğunda kalabildiği ve kendi içine kapanabildiği için buna minnettar olmuştu. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, yine de içinde bir yalnızlık sızısı vardı - ahırlara götürüldüğü o doğum gününde biraz hafifleyen bir şey. Kemerli boynuna parlak kırmızı bir fiyonk bağlanmış, göz alıcı benekli gri kısırağı ilk kez orada görmüştü; bu manzara gözyaşlarına boğulmasına neden olmuştu.

Delucia, ahır yöneticisiyle birlikte kısırağın eğitiminin her aşamasında yer almıştı. Dancer, Delucia için bir attan çok daha fazlasıydı.

aileden biri gibiydi. Ve çoğu insan yoldaşından *çok daha* iyiydi, Delucia bundan emindi.

Kısırağı tımarlayıp eyerlerken onunla sessizce sohbet eden Delucia, kısa süre sonra Dancer'ı ahırdan çıkarıp koridordan geçirerek William ve Jeera'nın çoktan atlarına binip beklemeye başladıkları yere kadar götürdü. Amiral'in başı yere eğikti ve uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu, Onyx ise hoplayıp zıplıyordu ve Jeera'nın dikkati kısırağı kontrol altında tutmaya odaklanmıştı.

Delucia hızlı bir hareketle Dancer'ın üzerine çıktı, eyere yerleşti ve dizginlerini topladı.

"Bugün nereye, Majesteleri?" Jeera bineğine yerleşmeye çalışırken elleri yumuşak ve sırtı dik bir şekilde sordu.

Delucia tedirgin Onyx'i işaret ederek, "İyi bir dörtnala ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi, "o yüzden sahile inelim derim."

Jeera heyecanlı görünüyordu ama William uzun süre acı çeken ve gergin bir sesle iç geçirdi.

Delucia ona acıdı ve şöyle dedi: "Korkarım eğlencenin çoğunu kaçırmak zorunda kalacaksın çünkü Amiral geçen ay kaval kemiğini burktuğu için hala iyileşme sürecinde. Senin için hafif bir koşudan fazlası yok, yoksa Ahır Müdürü Corbin kellelerimizi alır."

William boşuna Kalkanların liderliğine terfi etmemişti; adam diğerlerinin göremediğini görüyordu. Delucia'nın, William'ın onu rahat bıraktığını bildiğinden hiç şüphesi yoktu ve William'ın ona gönderdiği minnettar gülümseme de bunu doğruluyordu.

Tam üçü, ormanın içinden geçip özel kumlu koya kadar takip edecekleri dereye giden kestirme bir yol olan bahçelere doğru ilerlemeye başlamışlardı ki, Delucia bir kez daha hızlı adımlarla ilerleyen toynakların sesini duydu.

Eyerinde döndü, yaklaşan kişiyi gördüğünde omurgası sertleşti.

"Zaten misafirin olduğunu söylediğini biliyorum," dedi Maxton çarpıcı siyah kırsağının tepesinden, "ama sonra düşündüm ki, ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?"

Delucia bir cümle bile kuramadı, adamın onlara katılmaya niyetli olduğunu fark edince afallamıştı. Kahvaltıdaki konuşmaları sırasında Delucia onun davetli olmadığını açıkça belirtmişti. Yani onun için

onun isteklerini tamamen göz ardı etmek... bu *tam* anlamıyla Maxton'a göre idi. Şu anda takındığı ifade de -o sinir bozucu sırıtış- bunu gösteriyordu. Açıklamaya gerek yoktu; Delucia onun orada bulunmasının tek bir nedeni olduğunu biliyordu: çünkü Maxton onun yakınında olmak isteyeceği son şeyin Maxton olduğunu çok iyi biliyordu.

"Lord Maxton, anneniz burada olduğunuzu biliyor mu?" William sordu. Yine de gözleri çocuğun üzerinde değildi. Onun yerine Delucia'yı izliyordu, gerginliğini fark edecek kadar dikkatli bir gözlemciydi.

"Benim işim beni ilgilendirir, Müdür Bey," dedi Maxton, sesi küçümsemeyle doluydu. "Annemin her hareketimi bilmesine gerek yok ve haddinizi bilmenizi ve benimle sadece ben istersem konuşmanızı rica edeceğim."

Bu Delucia'nın sessizliğini bozmaya yetti ve Müdür'den özür dilemesini istemek için ağzını açtı. William tüm Medora'daki en yüksek rütbeli askeri liderlerden biriydi. Onun pozisyonu

Maxton'ın sahip olmayı hayal edebileceği her şeyden çok daha yüksekti ve bugün Delucia'nın koruma görevlisi olarak atanmış olmasına rağmen, yine de son derece saygılı davranılmayı hak ediyordu.

Ancak, o tek bir kelime bile edemedi, Jeera önce davrandı.

"Geri döndüğünüzü duydum, Lord Maxton," dedi, onun şimdiye kadar başardığı her şeyden daha küçümseyici bir ses tonuyla. "Ne yazık ki bu sefer yanında biraz terbiye getirmemişsin. Ama yine de bazı şeyler annenin parasıyla satın alınamaz."

Delucia'nın ağzı açık kaldı.

Maxton, "Ne cüretle-" diye bağırarak kadar şok olmuştu.

Jeera, Maxton'ın kararlı yüz hatlarıyla hiç ilgilenmeden, "Ahırlara inmiş olmamız iyi bir şey," diye araya girdi. "Bu şekilde seni de diğer pisliklerle birlikte götürebilirler."

Jeera'nın hakareti karşısında şaşkınlığı bastırılmayacak kadar büyük olan Delucia'nın ağzından beceriksizce bir homurtu çıktı.

Maxton atından inip Jeera'yı yere devirecekmiş gibi görünüyordu. "Teyzen yüzünden güvende olduğunu mu sanıyorsun Jeera James?" Alay etti. "Tekrar düşün."

"Boş tehditler," dedi Jeera, bir elini dizginlerinden çekip küçümseyici bir el sallayarak. "Buraya daha önce de geldik, Maxy-boy. Beş yıl önce ne konuştuğumuzu hatırlatmama gerçekten ihtiyacın var mı?"

Maxton'ın beti benzi atmış, tepkisi Delucia'yı ürkütmüştü, özellikle de gözleri bir ona bir başka kadına kayınca.

"İstersen Kaiden ve Declan'ın peşine düşebilirim, çünkü seninle bir kez daha sohbet etmekten mutlu olacaklarına eminim," diye devam etti Jeera, sözleri yumuşaktı ama ses tonunda açık bir tehdit vardı. "Özellikle de şu anda burada olman uyarımızı dinlemediğin anlamına geldiği için."

Jeera alnını Delucia'ya doğru sivri bir şekilde eğdi ve bu sırada Maxton'ın gözlerini tuttu.

Delucia neler olup bittiğini, neyi kaçırdığını sormak istedi. Garip bir his içini kemiriyordu; neyin etrafında dönüyor olabileceklerine dair bir şüphe. Ama o daha tek bir kelime bile edemedi William boğazını temizledi.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Bu kadar yeter," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde. "Lord Maxton, Leydi Nerita'nın izni olmadan korkarım bizimle gelmenize izin veremem. Prenses Delucia'nın güvenliği benim önceliğim ve eğer grubumuza katılırsanız, size göz kulak olması için ikinci bir Gardiyana ihtiyacımız olacak."

"O zaman git ve al-"

"Ve ne yazık ki," diye araya girdi William, Maxton sözünü bitiremeden, "diğer saray muhafızlarının hepsi bu sabah meşgul."

Delucia bu kadarının doğru olmadığını biliyordu, çünkü ahıra giderken en az üç Gardiyan'ın yanından geçmişti ve hiçbirisi iş yüklerinden bunalmış gibi görünmüyordu. Yine de tek kelime bile itiraz etmedi ve dengesini kaybedip atından düşmesinden korkmasa William'a uzanıp sarılacaktı.

William, "Üçümüz döndükten sonra sizi dışarı çıkarması için başka bir eskort ayarlayabilirim," dedi. "Tabii günün ilerleyen saatlerinde hâlâ parkurların tadını çıkarmak istediğinizi varsayıyorum."

Maxton kaşlarını çatarak önce William'a, sonra Jeera'ya bir bakış fırlattı ve dizginlerini sıkıp zavallı iğdişine sert bir tekme atarak başka bir şey söylemeden geldiği yöne doğru yola koyuldu. Çıkışı sırasında bir kez bile Delucia'ya bakmadı; bu Delucia için hem rahatlatıcı hem de endişe verici bir şeydi.

"*Bu da* neydi böyle?" diye yüksek sesle sordu ama ne William'ın ne de Jeera'nın ona verecek bir cevabı vardı.

William bunun yerine, "Daha ahırdan yeni çıkmamıza rağmen kırım ağrımaya başladı," dedi. "Hadi yola koyulalım, olur mu?"

Belirsizliğini bir an için bir kenara bırakan Delucia, Jeera patikadan aşağı inerken onun peşinden gitti, şırıl şırıl akan dereyi geçti ve ormanın kenarı boyunca büyüyen dereyi takip etti. Ancak ağaçlar sarayın koşulları içinde korunan özel bir sahil şeridi sunan bir koya açıldığında durdular.

William, Amiral'in sırtından kayarak ayakları kuma bastığında sessizce inledi. Sırtını ovuştururken yüzünü buruşturdu ve nefesinin altından başka çocuk sahibi olmak istememesinin ne kadar iyi bir şey olduğunu mırıldandı, çünkü bu seçeneğin artık onun için ortadan kalkmış olmasından korkuyordu.

Delucia gülmemek için nefesini tutmak zorunda kaldı ve Jeera'nın bakışlarını yakaladığında, diğer kızın parlak mavi gözlerinde de aynı eğlenceyi gördü.

"İyi misiniz Müdür William?" Delucia köpüren mizahının arasında sormayı başardı.

"Bol miktarda buzun çözemeyeceği bir şey değil," diye cevap verdi, rahatsızlığı açıkça belli olmasına rağmen gergin tonu hâlâ neşeliydi.

Amiral tekrar omzuna vurdu ve William bineğine sert bir bakış atmaya çalıştı, ama ifadesini koruyamadı, pes etti ve onun yerine burnunu okşadı.

William onlara, "Kumsal özel olabilir ama korumalı olsun ya da olmasın, ikinizin her zaman görüş alanımda olmanızı istiyorum," dedi. "Anlaştık mı?"

Hem Delucia hem de Jeera başlarıyla onayladıktan sonra onu ağaçların dibinde bırakıp kıyıya yöneldiler ve suya girip atlarının

Sıgılıklarda tepinmek için.

Artık yalnız olan Delucia, yolculukları boyunca içini yakan soruları nihayet sorma şansına sahipti.

"Maxton'la orada ne oldu?" diye sorarak Dancer'ın suyun çok derinlerine inmesini engelledi. Koy, diğer Tryllin sahillerinin bazılarında bulunan güçlü dalgalardan koruma sağlıyordu ama kraliyet körfezinin daha sakın suyu yine de her zaman dikkatli olmaya özen gösterdiği güçlü bir dip akıntısına sahipti.

"O küçük pislige haddinin bildirilmesi gerekiyordu."

Delucia Jeera'nın açık sözlülüğü karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Normalde diğer kız bu kadar açık sözlü değildi - en azından Delucia'nın yanında değil.

Delucia, "William'a söylediklerinde, onu öyle azarlamakta haklıydın," dedi ve bunu içtenlikle söyledi.

Jeera homurdandı. "Müdür William kendi başının çaresine bakabilir, Prenses."

Delucia'nın kaşları çatıldı. Eğer Jeera'nın sözlü saldırısı William'ı savunmak için değilse, o zaman...

"Maxton'ın son ziyaretinden bahsederken ne demek istediniz?" Delucia sordu. "İkiniz de bana bakıp dururken mi?"

Jeera cevap vermedi.

Boğazını sıkan Delucia dizginlerinin derisiyle oynadı ve "Kaiden ve Declan'dan ve Maxton'ın göz ardı ettiği bir uyarıdan bahsettin. Jeera-" Delucia yutkundu. "Jeera, o da neydi öyle?"

Jeera yine hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı, at toynaklarıyla suyu eşelerken Onyx'in boynuna yatıştırıcı bir el sürmek oldu.

"Lütfen Jeera," diye fısıldadı Delucia, sesi rüzgârın ve dalgaların sesinden zar zor duyuluyordu. "Bilmem gerek."

Jeera iç geçirerek sonunda ona baktı ve "O gün ahırda Maxton'ın sizden bahsettiğini duyan tek kişi siz değildiniz Majesteleri," diye itiraf etti.

Delucia karnına tekme yemiş gibi hissetti. Utancından yanaklarına kan oturdu ve sert dudaklarının arasından, "Kaç kişi daha var?" diye sordu.

"Sadece üçümüz," dedi Jeera. "Kaiden, Declan ve ben."

Sesinde acıma duygusu yoktu ve Delucia bunun için minnettardı. Ama durumun Maxton ve sarayda artık nadiren de olsa gördüğü, çoğu bir daha yüzlerini göstermeye utanan küçük bir grup büyük çocukla sınırlı kaldığını düşündüğü için de utanç içindeydi. Ama Komutan Nisha'nın yeğeninin ve Danışman Jaxon'ın torununun, bu en aşağılayıcı olaya tanık olduklarını öğrenmek

Delucia bir topun içine kıvrılmak ve dünyadan saklanmak istiyordu. Tercihen sonsuza kadar.

"Sizin hakkınızda söylediği her şey, Prenses, hiçbirinin doğru olmadığını bilmelisiniz."

Delucia Jeera'nın sözlerini zar zor duydu, kalbinin etrafına ördüğü duvarlardan hiçbir şey geçmiyordu. Bunun yerine fısıldadı: "Uyarı hakkında bir şey mi söyledin?"

Jeera tekrar içini çekip itiraf edene kadar sorusunu bir süre sessizlik karşıladı: "Daha sonra... Maxton'la yüzleşmiş olabiliriz. Senin hakkında bir daha asla böyle konuşmayacağını bildiğinden emin olmak için."

Delucia gözlerini kapadı, tüm hissettikleriyle uzlaşamıyordu. Bir yanı Jeera, Kaiden ve Declan'ın sadece onun için üzüldükleri için mi onu savunmaya geldiklerini merak ediyordu. Ama başka bir yanı da, bundan hiçbir çıkarları olmadığı için böyle davranmış olmalarından dolayı duygulanmıştı. Sadece bugün tesadüfen karşılaştıkları için onun adına ne yaptıklarını öğrenebilmişti.

Jeera gibi Delucia da Kaiden ve Declan'ı hayatının büyük bir bölümünde tanımış, yıllar boyunca sarayı defalarca ziyaret etmişlerdi. Bu iki çocuk ona karşı her zaman nazik davranmışlardı ama herkes gibi onlar da ona bir prenses gibi davranmaya özen göstermişlerdi. Maxton tüm arkadaşlık arzularını elinden almamış olsaydı, Delucia büyüdükçe iki oğlanla daha da yakınlaşıp yakınlaşmayacağını merak ediyordu. Ancak şimdi, bir daha onların gözlerinin içine bakıp bakamayacağını merak ediyordu.

"Bilmeni hiç istemedik," dedi Jeera sessizce, Delucia'nın yüzünde beliren duyguları okuyarak. "Sadece geri dönerse bir daha sana bulaşmayacağından emin olmak istedik."

Bunun üzerine Delucia utancını üzerinden atmayı başararak, "Bu kadarı da fazla," dedi.

Jeera sinirli bir ses çıkardı ama o daha bir şey söyleyemeden Delucia hemen ona güvence verdi: "Bu sefer o kadar da kötü değil Jeera. Sadece önümüzdeki yedi günü ondan mümkün olduğunca uzak durarak geçirmeyi hedefliyorum. O zaman gitmiş olacak."

"Ve iyi ki kurtulduk," dedi Jeera. "Umarım bir daha dönmesi için beş yıl daha geçmesi gerekecek."

"Ya da daha uzun," dedi

Delucia. "Ya da daha

uzun," diye onayladı

Jeera.

Yüksek sesle nefes veren Delucia ufka baktı ve "Teşekkür ederim Jeera. Sen, kardeşin ve Declan, benim için ayağa kalkmanıza gerek yoktu."

"Yapmak zorunda değildik," diye onayladı Jeera. "Ama istedik."

Delucia bu kez utançtan eser hissetmedi, sadece minnettarlık duydu. Duygularını şişeleylebilmeyi diledi, çünkü ne olduğundan emindi

Arkadaşlığın nasıl hissettirdiğine benzer bir deneyim olmalıydı. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, kendisi için değil.

"Müdür üniformanı giyeceğin günü iple çekiyorum Jeera James," dedi Delucia yumuşak bir sesle, gözleri okyanustan diğer kıza kayarken. "Senin koruyuculuğunla krallığımız her zamankinden daha güçlü olacak; özellikle de kendi ayakları üzerinde duramayanları savunmaya devam edersen."

Jeera onun gözlerini tutarak, aynı yumuşaklıkla, "Korkarım Prenses, beceriksiz olmakla isteksiz olmayı birbirine karıştırıyorsunuz," dedi.

Delucia eyerde sarsıldı, Jeera'nın sözlerini sanki fiziksel olarak ona çarpmış gibi hissetti.

"Normal ya da herkes gibi olmayı dilediğini biliyorum," diye devam etti Jeera. "Ama değilsin, sen tahtın varisisin. Ve tacın bazı şeyleri istediğinden daha karmaşık hale getirse de, konumunun kendine has faydaları da yok değil. Sahip olduğunuz güç, emrettiğiniz otorite, bunu asla unutmayın Prenses. Asla unutma ki

bir prensessin. Çünkü sen busun ve her zaman da böyle olacaksın."

Jeera bunu bir süre daha düşündükten sonra ekledi: "Kendini savunmayı asla *beceremedin*, sadece isteksizdin. Çünkü prenses olmanın ne demek olduğunu unuttun." Sessizce sözlerini bitirdi: "Bir daha unutma Prenses. Çünkü krallık senin korumanla daha da güçlenecek. Ama sen

bunu ancak kendinize karşı dürüst olursanız yapabilirsiniz. Tüm benliğinize."

Delucia diğer kızın söylediği her şeyi derinlemesine düşünürken saniyeler dakikalara dönüştü. Sonunda, "Sadece on sekiz yaşında olduğuna emin misin?" diye sormadan edemedi.

Jeera şaşkın bir kahkaha attı, aralarındaki ağır hava "Konuşmayı seven birisin" diye cevap verdiğinde dağıldı.

Delucia hafifçe gülümseyerek itiraf etti: "Annem on üç yaşında olduğumu söylüyor. Ama Alma Hanım on üç yaşında olduğumu söylüyor. İkisi de haklı olamaz."

Jeera homurdandı. "Bu konuda kraliçeye katılıyorum. Kesinlikle otuzuna merdiven dayamışsın. Seni almaya zorladıkları o süslü dersler yüzünden olmalı."

"Ya da belki sadece entelektüel açıdan üstünümdür," diye karşılık verdi Delucia, gülümseyerek

büyüyor. "Az önce bana hatırlatmaya çalıştığınız gibi, ben bir prensesim. Belki de bu, ben olan paketin sadece bir parçasıdır."

Jeera dizginlerini toplarken gözlerini devirdiğini saklamaya çalışmadı. "Zeka, belki. Peki ya atletizm? Görmek için küçük bir yarışa ne dersin?"

Delucia, Jeera'nın ona gönderdiği meydan okuyan bakışı yakaladı ve kendi bakışıyla karşılık verdi. Dancer'ı sudan çıkarıp daha sert kumlara yönlendirerek

Jeera'ya sırtımadan önce bakışlarını koyun uzak ucuna çevirdi ve "Oradaki son kişi William'ın Amiral'e geri dönmesine yardım etmeli" dedi.

Jeera güldü. "Sıra sizde, Prenses."

Ve böylece Jeera ve Onyx ileri atıldılar, Delucia ve Dancer da hemen arkalarından yola koyuldular, atlar kumların üzerinde uçuyor ve iki kız her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Üç

Delucia ve Jeera'nın sahilden ayrılmaya hazır olması için saatler geçti, bu süre William'ın biraz toparlanmasına izin verdi, bu da yarışları berabere bitmesine rağmen, her iki kızın da onu eyerine itmesine yardım etmek zorunda kalmadığı anlamına geliyordu.

Ormanda ve arazide yaptıkları yolculuk Delucia için çok daha keyifliydi, artık sorular ve şüpheler onu rahatsız etmiyordu. Jeera, Kaiden ve Declan'ın Maxton'ın iftiralarına kulak misafiri olduğunu bilmekten hâlâ bir parça utanç duyuyordu ama geçmişi değiştiremezdi. Ve konu geleceğe geldiğinde, Jeera'nın sözlerine kulak vermeye kararlıydı. Çünkü diğer kız haklıydı-Delucia bir prenesti ve

bunun ne anlama geldiğini unutmamalı. *Tüm* bunların anlamını.

Ahıra dönüp Dancer'ı fırçaladıktan sonra Delucia, William'a eşlik ettiği için teşekkür etti ve Jeera'ya yakında onunla tekrar ata bineceğine dair söz verdirdikten sonra yanlarından ayrılıp saraya doğru yola koyuldu.

Eski kıyafetlerini giydikten ve mutfakta geç bir öğle yemeğinin tadını çıkardıktan sonra -ailesi ziyaret etmesini hoş karşılamıyordu ama yemeğe gitmek onun için daha kolayken odasına yemek getirmenin pek bir anlamı olmadığını düşünüyordu- kraliyet kütüphanesine gelene kadar koridorlarda dolaştı.

Delucia'ya göre yaz mevsimi en güzel zamanlardı. Bitmek tükenmek bilmeyen sabahlar, güneş yakıp kavurmadan dışarıda kalamayacağı kadar sıcak olana kadar ata binmekle geçer, ardından tembel öğleden sonraları dilediği her şeyi yapardı. Kütüphane onun için bir sığınaktı, saatlerini geçirebileceği, gerçek ve kurgusal hikayelerde kendini kaybedebileceği bir yerdi.

Delucia'nın Hanım Alma ve Efendi Ying'le olan çalışmaları daha çok bilimsel metinlere odaklanmasını gerektiriyordu, ancak boş zamanlarında her zaman kütüphanenin arka tarafına yönelirdi, orada göklere yükselen raflar vardı ve hepsi de kurgusal macera hikayeleriyle doluydu. Okuduğu kitaplar onu asla ziyaret edemeyeceği yerlere götürüyor, asla sahip olamayacağı arkadaşlar kazandırıyor ve asla yaşayamayacağı bir hayat sunuyordu. Onlar onun dünyadan kaçışıydı; zihni ve kalbi için terapi sağlıyorlardı. Onlar onun en güvendiği yoldaşlarıydı. Çünkü insanların aksine, kitaplar okuyucularının prenses ya da fakir olmasını umursamazdı. İçerikleri okuyucunun kim olduğuna göre değişmezdi.

Gözleri sayfalarında gezinenlere. Kitaplar sadece *vardı*.

Delucia o yaz şimdiye kadar efsanevi Altınordu'yu hayali bir savaşçı kadın ırkıyla birlikte keşfetmiş, öğrencilerin bir şatoda yaşadığı ve büyü eğitimi aldığı bir Freyan okuluna gitmiş, Maroo orman adasında mahsur kalmış ve ünlü yamyamlarından kurtulmuş, Denizaltı Adaları'nı çevreleyen gemi enkazları arasında hazine aramış ve gerçek bir erkeğin kıyaslanamayacağı yüksek bir lorda aşık olmak için bir peri sarayları ülkesine sürüklenmişti. Tüm bunları, saray bahçelerine bakan pencerelere mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş en sevdiği koltuğunun rahatlığında yaşamıştı.

Bugün de aynı koltuğu ziyaret etmeyi planlıyordu, ancak şimdiye kadarki yazının geri kalanından farklı olarak, kurgusal bir hikayeye girmeyecekti. Bunun yerine, uyku önsezileri hakkında artan endişeleri göz önüne alındığında, Delucia

Psikolojik Bilimler bölümünü bulana kadar büyük kütüphanenin koridorlarında dolaştı, bir avuç kitap aldı ve onları pencere kenarındaki koltuğuna geri götürdü.

Güneş ışığı ufukta süzülürken ağır kitaplara göz gezdirdi, her birinde bilincin değişmiş halleriyle ilgili referanslar buldu, ancak rüyaların geleceğe dair vizyonlar sunmasının mümkün olup olmadığına dair bir işaret yoktu. Okuduğu içerik, daha teorik şeylerden ziyade bilinçaltı hayallerin ardındaki bilişsel süreçlere odaklanıyordu.

Saatler hiçbir şey anlamadan geçtiğinde, Delucia son kitabını kapatıp yüksek sesle iç çekti ve gözlerini ovuşturdu.

"Bu beni hiçbir yere götürmüyor," diye mırıldandı kendi kendine, çoğu anlama seviyesinin ötesinde olan bilimsel kitaplara kaşlarını çatarak bakarken. Yaşına göre zekiydi ama sınırları vardı - özellikle de metinlerde kullanılan bazı kelimelerle hiç karşılaşmamışken.

Dışarıda güneş batarken, Delucia bugünlük pes etmeden önce son bir kitap denemeye karar verdi. Mevcut yığınındaki her şeyi bitirdikten sonra, onları raflarına geri taşıdı - kraliyet kütüphanecisi

Eşyaları iade etme konusunda bilgiçlik taslıyordu ve kütüphanenin ortasında durmuş, seçeneklerini düşünürken ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Meya'nın hala var olup olmadığını araştırdığımız zamandan beri seni araştırmama bu kadar adanmış görmemiştim."

Delucia sıçradı, döndüğünde Usta Ying'in gizlice yaklaştığını gördü Arkasında.

"Tabii ki hâlâ var," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Sadece... kayıp."

Ying'in ağzının kenarları kıvrıldı, dudakları başka hiçbir şekilde kıpırdamadı. cevabı doğrudan kadının zihnine gönderilmişti. *"Kayıp mı? Ya da belki de kayıp?"*

Delucia omuz silkti ama aynı tartışmayı daha önce de yaşamışlardı, bu yüzden Ying'in sadece onu kışkırtmaya çalıştığını da biliyordu. "Fark eder mi? Her iki sonuç da aynı."

"Oh, ama öyle mi?"

Usta Ying'in karanlık gözleri, Delucia'nın ortaya çıkarmanın bir ömür alacağını bildiği gizemler barındırıyordu. Ama aynı zamanda ona karşı şefkat de besliyorlardı.

Delucia yanıtını düşünmeden Ying, "*Kayıptan bahsetmişken,*" dedi, "*Neden bu kadar şaşkın bakıyorsun çocuğum? Ne gibi cevaplar arıyorsun?*"

Delucia dudağını ısırarak vereceği cevabı tarttı. Anlatılabileceği herkes arasında Ying listesinin başındaydı, sadece çok bilgili olduğu için değil, aynı zamanda sırrını saklayacağı neredeyse garanti olduğu için. Telepati sanatında olağanüstü yetenekliydi, onu tanıdığı sürece tüm iletişimini doğrudan zihnine konuşarak kurmuştu. Onun yüksek sesle tek bir kelime söylediğini hiç duymamıştı. Göz korkutucu zekâsının yanı sıra, ona öğretmen olarak atanmasının ana nedenlerinden biri de buydu; çünkü ona kendi zihnini izinsiz girişlerden veya manipülasyondan nasıl koruyacağını öğretecek mükemmel kişiydi. Bir gün insan ırkını yönetecek biri için bu hayati bir beceriydi ama zihinsel savunmasının bir kraliyet toplantısına bile katılabilecek kadar güçlü sayılması için önünde daha uzun yıllar vardı.

Biraz rehberliğe ya da en azından endişelerinin geçerli olup olmadığını söyleyecek birine ihtiyacı olduğunu bilen Delucia biraz tereddütle, "Son zamanlarda bu rüyaları görüyorum. Bu yüzden sadece... onlara bakmak istedim." Ying siyah yakasının köşesini düzelterek kara bir kaşını kaldırdı.

"Rüya yorumu mu demek istiyorsun?"

Delucia emin değildi, bu yüzden yarı başını salladı, yarı omuz silkti.

Onun kararsızlığını fark eden Ying, "*Örneğin, uçmakla ilgili bir rüyanın özgürlük duygusunu veya bir tür baskıdan kaçma arzusunu temsil ettiği düşünülür. Sizin aradığınız da bu mu, yani rüyalarınızda bir anlam bulmak mı?*"

Kastettiği bu değildi ama Ying'in verdiği örnek Delucia'nın ilgisini çekmişti. Özellikle de dün geceki rüyası göz önüne alındığında.

"Bir draekonun sırtında uçmaya ne dersiniz? Bu ne anlama gelir?"

Ying'in eğlendiği, "*Uykuda bile aşırı aktif bir hayal gücün var,*" diye cevap vermesinden belliydi.

Delucia ona karşı dudaklarını büzdü. Ama yine de sordu: "Peki ya düşmek? Bunun bir anlamı var mı?"

"*Düşmek rüyalarda yaygındır. Bir şeyi bırakma kaygısını, güven ve kontrol kaybını ya da başarısızlık korkusunu temsil ettiğine inanılır.*"

"Bu... oldukça spesifik," dedi Delucia, her şeyi yoruma açmaya karar vermeden önce. "Ya biri bir draekon üzerinde uçarken draekon ortadan kaybolursa ve kişi yanan bir şehre doğru düşse ve ölmeyen hemen önce alevlerin üzerinde duran ve doğrudan onlara bakan bir Meyarin görse?"

Sözlerinin ardından ağır bir duraklama oldu ve Ying onu dikkatle inceledi yakından. Ama şöyle cevap verdi: *"Ateşin pek çok anlama geldiği söylenir ama bu durumda en iyi sembolünün uzun süreli bir tutku ya da saplantı olduğuna inanıyorum. Draekon ve Meyarin'in de dahil olduğu ve her ikisine de olan hayranlığınızı bildiğimiz için, bu rüyanın altında yatan temanın bu olduğunu varsayabiliriz."*

Delucia rüyanın kendisine ait olduğunu inkâr etmeye çalışmadı. Bunun yerine, nefes verdi

rahatlamış bir nefes aldı, çünkü aniden kâbus rüyası mantıklı gelmeye başlamıştı. Ama... öğleden sonrasını rüya psikolojisini araştırarak geçirmesinin nedeni de bu değildi. Çünkü o rüyanın gerçek olamayacağını zaten biliyordu. Ancak gördüğü diğer rüyalar...

"Peki ya sadece rüya olmayan rüyalar?"

Ying'in kaşları çatıldı. *"Bunlar rüya değilse nedir?"*

Bu, ona güvenip güvenmeyeceğine karar vereceği gerçek andı. Ama buraya kadar gelmişti, bu yüzden son adımı da atabileceğini düşündü.

"Gelecekteki olayları gösteren rüyalar bahsediyorum. Gerçekleşen rüyalar."

İfadesini karşılayan sessizlik kulaklarına yüksek geliyordu. Ying'in yoğun bakışlarına karşılık veremedi, bu yüzden gözleri uzak pencerelerden birine gitti ve alacakaranlık çökerken giderek kararan gökyüzünü fark etti.

"Kehanet rüyaları duyulmamış şeyler değildir Prenses, yine de sorma nedeninizi merak ediyorum."

Delucia'nın bakışları tekrar ona döndü. "Yani insanlar öyle şeyler hayal edebilirler ki Sonunda ne olacak? Bu normal mi?"

Ben buna "normal" demezdim, Majesteleri. Ancak tarih boyunca kaydedilmiş olaylar var. Başını yana eğdi. "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı Prenses?"

Delucia yutkunarak onun sözlerini kafasında tekrarladı. *Ben buna 'normal' demezdim...* Eğer durum buysa... bu onun için ne anlama geliyordu?

"Hayır, Efendi Ying," diye cevap verdi Delucia, sesi kalınlaşmıştı. Boğaz. "Bu sadece ilginç bir sohbet konusu. Başka bir şey değil."

Ona inanmıyor gibiydi ama yalanını yüzüne vurmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Bunun yerine başını hafifçe eğdi,

yüksek yakalı, bordo ceketinin kıvrımlarına uzanıp bir kitap çıkarmadan önce.

'O halde, buraya gelmemin nedeni size bunu vermektir. Arşivlerin derinliklerinde saklı olduğunu keşfettim ve okumaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm.

Delucia ondan makul büyüklükteki kitabı aldı, gözleri kitabın sayfalarını taradı. başlık okunuyordu: *Kayıp Şehir: A. N. Onymous'un yazdığı Gerçekte Ne Oldu?*

Öğretmenine dönüp bakmadan önce yazarın takma adına gülümsedi. "Teşekkür ederim, Usta Ying. Bu büyüleyici görünüyor. Eminim kısa sürede size geri getireceğim."

Elini havada salladı. *'Sende kalsın. Benim kendi kopyam var. Ve şimdiden karşılaştığım kadarıyla, defalarca okunmayı hak eden türden bir kitap.*

Delucia bazı sayfalara göz gezdirdi ve her ikisini de içerdiğini fark etti. her yeni bölüm Meya'nın kayboluşunun ardında farklı bir teori sunuyor. "Öyleyse, hediye için teşekkür ederim. I-"

Aniden durdu, parmakları sayfaları karıştırırken kitap neredeyse elinden düşüyordu. Geriye doğru ilerlerken, hızlıca göz gezdirirken sadece bir ipucunu gördüğü şeyi bulduğunda durakladı.

Bu bir çizimdi. Gözleri dışında siyah beyaz bir Meyarin taslağı; gözleri parlak bir altın rengine boyanmıştı.

Delucia o gözleri tanıyordu. Onları rüyasında görmüştü.

Onu rüyasında görmüştü.

Kalbi küt küt atarak resmi çevreleyen yazıyı taradı ama yazı tanımadığı başka bir dildeydi.

Titreyen parmağıyla sayfayı işaret etti ve "Bunu okuyabilir misiniz, Usta Ying? Bu Meyarin'in kim olduğunu biliyor musunuz?"

Kitabı ondan aldı ve kaşlarını hafifçe çatarak konsantre oldu. *"Kendi kopyamın bu kısmına henüz ulaşamadım," dedi. "Bu lehçe Tarison'un eski bir formu gibi görünüyor, muhtemelen şehirleri yok edilmeden önce kâtiplerinden biri tarafından yazılmış.*

Delucia nefesini içine çekti. Tavis Savaşı dört yıldan fazla sürmüştü. Bin yıl önce. Bu kitaptaki bilgiler ne kadar eskiydi?

"Lehçe bilgim sınırlı, ancak söyleyebileceğim kadarıyla bu sayfa Aven Dalmarta'dan bahsediyor.

Delucia tanıdık isim karşısında irkildi. *"Bunun" -çizimi işaret etti- "Asi Prens olduğunu mu söylüyorsun? Masum insanları katleden ve tahta geçebilmek için kendi ailesini öldürmeye çalışan kişi mi?"*

"Bu sadece bir teori, Majesteleri," dedi Ying, ona gerçeği kimsenin bilmediğini hatırlatarak, çünkü ortaya çıkardıkları nadir bilgiler

varsayım. "Ama evet, bu Meya'nın en genç varisine bir övgü gibi görünüyor.

Delucia parmaklarını çizimin üzerinde gezdirdi, dehşete kapıldı ve biraz da telaşlandı. Eğer o gerçekse, o zaman rüyası...

Fısıltıdan fazlasını söyleyemediği için sesi titreyerek, "Onu daha önce gördüm. Aven Dalmarta'yı... Onu görmüştüm."

İtirafının sorulara yol açmasını bekliyordu ama Ying onu şok etti "Biliyorum." dediğinde.

Gözleri sayfadan fırladı ve Ying'in alnı kızın yüzünde gördüğü şey karşısında kırıştı.

"Geçen yıl, *Prenses*," dedi yavaşça, sanki onun anlamasını bekliyormuş gibi. "*Çingene gezginin tablosu - Zarafetten Düşüş. Bahsettiğiniz şey buydu, değil mi? Bakışları tekrar taslağa kaydı. 'İki eser arasındaki benzerlikler esrarengiz, altın gözlere kadar. Acaba sanatçılar akraba olabilirler mi, ailelerinin Asi Prens temsilleri her nesle aktarılmış olabilir mi?*

Şimdi Ying açıkladığına göre, Delucia onun neden bahsettiğini tam olarak biliyordu hakkında. Bu çizimi daha önce görmüştü ya da en azından buna çok benzeyen bir çizimi. Ve resmi görmesi sadece bir anlık olsa da, figürü bilinçaltına kazımak için yeterli olmuştu ve böylece Meyarin'in, Aven Dalmarta'nın dün gece rüyasında olmasının bir nedenini sunmuştu.

O bir anıdan geliyordu, başka bir şey değil.

"Rahatlamış görünüyorsunuz *Prenses*," diye belirtti Ying, sesindeki soru açıktı.

Delucia garip bir kahkaha attı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Onun geçmişte kalmasına sevindim, Ying Usta. O artık kitaptaki bir taslaktan ve tuvaldeki bir resimden başka bir şey değil."

Ying'in yanıt olarak söylediği tek şey '*Gerçekten de*' oldu. Ancak yüz ifadesi, kendisiyle paylaşmak istediği bir şey olup olmadığını sorduğu zamanki ile aynıydı.

Delucia boğazını temizleyerek kitabı kapattı ve göğsüne bastırdı. "Bunun için tekrar teşekkür ederim. Umarım bir kısmını okuyabilirim."

"Çoğu ortak dile çevrildi," dedi Ying. '*Birkaç sayfada Garonca ve Denasen dillerinde bazı notlar var, ancak içerik hakkında bir fikir edinmen için sana her iki dili de yeterince öğrettim.*

Garonish ve Denasen - Delucia'nın en az sevdiği iki lehçe, çünkü Bu dilleri sadece Garon'da yaşayan keşişler ve Denasa'da yaşayan âlimler kullanıyordu, o zaman bile hep yazılı olarak, asla konuşmadan. Usta Ying, Delucia'nın her iki dili de öğrenmesini pratik bir nedenden ziyade, bir

Derslerinde tembellik ettiği için cezalandırılıyordu. Özel öğretmeni olarak, onun eğitiminin kıyaslanamayacak kadar iyi olmasını sağlamak onun sorumluluğundaydı - efsanevi geçmişe duydukları ortak sevgi gibi diğerk her şey özel derslerinin dışında kalıyordu Çalışma saatleri.

Sıkıcı dillerden hoşlanmamasına rağmen, Delucia her ikisini de kavrayabildiği için kitaptaki bazı ek notları okuyabildiği için minnettardı. Tarison'u da öğrenememiş olması çok yazıktı.

Ying'in eski lehçeye dair kendi anlayışı sınırlıydı. Eğer kitabın tamamını okuyamıyorsa, Delucia sayfayı çevirme şansı olan başka birini düşünemiyordu. Kitabın geri kalanının bir fikir vermesini ya da hiç değilse ilginç teoriler içeren eğlenceli bir okuma olmasını ummak zorundaydı.

Ying Usta ona iyi akşamlar diledikten sonra Delucia, guruldayan midesine ve dışarının artık tamamen karanlık olmasına aldırmadan pencerenin yanındaki sandalyesine geri döndü ve kitabın içinde olabileceklerin cazibesine karşı koyamayarak kitabı açtı.

Yazarın yıllar süren araştırmaları sonucunda elde ettiği varsayımlarla kendini kaybederek sayfaları yutarken saatler geçti. Delucia bunların çoğuyla alay etmekten kendini alamadı; örneğın tüm Meya şehrının şu anda bir hava kilidi baloncuğu içinde Medora'nın yörüngesinde döndüğü ya da Meyarinlerin yer değıştirdiği ve şu anda ayda yaşadıkları fikri gibi. Bir de draekonların Meyarinleri yedikten sonra başka bir gezegene uçtukları ve orada belirsiz bir diğerk dünya ırkı tarafından avlanıp öldürüldükleri teorisi vardı.

Delucia gerçek hayatta hiç draekon görmemiş olsa da, yine de Bu teorinin güvenilirliği, pek çok nedenden dolayı.

Bazı olasılıklar ne kadar uçuk görünse de, kitabı baştan sona okuyacak kadar büyülenmiş, ilerledikçe Garonca ve Denasen notlarını tercüme etmişti. Kitabın sonuna geldiğinde, Ying'in kitabın birden fazla kez okunmaya değerk olduğu konusunda ne demek istediğini anlamıştı. Çoğunlukla Asi Prens'ten kısa ama cazip bir şekilde bahsedildiği için düşünmesi gereken çok şey vardı. Göz gezdirdiklerinin çoğu daha önce duyduğu teorilerle örtüşüyordu: Aven'in insanlara olan nefreti, kadim Meyarinlerin onu şehirlerinden sürgün etmesine ve

asla geri dönmeyebilirdi - ya da başka biri. Ancak Delucia'nın öğrenemediği şey, Aven'in şehir ortadan kaybolduktan sonra ne yaptığına ya da Meya'ya geri dönüp dönmediğine dair herhangi bir teoriydi.

Hikâyenin tamamını muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceği gerçeğini kabullenen Delucia, son sayfayı bitirdikten sonra kitabı kapattı, tatmin olmuş hissediyordu ve bir gün hepsini yeniden okumak için şimdiden sabırsızlanıyordu. Ama şimdilik, onun

Gözleri bulanıyor ve midesi ağrıyordu, bu yüzden kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde durdu ve yavaşça yatak odasına doğru ilerledi, yiyecek bir şeyler, sıcak bir banyo ve rüyasız bir uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordu.

İlk ikisini başardı. Ama her zaman olduğu gibi, uykusu rüyalarla delik deşik olmuştu.

Bunlardan herhangi birinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sadece zaman gösterecekti.

Dört

Üç gün sonra, Delucia ahırda Dancer'ı fırçalıyordu ki ahır kapısından bir ses geldi.

"Daha iyi bilmesem, benden kaçtığını düşünürdüm."

Delucia'nın fırçası, elini sabit vuruşlarına devam etmeye zorlamadan önce bir anlığına durdu.

"Siz pek çok şeysiniz Lord Maxton," diye cevap verdi, konuşmasını resmi tutarak, kendisinden beklenen nazik ev sahibi gibi. "Bir aptal bunlardan biri değil, bu yüzden öyle davranarak nefesini boşa harcama."

Belki de nazik bir ev sahibi olmak hâlâ onu aşıyordu. Ama altı gündür Maxton'ın sürekli ters ters bakışları ve küçümseyici yorumları, özellikle de Jeera ve William'la karşılaştığı son üç kahvaltıdan beri, onu yormaya başlamıştı. Delucia kibarlık taslamaktan ve yollarının kesişmediğinden emin olmak için köşeleri gözetlemekten yorulmuştu. Davranışlarına dikkat etmekten ve gülümsüyormuş gibi yapmaktan yorulmuştu.

Artık bunu yapmak istemiyordu. Ve şimdi, yapmak zorunda kalmayacak gibi görünüyordu.

Onu aramıştı, selamlaması hem düşmanca hem de alaycıydı, karşılık vermesini beklemediğini gösteriyordu. Ama onun geçmişte olduğu gibi kendi güvensizliğinin arkasına sığınacağını düşündüyse, o zaman başka bir şeyi hak ediyordu. Çünkü Delucia Jeera'nın sözlerini ciddiye almıştı

-O bir prenesti ve bunun ne anlama geldiğini bir daha asla unutmayacaktı.

"İkimiz de senden kaçtığımı biliyoruz," diye devam etti.

aptalca yorumuna cevap verdi. "Ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Anlamadığım şey, neden benimle vakit geçirmeye bu kadar kararlı görüldüğün. Şehre bir gezi, bir sabah gezintisi - ne oynuyorsun Maxton?"

"Belki de sadece sizin keyifli arkadaşlığınızın tadını çıkarmak istiyorumdur, Prenses," dedi, ses tonu kasıtlı olarak alaycıydı.

"Tekrar dene," diyerek tarağa uzandı ve Dancer'ın yelesini çözmek için harekete geçti.

"Belki de sıkıldım."

Bu daha olasıydı ama yine de ona inanmıyordu. "İkimiz de biliyoruz ki böyle bir durumda arayacağın son kişi benim."

Bunu inkâr etmedi. Ama bunun yerine söylediği şey onu bir kez daha hareketsizliğe itti. "Belki de beş yıl önce söylediklerim için özür dilemek istiyorum."

Geldiğinden beri ilk kez Dancer'ın omuzlarının üzerinden ona doğru baktı. Ama bakışları kilitlendiğinde irkilmemek için kendini zor tuttu, çünkü adamın yüzünde iğrenç bir sırıtma vardı ve mavi gözleri ona gülüyordu.

"Şaka yapıyorum," dedi kıs kıs gülerek. "Gerçekten çok sıkıldım."

Delucia onun kafasına bir at nalı fırlatırsa başının ne kadar belaya gireceğini düşündü. Ama sonra bir an farkına vardı - söylediği şey canını yakmamıştı. Kızgındı, evet, ama sadece adam kasıtlı olarak kaba davrandığı için. Alayları ve temsil ettikleri şey - ihanet artık acıtmıyordu. Sanki birdenbire daha önce anlamadığı bir şeyi anlamıştı: adam zorbanın tekiydi, bu kadar basit.

Beş yıl önceki nefret dolu yorumlarının hiçbir nedeni ya da mazereti yoktu, tıpkı şu anki davranışlarının hiçbir nedeni ya da mazereti olmadığı gibi. Ona verdiği zararı umursamıyordu ve belki de hiç umursamayacaktı. Ama ona güç vermeye, ilgi göstermeye devam ederse, onun hâlâ savunmasız olduğunu düşünecek ve her zorba gibi bundan faydalanacaktı.

İhtiyacı olan şey, onun sözlerinin ve eylemlerinin artık kendisini etkilemediğini göstermekti. Onun çektiği acıya değmezdi, hiçbir zaman değmemişti ve hiçbir zaman da değmeyecekti. Kendini savunmasının ve kelimeleri silah olarak kullanabilen tek kişinin o olmadığını ona göstermesinin tam zamanıydı.

"Usta Ying can sıkıntısının sadece basit zihinlere sahip olanları vurduğunu söyler," diye paylaştı Delucia dikkatini Dancer'ın paltosuna vererek. "Yani bu pek çok şeyi açıklıyor."

Hakaretinin hedefine ulaştığını anlamak için ona dönüp bakmasına gerek yoktu. Kendini tutamayarak ekledi, "Zaman geçirmek için bir kitap okumanızı önerebilir miyim? Bir iki şey öğrenebilirsiniz, özellikle de 'etik ve ahlak' bölümünü ziyaret ederseniz."

"Kitaplarla zamanımı boşa harcamıyorum," derken yüzü kaşlarını çatmıştı. "Bu da pek çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Delucia, dudaklarını tutamayarak seğirmekten.

Kadının mizahını fark edince yüz hatları karardı. "Bana mı gülüyorsun?"

"Seninle kesinlikle gülmüyorum," diye cevap verdi gülümsemesi büyüyerek. "Hiç de eğlenmiş görünmüyorsun."

"Çünkü bu hiç komik değil, seni küçük-"

"Dikkatli ol," diye araya girdi Delucia şarkı söyler gibi bir sesle. Ancak görünüşteki neşesine rağmen ses tonunda açık bir uyarı vardı. "Eğer kullanmayı düşündüğün kelime 'prens' değilse, o zaman cümle üzerinde tekrar düşünmek isteyebilirsin. Sadece

Şu ana kadar yaptığınız tüm seçimleri ve söylediğiniz şeyleri yeniden düşünmek isteyebilirsiniz."

Delucia onun dişlerini gıcırdattığını *duyabiliyordu*.

"Hayır mı?" dedi adam sessiz kaldığında. "Söylemek istediğiniz bir şey yok mu Lord Maxton?"

Ancak gözleri tekrar kilitlendiğinde tısladı, kadının onu duymak için zorlanacağı kadar alçak sesle, "O taç yüzünden özel olduğunu sanıyorsun.

Giyin ama bir daha düşünün *Prenses*." Kelimeyi bir lanet gibi tükürdü. "İkimiz de gerçeği biliyoruz, sen bir hiçsin. Bunu herkes biliyor - neden beş yıl geçmesine rağmen *hâlâ* hiç arkadaşın yok sanıyorsun? Tek arkadaşın ailen.

Bu dünyada seninle vakit geçirmeyi kaldırabilecek insanlar var. Kabul et, sonsuza dek yalnız kalacaksın."

Hakaret Delucia'nın kulağına eski geliyordu ama bu canını daha az acıtmıyordu. Sadece Maxton'ın kendisini etkilemesine izin vermeme, zorbaya güç vermeme konusundaki kararlılığı, "Senin gibi birinin yanında sıkışıp kalmaktansa yalnız kalmak daha iyidir," diyebilmesini sağladı. Dancer'ın ön saçlarını tararken ellerinin titremesini önlemeye odaklandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Biri bizi konuşurken görüp de annemle babam gibi senin de

"Benimle vakit geçiren mide". *Bizi* arkadaş *sanmalarını* istemeyiz, değil mi?"

Bir kırbaç şaklaması kadar sert bir şekilde, "Benimle böyle konuşamazsın," diye hırladı.

Delucia'nın eli vücudunun geri kalanıyla birlikte hareketsiz kaldı.

"Pardon?" dedi, sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşmüştü. Elleri

artık neredeyse titremiyordu. Tamamen hareketsizdi. *Tehlikeli derecede* hareketsiz. Onunla ilgili her şey bir uyarı niteliğindeydi -akıllı birinin dikkate alması gereken bir uyarı.

Maxton akıllı değildi.

Boğazı düğümlendi; bu, haddini aşmış olabileceğini fark ettiğinin tek göstergesiydi. Yine de tekrarladı: "Benimle böyle konuşamazsın. Ben bir Yüksek Mahkeme yargıcının oğluyum, bana saygı duymalısın."

Delucia duyduklarına inanamıyordu, onun küstahlığına inanamıyordu.

"Beni iyi dinleyin Lord Maxton, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedi daha önce olduğu gibi aynı ölümcül tonda, gözleri onunkilere kilitlenmiş halde. "Saygı size borçlu olunan bir şey değil, hak ettiğiniz bir şeydir. İster bir kalede ister bir mağarada doğmuş olun, ister kralların ister suçluların çocuğu olun, kendi eylemlerinizin toplamından başka bir şey değilsiniz.

Hiç kimseye, *özellikle* de bana *hiçbir* şey borçlu değilsiniz. Bu yüzden sizinle dilediğim gibi konuşacağım - tacım bana bu hakkı verdiği için değil, ama

Çünkü ben bir insanım. Ve bunu hatırlasan iyi edersin, çünkü dışarıda birçoğu o çok sevdiğin sırtışını yüzünden silmeye çok istekli olan koca bir dünya var."

O sırtış hiçbir yerde görünmüyordu. Onun yerine Maxton'ın yüz hatları solgun, gözleri iri ve alnında ince bir ter tabakası vardı.

"Şimdi," dedi sessizce, "tekrar soracağım. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Maxton sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı, sonunda onun umursamadan zorbalık yapabildiği sekiz yaşındaki çocuk olmadığını fark etti.

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü, adam daha fazla dayanamayıp gözlerini indirene kadar bakışlarını dik tuttu. Aralarındaki güç yer değiştirmiş, adam artık bir kızla alay eden bir çocuk değil, bir prensesle alay eden bir çocuk olduğunu anlamaya başlamıştı. O bile daha fazla alay etmeye devam edecek bilgelikten yoksundu.

"Hayır, Majesteleri," dedi sert bir sesle, hâlâ ona bakmıyordu. "I
-"Söyleyeceğim her şeyi söyledim."

Başka bir şey söylemeden döndü ve ahır koridoruna doğru koşmaya başladı.

Ondan bir özür beklememişti - bunun olmayacağını biliyordu. Ama hiç değilse artık onu ezip geçemeyeceğini biliyordu. O bir prensesti ve ikisi de bunu unutmuyacaktı.

Bir daha asla.

"Bu. Müthişti. *Müthişti*."

İrkilen Delucia gözlerini Maxton'ın az önce durduğu yere çevirdiğinde Kaiden ve Declan'ı onun yerinde buldu. Konuşan **s o n u n c u s u y d u , s ö z l e r i n i** bitirirken karanlık yüz hatları neşeyle doluydu: "Ona söylediğiniz kesin Prenses."

"Yıllardır bunu hak ediyordu," diye ekledi Kaiden, Declan'ınkinden daha az belli olan ama yine de belirgin olan eğlencesiyle. "Bunu iyi idare ettiniz, Majesteleri. Gerçekten iyi."

"Ne kadarını duydun?" diye sorduğunda şaşkınlığı yerini utanca bıraktı.

"Her şey," dedi Declan utanmadan. "Sana yaklaştığını gördük, biz de gizlice yanından geçtik ve o bakmıyorken saklandık." Dancer'ın yanındaki tezgâhı işaret etti, ikisinin de gözden uzakta kalarak kulak misafiri olmuş olmaları gerekiyordu.

"Ama neden-"

Kaiden, "İhtiyacın olması ihtimaline karşı desteğin olduğundan emin olmak istedik," dedi. "İhtiyacınız olmadı," diye eklediğinde ağzı kenarından yukarı doğru kıvrıldı.

Declan homurdandı. "Hatırlat da seninle asla ters düşmeyeyim, Prenses. Kelimelerin savaşında bir cümle bile dayanamam."

Delucia böyle bir iltifata alışık olmadığı için yanaklarının ısındığını hissetti. Tarağını yere bıraktı ve Dancer'a son bir kez okşadıktan sonra ahırın kapısına doğru ilerleyerek, "Sanırım ödeştik, çünkü yumruk yumruğa bir savaşta ben bir saniye bile dayanamam," dedi.

Söyledikleri doğrudu, *özellikle de* bu savaş Declan'a karşıysa, hantal fiziği onu olduğundan çok daha geç bir yaşaymış gibi gösteriyordu. Her nasılsa, ayaklarının üzerinde hâlâ zarif durabiliyordu ki bu, cüssesi düşünüldüğünde dikkate değerdi.

Kaiden, arkadaşı kadar iri olmasa da, yaşından daha büyük görünüyordu ve yaşına göre alışılmadık derecede olgundu. Jeera'nın kendisinden üç yaş büyük olması ve ikisinin de Komutan Nisha'nın gözetiminde büyümesi nedeniyle, yaşlılarının çoğundan daha büyük davranması şaşırtıcı değildi. Özellikle de sarayda aldığı ayrıcalıklı erken eğitim, Soori Karakolu'ndaki milislerin eğitimini denetleyen teyzesine düzenli olarak eşlik ederek öğrendiği disiplinle pekiştüğinden. Tüm bunlar bir araya geldiğinde, babasının vefatıyla birlikte geçen yıl yaşadıkları göz önüne alındığında, olgunluk seviyesinin mantıklı olduğu anlamına geliyordu - ve bu konuda Declan'ınki de.

Dancer'ın tezgahından ayrılıp yanlarındaki koridora adımını atarken ikisine de bakan Delucia, kendine acıma hissine kapıldı. Her ne kadar arkadaş olmasalar ve asla da olmayacak olsalar da, hayatı boyunca sarayda sık sık karşılaşmışlardı; Kaiden sık sık teyzesini, Declan da büyükbabasını ziyaret ediyordu. Ama son bir yıldır iki çocuk da Akarnae'deydi ve yaz tatilleri birkaç gün içinde sona erecek, yakında akademideki ikinci yılları için geri döneceklerdi. Jeera da Pazar günü onlarla birlikte ayrılacaktı. Ve Delucia bir kez daha yalnız kalacaktı.

Şimdiye kadar yalnız olmaya alışmıştı. Ama yine de Kaiden ve Declan'a bakmaktan kendini alamıyor, olduğu kişiden başka biri olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ediyordu.

Onun tacı bir ayrıcalıktı. Bunu biliyordu.

Ama bazen bunun bir lanet olup olmadığını da düşünmeden edemiyordu.

Sonunda hiçbir yere varmayacak düşüncelerden kurtulmak için başını sallayan Delucia dudağını ısırды ve bir sonraki sözlerini tarttı. Her iki çocuğu da tanıdığı onca yıl boyunca bir kez bile Maxton'a benzer bir şekilde davrandıklarına tanık olmamıştı. Sadece sözlü iftiralarında değil, genel olarak davranışlarında da. Beş yıl önce onu savunmaları ve bugün de iyi olduğundan emin olmak için yanında kalmaları, onların iyi insanlar olduğunu kanıtlıyordu.

Bu tür davranışlar, kendisini ne kadar rahatsız hissettirirse hissetsin, övgüyü hak ediyordu.

"Jeera bana Maxton'ın son gelişinde neler olduğunu anlattı," dedi kendini onların gözlerine bakmaya zorlayarak. "Bunun anlamı çok büyük - o zaman beni savunmuştun. Teşekkür ederim."

Onun sözleri ve bu sözlerin nedeni karşısında yüzlerindeki mizahtan eser kalmadı.

İki çocuk birbirlerine baktı ama sonra Kaiden boğazını temizledi. Kız kardeşininkine çok benzeyen gözleri tekrar ona dönerek, "Açık konuşabilir miyim, Majesteleri?" dedi.

Delucia bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı ve kendini hazırlaması gerekip gerekmediğini düşündü. "Elbette."

Bakışları tekrar yerine oturmadan önce Declan'la hızlı bir bakış daha paylaştı ona. "*Biliyorum* - biliyoruz - kim olursan ol, asla normal bir hayat yaşayamayacağın anlamına geliyor."

Delucia keskin bir nefes çekti, çünkü sanki kelimeleri doğrudan onun zihninden koparıp almıştı. Tıpkı birkaç gün önce kız kardeşinin yaptığı gibi.

"Ve bir gün, umarım bu senin için değişir," diye devam etti. "Umarım istediğin her şeyi yaşarsın ve hak ettiğin mutluluk dolu hayatı yaşarsın."

Delucia boğazında yükselen yumruyu yuttu.

Kaiden devam ederken sesini alçalttı, "Ama o zamana kadar, tacınızın ağırlığı ve talep ettiği fedakârlıklar altında boğulduğunuzda, Maxton'ın söylediklerine inanmanıza asla izin vermeyin. O kendi kontrolü dışındaki koşulların bir ürünü ve dürüstlüğü seçmek yerine, kendini daha iyi hissetmek için başkalarına saldırarak kin ve nefretin kök salmasına izin verdi."

Delucia, Kaiden'in sözleri karşısında bir tedirginlik hissetti.

Maxton'ın ona karşı *neden bu* kadar kötü niyetli olduğunu düşündü. Maxton'ın sözlerinden ve hareketlerinden o kadar incinmişti ki, bunların ardındaki motivasyonları düşünememişti. Ama herhangi bir suçluluk duygusunun izi bile kalmadan Kaiden onun yüz ifadesini fark etti ve devam etti.

"Bu senin suçun değil Prenses, bu yüzden yaptığın şey için bir an bile kendini kötü hissetme.

Çünkü hiçbir şey, hem şimdi hem de geçmişte onun davranışlarını haklı çıkaramaz. Bunun yerine, bilmeniz gereken şey onun yanıltığıdır - sadece ebeveynleriniz değil, sizi önemseyen pek çok insan var. Ve kendini en yalnız hissettiğin günlerde, sahip olmadıkların üzerinde durmak yerine, ileride neler olabileceğini düşün."

Kaiden ender rastlanan bir şefkat gösterisiyle uzanıp elini kızın omzuna koydu ve hafifçe sıkarak sakın bir sesle sözlerini tamamladı, "Hepimiz kendimizi yalnız hissederiz.

Zaman zaman, Prenses. Ama her gün yeni bir fırsattır. Kiminle tanışacağınızı ya da hayatınızı nasıl değiştireceklerini asla bilemezsiniz. Bu yüzden kendinizi yalnızlığınızda kaybetmeyin, çünkü bir gün bir kapı açılacak ve sizin zamanınız gelecek. Ve o zaman geldiğinde, sana asla sahip olamayacağın söylenen arkadaşlarınla el ele dünyanın tüm Maxton'larının yüzüne gülebileceksin."

Kaiden kolunu tekrar bıraktığında Delucia gözyaşlarını tutabilmek için nefesini tutuyordu. Hissettiği her şeyi nasıl bilebilirdi ki? Jeera gibi o da kızın tam kalbine inmeyi başarmış, ona tam olarak duymaya ihtiyaç duyduğu şeyi söylemiş ve unutup durduğu her şeyi, hatırlaması gereken her şeyi hatırlatmıştı.

Kaiden *hâlâ* onun zihnini okuyormuş gibi, "Unutmayacağına söz ver," dedi. Bir an için yeteneğinin ne olduğunu merak etti, sonra gerçekten zihin okuyucu *olsaydı* birinin ona söyleyeceğini fark etti. Onun yerine, Sözlerini yönlendiren her neyse, yalnızca sezgilerine dayanıyor olmalıydı - bu sezgiler ne kadar hatasız olursa olsun.

Dudakları titreyen Delucia, "Deneyeceğim," diye fısıldadı.

Önerebileceği en iyi şey buydu, çünkü duvarlarını inşa etmek için yıllarını vermişti ve bir konuşmayla yıkılmayacaklardı. Ama Kaiden bunun farkına varmış gibiydi ve başını sallayarak kabul etti.

Başka bir şey söylemedi, ama Declan konuştu ve "Onu dinlesen iyi olur, çünkü prenses ya da değil, o çılgın kedi kadınlardan biri gibi bir tür münzevi olursan kraliyet kışına tekme basarız" dedi.

Delucia şaşkın bir kahkaha attı, ruh hali bir anda yeniden aydınlandı. "Ben hiçbir zaman kedilerden hoşlanmadım. Sanırım bunu elli yıllık planımdan çıkarabiliriz."

"Çılgın köpek kadın o zaman," dedi Declan, ahırlara bakıp "Ya da çılgın at kadın daha uygun olabilir," diye düzeltmeden önce.

Delucia yüzünde bir gülümseme ve yüreğinde bir sıcaklıkla, "Söyle Bak ne diyeceğim. Eğer *bir* tür deli kadına dönüşürsem, 'kraliyet kışımı tekmeleme' tehdidini yerine getirmek için iznim var."

Kaiden sırtıttığını gizleyerek öksürdü. "Dikkatli olun, Majesteleri. Eğer 'kış' dediğinizi duyarsa Bayan Alma'yı felç edeceğinizden oldukça eminim."

Delucia gözlerini devirdi, ama o bir karşılık veremedi önce Declan içeri girdi.

"Kraliyet kışı. Kraliyet kalçası. Kraliyet poposu. Seçenekleriniz var Prenses," dedi. "Sadece bir kez yaşarsınız - kelime dağarcığınızla yaşayın derim."

Onun gülünçlüğü Delucia'nın yeniden gülmeye başlamasına yetti ve birlikte ahırdan ayrıldıktan çok sonra bile kendi kendine kıkırdamaya devam ediyordu

ve sarayda yollarımızı ayırdık.

Ancak daha sonra yatak odasında yalnız kaldığında, o gün olan her şeyi gözden geçirmek için bir an ayırdı. Kaiden'in haklı olduğunu fark etmeden önce, Maxton'ın davranışının nedenlerini tekrar düşünürken buldu kendini - hiçbir şey ona davranışını haklı çıkarmazdı. Maxton'ın böyle bir zorba olmasına yol açan her neyse onun için endişelendiğini hissederken, Maxton'ın bin yıl geçse de ona özel hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmayacağını da biliyordu. Bu işin peşini bırakmaktan ve bugün ona söylediklerini dinlemiş olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Onun üzerinde daha fazla durmamaya karar veren Delucia, düşüncelerini Maxton'dan uzaklaştırıp ahırda olan diğer her şeyle ilgilenmeye başladı. Hafifçe gülümseyerek Kaiden ve Declan'la geçirdiği zamanı hafızasına kazımaya özen gösterdi. Bunu yaparken, kalbini çevreleyen duvarlarda en küçük bir çatlak hissetmekten kendini alamadı.

Umut gibi hissettiren bir çatlak.

Çünkü Kaiden'in da söylediği gibi, her gün yeni bir fırsattı ve kiminle tanışabileceğini ya da bu kişilerin hayatını nasıl değiştirebileceğini asla bilemezdi.

Beş

Kaiden'in bir gün bir kapının açılacağı ve Delucia'nın hayatının değişeceği yönündeki telkini sandığından daha derinlere işlemiş olmalıydı çünkü o gece uykusunda rüyasında sonu gelmeyen kapılardan oluşan bir koridorda yürüdüğünü gördü. Tuhaf bir rüyaydı, fısıldayan bir ses hemen ulaşamayacağı bir yerdeydi ve ne kadar çabalarsa çabalasın ne söylendiğini duyamıyordu. Tek bildiği hissettiği aciliyet duygusuydu, yükselen panik duygusu bir türlü dinmek bilmiyordu.

Rüya nihayet sona erdiğinde ve balkonundan içeri süzülen sabah güneşine uyandığında, Delucia kendini halsiz hissediyordu ve kasları ağrıyordu, sanki gerçekte sonsuz kapı aralıklarından geçiyormuş gibiydi. Ama iyice gerindikten ve sıcak bir banyodan sonra kendini normale dönmüş hissediyordu ve güne başlamak için can atıyordu.

Kahvaltısını Maxton'la paylaşmak zorunda kalma düşüncesi bile moralini bozamazdı - bugün değil. Çünkü bugün özeldi ve banyodan giyinik bir şekilde çıktığında yatak odasında kendisini neyin beklediğini zaten biliyordu.

Daha doğrusu *kimi*
bulacağını. Ve nedenini.

Gerçekten de, etrafındaki buhar dağılır dağılmaz, anne ve babasını yatağında oturur vaziyette görebildi ve her yıl olduğu gibi aralarında, mumlarla kaplı çökmekte olan bir pasta duruyordu.

"Mutlu yıllar, tatlım."

Delucia anne ve babasına sırtıarak baktı ve onlar ayağa kalkarken koşarak y a n l a r ı n a g i t t i . Babasının kolları uzanmıştı ve yeterince yaklaşır yaklaşmaz onu sıkıca kucakladı.

"Bugün on dört, küçük kızım nereye gitti?"

Delucia sadece sırttı ve onu serbest bıraktığında annesinin açık kollarına doğru ilerledi, tanıdık kiraz çiçeği ve şeftali parfümünün kokusu etraflarında hafifçe dolaşıyordu, kendi başına bir kucaklama gibi hissediyordu.

Delucia tekrar geri çekilerek pastaya baktı ve biraz utangaç bir ifadeyle, "Bu yıl bunu tekrar yapıp yapmayacağımızdan emin değildim," dedi.

Osmada'nın gözleri komik bir şekilde büyüdü ve dramatik bir şekilde elini göğsüne götürdü. "Tanrım, artık doğum günleri için çok yaşlı **değilsin**, değil mi?"

"Çünkü eğer öyleyse..." Pastayı aldı ve gülümsemesini zorlukla gizleyerek pastayı alıp gidecekmiş gibi davrandı.

Delucia güldü ve annesini durdurmak için uzandı. "Doğum günleri için asla çok yaşlı olmayacağım. Sadece kutlamak için çok meşgul olup olmayacağını bilmiyordum, özellikle de Leydi Nerita ve Harovell delegasyonunun geri kalanı hâlâ buradayken."

Aurileous'un Delucia'ninkine çok benzeyen mavi-yeşil gözleri çok yumuşaktı. "6 Ağustos yılın en önemli günüdür. *Her* yıl." Başparmağını elmacık kemiği boyunca gezdirdi. "Meşgul ol ya da olma, doğum günün için her zaman zaman ayıracağız, tatlım."

"Ve pasta," dedi Osmada beyaz gülümsemesini göstererek. "Pasta için her zaman zaman ayıracağız."

Delucia güldü ama annesi haklıydı; pasta her yıl en önemli olaylardan biriydi. Fırıncı Bayan Gribble, kendi pastanesini (Bayan Gribbles Cupcakes and Nibbles) açmak için ayrılana kadar sarayın pasta şefi olarak çalışmıştı ve eserleri kıyas kabul etmezdi. Kraliyet ailesinin her doğum günü için daimi siparişleri vardı; kral hindistan cevizi kremalı pastayı tercih eder, kraliçenin tercihi taze meyvelerle süslenmiş şampanya pastasıydı ve Delucia her zaman dillyberry dolgulu beyaz çikolatalı pastayı talep ederdi - mor ve krema rengindeki bu lezzet Delucia'yı asla inletmezdi. Şu anda bile annesinin elindeki şahesere bakmak bile Delucia'nın beklentiyle dudaklarını yalamasına neden oluyordu.

"Leydi Nerita'ya kahvaltıda ona katılmayacağımızı söyledim bile," dedi Aurileous, tekrar yatağa oturup yanındaki boşluğu okşayarak. "Ne de olsa sürdürmemiz gereken bir geleneğimiz var."

Ceketinin içine uzanıp üç tatlı çatalı çıkarırken ve onları dağıtırken Delucia'ya göz kırptı.

Delucia yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. Kahvaltıda pasta yemekle kalmamış, bunu Maxton'a yakın bir yerde yapmak zorunda da kalmamıştı. Zaten mükemmel bir gündü ve daha yeni başlamıştı.

Yatakta anne ve babasının yanına oturdular ve üçü birlikte tüm görgü kurallarını hiçe sayarak pastayı afiyetle yediler. Süslemeye ne kadar özen gösterildiği düşünüldüğünde bu neredeyse utanç vericiydi ama Delucia, Bayan Gribble'in üzölmeyeceğini, hatta onların coşkusundan ve kısıtlama eksikliğinden memnun olacağını biliyordu.

Aurileous sonunda gözleri kapalı bir şekilde karnını ovuşturarak, "Her yıl, hiç şaşmadan," dedi. "Bayan Gribble bir kez bile en iyisinden başka bir şey sunmadı."

Bir lokma daha yiyemeyen Delucia sadece annesine yaslanabildi ve inleyerek onayladı.

"Sanırım bu hepimizi birkaç ay sonraki doğum gününe kadar hazırlayacak, ikiniz de aynı fikirde değil misiniz?" Osmada, parmaklarını Delucia'nın saçlarında yatıştırıcı bir şekilde gezdirerek konuştu.

"Lütfen şu anda daha fazla pastadan bahsetme," diye yalvardı Delucia, yine inliyordu ama farklı bir nedenle.

Ailesi hafifçe kıkırdadı, ama sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi ayıldılar.

"Seninle konuşmak istediğimiz bir şey var tatlım," dedi Aurileous. "Önemli bir şey."

Doğrulan Delucia kekin midesine bir taş gibi oturduğunu hissetti. Bir yanı bu konuşmanın ne hakkında olacağını tahmin ediyordu, Harovell'li misafirlerine karşı böylesine soğuk bir karşılama sunduğundan beri bunu bekliyordu. "Eğer bu Maxton'ın yanında nasıl davrandığımla ilgiliyse-"

"Hayır, mesele o değil," diye araya girdi Osmada, elini Delucia'nın sırtına dayayarak teselli ve destek vermeye çalıştı. "Bununla birlikte, dün Ahır Sorumlusu Corbin'den duymak zorunda kalacağımıza, bize gelip onun sana davranışını paylaşmanı dilerdik."

Delucia annesinin gözlerini tutamayarak kendi içine büzüldü. Görünüşe göre Maxton'la konuşmasına kulak misafiri olanlar sadece Kaiden ve Declan değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ailesine ne kadarını anlattığını merak ediyordu ve gerçek ortaya çıktığı için üzgün mü yoksa rahatlamış mı olduğundan emin değildi. "I
-."

"Sakın özür dilemeye kalkma," dedi Aurileous, gözleri parlayarak ve sesi sertleşerek -bir kralın sesi, ama aynı zamanda bir babanın sesi. "Corbin parçaları kendi başına bir araya getirmek zorunda kaldı, ama bize geri döndüğünde, bilseydik Nerita'nın oğlunu bu ziyarete getirmesine asla izin vermezdik. Corbin dün ne kadar iyi idare ettiğini söylerse söylesin, Maxton bu hafta sonu Harovell'e döndükten sonra sarayda hoş karşılanmayacak - ben taç giydiğim sürece değil."

Gözyaşları Delucia'nın görüşüne battı ve onları tutmaya çalışarak hızla gözlerini kırıştırdı. Tam olarak başarılı olamadı, çünkü bir tanesi serbest kaldı.

Aurileous gözyaşlarını silmek için öne doğru uzandı, sesi kalınlaşmıştı, "O senin gözyaşlarına değmez, tatlı kızım," dedi.

Kısık sesle, "Bunlar onun için değil," diye cevap verdi. Babasının sözleri ve öğrendiklerinin onu ve annesini ne kadar derinden etkilediğinin kanıtı yüzünden.

Aurileous'un yüzü anlayışla yumuşadı. Aynı derecede boğuk bir sesle, "Bize gelmeliydiniz. Biz asla-"

"Biliyorum," diye araya girerek yüzünü sildi. "İşte bu yüzden yapmadım. Çünkü sanırım içten içe bunun kendi başıma vermem gereken bir savaş olduğunu biliyordum." Bir kez burnunu çekti ve "Hayatımda karşılaşacağım tek zorba o değil. Kendimi savunabileceğimi öğrenmem gerekiyordu ki bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda hazırlıklı olayım." Gülümseyerek sözlerini şöyle bitirdi: "Ayrıca, her zaman ailemin araya girip beni kurtarmasını bekleyemem, değil mi?"

"Ebeveynler bunun için vardır," dedi Osmada ona sessizce, sırtını okşayarak. "Ama hiç şüphelen olmasın güzelim, kendini bu şekilde idare ettiğin için seninle daha fazla gurur duyamazdık."

Kral öne doğru eğildi ve Delucia'nın yanağını okşadı, sesi duygu doluydu: "Yeter ki bize ihtiyacın olduğunda seni korumak ve desteklemek için elimizden gelen her şeyi yapmayacağımız bir zamanın asla gelmeyeceğini unutma."

Bir damla gözyaşı daha aktı ve babası onu da sildi.

Delucia titreyen bir nefesle, "Doğum günümde beni ağlatmayı bırak," dedi. Sadece yarı şaka yapıyordu, çünkü gözyaşları her şeyden çok katartıktı. İsteyebileceği en güzel hediye, anne ve babasının sınırsız sevgisinin tadını çıkardığı o andı.

Kral sessiz bir kahkaha atıp kızın yanağını serbest bırakarak tekrar arkasına yaslandığında an bozuldu ama tamamen yok olmadı. "Sadece çok nazikçe istediğin için, sevgili kızım."

Alaycı tonu Delucia'nın gözünden kaçmadı ve ona sırtarak yüzünü kuruyana kadar tekrar sildi.

Titrek bir nefes alıp kendini toparlamak için tekrar verdi ve "Eğer Maxton hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman ne-" dedi.

Kapının çalınması ve ardından Bayan Alma'nın odaya girmesiyle konuşması yarıda kesildi. Öğretmen ne yatakta birlikte oturan üç kraliyet mensubuna ne de aralarındaki pastanın yıkık dökük kalıntılarına göz ucuyla bile bakmadı. Bunun yerine sadece "O burada" dedi.

Delucia anne ve babasına baktı, yüzlerinin bir kez daha ciddileştiğini fark etti.

"Kim var burada?"

Annesi Alma'ya "Nerede o?" diye sormuş olsa da ikisi de sorusuna cevap vermedi.

"Üstat Ying ile kütüphanede bekliyorum, Majesteleri."

Osmada başıyla onayladıktan sonra yataktan kalktı ve Delucia'ya elini uzattı.

Babası diğer yanında yükselirken, Delucia ne olduğundan ya da kütüphanede kimin beklediğinden emin olamadan, annesinin yanında kararsızca dururken bir endişe duydu.

Aurileous, "Misafirimizi bekletmesek iyi olur," dedi ve Alma odadan çıkarken Delucia'nın sırtına bir el bastırıp onu ileriye doğru yönlendirdi. "Kendisi oldukça meşgul, özellikle de yılın bu zamanında."

"Baba, kim-"

"O gelmeden önce sizinle bu konuyu konuşma fırsatı bulmayı umuyorduk," diye kibarca araya girdi Osmada. "Ama görünüşe göre o muhteşem pasta yüzünden dikkatimiz dağılmış."

"Belki de böylesi daha iyi," dedi Aurileous merdivenlerden aşağıya ve koridorlara doğru aceleyle ilerlerken.

"Belki de daha iyi olan *nedir*?" Delucia, hissettiği kadar sinirli görünmemeye çalışarak sordu. "Kimi görmeye gidiyoruz?"

Osmada tekrar Delucia'nın eline uzandı ve "Ne olursa olsun önümüzdeki birkaç dakika içinde, karar size kalmış. Yapmak istediğiniz seçimi *yapın*. Ne olursa olsun sizi destekleyeceğiz."

Ne kararı? Hangi seçim? Ailesi neden bu kadar garip davranıyordu?

Kütüphane Delucia'nın doğu kulesindeki yatak odasından sadece birkaç kat aşağıda olduğu için, Delucia daha fazla soru sormadan ya da doğru dürüst bir cevap alamadan oraya varmışlardı.

Bayan Alma öne doğru uzanıp yaldızlı kapıları açtıktan sonra kenara çekilerek daha ileri gitmeye niyeti olmadığını gösterdi. Delucia kararsız ve kafası karışmış bir halde anne ve babasına baktı ama onlar onu odaya sokmakla yetindiler ve Delucia'ya cesaret verici olduğunu düşündüğü sıkı gülümsemeler sundular.

Kraliyet kütüphanesi sessizdi, sadece bir avuç insan rafları inceliyor ya da ahşap masalarda oturmuş hem eski hem de modern metinleri inceliyordu.

Delucia'nın ebeveynleri onu koridorlar boyunca aceleyle yürüttüler, geçerken selam verenleri başlarıyla selamladılar ama sohbet etmek için durmadılar. Gittikçe daha derine inerek Delucia'nın en sevdiği okuma yerinin bulunduğu arka tarafa doğru ilerlediler. Çok geçmeden koltuk görüldü, arkasındaki büyük pencereler dışarıda mükemmel bir yaz günü olduğunu gösteriyordu. Ama normalde böyle bir manzara Delucia'nın dışarı çıkıp güneşin tadını çıkarmasını -tercihen at sırtında- isterken, bunun yerine kendi koltuğunun yanına çekilmiş olan sandalye kümesine ve onların gelişiyile ayağa kalkan iki adama odaklandı.

"Majesteleri," diye selamladı Danışman Jaxon başıyla.

Üstat Ying de eğildi, ama en azından Delucia'nın zihninde hiçbir şey söylemedi.

İkisinden de ailesine baktı ve "Danışman Jaxon ve Usta Ying'i görmeye mi geldik? Neden sadece bunu söylemiyorsun?"

Ailesi dramatik olmalarıyla tanınmazdı. Böyle davranmasına neyin sebep olduğunu merak ediyordu, özellikle de buraya sadece öğretmeni ve huysuz kraliyet danışmanı ile konuşmak için gelmişlerse.

Ancak onlar cevap veremedi, rafların arasından bir adam aceleyle çıkarken yeni bir ses ona ulaştı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Başboş dolaşmak istememiştim. Kendime engel olamadım.

- "İyi bir kütüphaneye bayılırım." Gri gözleri gülen aylara benzeyen Delucia'ya göz kırptı.

Bu adamı tanıyordu. Sarayı daha önce ziyaret etmişti.

Onu daha önce ziyaret etmişti.

"Darrius, çok uzun zaman oldu," dedi kral, diğer adamı kucaklamak için ilerleyerek. Bir kral tebaasına değil, bir adam arkadaşına.

Darrius.

Darrius Marselle.

Delucia onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Onu ilk gördüğünde altı yaşındaydı. Akarnae Akademisi'nin müdürü olan Profesör Marselle, her beş yılda bir Medora'yı gezerek kıtanın dört bir yanındaki çocukları değerlendiriyor ve bir gün üstün yeteneklilere yönelik seçkin okulunda kimlere yer verileceğini belirliyordu.

O yılki değerlendirmesi kısa sürmüştü - kısa bir konuşma ve alnına bir el vurma ve hepsi bu kadar. Bir sonraki kişiye geçmişti.

Kaiden, Declan ve Jeera da aynı ziyaret sırasında test edilenler arasındaydı ve üçü de on dört yaşına geldiklerinde Akarnae'ye kabul edileceklerini öğrenmişlerdi. Ancak Delucia, değerlendirmesinden sonra hiçbir şey duymamıştı ve müdür beş yıl sonra geri döndüğünde, tekrar test edilenler arasında yer almamıştı.

"Seni hatırlıyorum."

Kelimeler ağzından kaçtı ve Delucia onları geri alabilmeyi dileyerek yüzünü buruşturdu.

Darrius ise hoş bir şaşkınlıkla bakıyordu. "İlk tanıştığımızda çok gençtiniz, Majesteleri."

Mümkün değil için Yardım kendisi, o dedi, "Sen daha ziyade unutulmaz, Müdür Bey. Ya da en azından ziyaretinizin nedeni."

Kıkırdadı ve gümüşü başını onaylarcasına eğdi. "Sanırım haklısın."

Osmada sandalyeleri işaret ederek, "Neden hepimiz oturmuyoruz?" dedi. "Bunun için rahat olsak iyi olur."

Sözleri, gelecek olan şeyin bir rahatlık seviyesine *ihtiyacı* olduğunu ima ediyordu ve Delucia kendini tekrar onların garip davranışlarını merak ederken buldu.

En sevdiği koltuğa oturmuş, sanki diğerleri bunu biliyormuş gibi Delucia küçük gruplarına baktı. *Anne* ve babası onun iki yanında, Jaxon ise kralın sağındaydı. Profesör Marselle Delucia'nın karşısındaydı, sandalyesi doğrudan Delucia'nınkine dönüktü, solunda da Üstat Ying vardı.

Kimse konuşmuyordu, sessizlik Delucia'nın uzaktaki kitap raflarını inceleyen kütüphane kullanıcılarının hafif sayfa hışırtılarını duymasına yetiyordu.

Rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı.

Müdür hareketi yakaladı ve ona nazik bir gülümseme sundu. "Doğum günü kutlamalarının sıraya girdiğini duyduğum, Prenses."

Söyleyebileceği onca şey arasında beklediği bu değildi. "Teşekkür ederim, efendim."

"On dört. Muhteşem bir yıl." Gülümsemesi genişledi. "Önümüzde büyük değişiklikler var, şüphesiz."

Delucia'nın kaşları çatıldı. Kafası karışmış ve cevap almak için sabırsızlanarak, "Özür dilerim ama tam olarak neden buradasınız?" diye sordu. Etrafındaki tuhaf insanlara baktı.

Grup. "Neden *hepimiz* buradayız?"

Darrius ailesine döndü. "Ona siz mi söylemek istersiniz yoksa bu onuru ben mi üstleneyim?"

Delucia'nın kalbi, sözleri göğsünde bir endişe duygusunun dalgalanmasına neden olurken hızlanmaya başladı.

"Bana neyi söyleyeceksin?" dedi, ama niyet ettiğinden daha sessiz bir şekilde.

Kral boğazını temizledi. "Tatlım, Üstat Ying dün gece bize geldi ve birkaç gün önce onunla yaptığın konuşmayı anlattı. Ona rüyaların hakkında sorular sorduğunu söyledi."

Delucia hocasına ihanet dolu bir bakış fırlattı, ona sır olarak söylediği şeyi paylaştığı için üzgündü.

Ama yine de ona hiçbir şey söylememişti, aslında söylememişti. Peki ailesine tam olarak ne söylemişti?

"Oo-tamam," dedi kelimeyi uzatarak. "Ben de Usta Ying'e rüya yorumlarını sordum. Bu neden burada olduğumuzu açıklamıyor."

"Hayır tatlım," dedi Osmada, Delucia'nın eline uzanarak. "Ona bundan daha fazlasını sordun. Gerçekten sormamış olsan bile."

Delucia kafası karışmış bir halde annesine göz kırptı.

"*Aslında rüya olmayan rüyalar, Prenses,*" diye seslendi Ying'in sesi zihninde. *'Bana kehanet vizyonlarını sormuştunuz. Ve sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz.*

Delucia durdu, gözleri önce Ying'inkilere sonra da odanın diğer tarafına kaydı, Diğerlerinin yüzleri, sözlerinin hepsine aynı anda yansıtıldığını gösteriyordu.

"Ben-" Delucia'nın sesi çatallaştı, kendisini deli sanacaklarından korkmaya başlayınca paniğe kapıldı. "Düşündüğünüz gibi değil."

"Hayır, Prenses," dedi Jaxon, sesi sertti; bu ses bir şekilde Prenses'i sakinleştiriyordu, çünkü ona sanki Prenses'miş gibi bakmayan tek kişi oydu. kırılmak üzere olan bir camdan yapılmıştı. "Düşündüğün gibi değil."

"Bir yeteneğiniz var, Majesteleri," dedi Darrius. "Gerçek rüyalar görme yeteneği. Uykunuzda geleceğin vizyonlarını görmek."

Delucia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Başını salladı. Sonra tekrar salladı. "Hayır, öyle değil. Ben yetenekli değilim. Beni kendiniz değerlendirdiniz."

Darrius başını sallayarak onayladı: "Evet," dedi. "Ve sen daha altı yaşındayken, eğer istersen bir gün Akarnae'de bir öğrenci olarak yer alabileceğini biliyordum."

Kafasının içinde onun sözlerini tekrarlarlarken nefes alış veriş i kulaklarına kadar geliyordu. "Hayır, öyle olmadı," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Öyle," dedi Jaxon, sabırsız ses tonu bir kez daha onu yere sererek. "Ancak yaş ın ve seninle ilgili gelmeye başlayan tehditler göz önüne alındığında, kraliyet konseyi değerlendirme sonuçlarının gizli tutulmasına karar verdi. Soyunuzda başka kimsenin yeteneği olmadığı için Akarnae'ye kaydolmanız beklenemezdi. Tüm dünyanın görmesi için sırtına bir hedef tahtası çizmekten se, bunu gizli tuttuk. Senden, hatta aileden bile. En azından dün gece onlara gerçeği söyleyene kadar."

Delucia annesi ve babasına baktı, yüzlerindeki hoşnutsuz ifadeyi saklamak için ellerinden geleni yaptıklarını fark etti. Görünüş e göre, karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmamışlardı - böylece üç kişi oldular. Ama ailesinin böylesine büyük bir ifşayı kendisinden saklamadığını bilmek göğsündeki bir şeyi hafifletti, paniği bir nebze de olsa yatışmaya başladı.

"Yeni okul yılı yaklaşırken, konseyde senin yeteneğin hakkında bilgi sahibi olan bizler, gerçeği öğrenmen gereken zamanın yaklaştığını biliyorduk," dedi Ying, yine herkesin duyabileceği şekilde. "Müdür Marselle sekiz yıl önce yeteneğinizin nasıl ortaya çıkmaya başlayacağını paylaştığından beri bana rüyalarınızı sorduğunuzda bu kesinleşti. Bana sorduğun sorular bu gerçeği fark etmem için yeterliydi.

Yeteneğinizi öğrenmenizin ve geleceğinizle ilgili bir seçim yapmanızın zamanı geldi.

Delucia, Ying'in saraydaki rolüne hiç dikkat etmemişti. onun öğretmeni olmasının ötesinde. Onun kraliyet konseyinde bir koltuk kazanmış az sayıdaki kişiden biri olduğunu her zaman biliyordu ama onun ya da diğerlerinin, bırakın ailesini, kendisinden bile sır saklıyor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Jaxon isteksizce de olsa, "Belki de işleri farklı şekilde yapmalıydık," dedi. "Ama biz sizin iyiliğinizi düşündük Prenses. Çok gençtiniz - eğer birisi cevapları doğrudan düşüncelerinizden çalmaya çalışsaydı, kendi zihninizi koruyamayacak kadar gençtiniz. Ve güvende olacağından emin olmamız gerekiyordu; bir gün Akarnae'ye gitmeye karar verirsen kimsenin bilmeyeceğinden emin olmamız gerekiyordu, çünkü akademi korunuyor olsa da, sahada kişisel güvenlik yok. Gardiyan yok. Gözetim yok. Sadece öğretmenler ve diğer öğrenciler."

Delucia'nın duyguları içinde isyan ediyordu-şok, belirsizlik, İnançsızlık... *Umut*. Duyduğu şeyin fikri bile çok fazlaydı. Çok büyüktü. Hayatını değiştirecek kadar.

Yutkunarak, "Sadece açıklığa kavuşturmak için-" dedi. Boğazı o kadar kurumuştı ki tekrar yutkunmak zorunda kaldı. "Gerçekten yetenekli olduğumu mu söylüyorsun? Rüyalarım benim yeteneğim mi?"

Darrius başını salladı. "Ve Akarnae'ye kaydolmaya karar verirseniz, kehanet vizyonlarınızla normal rüyalarınızı nasıl ayırt edeceğinizi öğreneceksiniz, tıpkı gördüklerinizin unsurlarını nasıl kontrol edeceğinizi öğreneceğiniz gibi ve hatta belki de ileride ne olacağına dair daha fazla ayrıntı keşfetmek için rüyalarınızı tekrar ziyaret edeceksiniz." "Etkileyici bir yeteneğiniz var Prenses. Sizi öğrencilerimiz arasına dahil etmekten onur duyarız." Sözlerini bitirirken gözlerinde bir pırıltı vardı, "Ve inanıyorum ki bundan oldukça keyif alacaksınız."

Ondan ailesine baktı, hissettiği şaşkınlığı gizleyemedi. Korku ve azımsanmayacak miktarda şüphe de. Ama şunu inkâr etmek mümkün değildi.

bazı hayalleri gerçek olmuştu. Ve eğer bu onun yetenekli olmasından kaynaklanıyorsa... o zaman belki de gerçekten Akarnae'ye aitti.

"Seçim senin tatlım," dedi annesi elini tekrar sıkarak. "Baban ve ben bu durumun ele alınış şeklinden memnun olmasak da" -Jaxon ve Ying'e attığı bakış Delucia'nın her ikisine de sempati duymasına neden oldu, ailesinin konuyla ilgili son düşüncelerini duymadıklarından emindiler- "yeteneğini gizli tutmanın, akademideki eğitiminin geri kalanını tamamlamak istersen güvende olacağın anlamına geldiğini inkar etmek mümkün değil."

Eğitiminin geri kalanı... Delucia'nın gözleri Üstat Ying'e dikildi, o da sadece başını salladı ve bu kez sadece ona, "*Sana öğretebileceğim ve Akarnae'de öğrenemeyeceğin başka bir şey yok. Bu fırsattan yararlanmak akıllıca olur, çocuğum. Birçok nedenden dolayı.*"

O daha cevap vermeden Aurileous, Ying'in sözlerini duymamıştı, "Ve yıllardır halkın gözünden saklandığın için, akranların tarafından da tanınmıyor olmalısın" diyerek Osmada'dan devam etti. Sözlerini bitirdiğinde yüz hatları yumuşaktı: "Giymek için doğduğun taç -Bu ağır bir yük. Bunu biliyoruz. Normal bir hayata en fazla bu kadar yaklaşabilirsin, tatlım. Sadece birkaç yıl için olsa bile. Bu yüzden gitmek istersen anlayışla karşılarız ve eğer kararın buysa, bizim onayımızla gidersin."

Delucia'nın gözlerinin arkası yandı. Normal bir hayat, normal bir *hayat*. Bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordu. Kimsenin kim olduğunu ve onu bekleyen geleceği bilmediği bir yerde yaşamak.

Daha dün Kaiden bir gün bir kapının açılacağını söylemişti. Fakat *Bu.*

... Delucia'nın hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Ne diyorsunuz, Majesteleri?" Darrius sordu. "Kayıt teklifini kabul etmek ister misiniz?"

Anne ve babasına bir kez daha bakıp yüzlerindeki cesaretlendirici ifadeyi gören Delucia titrek bir nefes alarak Darrius'a döndü. "Evet, Müdür Marselle. Bunu çok isterim."

Ve bu sözleri söylerken sanki ruhuna bir şey yerleşmişti, hiç bilmediği bir huzur duygusu ve önümüzdeki günlerin hayatını hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde değiştireceğine dair derin bir içsel bilgi.

Altı

Delucia'nın doğum gününün geri kalanı şok içinde geçti ve rüyada olmadığından emin olmak için sık sık kendini çimdikledi.

Müdür Marselle o sabah saatlerce sabırla Darrius'un sorularını yanıtlamış, ona akademi hakkında bilgi vermiş ve sınıflardan araziye, öğretmenlerden öğrencilere kadar nelerle karşılaşabileceğini anlatmıştı. Konuşmalarının sonlarına doğru Darrius, akademiye girdikten sonra

Önümüzdeki Pazar günü -dört gün sonra- başka bir birinci sınıfla eşleşecek ve ikisi yılın geri kalanında aynı yatakhaneyle paylaşacaktı.

Delucia'nın daha önce hiç oda arkadaşı olmamıştı. Bu fikir bile onu tedirgin ediyordu. Ama aynı zamanda heyecanlı olduğunu da inkâr edemezdi.

Hem de çok.

Bu onun için farklı bir hayat şansıydı. Ve önünde açılan her şey karşısında, Maxton'ın onu uzun zamandır tanımlayan sözleri rüzgârdaki duman gibi yok oluyordu. Oda arkadaşı, birinci sınıf arkadaşları -hayır kimse onun prenses olduğunu bilmeyecekti ve bu *her şeyi* değiştirecekti. Bu nedenle, Müdür Marselle ayrılmadan önce, sadece kimliğini kesinlikle bilmesi gereken öğretmenlere söyleyeceğine dair ona söz verdirdi. O zaman bile ona diğer öğrenciler gibi davranacaklardı.

Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken ona "D.C.," dedi. "Baş harflerim - Akarnae'deki adım bu olacak. Delucia değil. Prenses ya da Ekselansları değil. Sadece... sadece D.C."

O da hiç tereddüt etmeden kabul etti ve okulunda öğrenci olduğu sürece tacını bir kenara bırakacak olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

Onun gidişi küçük grupta büyük bir sessizlik yarattı, ailesinin Jaxon ve Ying'e karşı gerginliği Delucia'nın oturduğu yerde kıpırdanmasına yetti. Ancak annesi içini çekip akademiye gitmesine sayılı günler kaldığını ve bazı planlar yapmaya başlasa iyi edeceğini söylemeden önce kendini rahatsız hissetmek için çok az zamanı vardı. Delucia bu bahaneden yararlanarak anne ve babasını öğretmen ve danışmanla baş başa bıraktı ve yaklaşan konuşmaya tanıklık etmek zorunda kalmayacağı için rahatladı.

Saatler sonra, o sabah keşfettikleri karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydi ama bu süre içinde, anonimlik planlarını daha başlamadan mahvedebilecek bir şeyin de farkına varmıştı.

Sarayda aceleyle dolaşırken bulabildiği ilk Gardiyan'ı gözlüyordu ama şans eseri konsey odasından çıkarken Komutan Nisha'ya rastladı.

Delucia'nın önünde durduğunu gören Nisha, "İyi günler, Majesteleri," diye selam verdi. "Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Jeera'nın bugün sarayda olup olmadığını biliyor musunuz Komutan?" Delucia sordu. "Kaiden ve Declan da mı?"

Nisha başını yana eğdi, mavi gözleri Delucia'yı dikkatle izliyordu. "Declan'dan emin değilim ama Jeera ve Kaiden bugün benimle gelmediler. İstersen onları sanal olarak arayabilirim? Uğramalarını ister misin?"

Delucia dudağını ısırdı, dersler başlamadan önceki son özgürlük günlerinden birini böldüğü için kendini kötü hissediyordu. "Hayır, sorun değil. Ama belki

-Bir daha ne zaman geleceklerini biliyor musunuz? Pazar günü ayrılmadan önce tekrar ziyaret edecekler mi?"

Nisha'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Geleceği hayal edebilecek kişi ben değilim Prens. Belki de siz bana anlatmalısınız."

Delucia'nın ağzından sessiz bir soluk çıktı ve başka kimsenin duymadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı. Yine de koridor boştu - Nisha'nın böyle açıklayıcı bir ifade kullanmadan önce kontrol edeceğine şüphe yoktu.

"Başından beri biliyor muydun?" Delucia sordu.

Nisha'nın yüzündeki eğlence yerini özür dileyen bir ifadeye bıraktı. "Ne olursa olsun, güvenlik risklerine rağmen size gerçeğin söylenmesi lehinde oy kullandım. Ama konseyin sözü benim için bile kanundur, bu yüzden gizli tutma kararlarına uymak zorundaydım." Uzandı ve bir elini Delucia'nın omzuna koydu. "Bu sabah doğru seçimi yaptınız Prens. Akarnae sizin için iyi olacak."

Delucia başını salladı ve bunun doğruluğundan giderek daha fazla emin olduğunu hissetti. "Jeera ve Kaiden'in onlarla konuşmak istediğinizi bilmelerini sağlayacağım.

Akademiye dönmeden önce," diye teklif etti Nisha. "Ve Jaxon'dan mesajı Declan'a iletmesini isteyeceğim." "Bir tartışmaya hazırlıklı olun, özellikle de onlara söylemeyi planladığınız şey konusunda haklıysam." derken gülümsemesi geri döndü.

Delucia ayaklarını sürüyerek sordu, "Biliyorlar mı? Benim hakkımda?"

Nisha, "Onlara kesinlikle söylemedim," dedikten sonra sessiz bir kahkaha attı ve ekledi, "ama yeğenlerimin bilmeleri gerekenden fazlasını bilmeleri ilk kez olmuyor. Yani bu çok gerçek bir olasılık."

Delucia bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama son birkaç gün içinde hem Jeera'nın hem de Kaiden'in sezgilerinin tahmin ettiğinden çok daha kuvvetli olduğu ortaya çıktığı için bu durum onu şaşırtmamıştı. Öte yandan, böyle bir şeyi öğrenmek için ikisiyle de fazla vakit geçirmiş sayılmazdı. Önüne çıkan fırsata rağmen bu durum değişmeyecekti.

Nisha'ya teşekkür ederek komutandan ayrılan Delucia, adımlarını hızlandırarak yatak odasına doğru ilerledi. Aceleyle ilerlerken, önümüzdeki dört gün içinde yapması gerekenlerin zihninde bir listesini çıkardı ve nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri olmadığını fark etti.

Yine de başlamak için sabırsızlanıyordu.

Delucia çılgınca ayrılışına hazırlanırken, sonraki üç gün kontrol listeleri ve planlamalarla dolu bir pus içinde geçti. Ne olduğunu anlamadan Cumartesi sabahı olmuştu ve sarayın kabul salonunda Leydi Nerita ve Lord Maxton'a veda ediyordu.

Ailesi, Ahır Sorumlusu Corbin'den öğrendiklerinden sonra Delucia'yı son üç gündür kahvaltılardan muaf tutmuştu. Ancak o yine de gelmişti, çünkü ahırda Maxton'la konuştuktan sonra artık ondan ya da zalim sözlerinden korkmuyordu. Davranışlarının nedeni ne olursa olsun zorbalara ayıracak vakti yoktu ve Maxton'ın hayatı üzerinde -geçmiş, bugünü ya da geleceği- herhangi bir güç sahibi olmasına artık izin vermemeye kararlıydı.

Ancak Maxton son iki kahvaltıyı atlamış, sadece bugün birlikte yedikleri son yemek için onlara katılmıştı. Yemek salonunda Delucia'ya bir kez bile bakmamış, mırıldanarak, "Günaydın Prenses," demekten başka bir şey söylememişti -ama sadece Delucia onu doğrudan selamladıktan sonra.

Delucia onun bu alçakgönüllülük gösterisinin gerçek olup olmadığından emin değildi, yoksa ona karşı koyduğu için artık bu çabaya değmeyeceğine mi karar vermişti? Her iki durumda da, kendisiyle gurur duyduğunu hissetti ve vedalaşmaları sırasında eğilip sadece onun kulakları için şunu söyleyebilecek kadar güçlendi: "Sözlerimi hatırlayın Lord Maxton. Dünya size hiçbir şey borçlu değil. O yüzden dilinize dikkat etseniz iyi olur, yoksa bir gün geriye dönüp baktığınızda kendinizden başka suçlayacak kimseniz olmadığını fark edersiniz."

Sözleri istediği etkiyi yarattı, çünkü Maxton'ın yüzü önce soldu, sonra morardı ve tekrar soldu. Ancak Maxton'ın tek tepkisi başını sallamak oldu ve bakışlarını yere indirerek şöyle dedi: "Misafirperverliğiniz için teşekkürler,

Ekselansları. Annem ve ben şimdiden bir sonraki ziyaretimizi iple çekiyoruz."

Ancak o zaman gözleri bir anlığına onunkilerle buluştu ve Delucia, sözlerine rağmen sarayda asla hoş karşılanmayacağını bildiğini ya da geri dönmek istemediğini gördü. Avı yırtıcıya dönüşen bir avcı gibi, zorbanın da artık eziyet edecek bir kurbanı yoktu. Delucia sadece yeni bir hedef bulmamasını ve onun yerine uyarısına kulak vermesini umuyordu.

Ancak bu artık onu ilgilendirmiyordu, çünkü dakikalar sonra o ve annesi Bubbledoor'dan Harovell'e geri döndüler, küçük heyetlerinin geri kalanı da onlarla birlikte ayrıldı.

Ailesinin onu yakından izlediğini bildiği için sessiz kalmaya özen gösteren Delucia rahat bir nefes aldı. Ne kadar korumacı hissettiklerinin farkında olan Delucia -özellikle de Ahır Yöneticisi Corbin'in paylaştıklarından sonra- onlara iyi olduğunu gösteren bir gülümseme gönderdi. Gerçekten de iyiydi, bu da son on günü birkaç saniye içinde geride bırakabileceği ve o gün yapması gereken diğer her şeye geçebileceği anlamına geliyordu.

Ailesini kendi işleriyle baş başa bırakan Delucia aceleyle ahıra gitti ve yarın akademiye gitmeden önce son bir gezintiye çıktı. Yeni bir acemi olan Müdür arkadaşı çoğunlukla sessiz kalarak Dancer'la geçirdiği acı tatlı son saatlerin tadını çıkarmasına izin verdi.

Binicilik Becerileri Akarnae'nin müfredatının bir parçasıyken ve öğrenciler kendi atlarını getirmeye davet edilirken, Müdür Marselle, Danışman Jaxon, Usta Ying ve ailesiyle birlikte Delucia'ya kısırağını yanında getirmemesini tavsiye etmişti. Bunun en büyük nedeni Dancer'ın tek başına muhteşem bir yaratık, kralların atı olmasıydı. Ya da bu durumda, bir prensesin atı. Ve eğer Delucia'nın kraliyet kökenleri bir sır olarak kalacaksa, Dancer'ın bineği olması hiç şüphesiz sorulmaması gereken sorulara yol açacaktı.

Nihayetinde kararı ona bırakmışlardı ama o tavsiyelerindeki bilgeliği görmüş ve ne kadar zor olsa da kabul etmişti. Bu, sevgili atını geride bırakma düşüncesinin kalbini kırmadığı anlamına gelmiyordu - ya da dün umutsuzluğunu hafifletmeye yardımcı olan bir şeye tanık olana kadar öyleydi.

Ahır Şefi Corbin'in karısı, saray doktoru Doktor Sela, Delucia kendini bildi bileli kısırdı. İki ay önce Corbin ve Sela nihayet genç bir kızı evlat edinmeye karar verdiler. O kız -Ruva- evlat edinildiğinden beri tek kelime konuşmamıştı, tahminen yedi yıl boyunca hiç konuşup konuşmadığını da kimse bilmiyordu. Ancak dün Delucia ahıra vardığında Ruva'yı Dancer'ın ahırında, kollarını kısırağa dolamış ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bulmuştu. Bundan da fazlası-

Delucia'nın duyamadığı kelimeler fısıldıyordu; bu, konuşabildiğine dair gösterdiği ilk ve tek işaretti.

Delucia, Ruva onu görmeden kaçmıştı ama Dancer'dan teselli isteyen kızın görüntüsü aklına kazınmıştı. Hemen Corbin'in peşine düşmüş ve yokluğunda Dancer'a bakacak kişinin Ruva olmasını istemişti. Kısarak Delucia'ya yıllar süren yalnızlığı boyunca yardım etmişti; belki Ruva'yı rahatsız eden acıları da iyileştirebilirdi.

Delucia en azından bunu umuyordu. Gezintisinden dönüp Dancer'ı son bir kez tımar ettikten sonra sessizce vedalaşırken onu dağılmaktan alıkoyan tek şey de buydu.

Ya da -belki de o kadar sessizce değil, çünkü çalışırken sessizce konuşmaktan kendini alamıyordu.

"Ben yokken uslu dur, beni duyuyor musun kızım?" Delucia fırçasını Dancer'ın şık kürkünün üzerinde gezdirirken şöyle dedi. "Ve Ruva üzerinde sihrini konuştur. İçimde buna ihtiyacı olacağına dair bir his var."

Dancer sanki anlamış ve kabul ediyormuş gibi yumuşak bir mırıltı verdi.

Delucia'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama aynı zamanda titredi. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı, alnını Dancer'ın güçlü boynuna dayadı ve tanıdık tozlu kokusunu içine çekti. "Ama birkaç ay içinde Kaldoras'a döneceğim. Birlikte karda at sürmeye gideceğiz ve sonrasında sıcak pürenin içine gizlice fazladan pekmez koyacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Dancer'dan gelen bir başka yumuşak mırıltı Delucia'nın gülümsemesinin artmasına neden oldu, ancak daha fazla bir şey söyleyemeden, önce başka bir ses girdi.

"Atınızla konuşmak deliliğin ilk belirtisidir Prenses." Delucia irkilerek Dancer'dan uzaklaşıp ahırın kapısına yöneldi.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," dedi, hem konuşan Declan'ı hem de Kaiden'ı bir kez daha orada dururken görünce.

"Bizimle konuşmak istediğinizi duyduk," dedi Kaiden, varlıklarını açıklarken.

Declan'ın kara gözleri neşeyle parlarken ekledi, "İstersen daha sonra gelebiliriz? Belki konuşmanızı bitirdikten sonra?"

Delucia yanaklarına dokunduğunu hissettiği sıcaklığı gizlemeyi umarak yüzünü ona çevirdi. "Gerek yok. Bana bir dakika verin, sizinle avluda buluşalım."

Kaiden başını salladı ve hâlâ çok eğlenen Declan'ı sürükleyerek götürdü.

Delucia utancını bir kenara iterek gözlerini sıkıca kapattı ve sonra tıpkı dün Ruva'nın yaptığı gibi kollarını Dancer'a dolamak için yeniden açtı. "Seni seviyorum, benim güzel arkadaşım." Kollarını serbest bıraktı ve ardından Dancer'ın yumuşak ağzına bir öpücük kondurdu. "Seni yakında tekrar göreceğim. Söz veriyorum."

Ve gözlerini bulanıklaştıran yaşların akmasına izin vermeden önce uzaklaştı ve arkasına bakmadan koridorda ilerlerken göğsü doğal olmayan bir şekilde gerilerek kendini kabinden dışarı bıraktı.

Her adımda soğukkanlılığını korumak için mücadele etti, bunu ancak Kaiden ve Declan'ın onu beklediğini bildiği için başarabildi. Doğru şeyi yapıyordu, bundan emindi. Ama yine de zordu. Sadece içgüdülerinin doğru olduğuna ve Ruva'nın Dancer için iyi olacağına, Dancer'ın da Ruva için iyi olacağına güvenmesi gerekiyordu.

Avlu görüldüğünde Delucia omurgasını dikleştirdi ve mutsuzluğunu bir kenara bıraktı, Jeera'nın iki çocuğa da katıldığını gördüğünde bu daha kolay oldu, çünkü bu sadece bir konuşmaya ihtiyaç duyulacağı anlamına geliyordu.

"Prenses," diye selamladı Jeera. "Bu hafta başka bir gezintiye gelemediğim için üzgünüm." Durakladı ve ekledi, "Ayrıca Nisha konuşmak istediğini söyledikten sonra daha erken gelemediğimiz için de üzgünüm. Tatillerin son birkaç günü hep çok çabuk geçiyor."

Delucia, Akarnae'ye gideceğini öğrendiğinden beri kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı, bu yüzden onu daha yeni aramış olmalarına üzülmeydi. "Sorun değil ve eğer benim gibiyseniz, hâlâ toplanmayı bitirmeniz gerekirken geldiğiniz için minnettarım."

"Öyleyse doğru mu?" Declan sordu. "Gerçekten Akarnae'ye mi geliyorsun?" Garip bir utangaçlık hissederek Delucia başını salladı. "İnan bana, ben de senin kadar şaşırdım." Ya da en az Declan kadar şaşırmıştı.

Ancak Jeera ve Kaiden,

Yüzlerinde bilmiş bakışlar vardı - Delucia'nın görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar verdiği bakışlar, sadece şüphelerini neden kendisiyle paylaşmadıklarını sormaktan kaçınmak içindi. Neredeyse kendisi hakkındaki gerçeği öğrenecek son kişi olduğunu hissediyordu ve bu içinde bulunulacak çok tuhaf bir durumdu.

"Sizi fazla tutmayacağım," dedi Delucia, küçük su tesisatının yanındaki taş banka oturmalarını işaret ederek. "Sizinle sadece önümüzdeki yıl hakkında konuşmak istiyorum."

"Senin kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranmamızı istiyorsun," dedi Kaiden. Ses tonunda soru yoktu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Şaşkınlığını gizleyen Delucia, "Bu benim normal bir hayat için tek şansım. Ve güvenlik nedeniyle haberdar olan birkaç öğretmen dışında, Akarnae'de kimliğimi bilen tek kişi siz içiniz olacaksınız. Yani ben

Sizden rica ediyorum - hayır, size *yalvarıyorum* - lütfen benden kimseye bahsetmeyin." Avuçlarını pantolonuna sildi ve ekledi, "Yarıdan itibaren prensesiniz olmayacağım. Sadece D.C. olacağım - taç yok, krallık yok, sadece normal bir kız. Hiç tanımadığınız biri." Sözlerini bitirirken hepsinin gözlerinin içine tek tek baktı: "Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Bir süre sessizlik oldu ama yüzlerindeki çekingen ifadeye rağmen üçü de başını salladı.

"Kararınıza saygı duyacağız Prenses," dedi Jeera. "Ayrıca, kendi adıma, sizi zaten sık sık görmeyeceğim. Ya da hiç."

Delucia, Jeera geçen yıl mezun olduğu ve çırak olarak geri döndüğü için programının normal öğrenci programlarına uymayacağını düşünmüştü. Bunun yerine, doğrudan Gizlilik ve Hile öğretmeninin yanı sıra hem Savaş hem de Okçuluk eğitmenlerinin altında çalıştığı için saatleri her yerde olacaktı, üçü de eğitimini onlarla birlikte ilerletmeye layık olduğuna karar vermişti. Bu inanılmaz bir onurdu ve her zaman planladığı gibi çıraklık eğitimini tamamladıktan hemen sonra onu Müdür hizmetine girmek için en iyi konumda bırakacaktı.

"Birlikte bazı potansiyel temelli dersler alabileceğimizin farkındasın, değil mi?" Declan başını yana eğerek konuştu.

Delucia, "Eğer öyleyse, beni tanımayanlar için bir neden daha var demektir," dedi. "Ben de diğer taze yüzlü birinci sınıflar gibi olmak istiyorum."

"Bu şekilde oynamak istediğinizden kesinlikle emin misiniz Prenses? Çünkü dikkat edin, eğer Kaid ve benimle aynı Savaş sınıfına düşerseniz, geri adım atmayacağız." Declan kurt gibi sırttı. "Seni tanıımıyormuşuz gibi davranıyorsak, bu yumruklarımızı çekmeyeceğimiz anlamına gelir. Adil uyarı."

Delucia sessiz bir kahkaha attı. "Eğer istediğin buysa, bana saldırmak için iznim var. Hiçbir engel yok."

Declan parmak eklemlerini kırdı, sırtışı genişledi. "Bu eğlenceli olacak."

Jeera gözlerini devirdi ve Delucia'ya dönerek, "Kısa tuttuğum için üzgünüm ama hepsi bu kadarsa gitmemiz gerek. Nisha Teyze hem bizimle hem de bu hayvanla aile yemeği yemek istiyor" diyerek Declan'ı işaret etti. "-Okula dönmeden önceki son gece. Bu bir gelenektir."

Delucia ayağa kalkarak, "Lütfen git. Söylemek istediğim her şeyi söyledim."

"O halde," dedi Jeera, çocuklar da onun yanında aynı şekilde ayağa kalkarak, "yarın ve sonraki her gün için iyi şanslar, Majesteleri." Sonra bir adım öne çıktı ve Delucia'nın kulakları için sesini alçaltarak sözlerini şöyle tamamladı: "İster Delucia ol, ister D.C.- prenses senin içinde ve her zaman da öyle olacak. Sakın unutma."

Delucia sessizce, "Yapmayacağım," diye söz verdi.

Jeera onun bakışlarını tuttu ve uzaklaşmadan önce bir kez başını salladı. Declan da Delucia'ya bir kez daha sırttıktan ve neşeli bir el salladıktan sonra onu takip etti.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim, Majesteleri?" Kaiden geride kalmayı teklif etti.

"Bu da başka bir açık sözlülük anı mı olacak? Çünkü eğer öyleyse, bugün senin moral konuşmalarından birini kaldırabileceğimden emin değilim," dedi Delucia, sadece yarı şaka.

Gölümsedi ama "Moral konuşması yok, söz veriyorum. Sadece biraz tavsiye."

"O zaman devam et," diye yanıtladı, alabileceği her türlü yardımı kullanabileceğini biliyordu.

"D.C. iyi bir isim," dedi, "ama zamanı geldiğinde daha kişisel bir isim seçmeni önerebilir miyim? Bir takma ad... belki Dix?"

Dix. Delucia bunu sevdi. Hem de çok. Ama yine de bir kaşını kaldırdı ve tekrarladı, "'Zamanı geldiğinde' mi?"

Kaiden tek omuz silkerek ve bu seferki gizemli olan bir başka gülümsemeyle, "Eminim ne zaman kullanacağını biliyorsundur. Ve kiminle kullanacağını."

Başka bir şey söylemeden kısa, saygılı bir selam verdi ve kız kardeşi ile arkadaşının peşinden giderek Delucia'yı garip bir şekilde minnettar hissetmeye bıraktı.

O hafta her biriyle karşılaşmasının ne kadar tuhaf olduğu düşünüldüğünde, yıllar boyunca üçüyle de daha fazla zaman geçirmemişti.

Yedi

Delucia'nın Cumartesi gününün geri kalanı, ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olma paranoyasıyla eşyalarını toplamak, açmak ve sonra tekrar toplamakla geçti. Akademi gerekli tüm materyalleri ve metinleri sağladığı için bunun saçma olduğunu biliyordu ama yine de kişisel eşyalarını düzenlemesi gerekiyordu. Okul müdürü ona standart bir kontrol listesi vermişti ve Bayan Alma da ikinci bir liste vermişti; Delucia bu listenin çoğunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu çünkü listede alerjisi olmayanlar için alerji ilaçları gibi şeyler vardı.

Alma'nın yazdığı gibi, "*Ne olur ne olmaz*" diye düşünülmüş bir listeydi ama müdürün teklifi tüm temel ihtiyaçları kapsadığı için sonuçta gereksizdi.

Yine de, Delucia nihayet yatmaya hazır olduğunda saat geç olmuştu, sınırları uyumak için yeterince sakinleşmesini zorlaştırıyordu.

Tam uykuya dalmak üzereyken kapısının sessizce çalınmasıyla kendine geldi ve annesi içeri girdiğinde hızla doğruldu. Osmada uyumak için giyinmişti, geceliğinin yakası ipeksi bornozunun altından görünüyordu; kıyafeti Delucia gibi onun da az önce yatağa girdiğini ya da yakında gireceğini gösteriyordu.

"Her şey yolunda mı?" Delucia sordu. "Babam-"

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Osmada. "Özür dilerim, seni telaşlandırmak istememiştim. Geç olduğunu biliyorum ama sana bir şey göstermeden yarın gitmene izin veremem." Delucia'nın bornozuna uzandı ve ona uzattı. "Benimle gelir misin?"

Şaşırان ve biraz da meraklanan Delucia, y o r g a n ı n ı geriye itip ayağa kalktı ve bornozunu omuzlarına atarak annesini odadan çıkarken takip etti.

Doğru kulesinden yola çıktıklarında Osmada sessizdi, kraliçe onları merdivenlerden aşağı inen dolambaçlı bir yolda ve ardından iç koridorlar boyunca yönlendirdi. Birlikte taht odasını, ziyafet salonunu, balo salonunu, sanat galerisini ve müzik odasını geçtikten sonra kelebek bahçesinden geçerek batı kulesinin dibine ulaştılar. Ancak o zaman bir dizi sarmal altın merdivenden yukarı çıkmaya başladılar.

Delucia tam annesinin onu kulenin tepesindeki gözlemesine götürüp götürmediğini merak etmeye başlamıştı ki Osmada onu en yüksek ikinci kattaki merdivenden çıkardı.

Kaşları çatılan Delucia aralarındaki sessizliği bozarak sormadan edemedi: "Kraliyet Hazinesi mi? Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Delucia hazineyi daha önce defalarca ziyaret etmişti. İçinde bulunan taş mücevherleri etkileyici bir manzaraydı ama yine de annesinin gece geç saatlerde onları görmek istemesinin mantıklı bir nedenini anlayamıyordu.

"Gel Delucia," dedi Osmada, kemerli altın kapıdan kararlı adımlarla geçip doğruca kasanın girişinin yanındaki TCD paneline yönelirken.

Sadece Cavelle soyundan gelen biri kasayı açabilirdi, güvenlik paneli sadece el izi ve retina taraması değil, aynı zamanda kraliyet soyunu kanıtlamak için bir damla kan da gerektiriyordu. Kasa tamamen kırılmazdı ve herhangi biri içeri girmeye çalışırsa, altın kemerlerin onları içeriye kapattığını ve bilinçlerini kaybedene kadar odadan hava emildiğini görecektirdi. Daha sonra sorgulanmaya hazır bir hücrede uyanırlardı.

Neyse ki Delucia ve annesinin bu konuda endişelenmesine gerek kalmamıştı ve Osmada'nın güvenlik protokollerini geçmesi sadece saniyeler sürmüş, ortadan kaybolmadan önce kadim Meyarınlerden bir hediye olan Myrox kaplı kasa kapısının sis gibi yok olmasına neden olmuştu. Delucia bunu kaç kez izlediyse de hiç eskimedi, çünkü on dört yıl sonra hâlâ kapının nereye gittiği ya da ayrıldıklarında nasıl yeniden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Annesinin ardından içeri adımını atan Delucia, sunum standlarına yerleştirilmiş ve duvarlara asılmış kraliyet ailesinin zenginliklerini gözler önüne seren tavandan tabana sergilere baktı. Yumuşak tepe aydınlatması mücevherlere vurarak yansıtıcı bir etki yaratıyor ve odanın olduğundan daha da etkileyici görünmesini sağlıyordu. Kolyeler, yüzükler, broşlar ve bileziklerden hançerlere, oklara, kılıçlara ve kalkanlara kadar her şey değerli metaller ve paha biçilmez mücevherlerle doluydu. Çok gösterişliydi - ya da gösterişli bir şekilde güzeldi. Delucia hangisini seçeceğini hiçbir zaman tam olarak kestirememişti. Tek bildiği, kasanın içerdiği zenginlik ve anlattığı tarih karşısında her zaman alçakgönüllü hissettiğiydi.

Delucia'nın parmaklarına değen bir fırça onun sıçramasına neden oldu ama bu sadece elini tekrar tutmak için uzanan annesiydi. Osmada sessizce Delucia'yı kasanın derinliklerine, arka tarafa doğru götürdü.

Siyah, parıltılı bir kumaşla kaplı bir masanın önünde durdular. Her birinin üzerinde bir taş bulunan üç minder sergileniyordu; biri kral, biri kraliçe ve biri de prenses içindi.

Osmada en küçük taca uzanırken Delucia'nın gözleri annesinin ellerine takılmıştı. Kral ve kraliçeye ait olanlardan daha zarıftı, spiraller ve kıvrımlar halinde düzenlenmiş elmasların yanı sıra, merkezden dışarı doğru patlayan havai fişekler gibi tek teller halinde ayrı ayrı yerleştirilmiş birkaç tanesi vardı.

Delucia tacının tasarımını her zaman sevmişti. Her iki ebeveyninin de ağır, mücevherli şaheserleri varken, onunki çok daha ağırbaşlıydı. Yine de daha az çarpıcı değildi.

Bir Kraliyet Prensesi'nin tacı, annesinin elinde tuttuğu şeydi bu. Osmada, Delucia'yı ekranın yanındaki duvardaki yaldızlı aynaya bakacak şekilde çevirerek arkasında durdu ve tacı Delucia'nın başına oturana kadar yavaşça indirdi.

"Geçen gün baban bu tacın ağır bir yük olduğunu söyledi," dedi Osmada sessizce, gözleri aynanın içinden Delucia'nın kilere kilitlenmişti. "İkimiz de yalan söylemediğini biliyoruz. Görevler ve sorumluluklar, mahremiyet ve bağımsızlık eksikliği - taçlarımız bir lütuf olduğu kadar bir lanet de olabiliyor."

Delucia'nın nefes alış veriği, kendi düşüncelerinin annesinin ağzından döküldüğünü duymanın verdiği bir tepkiyle sığlaştı. Tacının laneti - içine doğduğu hayat; iyi ya da kötü, yaşamaktan başka seçeneği olmadığı kaderi.

"Ama sevgili kızım, bu gece seninle paylaşmak istediğim bir şey var," diye devam etti Osmada. "Yarın Akarnae'ye giderken yanında götürmeni ve önümüzdeki günlerde kalbinde saklamayı istediğim bir şey."

Kraliçe parmaklarını Delucia'nın saçlarına, tam da tacın dibine dokundurdu. "Sen böyle olmak için doğmuşsun, tatlı kızım. Ama bu senin her şeyin değil. Bu taç senin bir parçan ama seni tanımlamıyor, tanımlamasına da izin vermemelisin."

Osmada parmaklarını indirdi ve Delucia'yı tekrar yüz yüze gelene kadar yavaşça çevirdi. "Bir Cavelle olmanın lanetinin seni her zaman hayalini kurduğun hayatı yaşamaktan alıkoymasına izin verme. Çünkü bu taç... sonsuza dek yanında taşıyacağın bir şey. Ama bu, onu takmak için kendi mutluluğunu feda etmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Delucia'nın yanağını okşadı ve sesini alçaltarak sözlerini şöyle bitirdi: "Sen bir prensessin ama aynı zamanda sadece bir kızsın. Yarın Akarnae'ye gittiğinde bunu unutma ve her ikisi de olma yeteneğini kendinden esirgeme; çünkü bunu yaparsan bu yeteneğini dünyadan esirgemiş olursun."

Delucia gözlerinin dolduğunu hissetti, annesinin sözleri kalbinin derinliklerini sarmıştı. Titreyen bir sesle, "Ya ikisi birden olmayı bilmiyorsam?" diye sordu. Neredeyse duyulmayacak şekilde eklerken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü,

"Ya da ya... prenses-halk onu sevmek zorundaysa, ama ya... ya kızı sevmezlerse?"

Osmada uzanıp onun gözyaşlarını sildi, kraliçenin yüzü şefkat doluydu, "O zaman onu hak etmiyorlar," diye fısıldadı.

Bir damla gözyaşı daha düştü ve Osmada onu da sildi, "Başkalarının fikirleriyle tanımlanan bir hayat yaşamak için çok özelsin. Taç olsun ya da olmasın, senin değerini burada yatıyor." Bir parmağını Delucia'nın göğsüne dokundurdu.

kalbini. "Ve eğer bunu göremiyorlarsa, o zaman siz - prenses ve kız - onlar olmadan daha iyi olursunuz."

Delucia sulu gözlerinin arasından annesinin bir cevap beklediğini gördü ama boğazı o kadar sıkılmıştı ki sadece başını sallayabildi ve bunu yaparken daha fazla gözyaşı döktü.

Delucia çok uzun zamandır başkalarının -özellikle de Maxton'ın- fikirlerinin hayatını yönetmesine izin vermişti. Çok uzun zamandır yalnızlığını benimsemişti, yakınlaşmasına izin verdiği herkesin onu yönlendiren kalbi değil, sadece prensesi göreceğinden emindi. Çok uzun zamandır yalnızdı ve bu şekilde kalmaya kararlıydı.

Arkadaşsız kalmanın kendi seçimi olmadığını öğrenmekten korktuğu için... ama kimse onu istemediği için.

Çok uzun ama artık değil.

Yarın Akarnae'de, bir prensesin kalbine sahip bir kız olacaktı. -ve bir kızın kalbine sahip prenses. Çünkü o her ikisiydi. Ve ne kadar korksa da, ne kadar savunmasız olsa da, hissettiği umut çok güçlüydü - tıpkı annesinin söylediği gibi, hayallerindeki hayatı yaşayabileceğine dair bir umut.

Tacının onu tanımlamasına izin vermezdi.

Başkalarının düşüncelerinin onu yenmesine izin vermezdi.

Hepsinden önemlisi, lanetin hayatını çalmasına izin vermeyecekti.

Kararlılık içinde derinlere yerleşirken Delucia annesine baktı, bu kez başını çok daha emin bir şekilde sallıyordu. Osmada da nazik ve gururlu bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kraliçe tacı masaya geri koyarken hem fiziksel hem de mecazi ağırlığı Delucia'nın üzerinden kalkan tacı çıkarmak için uzandı.

Kızına kollarını açan Osmada, Delucia'yı sımsıkı kucaklarken fısıldadı: "Seni özleyeceğim tatlım. Hem de çok. Ama kalbinin etrafına ördüğün o duvarların bir kısmını yıkabilirsen, seni bekleyen güzelliklerin sonu yok. Deneyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Delucia, bunun zor olacağını biliyordu ama içindeki her şeyle bunu kastediyordu.

Osmada arkasına yaslandı ve sözlerini bitirirken Delucia'nın yanaklarından süzülen yaşları sildi: "Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz. Önümüzdeki günlerde ister yalnız ol, ister etrafın insanlarla çevrili olsun, bunu asla unutma."

Delucia'nın hıçkırarak ağlamadan önce dayanabildiği tek şey buydu ve annesinin onu rahatlatıcı bir kucaklamaya daha çekmesine neden oldu.

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine sarıldılar - Delucia'nın gözyaşlarının kurummasına ve gözlerinin yorgunluktan ağırlaşmasına yetecek kadar uzun bir süre. Ancak o zaman Osmada onu kasadan çıkarıp yatak odasına götürdü, yatağına yatırdı ve kulağına fısıldadı: "Seni seviyorum küçük prensesim. Her zaman."

Ve bu Delucia'nın uykuya dalmadan önce duyduğu son şeydi, son düşünceleri ertesi günün getireceği her şeye hazır olduğu ve annesine verdiği sözü tutmaya hazır olduğu yönündeydi.

Duvarları yarından itibaren yok olacaktı.

Sekiz

Delucia ertesi sabah uyandığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Vücudu terden sıırıslıılamdı, dişleri soğuktan takırdıyor ve midesi o kadar şiddetli çalkalanıyordu ki, baş dönmesiyle tökezleyerek banyoya gitmek zorunda kaldı ve içindekileri dışarı atmak için zar zor zamanında yetişti.

Hanım Alma odaya girdiğinde hâlâ öğürüyordu, muhtemelen Delucia'nın neden hâlâ kalkmadığını görmek için gelmişti.

"Tanrım, çocuğum, ne haldesin," dedi Alma, havlu vermek için öne atılarak. "Anladığım kadarıyla sinirlerinize hakim olamıyorsunuz?"

Ama bu sözleri söylerken Delucia, Alma'nın sorunun bu olmadığını anlamış olması gerektiğini biliyordu. Evet, akademiye gideceği için endişeliydi ama kendini hasta edecek kadar değil. Bu tamamen başka bir şeydi.

Alma, Delucia'nın alnına dokunduktan sonra, "Yanıyorsunuz Prenses," dedi. "Gelin, sizi yatağınıza geri götürelim ve ben de saray doktorunu çağırayım."

"Ben iyiyim," diye zorlamaya çalıştı Delucia, tüm vücudu konuşmayı zorlaştıracak kadar titriyordu. "Hazırlanıp gitmem gerekiyor."

Alma sert bir sesle, "Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin," dedi. "Doktor Sela sana bakana kadar olmaz." Bir kolunu Delucia'ya doladı ve homurdanarak prensesi ayağa kaldırdı. "Bana yaslan canım. Biz Yakında kendini daha iyi hissedeceksin. *O zaman* hazırlanıp gidebilirsin."

Ama Alma Hanım yanılıyordu. Çünkü Doktor Sela geldiğinde Delucia'ya şöyle bir baktı ve içini çekerek prensesin o sabah mide virüsüne yakalanan üçüncü kişi olduğunu söyledi. Tedavi basitti; altı saat arayla üç doz ilaç verilecek ve sonra prenses tamamen sağlığına kavuşacaktı. Ama işin kötü tarafı, ilaç aynı zamanda onu bayıltacak, vücudunu bu saatler boyunca uyuyarak hastalığı atlatmaya zorlayacaktı.

"Bütün gün uyuyamayacağım!" Delucia ağladı ya da ağlamaya çalıştı ama sesi fazla çıkmayacak kadar zayıftı. "Bugün olmaz!"

Doktorla birlikte gelen annesi ve babası, Sela'nın Delucia'nın geveleyen dudaklarının arasına bir şişe sıvı sıkıştırmasını sempatiyle izlediler.

"Darrius'a haber verimiz, tatlım," dedi Aurileous, terli alnındaki saçları tarayarak. "Yarın derslerin başlamadan önce yerleşmek için bolca vaktin olacak, bu gece hâlâ orada olabilirsin. Hiçbir şey kaçırmazsın."

"B-B-Ama ilk yıllar-" Delucia birden cümlesini tamamlamakta zorlandı, ilaç etkisini gösterdiğinde göz kapakları tuğla gibi ağırlaşmıştı.

Söylemek *istediği* şey, ikinci ve daha üst sınıfların akademiye sadece akşam yemeği için gelmeleri gerekirken, birinci sınıfların tanışma günü için sabah gelmeleri gerektiği idi. Bu, onlara arazinin gezdirileceği ve sınıflarının nerede olduğunun gösterileceği, bir yandan da birbirlerini tanıyacakları zamandı.

Delucia bunların hiçbirini kaçırmak istemiyordu. Bunların hepsi zevk alması gereken normal deneyimin bir parçasıydı.

Ancak gözleri kendi izni olmadan kapandığında, bazı şeylerin kendi kontrolü dışında olduğunu fark etti.

"Uyu tatlım," dedi Aurileous sessizce. "Uyandığında Akarnae hâlâ seni bekliyor olacak."

Başka seçeneği olmayan Delucia babasını dinledi, ilaç onu mutlu ve rüyasız bir uykuya sürükledi.

İlacını almak için uyandırıldığı kısa anlar dışında Delucia bütün gün uyudu. Ama tıpkı Doktor Sela'nın söz verdiği gibi, sonunda tamamen daha iyi hissederek uyandı.

Ya da... fiziksel olarak, en azından.

Ancak zihinsel olarak, son hazırlıklarını aceleyle tamamlarken bir enkaz gibiydi. Tüm kişisel eşyaları gelişinden önce gönderilmişti ama yine de hiçbir şey unutmadığından emin olana kadar saraydaki her odayı iki kez kontrol etti.

Sonunda kabul odasında durduğunda, Bubbledoor çoktan aktive edilmiş ve arkasında açılmıştı, ailesine son bir kez bakmak için döndü.

Daha önce Usta Ying ve Bayan Alma'ya veda etmişti; ilki ona çalışmalarına sarılmasını söylemiş, ikincisi ise duruşuna dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmıştı. İkisi de duygusal vedalar sunmamıştı.

-Eğitmenler sarayda sahip olduğu en yakın yoldaşlar olmasına rağmen Delucia da onlardan böyle bir şey beklememişti.

Ancak ailesi...

Delucia babasının gözlerindeki yaşları görünce yutkundu. Annesi biraz daha sakindi ama kral kendini zor tutuyordu. Eğer o yıkılırsa, Delucia kendisinin de gözyaşlarına boğulmadan ayrılma şansının olmayacağını biliyordu, bu da akademiye kızarmış gözler ve şiş yanaklarla varacağı anlamına geliyordu. Bu da bir şeydi

Böyle bir şeyin olmasını *kesinlikle* istemiyordu ama babası ona öyle bakmayı kesmezse...

Aurileous sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi sesli bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek gözle görülür bir şekilde duygularını çelikleştirdi. Bunun sadece onun iyiliği için olduğunu biliyordu ve bu, kollarını son bir kucaklamayla ona doladığında sakın kalmasını daha da zorlaştırdı.

"Unutma, sadece bir holo çağrı uzağındayız," dedi kulağına. "Ya da gerekirse yetkili bir Bubbler şişesi. Sadece Darrius'a sorun, o bunu gerçekleştirecektir."

"İyi olacağım," dedi Delucia, planlanmış tatiller dışında eve dönmek için müdürü rahatsız etmeye hiç niyeti yoktu. Özel bir muamele görmeyecekti; o da diğer öğrenciler gibi okul yılını bitirmeye kararlıydı. "Kaldoras biz farkına varmadan burada olacak."

Aurileous sesi kısık bir şekilde, "Yeterince erken değil," dedi ama onu serbest bıraktı ve annesine teslim etti.

"Kendine dikkat et, canım kızım," dedi Osmada onu kendine çekerek. "Seni her gün özleyeceğiz."

Sanki Delucia'nın sadece pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyormuş gibi başka bir şey söylemedi.

Aurileous, "Şimdi git tatlım," dedi, sesi hâlâ duygu yüklü, "Bubbledoor kapanmadan önce."

Oyalanmanın her şeyi daha da zorlaştıracığının farkında olan Delucia, ikisine de titrek gülümsemeler gönderdi ve gözlerinde parlayan yaşlarla, "Siz farkına bile varmadan geri döneceğim," dedi.

Bununla birlikte, döndü ve Kabarcıklı Kapı'dan içeri adım attı, renk girdabı onu saraydan uzaklaştırdı...

... Ve nihayet - nihayet - Akarnae'ye.

Dokuz

Delucia akademiye vardığında ne olacağını pek düşünmemişti ve muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü Kabarcıklı Kapı'nın diğer tarafından çıktığında, yönünü bulamamanın etkisiyle bir an panik yaşadı.

Saat farkı - Akarnae ile Tryllin arasındaki saat farkını tamamen unutmuştu. Ve sarayda akşamın ilk saatleri olmasına ve güneşin henüz batmış olmasına rağmen, akademi arazisi tamamen karanlıktı, tepesinde parlayan yarım ay saatin kaç olduğunu gösteren tek işaretti.

Geç kalmıştı, geç kalmanın da *ötesinde*; etrafını saran sessizlik de bunu gösteriyordu.

Delucia gergin bir nefes alarak ılık yaz havasının onu sakinleştirmesine izin verdi, çam ve sedir kokuları bakışlarını çimenlik alanların ötesindeki ormana çekti. Ağaçlar devasa bir gölün kenarına kadar devam ediyordu ve suyun ötesinde, uzakta, yazın ortasında bile karla kaplı çarpıcı bir dağ yükseliyordu.

Ezera Ormanı, Fee Gölü ve Paedris Dağı-Delucia hayatı boyunca buralar hakkında çok şey duymuştu. En azından Akarnae'nin bir öğrencisi olarak bunları kendi gözleriyle görmeyi hiç hayal etmemişti.

Birdenbire geç kalmasının bir önemi kalmamıştı. Çünkü o *buradaydı*. Önemli olan buydu.

Ancak... saat geç olduğu için ne yapması ve nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Görünüşe göre akşam yemeğini saatlerce kaçırmıştı ama yine de uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı. Ve ertesi gün için bir ders programına.

Uçuşan bir tutam saç kulağının arkasına iten Delucia, ay ışığında yıkanan binalara baktı ve hangisinin ona bazı cevaplar sunacağını merak etti. Ama bir tahminde bulunmaya kalkışmadan -ya da gerçekten rastgele birini seçip en iyisini ummadan- bir ses dikkatini çekti.

"Harika, geldiniz. Saatlerdir sizi bekliyorduk."

Delucia en yakın binaya, garip bir şekilde yersiz görünen eski bir kule yapısına bakana kadar döndü. Kulenin tepesindeki ışıktaki dururken

merdivenlerden içeri giren uzun boylu, saçları mükemmel taranmış bir adamdı, gözleri dikdörtgen gözlüklerin arkasından ona bakarken dostça bakıyordu.

"Ben Yönetici Jarvis," diyerek kendini tanıttı ve ona doğru yürüdü. "Ve siz de-"

"D.C." dedi hızlıca, kararlı bir şekilde. "Ben D.C.'yim."

Dudaklarına, onun gerçek kimliğinin farkında olduğunu teyit etmeye yetecek kadar bilmiş bir gülümseme dokundu. "Gerçekten de öyle. Bugünkü hastalığınıza üzıldüm ama önemli değil, artık buradasınız." Bir eliyle binadan çıkan yolu işaret etti. "Beni takip ederseniz, sizi yatakhanelenize götüreceğim. Geç oldu ve yarın dersler başlamadan önce biraz dinlenmek isteyeceğinize şüphe yok."

Bütün gün uyuduktan sonra dinlenmek Delucia'nın en son isteyeceği şeydi ama yine de başıyla onayladı ve adam ilerlerken onu takip etti. Yolda ilerlerken belirli binaları işaret etti; ilk yılların geri kalanıyla birlikte gelmiş olsaydı ona verilecek tur gibi değildi ama kendi başına araştırma yapacak zamanı olana kadar idare etmesine yardımcı olacağını umuyordu. Tercihen gün ışığında.

Yürürlerken, profesörlerin hepsinin az önce çıktığı binada -tam adıyla Kule binasında- ikamet ettiğini ve okul kütüphanesinin de orada, ancak yeraltında bulunduğunu söyledi. Yemekhaneyi ve Tıbbi Koğuşu nerede bulabileceğini paylaştı ve Savaş, Binicilik Becerileri ve Tür Ayrımı derslerinin nerede yapılacağını belli belirsiz gösterdi. PE'nin orman, göl ve çimenlik alanlar arasında gidip geldiğini anlattı ve her biri için buluşma yerlerinin yanı sıra Okçuluk alanlarını nerede bulabileceğini gösterdi.

Kampüs etkileyici olmanın ötesindeydi ve Delucia kampüsü görmek için sabırsızlanıyordu.

daha fazlasını. Ama şimdilik en çok istediği şey *öğrencilerle* tanışmaktı. Birinci sınıf arkadaşlarıyla, yani çıraklık teklifi alırsa hayatının önümüzdeki beş yılını ya da daha fazlasını birlikte geçireceği insanlarla. En çok da oda arkadaşıyla tanışmak istiyordu, aralarında oluşmasını umduğu arkadaşlık için endişeli ama bir o kadar da heyecanlıydı.

Hayatındaki ilk gerçek arkadaşı olan Delucia dehşete kapılmıştı... ama çok da hazırdı. "İşte geldik," dedi Jarvis büyük, çok katlı bir binaya vardıklarında.

bina. Çok sayıda pencereden sızan ışıklar ve geniş, davetkâr bir girişe çıkan bir avuç merdivenle sıcak bir ortam yaratılmıştı. "Burası birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar olan öğrenciler için yatakhane. Yatak odaları üst katta, sağ ve sol kanatlarda yer alıyor, Dinlenme Odası ise alt katta ve bodrum katının tamamını kaplıyor. Lütfen önden buyurun."

Delucia basamakları çıkıp aydınlık girişe girerek Jarvis'in üst ve alt katlara çıkan merdivenlere doğru ilerlerken tekrar önden gitmesine izin verdi.

Jarvis merdivenlerden çıkarken, "Yatakhaneleriniz üçüncü katta," diye açıkladı. "Ne yazık ki, saat nedeniyle sınıf arkadaşlarınızın çoğu çoktan yatmış olacak, ama onlarla yarın tanışacaksınız."

Delucia, akademideki ilk günü olması gereken günü mahveden mide virüsüne lanet okuyarak içini çekti. Ama en azından oda arkadaşıyla tanışabilecekti - her kimse o olmadığını varsayarsak

çoktan uyumuştı. Yine de *o kadar* geç değildi. Delucia şundan emindi:

"Ayrıca, size ait koca bir yurt odanız olduğunu bilmek sizi memnun edecektir.

Jarvis, merdivenlerden üçüncü kata çıktıklarında, "Kendine gel," dedi.

Delucia neredeyse son adımı kaçıırıyordu, boynunu kaldırıp Jarvis'e bakarken "Ne?" diye fısıldadı.

"Evet, gayet iyi oldu," dedi Jarvis, kapılarla kaplı koridorda ilerlerken kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmeden. "Hasta olmanız talihsizlik olsa da, iyi tarafı birinci sınıf arkadaşlarınız çoktan eşleşti ve sizi kendi alanınızın tadını çıkarmanız için özgür bıraktı. Eminim bu mahremiyeti takdir edeceksiniz."

Delucia göğsünde bir acı hissetti, geç gelişinin ona gerçekten neye mal olduğunu fark ettiğinde keskin, ani bir sızı. Oda arkadaşı - bir oda arkadaşı olmayacaktı. Onun sınıfındaki herkes çoktan eşleşmişti. Birbirleriyle arkadaş olmaya başlamışlardı bile. O hariç hepsi.

"Buradaki sensin," dedi Jarvis, sözleri onu artan umutsuzluğundan çekip çıkarmıştı - en azından şimdilik.

Birlikte yedi rakamıyla etiketlenmiş bir kapının önünde durdular. Jarvis kapının kendi biyokimyasına göre ayarlandığını -bunu nasıl ayarladıklarından emin değildi- ve koridordan kapıyı açabilecek tek kişinin kendisi olduğunu açıkladı. Daha sonra elini kapıya bastırmasını işaret etti ve kapı onun dokunuşuyla açıldı.

Jarvis sıcak bir gülümsemeyle, "Sizi burada bırakıyorum," dedi. "Herhangi bir sorunuz olursa, Kule binasındaki ofisime gelmekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim, Yönetici," dedi Delucia, kapının ardında ne olduğunu öğrenince kelimeleri boğazında düğümlendi.

Yani hiçbir şey. Ve hiç kimse.

Yalnız kalacaktı. Her zamanki gibi.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Jarvis, elini cebine atıp bir lolipop çıkardı. Lolipodu uzattı ve Delucia parmaklarını lolipopun etrafına doladı, zaten okul müdürü tarafından potansiyel sınıflarını belirleyecek test hakkında bilgilendirilmişti.

Jarvis ona küçük, ağzı kapatılabilir bir torba uzatarak, "İşini bitirdiğinde çubuğu buraya koy," diye talimat verdi. "Programınız birazdan elinize ulaşacak."

Delucia anlayışla başını salladı.

"İyi geceler o zaman, Bayan D.C.," dedi Jarvis, ilk kez huzursuz görünüyordu, ona unvanıyla hitap etmemekten rahatsız olduğu belliydi. "Umarım Akarnae'de bizimle geçirdiğiniz zamandan keyif alırsınız."

Ve başını saygılı bir şekilde eğerek -tam bir selam değil, ama yakın-onu kapısının yanında ve diğer tarafta onu bekleyen tüm yalnızlığıyla baş başa bıraktı.

Delucia iyi bir gece geçirmedi.

Uykusunda b i r o yana bir bu yana dönüp dururken, odanın karşı tarafındaki boş yatağın fazlasıyla farkındaydı. Sonunda yorgunluğuna yenik düştüğünde, rüyaları Maxton'ın sırttan yüzünün görüntüleriyle doluydu ve geride bırakmayı başardığını düşündüğü sözler: *'Sonsuza kadar yalnız kalacaksın.'*

Sabah uyandığında, midesi düğüm düğüm olmuştu. kendini güne hazırladı. Dün gece potansiyel sınavına girmişti, programı tam da Jarvis'in söylediği gibi gelmişti. Memnuniyetle, sonuçları neredeyse mükemmel bir ortalamaya sahipti; Beden Eğitimi, Okçuluk, Savaş ve Kimya derslerinde orta seviyede bir Gama olarak değerlendirilmişti. Ancak Binicilik Becerileri dersi onu Epsilon seviyesinde değerlendirmişti ki bu şaşırtıcı değildi, yine de öğrencilerin, özellikle de birinci sınıfların herhangi bir konuda Delta'dan daha yüksek not almasının nadir olduğunu biliyordu. Tek umudu diğer derslerdeki vasat potansiyelinin göze çarpmasını engellemesiydi çünkü huzursuz gecesine ve içini kemiren korkulara rağmen bugün yeni, normal hayatına başlamaya kararlıydı.

Oda arkadaşı yoksa ve henüz kimseyle tanışmamışsa ne olmuş yani - bunun bir önemi yoktu. Önünde arkadaş edinmek için günler, aylar, haftalar ve yıllar vardı. Bu olacaktı, bundan emindi. Çünkü annesine deneyeceğine dair söz vermişti ve tam da bunu yapmaya niyetliydi.

Kısa bir şort ve sade bir üst giymişti - son derece normal bir yaz kıyafeti - Delucia zaman çizelgesine son bir kez baktı, masasının üzerinde bulduğu yığından Tıp Bilimi ders kitabını aldı ve odasından çıktı. Planı, mümkün olduğunca çok insanla tanışmak için kahvaltıda oyalanarak doğrudan yemek alanından ilk dersine gitmekti.

Ancak Delucia yurt binasından çıkıp gün ışığında bahçede ilerlemeye başladığında, kimi gülümseyen, kimi esneyen, kimi telaşlı, kimi rahatlamış çok sayıda öğrencinin yanından geçti ve planının yanlış olduğunu anladı.

Kimin birinci sınıf olabileceğini söylemesinin bir yolu yoktu.

On dört yaşındakiler on beş ve hatta on altı yaşındakilerden çok da farklı görünmüyordu. Bu nedenle Delucia, yaşlarına göre sınıf arkadaşlarını nasıl bulacağından emin değildi. Yemek salonuna adımını attığında midesi bulandı çünkü geniş alanda nereye gideceği, nereye oturacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

İnsanlar ikişerli, üçerli, dörderli ve daha fazla gruplar halinde her şekil ve büyüklükteki masaların etrafında kümelenmişlerdi. Hepsi birlikte konuşuyor, gülüyor ve yemek yiyordu; akademiye geri dönmüş olmaktan duydukları bariz sevinç havayı dolduran bir enerji uğultusu gibiydi.

Delucia'nın bir yanı gidip rastgele bir grupla oturup en iyisini ummak istiyordu ama bir yanı da bu fikirden dehşete düşmüştü. Onlara ne söyleyecekti? Kendini nasıl tanıtacaktı? Ya eğer

ortak bir şeyleri yok muydu? Ya onun kendileriyle oturmasını *istemiyorlarsa*? Ya sadece ona bakıp gitmesini bekliyorlarsa?

Avuç içleri nemli, seçeneklerini düşünürken ders kitabını daha sıkı kavradı. Bütün sabah girişte duramazdı - bu istenmeyen dikkatleri üzerine çekecekti. Kararını verdi ve daha küçük, boş masalardan birine yöneldi.

Sadece bu sabah -sınıf arkadaşlarından bazılarıyla tanışana kadar-yemeğini yalnız yiyecekti. Böylece kendisini istemeyen bir gruba kendini kabul ettirme ya da isteksiz kulaklarla rahatsız edici bir sohbet başlatma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Ama ilk dersi olan Tıp Biliminden sonra, kime dikkat etmesi gerektiğini, kime katılabileceğini bilecekti. Kiminle arkadaş olabileceğini.

Yanında sadece kitabı olduğu halde kahvaltısını yaparken, içindeki boşluğun yayılmasına izin vermemeye çalıştı ve umudunu kaybetmemeye kararlıydı. Gün henüz bitmemişti, daha yeni başlamıştı bile. Yeni hayatına başlamak için daha çok zamanı vardı, bundan emindi.

Delucia, Tıp Bilimleri sınıfına gelen ilk kişiydi.

Bunun bir nedeni yemek salonunda gereğinden fazla oturmak istememesi ve akademiye kendi başına gezmeye karar vermesiydi ama diğer nedeni de hiçbir şeyi kaçırmama arzusuuydu. Tekrar.

Bu nedenle, sınıf arkadaşları koridordan içeri girmeye başladığında laboratuvar odasının arka tarafına oturmuştu bile ve sırasını kiminle paylaşacağını görmek için beklerken kalbi göğsünde çarparak koltuğunda daha dik oturdu.

Sınıf arkadaşları, hepsi çok *mutluydu*. Daha dün tanışmışlardı ve şimdiden onun etrafındaki yerlerini alırken gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı. O da bunun bir parçası olabilirdi. Bunun bir parçası olacaktı. O sadece

içeri girmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Tam kimsenin ona arkadan katılmayacağından, planlarının daha kök salmadan suya düşeceğinden korkmaya başlamıştı ki, profesör tam kapıyı kapatırken iki çocuk odaya daldı ve tam zamanında yetişti.

"Sınıfımda geç kalmak kabul edilemez beyler," dedi kadın sert bir sesle, sert tonu giydiği göz kamaştırıcı çok renkli laboratuvar önlüğüyle çelişiyordu. "Gelecekte şansınızı bir daha zorlamayın, yoksa kendinizi cezalı olarak bulursunuz. Anlaşıldı mı?"

Delucia tüm sınıfın önünde azarlanan kişi olsaydı çok utanırdı ama iki çocuk yüz hatlarını pişmanlık ifadesine büründürmeye çalışırken gülmemek için kendilerini zor tutuyor gibiydiler. Başlarını sallayarak aceleyle öğretmenin yanından geçtiler ve doğruca Delucia'nın sırasına gittiler.

Biri esmer, diğeri sarışın olan iki oğlanın hâlâ eğlencelerini dizginlemeye çalıştıkları ortadayken, bu gelişme hakkında ne hissettiğinden emin olamadığı için kalbi yerinden fırladı.

Delucia otorite sahiplerine her zaman saygı duyması gerektiği anlayışıyla yetiştirilmişti. İster anne babası, ister hocaları, ister kraliyet konseyi ya da saraydaki diğer kişiler olsun, unvanları ne olursa olsun, onlar insandı ve onlara buna göre davranmalıydı.

Konu derslerine geldiğinde, en sadık öğrencilerden daha azı olamazdı. Herhangi bir kaytarma sonuçlara yol açtı - örneğin

Sıkıcı diller öğrenmesine neden olan cezalar. Eğitimi, *hayatı* ciddiye alınmalıydı. Ve bu iki çocuk... Onlara bir kez baktığında Delucia hiçbir şeyi ciddiye aldıklarından emin değildi.

Ama yine de... seçici olacak bir konumda da değildi. Yanına oturduklarında en yakınındakine, sarışına döndü ve cesaretini topladı.

"Ben-"

Dondu kaldı, çünkü adam yüzünü ona döndüğünde, yüz hatlarını ilk kez doğru düzgün gördü ve bronz teni, açık renk saçları ve parlak mavi gözlerinin birleşimi onu paniğe sürükledi. Bir an için tek görebildiği

Maxton'dı, nefesi onu bir anda terk etti ve koltuğunda sallanırken yüzündeki kan çekildi.

"İyi misin?"

Delucia'nın görüşü tekrar odaklandı ve çocuğun kendisine gönderdiği kaş kaldırma hareketini fark edince yanakları kızardı.

Maxton değildi. *Maxton değildi.*

Rengi dışında bu çocukla Maxton arasında başka hiçbir benzerlik yoktu ama Delucia'nın az önce hissettiği şeyin şoku, bir tepki oluşturmakta zorlanmasına neden olacak kadar geçmemişti.

"Alo?" derken çocuğun kaşları daha da yukarı kalktı.

Siyah saçlı arkadaşı ikisine doğru eğildi ve "Neler oluyor Jordan?" diye sordu.

Sarışın Ürdünlü başını iki yana salladı ve omuz silkti, gözleri Delucia'dan diğer çocuğa kaydı. "Emin değilim, Ayı. Ama tahmin etmem gerekirse, sanırım benim korkutucu yakışıklılığım onu sersemletip sessizliğe gömdü." Sırıttı, geri döndü ve kuşkulu Delucia'ya göz kırptı. "Bunun için onu suçlayamam. Zevk sahibi bir kız."

Delucia nefesini o kadar keskin çekti ki dişlerinin arasından tısladı. Bu cüretkârlığa inanamıyordu.

"Hey, sakın ol, sadece bir şakaydı," dedi Jordan, kızın yüz ifadesini okurken kaşları çatıldı. "Bilirsin işte... 'ha-ha' türünden?"

"Pek komik bulmuşa benzemiyor dostum," dedi Bear, Delucia'nın hoşuna gitmeyecek kadar eğlenerek.

Kaşlarının çatılmasına engel olamadı - çünkü adam bu konuda haklıydı Bunu *hiç de* komik bulmadı-Delucia, profesörün boğazını temizleyerek dikkatlerini çekmesiyle yanıt vermekten kurtuldu.

"Tıp Bilimi oryantasyon dersinize hoş geldiniz," dedi kadın. "Ben Profesör Luranda ve sınıfımda aşağıdaki kurallara uyacaksınız..."

Profesör hepsinin uymasını beklediği bir liste sunmaya devam etti, liste uzadıkça Jordan ve Bear Delucia'nın yanında kıs kıs gülüyorlardı.

Aslında onları suçlayamazdı, çünkü ders kitaplarını yememeleri ya da kıyafetlerini bilerek ters giymemeleri gibi bazı kurallar son derece saçmaydı ama Delucia içten içe gülse de, iki çocuğun öğretmenlerine gösterdikleri saygısızlığa göz yumamazdı. Profesör Luranda'n ın sınıf üzerinde otoritesi vardı ve eğer sınıf arkadaşlarının saçlarını çiğnememelerine ya da laboratuvarında 'fıstık' kelimesini kullanmamalarına karar verdiyse, o zaman Delucia'ya göre

sorgusuz sualsiz onun talimatlarına uymalıdır. Ve kesinlikle, alay etmeden.

Ama Jordan ve Bear bunun tam tersine inanıyor gibiydiler. Tıpkı katı öğretmenin kendisinin gerçek bir eğlence kaynağı olduğuna inandıkları gibi. Ve öğretmen onları birkaç dakikalığına gözetimsiz bırakarak depoya girdiğinde, çocuklar fikirlerini paylaşmakta gecikmediler. Ya da en azından Jordan, ikisinin elebaşı gibi görüldüğü için öyleydi.

Jordan gülererek, "Vay canına," dedi, diğer sıralarda oturanların gözlerini çekecek kadar yüksek bir sesle. "O şeyle birinin gözünü çıkaracak."

Odanın dört bir yanından gelen baş sallamalarıyla birlikte, bu ifadeyi onaylayan homurtular yükseldi.

"İyi haber şu ki, kilometrelerce öteden geldiğini göreceğiz," diye devam etti Jordan, kendisine odaklanan ilgiden hiç de rahatsız değil, aksine bunun tadını çıkarıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, sanki gidip gökkuşağının içinde yuvarlanmış gibi. Yürürken arkasından parıltılı tozlar saçmadığına şaşıyorum."

Daha fazla kendini tutamayan Delucia, ilk tam cümlesini şu şekilde söyledi "Biraz saygı gösterin." diye tısladı.

Sınıf arkadaşlarının neşesi kayboldu, rahatsız edici karışıklıklar ve boğaz temizlemeleri onun ifadesini karşıladı. Ama umurunda değildi, çünkü tek düşünebildiği sarı saçlı, mavi gözlü bir başka çocuktü.

İnsanların arkasından gülüyordu. Ve orada sessizce *oturup* başka bir insanın aşağılanması izin veremezdi, bunun ne kadar kötü hissettirdiğini tam olarak bildiği halde veremezdi.

Jordan ona döndü, yüzü irkilmişti. "Sadece-"

"-bir şaka," diye bitirdi Delucia onun yerine, zaten söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordu. "Bil bakalım ne oldu? İlk komik değildi, bu da değil."

Jordan başını eğerek ona sanki garip bir türmüş ve onunla ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi baktı. Bear onları yakından izliyor, müdahale edip etmeme konusunda kararsız görünüyordu.

Jordan bir süre düşündükten sonra, "Bak," dedi. "Seni tanımıyorum ve olayın ne olduğundan emin değilim ama... şaka sadece şakadır ve kötü bir niyetim yoktu. Bunu kişisel algılamamaya çalış, ama belki de biraz hafiflemeyi düşünmelisin." Muhtemelen kazanan bir gülümseme sundu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Zararı olmaz, değil mi?"

Delucia ona *inanamıyordu*. Hayatında hiç kimse ona neşelenmesini söylememişti. Sınıf arkadaşları, arkadaş olmayı çok istediği insanlar, hepsi onu izliyor, dinliyor ve ne yapacağını duymak için bekliyorlardı Söyle.

Bir yanı dehşete kapılmıştı, çünkü böyle bir ilgiyi hiç istememişti. Ama bu insanlar -sınıf arkadaşları- Jordan'ın 'şakasına' gülmüşlerdi ve şimdi bile gözlerinde hayranlıkla ona bakıyorlardı. Annelyse, Bahrati ve saray ahırlarındaki diğer herkesin Maxton'a hayranlıkla baktığını, onun duygusuz sözleri ve iğrenç davranışlarıyla eğlendiğini görene kadar zamanda geriye gitti.

O anı, o his, çok fazlaydı. Çok *acı vericiydi*. Çünkü dün her ne olduysa, birinci sınıflar arasında her ne bağ oluştuysa, Jordan ve Bear'ın sosyal merdivenin tepesine doğru yol aldıkları açıktı. Ve Delucia... o en alt basamakta bile değildi.

"Haklısın, beni tanımıyorsun," dedi, içinde hissettiği kederi maskeleyerek için sesini çelikleştirmeye çalışarak. "Ama ben seni tanıyorum. Ve bildiğim şey, senin dikkat çekmeye çalışan bir palyaçodan başka bir şey olmadığını."

Yaptığı hakareten sonra adamın daha da eğlenmiş görünmesinden nefret ediyordu - kesinlikle *nefret ediyordu* - *öyle ki* keşke çok daha ısırtıcı bir şeyle gelseydi diye düşündü. Ama o başka bir şey ekleyemeden, Profesör Luranda tekrar görüş alanına girdi ve önümüzdeki aylarda öğrenecekleri şeyleri paylaşarak derslerine devam etti.

Delucia tüm gayretine rağmen profesörün söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemediğini fark etti. Bunun nedeni de, önümüzdeki günlerde hayatının nasıl olacağına dair ani bir kavrayışa kapılmasıydı.

Delucia odanın içinde birbirine eğilmiş başlara bakarken, sınıf arkadaşlarının Luranda bakmıyorken not aldıklarını ve birbirlerine fısıldadıklarını gördü.

Bunların hiçbiri onun için değildi.

Birlikte oturacağı, not tutacağı, şakalaşacağı bir oda arkadaşı yoktu.

Dün birinci sınıflar arasında gelişen bağlar onda yoktu.

Merdivenden yukarı çıkmak için tek bir basamağı bile yoktu. Hiçbir şeyi yoktu, hiç kimsesi yoktu.

Sadece kendisi.

Sahip olduğu tek şey buydu.

Sahip *olabileceği* tek şey buydu.

Ve bu farkındalıkla birlikte, bir kenara bırakmaya çok hazır olduğu duvarlar, her zamankinden daha güçlü bir şekilde kalbinin etrafındaki yerine geri döndü...

... ve bir daha asla parçalanmamak üzere.

On

Days bled into weeks and faded into Delucia'nın akademi hayatına alışması aylar sürdü. Dersleri zorlayıcıydı, onu meşgul ediyor ve içindeki yalnızlık ağrısını görmezden gelmesine yardımcı oluyordu. Akarnae'de yapacak o kadar çok şey vardı ki - derslerde ve derslerin dışında - kendi zihninden, hatta kendi arkadaşlarından bile uzaklaşmak kolaydı.

Kütüphane onun için bir sığınaktı, tıpkı saraydaki gibi. Arka tarafta kendine küçük bir köşe edinmişti ve ne zaman etrafındaki gülümseyen, mutlu yüzlerden uzaklaşmak istese kendini orada buluyordu. Ya öyle ya da ahırda, tıpkı Dancer gibi harika birer dinleyici ve en sadık sırdaşlar olan yeni at dostlarının arasında rahatlamaya çalışıyordu. Özellikle zor günlerde, Delucia'nın ihtiyacı olan tek şey dört ayaklı ya da başka türlü konuşacak biri olduğunda, ona arkadaşlık ediyorlardı.

Ahır ziyaretlerine eklenen bir bonus da Binicilik Becerileri eğitmeni Tayla'nın Delucia'nın gerçek kimliğini bilen öğretmenlerden biri olmasına rağmen ona diğer öğrencilerden farklı davranmamasıydı. Hatta sanki Delucia'nın kanıtlamak istediği bir şeyler olduğunu biliyormuş ve Tayla da ona bunu yapması için bir şans vermeye hazırmış gibi ona karşı daha sert davranıyordu. Binicilik Becerileri'nin Delucia'nın en sevdiği ders olmasının nedenlerinden biri de buydu

-Diğeri ise Epsilon rütbesine sahip tek birinci sınıf olmasıydı ve bir avuç eski sınıf arkadaşı kibar ama mesafeli kaldı, Delucia da onların yolundan gitmeye fazlasıyla istekliyd.

İster ahırda ister kütüphanede olsun, hafta sonları cilt cilt kitap okuyarak ya da ahırları temizleyerek geçiriliyordu. Delucia arada sırada Tayla'nın davetlisi olarak orman gezintilerine katılıyor, kendisine bu yıl için tahsis edilen Monarch adlı doru ata biniyordu. Bu isim Tayla'nın bir şakası olmasına rağmen, Delucia tıpkı akademinin tüylü midillisi Canavar'ı sevdiği gibi bu sadık kısırağı da sevmeye başlamıştı. Neredeyse büyük bir köpek kadar olan bu küçük yaratık tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda Delucia'nın neşesini yerine getirmekte asla başarısız olmayan sevimli bir yaratıktı.

Kitaplarla ya da atlarla geçirdiği zamanın dışında ve gerçekten de,
O zamanlar Delucia çoğunlukla i ç i n e kapanıktı. Arada sırada

Kampüste Kaiden ve Declan'ı ya da daha nadiren Jeera'yı görüyordu ama onlara söz verdiği gibi, ne zaman yolları kesişse onu tanımıyormuş gibi davranıyorlardı. Birkaç kez Declan'dan gizli bir sırtıma ve dostça bir göz kırpmaya yakaladı ama ne zaman Kaiden ya da Jeera ile göz göze gelse

Jeera, yüzlerinde sadece hayal kırıklığı buldu. Ona *karşı* değil... onun *için*. İki kardeş, Akarnae'de yeni bir hayat kurma hayallerinin pek de gerçekleşmediğini herkesten çok fark etmiş gibiydi.

Yine de her şey o kadar da kötü değildi. Gerçekten de akademiyle ilgili neredeyse her şeyi seviyordu. Dersler, öğretmenler, zemin, hatta Jarvis'in söylediği gibi kendi özel odası bile bir nimetti, çünkü keşfedilme korkusu olmadan ailesini sanal olarak arayabiliyor ve Usta Ying'in gönderdiği kitapları okuyabiliyordu - kraliyet arşivlerinden, başkaları tarafından görüldüğünde şüphe uyandıracak türden kitaplar.

Sonuç olarak, hayatı temelde mükemmeldi. Elbette yalnızdı ama hayatı boyunca yalnız kalmıştı. Bir beş yıl daha ona uzun süreli bir zarar vermeyecekti.

... Ya da her gün kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Belki de tedirgin edici *olan* tek şey rüyalarıydı. Sanki akademiye gelişindeki bir düğmeyi harekete geçirmiş gibi, her hafta en az üç kez uykusunda daha sonra gerçekleşecek bir imgelem görüyordu. Çoğunlukla küçük şeylerdi bunlar; Yönetici Jarvis'in onu çaya davet edip alışıp alışmadığını soracağını ya da Müdür Marselle'in akşam yemeğinde öğrencilere sokağa çıkma yasağını hatırlatmak için bir duyuru yapacağını bilmek gibi. Ancak rüyalarının daha dramatik olduğu birkaç durum da vardı; Binicilik Becerileri sınıf arkadaşı Ryan'ın atından fırladığını ve toynaklarının altında kaldığını görmek gibi - üç kırık kemik ve beyin sarsıntısıyla sonuçlanan - ya da birinci sınıf arkadaşı Pipsqueak'in öğle yemeği sırasında kalbinin durmasına neden olan ve Doktor Fletcher'in onu yemek alanının tam ortasında hayata döndürmesini gerektiren bir alerjik reaksiyon geçirdiğini görmek gibi.

Delucia bu olaylardan sonra kendini çok kötü hissetmiş, onları uyarmış olup olmadığını ve nasıl uyarmış olabileceğini merak etmişti. Ancak her iki olay da yılın başlarında, yeteneğinin ne zaman etkin olduğunu bilecek kadar anlamadığı bir zamanda gerçekleşmişti. Bu hâlâ öğrenmekte olduğu bir şeydi ama haftalar geçtikçe gerçekle kurguyu birbirinden ayırma konusunda kendine güveni artıyordu.

Bu özgüvenin büyük bir kısmı Temel Beceriler dersinden geliyordu; bu ders, onları nasıl kontrol edeceklerini öğrenmek de dahil olmak üzere, özellikle yeteneklerini incelemeye adanmış tek dersti. Eğitimci Profesör Marmaduke, yüzeysel düşünceleri okuma yeteneğini de içeren düşük seviyeli bir zihinsel yeteneğe sahipti.

Eğer kendi sınırlı zihinsel savunması kadının zayıf yeteneğine karşı zihnini koruyacak kadar güçlü olmasaydı, bu Delucia'yı alarma geçirebilirdi.

Marmaduke biraz hoppa biriydi ama huysuzluğuna rağmen dersleri Delucia'ya yardımcı *oluyordu*. Buna ek olarak, kütüphane armağanlarla ilgili metinlerle doluydu ve kendi zamanında okudukları ile Marmaduke'un hazırladığı alıştırma arasında, sonunda yeteneğinin nasıl çalıştığını anlamaya başlamıştı.

ve *gerçek* bir *rüya*.

Delucia artık işin püf noktasının seyirci mi yoksa katılımcı mı olduğunu belirlemek olduğunu biliyordu. Eğer bir katılımcıysa -eğer rüyada kendi başına gelen ya da kendi eylemlerinin sonucu olan bir şey varsa- bu muhtemelen normal bir rüyaydı. Ancak kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan, kendi bilinçaltı rehberliğiyle manipüle edemediği olayların gerçekleşmesini izlemek zorunda kaldıysa, o zaman bu muhtemelen gelecekteki olaylara dair kehanetsel bir vizyondur.

Delucia'nın bu ayrımı anlaması biraz zaman aldı ama Marmaduke'nin ona verdiği meditasyon egzersizleriyle -uykudan önce düşüncelerini sakinleştirmek ve zihnini boşaltmak için yapılan egzersizler- sonunda rüyalarında daha derin bir berraklık ve daha da önemlisi daha fazla akılda kalıcılık elde etti. Bunların her ikisi de Delucia'nın rüyalarını daha sonra dikkatle değerlendirmesini sağladı.

ne kadar *gerçek* hissettiklerini tartarak uyandılar.

Tabii ki, *her zaman* haklı değildi, çünkü gerçek bir rüyanın onu da *içerdiği*, izleyici veya katılımcı arasındaki ayrımı yargılamayı neredeyse imkansız hale getiren garip durumlar vardı. Ama çoğunlukla, yavaş yavaş yeteneğinin farkına varmaya başlamıştı.

Zaman geçtikçe ve günler serinledikçe, Delucia yeteneğiyle deneyler yapmaya başladı, buna rüyalarını istediği zaman yeniden görmek de dahildi. Bu, Marmaduke'den ziyade bir kitaptan öğrendiği bir şeydi ve muhtemelen hangi vizyonların kehanet olduğunu belirlemenin en kusursuz yoluydu, çünkü

sadece gerçek rüyaları tekrar görürdü. Ayrıca bu son derece *kolaydı*, çünkü uykuya dalarken tek yapması gereken önceki bir rüyayı aklına getirmektir ve kendini oraya geri dönmüş, bir suç mahallini araştırır gibi görüntüyü incelerken buluyordu.

Her ne kadar büyüleyici olsa da, tekrar gördüğü rüyalar genellikle oldukça sıkıcıydı, çünkü şimdiye kadar denediği gerçek rüyalar oldukça heyecansız ve tekrar izlemesi sıkıcı olmuştu. Aynı şey istemeden tekrar içine sürüklendiği yinelenen rüyalar için de geçerliydi - özellikle de bitmek bilmeyen kapı koridorundan başka bir şey göstermeyen rüya için. Yaz boyunca rüyasında gördüğü gibi kalmıştı, fısıldayan ses, sahneyi kaç kez tekrar ziyaret ederse etsin ulaşamayacağı bir yerde duruyordu,

daha fazla ayrıntı arıyordu. Tek bildiği bunun gerçek bir rüya olduğuydu - bu da bir gün bir anlam ifade edeceği anlamına geliyordu.

Delucia'nın her geçen gün daha iyi anladığı gibi, rüyalar değişken şeylerdir. Ama yine de yeteneği için minnettardı çünkü başka hiçbir şey olmasa bile Akarnae'ye girmesini sağlamıştı. Ve toplumdan dışlanmış olmasına rağmen, akademinin olması gereken yer olduğunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Yalnız olsa bile, en azından doğru yerde yalnızdı, geleceğinin vaat ettiği her şeye hazır ve bekliyordu ve her gün Kaiden'in bir zamanlar açılacağını söylediği kapının gelmesini umuyordu.

Mevsimler değişti ve yaz yerini sonbahara bıraktı; akademideki hava, kışın hızla gelişini müjdeleyen rüzgârın etkisiyle daha da sertleşti.

Aralık ayının ilk haftasında yine böyle rüzgarlı bir Cumartesi günü Delucia odasına kapanmış, uyandığından beri dış dünyadan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Normalde hafta sonları yalnız kaldığı yatakhaneinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı ama bugün farklıydı. Bugün Akarnae'de Aile Günü'ydü ve sınıf arkadaşlarının birbirleriyle eğlenmesini görmekten daha zor olan tek şey

sevdikleriyle çevrili oldukları zaman yaparlardı. *Özellikle de* kendisi onu akademide ziyaret edemediği için, saklamaya kararlı olduğu her şeyi ele vermeden olmazdı.

Eşyalarını o gün üçüncü kez yeniden düzenlerken kendi kendine esprili bir şekilde gülen Delucia, kimsenin gerçeğe inanmayacağını fark etti,

Her neyse. Sınıf arkadaşları *Jordan'ı* tahtın varisi olarak görmeden önce onun kraliyet prensesi olduğuna inanırlardı. Onların zihninde Jordan karamsar, düşmanca bir yalnızdı; bu ününü kazanmıştı ve aslında bu ününü korumaya çalışıyordu.

Bir terapist onun kendi kendini sabote ettiğini, hatta belki de kişilik bozukluğu yaşadığını, insanları hayatında istemek ve herkesi uzak tutmaya kararlı olmak gibi iki uç arasında gidip geldiğini iddia edebilirdi. Ancak Delucia sadece kendini koruyordu, savunma mekanizmaları artık nefes almak kadar doğaldı. Sınıf arkadaşları ona yaklaşıldığında ısıracağını biliyorlardı - tabii ki mecazi olarak - ve mesafelerini koruyorlardı. Tıpkı kendi kendine istediği şeyin bu olduğunu söylediği gibi.

Ama uzak ya da değil, yine de onlarla vakit geçirmesi gerekiyordu ve şu anda bile odasında daha fazla kilitli kalamayacağını biliyordu. Çoğunlukla açlıktan ölüyordu, neşeli aile buluşmalarına tanık olmamak için kahvaltı ve öğle yemeğini atladığı için boş midesi ağrıyordu.

Penceresinden dışarı baktığında güneşin battığını ve ortalığın karanlığa gömüldüğünü gördü. Ailelerin çoğu şimdiye kadar ayrılmış olmalıydı, bu yüzden Delucia çok fazla kıskançlık anı yaşamadan akşam yemeği için yemek alanına gitmenin güvenli olacağını varsaydı.

Delici rüzgârdan korunmak için kalın bir palto giyen Delucia, yemek alanına gitmek için utanç verici derecede istekliydi; guruldayan midesi, o gün kaçırdığı yemekleri telafi etmek için bir orduya yetecek kadar sipariş vermesini istiyordu.

İlk önce ne yiyeceğinin hayalini kuran Delucia, kapısını açıp koridora fırladığında dikkatini vermiyordu, zihni açlığını mümkün olan en kısa sürede gidermeye odaklanmıştı. Dikkati dağıldığı için tam o anda odasının önünden geçen bir grup insanla çarpıştı ve onları ezmek için tam zamanında topuklarını yere vurdu.

"Yavaş ol!" Jordan, geriye doğru tökezleyen kıza destek olmak için elini uzattı. "İyi misin?"

Delucia donakaldı ama ne onun nazik dokunuşundan ne de bakışlarında gördüğü gerçek endişeden dolayı. Aslında dikkatini ona hiç vermemişti. Bunun yerine, onun ötesine, birlikte durduğu insan grubuna bakıyordu.

Bear da oradaydı elbette, Delucia'nın onlarla tanıştıktan birkaç saat sonra öğrendiği gibi Jordan'la birlikte bir paket anlaşması yapmışlardı. Ve her ne kadar ilk gün yanlış bir başlangıç yapmış olsalar da, o zamandan beri, ilk yargısına rağmen, onların Maxton gibi olmadıklarını fark etmişti. Evet, eğlenmeyi seviyorlardı ve bu yüzden zamanlarının çoğunu cezada geçiriyorlardı ve evet, ukalaydılar ama bu kindar ya da kibirli bir şey değil, eğlenceli bir şeydi. Ayrıca derslerine şaşırtıcı derecede bağlıydılar ve derslerini onun düşündüğünden daha fazla ciddiye alıyorlardı

mümkündü. Hepsinden önemlisi, *iyi insanlardı* - ilk günden sonra asla hayal edemeyeceği *bir şeydi bu*, ama yine de doğruydı. Öyle ki sosyal merdivenin tepesinde olmalarının sebebinin orada olmayı hak etmeleri olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Ancak şu anda Delucia'nın dikkatini çeken Jordan ya da Bear değildi. Daha ziyade, Jordan'ın sorusuna vereceği yanıtı bekleyen adam, kadın ve küçük çocuk ona bakıyordu.

Ama hayır. *Hepsi* dikkatini çekmedi. Çünkü kadın ve çocuğun orada durduğunu bilse de, odağı sadece adamdaydı - *tanıdığı* bir adam.

Müdür William'dı.

William Ronnigan-Bear'ın babası.

Adamın yüzündeki şaşkın ifade, onu gördüğüne en az onun kadar şaşırdığını gösteriyordu.

Ne olacağını merak ederken Delucia'nın kalbi göğsünde çarpıyordu. William hiçbir şeyi ele vermeyecekti, bundan emindi. Ama yüzü - şaşkınlığının belli olması gerektiğinden emindi. Düşünmeden tepki vermesine, kolunu Jordan'ın elinden çekmesine, topuğunun üzerinde dönmesine ve odasına koşmasına neden olan da buydu. Kapıyı arkasından çarpmak istememişti ama kaçmak için acele ederken kullandığı güç kapının sertçe çarpmasına yetmişti.

Derin derin nefes alan ve son otuz saniyeyi geri alabilmeyi ya da en azından yeniden yazabilmeyi dileyen Delucia kapısına yaslanmış, saçma sapan davranışları yüzünden kendini azarlıyordu. Ancak ahşabın arasından gelen boğuk sesleri duyduğunda nabzının sakinleşmesini diledi ve dinlemek için kulaklarını zorladı.

"Kişisel algılamayın çocuklar," dedi Bear ailesinden olduğu belli olanlara.

"Evet," diye ekledi Jordan. "Sorun sen değilsin, o herkese kaba davranıyor."

William araya girdi ve konuşmayı yeniden yönlendirerek, "Sanırım ayrılmadan önce bize yemek sözü vermiştiniz. Devam edin çocuklar, açlıktan ölüyorum."

Ve sonra Delucia'nın duyduğu tek ses, onlar uzaklaşırken koridorda yankılanan ayırt edilemeyen sesleriydi.

Artık aç değildi, yere düşene kadar kapısından aşağı kaydı, sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırırken dizlerini göğsüne çekti, Jordan'ın onun hakkında söylediklerine takıldı ve haklı olmasından nefret etti.

Kaba biriydi.

Bir zorba olmasa da, kendini koruyan ya da korumayan davranışları onu Maxton'dan daha iyi yapmıyordu.

İşte bu yüzden, orada otururken, ağrıyan bir ruh ve ıslak yanaklarla, kendi içinde kındığı şeyi nasıl düzelteceğı hakkında hiçbir fikri yoktu ve sonsuza kadar kırık kalacağından korkuyordu.

Aralık ayının geri kalanı, Delucia'nın ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayan Kaldoras tatilleri gelene kadar akıp gitti. Ancak tatil günleri hızla geçti ve ailesinin ne kadar yalnız olduğunu bilmesini istemediğı için akademide geçirdiğı zamanla ilgili yarı gerçeklerle doluydu. Bunun yerine, iyi şeyleri paylaşmaya odaklandı ve yaşadıklarına dair hiçbir belirti vermedi

bu şeyleri kendi başına yaptı. Gerçekten de arkadaşlarını sorduklarında, Delucia onlara Jordan ve Bear'dan bahsederek yalan söylediğini itiraf etmekten utandı ve sanki üçü olduklarından çok daha yakınmış gibi davrandı. Moladan sonra Akarnae'ye döndüğü için neredeyse rahatlamıştı, çünkü en azından orada mağrur cephesinin ve sürekli güçlendirici duvarlarının arkasına saklanabilirdi.

Aylar su gibi akıp geçti ve Delucia daha ne olduğunu anlamadan yıl sonu sınavlarını tamamlayıp yaz için saraya dönüyordu. Günlerini Dancer'a binerek ve tüm kurgusal arkadaşlarıyla yeniden tanışarak geçirdi, akademiye tekrar gitmeden önce iki aya olabildiğince çok eğlence sığdırdı.

İkinci yılı da tıpkı ilk yılı gibi geçti, tek fark artık bir yaş daha büyük olmasıydı. Dersleri ve öğretmenleri aynı kaldı, hatta Binicilik Becerileri'nde yine Monarch'a tahsis edildi - hiçbir şey değişmemişti.

Ve bir sonraki yıla kadar hiçbir şey değişmemeye devam etti.

Ta *ki* bir şeyler değişene kadar.

Üçüncü sınıfın üçüncü ayında, Kasım ayının başlarında bir Pazar günü yatağa girdiğinde, rüyasında yine bitmek bilmeyen kapı koridorunu görmüştü. Ancak ertesi sabah uyandığında, sürekli tekrarlanan ve bir türlü gerçekleşmeyen bu gerçek rüya onu hayal kırıklığına uğratmış ve bir şeylerin farklı olduğunu fark ederek sakinleşmişti.

Yanındaki yatak, iki buçuk yıldır boş olan yatak...

Artık boş değildi.

On bir

"What do you mean, I have a oda arkadaşı?" Delucia ne duyduğunu anlayamadan sordu.

Delucia uyandığında tanımadığı siyah saçlı kızı uyurken görünce paniğe kapılmış, çabucak giyinmiş ve cevap bulmak için odasından dışarı fırlamıştı. Okul müdürünün beş yılda bir yaptığı keşif gezilerinden birinde olduğunu bildiği için doğruca Müdür Jarvis'in ofisine gitmişti ve müdür şu anda olabildiğince sakın bir şekilde masasının arkasından ona bakıyordu ki bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

"Alexandra Jennings," dedi Jarvis. "Dün gece gelen bir transfer öğrenci ve odanızda başka bir kişi için yer olduğu için..." İşaret ederek sözünü bitirdi ve "İkinizin çok iyi anlaşacağından hiç şüphem yok" dedi.

Delirmiş miydi?

Delucia'nın *kimseyle* 'iyi anlaştığı' söylenemezdi. Akarnae'de geçirdiği iki buçuk yıl boyunca bunu *herkes* biliyordu. Peki Jarvis neden

-

"Bu Müdür Marselle'in kararı," diye devam etti Jarvis, "ve her zaman yaptığı şey için nedenleri vardır. O yüzden yatakhanelere dönüp kendinizi tanıtmamanızı önerebilir miyim? Eminim yaşitlarınızdan sonra gelmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsunuzdur. Şüphesiz Bayan Jennings'in akademi hayatına geçişine yardımcı olacak mümkün olduğunca çok arkadaşına ihtiyacı var."

Onun sözleri, Delucia'nın gelişinden sonraki ilk saatlerde neler hissettiğini anımsamasına neden oldu. Ne kadar umutluydu, kabul görmeyi ne kadar arzulamıştı. Hem prenses hem de kız olmaya, tacının lanetini görmezden gelmeye ne kadar kararlıydı.

Bu ona şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama yine de hiç çaba sarf etmedi.

ne kadar çok istediğini hatırlıyordu. Yeni bir hayat. *Normal* bir hayat.

İşte bu yüzden Jarvis'in yanından ayrılıp yatakhanelerine dönerken kalbi küt küt atıyor, boğazı kuruyordu ve belki de hep ihtiyaç duyduğu fırsatın bu olup olmadığını merak ediyordu. Kendini zaten oluşmuş arkadaşlık çevrelerine sokmak yerine, şimdi yeni bir başlangıç yapabileceği yeni biri vardı. Delucia'yı tanımayan biri; sosyal merdivenin kendisinden daha da uzağında olan biri.

Birlikte yeniden başlayabilirlerdi. Delucia'nın her zaman istediği oda arkadaşı artık buradaydı. *Arkadaş* olabilirlerdi. Uzun zamandır gömülü olan umut, yılların yağmurunu dağıtan güneş ışığı gibi yüzeye çıktı.

Delucia yurt odasının önüne vardığında heyecandan tir tir titriyordu. Bu tanışmaya çok şey bağlıymış gibi hissediyordu. Kendi ilk anılarını hatırladı ve diğer kıza yardım etmek, endişelenecek bir şey olmadığını, ilk günü ve sonrasındaki her gün yanında olacağını bilmesini sağlamak istediğini içinden biliyordu. Yılın ortasında bir okula başlamak ürkütücü olmalıydı. Delucia en azından kendi gecikmeli gelişyle hiçbir dersi kaçırmamıştı. Ama bu kız -Alexandra Jennings- başına gelecekler hakkında hiçbir fikri olmadığı için kesinlikle endişe içinde olmalıydı.

Delucia her adımda onun yanında olmaya kararlıydı. Her zaman sahip olmayı dilediği arkadaşı olmak için. Yıllarca kendini ihtiyacı olmadığına inandırdığı arkadaşı.

Daha fazla gecikmek istemeyen Delucia derin ve titrek bir nefes aldı ve kapısını iterek açtı, yeni oda arkadaşını en iyi nasıl karşılayacağını düşünürken yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

Ancak böyle bir düşünceye gerek yoktu, çünkü odasına adım attığında oda boştu.

Alexandra Jennings gitmişti.

Delucia kaşlarını çatarak diğer kızın nerede olabileceğini merak etti, sonra da dışarı çıkıp kahvaltıya giden öğrenci kalabalığını takip etmiş olması gerektiğini fark etti.

O sabah kısa bir süre de olsa onun yüzünü gören Delucia, en iyi hareket tarzının kızı avlamak olduğuna karar verdi. Hiç şüphesiz, tıpkı Delucia'nın ilk gününde olduğu gibi, yemek alanına girdiğinde bunalmış olacaktı. Alexandra muhtemelen Delucia'nın oturduğu küçük masada oturuyordu, yalnızdı ve bir sonraki hamlesinden emin değildi.

Zavallı kızın bunu gereğinden fazla yaşamasını istemeyen Delucia hızını artırarak rekor bir sürede yemek salonuna vardı. Kapıdan içeri girerken bakışları odanın içinde gezindi ve tek başına oturan kızı aradı.

Ama Delucia'nın bulduğu bu değildi.

Çünkü oda arkadaşı yalnız değildi. Onun yerine Jordan ve Bear'la birlikte oturuyordu, üçü de kahkahanın ortasındaydı ve birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi görünüyorlardı.

Delucia'nın vücudu kilitlendi, kanı önce soğudu, sonra ısındı ve tekrar soğudu. Gördüklerine inanamıyordu. Onların bu kadar kolay

gölüyor, konuşuyor, hatta birbirlerinin tabaklarından yemek alıyorlardı-Delucia anlamıyordu.

Kız -*Alexandra*- bunu nasıl yapmıştı? Nasıl olmuştu da sınıflarının en popüler iki çocuğuyla aynı sıraya oturmuştu? Nasıl olmuştu da onlarla anında en iyi arkadaş gibi görünmüştü?

Delucia'nın gözleri yaşarırken kıskançlık damarlarına doldu. Paylaştıkları her gülümseme, her kahkaha... kalbine saplanan bir hançer gibiydi.

Bu o olmalıydı. Neden o değildi?

Onun nesi vardı?

Bu manzarayı bir an daha kaldıramayan Delucia topuğunun üzerinde döndü ve kimin izliyor olabileceğini umursamadan yemek alanından hızla uzaklaştı.

Ama koştukça, koştukça ve koştukça acı gerçeği fark etti. izliyordu. Çünkü kimse onu izleyecek kadar önemseliyordu.

Hiç olmadılar ve olmayacaklar da.

Alexandra Jennings'in canı cehenneme, diye karar verdi Delucia. Jordan'ın canı cehenneme.

Sparker ve Barnold Ronnigan. *Herkesin* canı cehenneme.

Ona kalırsa, birbirlerine sahip olabilirlerdi.

Oda arkadaşı, Alexandra'nın olabileceği tek şeydi. Birlikte bir yatakhaneyi paylaşan iki insan olacaktı, daha fazlası değil.

Delucia kendini toparlarken, *bu kez* kararının arkasında durmaya, daha da içine kapanmaya, sonunda tacının lanetini ve kendisinden istediği fedakârlığı kabul etmeye kararlıydı.

... Ama kararlı olsun ya da olmasın, sonraki haftalar geçtikçe Delucia, Alexandra Jennings'i rüyalarında ve rüyalarının dışında yakından izledi, bir yandan da diğer kızın akademideki yaşamda nasıl zahmetsizce süzüldüğüne kızdı... ve Delucia'da nasıl böyle bir umut uyandırdığını, ancak onu tekrar söndürmek için.

On iki

Delucia couldn't stop looking at the bracelet Elllerinde.

Parmakları içten gelen bir ışıkla parlayan parlak metalin üzerinde gezinirken titriyor, minik at tılsımları çeşitli hareket aşamalarında zıplarken neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Akşam yemeğinden döndüğünde yatağının üzerinde duran hediye paketine eşlik eden notu eline aldığı anda tüm vücudu duygudan titriyordu.

Mutlu Kaldoras'lar, Jarvis!

Bana bir iyilik yapıp bunu başkente iletir misin?

Gördüm ve hoşuna gidebileceğini düşündüm.

Yakında görüşürüz!

-Alex

Alex'ten. Bilezik Alex'ten.

Ama, ama *neden?*

Diğer kızın gelişinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve bu süre zarfında Delucia onunla sınıf ödevleri dışında neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. Alex'e karşı hiç de hoşgörülü davranmamış, hatta zaman zaman düpedüz düşmanca davranmıştı. Bu yüzden hediye hiç mantıklı değildi.

... Yine de bu, Delucia'nın şimdiye kadar aldığı en güzel şeydi, özellikle de beklenmedik ve hak edilmemişti.

Belki de hayatında ilk kez tatil için ailesinden ayrı kaldığı ve onlar Tryllin'de diplomatik bir tura çıktıkları için duygusal hissediyordu. En azından bugün Kaldoras'ta onlarla buluşmak için bir Kabarcıklı Kapı'yı kolayca aktive edebilecekken, onlar bunu yapmamasını istemişlerdi çünkü programlarının sıkışık olması nedeniyle şu anda Harovell'de bulunuyorlardı. Neden uzak durmasını istediklerini açıklamalarına gerek kalmamıştı; sadece onu korumaya çalıştıklarını anlamıştı.

Maxton'la karşılaşmasının onu pek de yıpratmayacağını bilmelerine imkân yoktu, artık değil.

Akademide sadece birkaç öğrencinin kalmasıyla Delucia, Kayıp Şehir Meya hakkındaki çok sevdiği kitabını onuncu keze yakın bir süre boyunca yeniden okuyarak teselli bulduğu sefil bir gün geçirmişti. Kaşları kaldıracak türden bir sahiplenme olsa da, tatil başlamadan önceki gece Delucia'yı yemek alanında okurken yakalayan Alex dışında kimse fark etmemiş ya da soru sormamıştı. Alex'in sorduğu sorular bile garipti ya da Delucia diğer kızın görünmeye çalıştığı kadar normal olmadığını öğrendiğinden beri normalden daha garipti.

... Delucia'nın elindeki bileklikten de anlaşılabileceği üzere, hiçbir normal insan kendisine düşmanlıktan başka bir şey yapmayan birine böyle güzel bir hediye göndermez.

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, Delucia oda arkadaşı hakkında ne düşüneceğini hâlâ bilmiyordu. Ancak bildiği tek şey Alex'in gelişinden beri rüyalarının huzursuz olduğuydu. Kapı koridoru... Artık haftada en az bir kez aynı görüntüyü görüyordu. Ama dün gece ilk kez rüyası değişmişti. Ve hâlâ belirsiz olsa da, nihayet ona daha fazla ayrıntı verilmişti, ne kadar sinir bozucu olsalar da.

İlk fark ettiği şey fısıltıydı. Daha önce ses boğuk çıkıyordu ama dün geceki rüyasında yumuşak ama öfkeli bir ses duymuştu.

"Henüz bulamadım!" diyen bir sesi tekrar tekrar duydum.

İkinci ve daha endişe verici olan şey ise Delucia'nın imgelemimin kendisinin de kapı aralığında-koridorda-ve Alex'in de orada olacağını göstermesiydi. Ama orada olmaları kendi tercihleri değildi. Çünkü Delucia yanılmıyorsa, rüyadaki benlikleri kaçırılmıştı ve bu da aynı şeyin bir gün gerçek hayattaki benliklerinin de başına geleceği anlamına geliyordu. Ama ne amaçla, hiçbir fikri yoktu.

Delucia rüyadan sonra soğuk terler dökerek uyanmış, kafası karışmış ve paniğe kapılmıştı. Gün ilerledikçe, yıllardır aynı rüyayı gördüğünü ama gerçekleşmediğini hatırlamak için kendini zorlamıştı, yani muhtemelen bunun ne anlama geldiğini anlamak için hala bolca zamanı vardı.

Alex'le birlikte olmak için bir neden düşünemiyordu.

Birlikte *kaçırılmak şöyle dursun*, birlikte. Uyku saatleri dışında, birbirlerinin nefes alma alanlarında en kısa sohbetleri paylaşacak kadar bile bulunmuyorlardı. Ne olursa olsun, Delucia'nın aklında bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hiçbir şüphe yoktu ve Alex'in tarafında olduğuna dair bir his vardı, diğer kızın açıkça kendi sırları vardı - belki de neredeyse Delucia'nınki kadar önemli olanlar.

Delucia'nın kesin olarak bildiği tek Şey, Alex akademiye d6ndüğünde, bilezik hediyesi olsun ya da olmasın, sıkı bir konuşma yapacaklarıydı. Çünkü rüyasının yeni detayları göz önüne alındığında, gelecekte bazı sorunlarla karşılaşacakları açıktı. Eğer biri Alex'in peşindeyse, Delucia'nın bu tehdit hakkında olabildiğince çok Şey bilmesi gerekiyordu ki kendisini ileride olabileceklere hazırlayabilsin.

Belirsizlik bir yana, o gece yatağa girdiğinde bileğinde bilezikle yattı ve böyle bir Şey ummaması gerektiğini bilse de bunun bir arkadaşından gelen bir hediye olduğunu hayal etti.

On üç

Delucia's conversation with Alex didn't go very İyi. Aslında her şey mümkün olduğunca iyi gitmemişti ve Delucia bunun için kendini suçladı. Ama kendini savunmak gerekirse, Alex'in akademiye geri dönmesini beklemiyordu.

Kaldoras tatilinden erken dönmüştü ve *kanaması* olmasını da beklemiyordu.

Dahası, Delucia Alex'in dönüşünden önceki gece rüyasında yine kaçırıldıklarını görmüştü; fısıldayan ses daha da yüksek, aciliyet duygusu her zamankinden daha baskındı.

Hem Alex'in kanlar içinde gelişi hem de kendi tehditkâr rüyası yüzünden tedirginliği artan Delucia kötü bir tepki vermiş, Alex'in kalkıp odadan çıkmasına neden olacak kadar sert konuşmuştu. Delucia söyledikleri üzerinde düşünürken saatler geçmiş, kötü davrandığının farkına varmıştı. Ancak Alex gecenin ilerleyen saatlerinde geri döndüğünde, Delucia özür dilemeye fırsat bulamadan sözünü kesmiş ve Alex'in araya girerek başının belada olmadığına dair güvence vermesini sağlamıştı.

"Biri peşimden gelse bile," demişti Alex, "eminim sen yine de güvende olurdun, çünkü yarım akıllı herkes arkadaş olmadığımızı anlayabilir. Senin üzerinden bana ulaşmaya çalışmaları için oldukça kalın kafalı olmaları gerekir."

Delucia bundan sonra konuşamamıştı -ne önceki davranışları için özür dileyebilmiş ne de Alex'in sözlerine cevap verebilmişti. Boğazı herhangi bir kelime çıkaramayacak kadar daralmıştı.

Çünkü Alex haklıydı.

Onlar arkadaş değildi.

Ve Delucia bunun kendi hatası olduğunu da biliyordu, çünkü sekiz hafta boyunca aynı odayı paylaştıktan sonra, diğer kızın iletişim kurduğu kişilerle etkileşimini izledikten sonra, Delucia Alex'in tam da arkadaş olarak sahip olmak isteyeceği türden bir insan olduğunu biliyordu. Ama bunu tamamen ve tamamen mahvetmişti,

Prences gibi titiz ve düşmanca davranarak. Ve bunu nasıl düzelterceğini, Alex'e kendisinin böyle biri *olmadığını* nasıl göstereceğini bilmiyordu.

Delucia yatağını hazırlamıştı. Şimdi içinde yatması gerekiyordu.

İşte bu yüzden aylar aralarında hiçbir şey değişmeden geçti. Kış bahara dönmüştü ve kısa süre sonra günler ısınmaya başladı.

yaklaştı, geçen zaman rüyayı bile uzun zaman öncesinin uzak bir anısı gibi gösterdi.

Ta ki tehdit Delucia'nın zihninde yeniden canlanana kadar.

Yatakhanesinden kaçırıldığı ve Kütüphaneye sürüklendiği gün.

Halkını korumak için öleceğini bildiği gün.

Alex'in Delucia'nın hayatını kurtardığı gün.

... ve bunu yaparken, aralarındaki her şeyi değiştirdi. Sonsuza kadar.

On dört

Blood soaked Delucia, covering her from head ayak parmağına kadar. Ama bu onun kanı değildi.

Alex'inmiş.

Tıbbi Koğuş'ta diğer kızın yüzükoyun yatan bedeninin başında durup herkese Fletcher'ın yolundan çekilmeleri için bağırarak bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Doktorun kendisi de Alex'i tutmak için çılgınca çalışıyordu.

canlı, önüne atladığı hançer -*Delucia'yı hedef alan hançer*- akciğerini arkadan delmiş ve büyük bir iç hasara yol açmış.

Fletcher'ın yüzündeki ifade... Delucia doktorun elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu ama ifadesi o kadar acımasızdı ki, sanki kendini en kötüsüne hazırlıyor gibiydi.

Kan, o kadar çoktu ki. Ve sadece Delucia'yı değil. *her şeyi* kaplıyor.

Korkmuştu.

Çok, *çok* korktum.

Çünkü Alex, az önce Delucia'nın hayatını kurtarmıştı. Ve bunu yaparken, kendi hayatını da feda etmiş olabilirdi.

Bu Aven Dalmarta'ydı. Delucia'nın beş ay önce Kaldoras tatilleri sırasında gördüğü kaçırılma rüyası, hani şu bitmek bilmeyen kapı koridoru, hepsi gerçek olmuştu. Asi Prens gölgelerde saklandığı onca bin yıldan sonra nihayet kendini göstermişti.

Alex'in sırları-Delucia **y a n ı l m ı ş t ı**. Onlar neredeyse Kendisi kadar önemliydi; hatta *daha* da önemliydi. Başka bir dünyadan çağrılan, Efsane Kütüphanesi tarafından seçilen Alex, Aven'in Meya'ya geri dönmesi için bir kapı açabilecek tek kişiydi. Ve bu yüzden, bunun olmasına izin vermemek için gösterdiği cesaret yüzünden, şimdi hayatı tehlikedeydi.

Delucia buna dayanamadı. İkisi, Aven'in onları kilitlediği hücrede bir şeyler paylaşmışlardı. Bir an, bir anlayış- ikisi arasında gerçekler ortaya çıkmıştı.

Delucia artık Alex'in sırlarını biliyordu... tıpkı Alex'in kendisinininkileri bildiği gibi.

Ama... Alex kraliyet unvanını öğrendikten sonra bile bir şekilde tacın altındaki kızı görmeyi başarmıştı. Kimsenin görmediği kızı.

Delucia'nın daha önce hiç kimsenin görmesine *izin vermediği*.

Ama Alex
gördü. Alex
anladı.

Alex önemsemi.

Yıllar önce Kaiden Delucia'ya bir gün yeni bir hayata açılan bir kapıdan geçeceğini söylemişti. Delucia her zaman Kaiden'in

Mecazi anlamda, ama Alex'i Medora'ya getiren bir kapı açılmıştı. Delucia'ya. Karanlık ve pis zindanda sırt sırta verip bir pazarlık yapmışlardı, bir dostluk.

Delucia'nın ilk arkadaşlığı.

Ruhunun derinliklerinde sonsuza dek süreceğini bildiği bir şey.

... Ve bu yüzden, Alex'in üzerinde yattığı çarşaf kadar solgun görünmesine, göğsünün zar zor inip kalkmasına rağmen bu gece başlayıp bitmeyeceğine kararlıydı.

"Lütfen, lütfen iyi ol," diye fısıldadı Delucia.

Jordan ve Bear onun her iki yanında sessiz bir destek sunuyor, sanki böyle yapmak kalbinin atmasına yardımcı olacakmış gibi arkadaşlarına bakıyorlardı. Delucia'ya herhangi bir soru sormamışlar, cevap talep etmemişlerdi. Belki de daha önceki çılglık gösterisine tanık oldukları için ondan korkuyorlardı. Ama Delucia bunun böyle olduğunu düşünmüyordu. Bir şekilde, o gece iki kız arasında bir şey olmasaydı orada olmayacağını, Alex'in kanıyla kaplı olmayacağını biliyorlardı, bir şekilde söyleyebiliyorlardı.

Bundan sonra ne olursa olsun, üçü -Delucia, Jordan ve Bear- artık bu işte birlikte olacaklardı. Alex uyandığında da dördü birlikte olacaktı.

Ve uyanacaktı. Uyanmak zorundaydı. Delucia başka bir sonucu kabul etmezdi.

Jordan sanki onun aklından geçenleri okuyormuşçasına ve etini kaplayan kana aldırmadan elini uzatıp sıktı ve fısıldayarak, "Alex'imiz zor biri," dedi.

Bear, Delucia'nın diğer elini tuttu ve yine fısıltıyla ekledi, "Kısa sürede ayağa kalkacak ve hepimizi yeniden çıldırtacak. Göreceksiniz."

Delucia bunun farkında olduklarından bile şüpheliydi ama sözleri ve eylemleriyle paylaştıkları güç, onu bir arada tutan tek şeydi. Aralarında yıllarca süren düşmanlığa, onları dışarıda tutmak için ördüğü duvarlara rağmen -bu duvarlar bu gece sadece yıkılmakla kalmamış, tamamen parçalanmıştı- sabahın erken saatlerine kadar, Alex'in solunumu hafifleyene ve Fletcher sonunda tamamen iyileşeceğini açıklayana kadar ellerini tutmaya devam ettiler.

Delucia ancak o zaman gözyaşlarına boğuldu, rahatlamaı neredeyse kalbine doğrultulmuş ama onun yerine arkadaşına saplanmış olan hançer kadar acı vericiydi.

On beş

YEDI AY SONRA

Delucia knelt in the middle of the Raelia'da karla kaplı bir kavşakta, Jordan'ın birkaç dakika önce durduğu yere bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu. Ama o, o Jordan değildi. Gerçekten de değildi.

Onun yerinde akılsız bir kukla, hareketleri Aven tarafından kontrol edilen, tüm irade duygusunu kaybetmiş biri vardı.

Jordan tuzığa düşürüldü. Onlardan çalındı.

Ve Delucia... Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Alex ve Bear ile birlikte, üçünün arkadaşlarını kurtarmak için Medora'nın sonuna ve ötesine seyahat edeceklerini biliyordu. Ve bunu yaptıklarında, onu kurtarmanın bir yolunu bulduklarında, Delucia onun bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğinden emin olacaktı.

Tıpkı hiçbir arkadaşının gitmesine izin vermeyeceği gibi, ne bugün ne de gelecek günlerde.

Onlar için savaşacaktı. Onlar

için kanını akıtacaktı.

Onlar için krallıkları yerinden oynatırdı.

Ve tüm bunları yapacaktı çünkü içinde bir yerlerde, ona baktıklarında sadece bir prenses görmediklerini biliyordu. Aynı zamanda bir kız da görüyorlardı. Ve onlar

Onu seviyordu -hepsini- tıpkı onları sevdiği gibi.

Tacının laneti diye bir şey yoktu. Delucia için değil. Artık yok.

Alex'in ateşli konuşmasını dinlerken, gözyaşlarını silerken ve açılan kapıdan içeri adımını atarken, kalbinde her şeyin yoluna gireceğine dair bir güvenle yaptı bunu. Birlikte oldukları sürece her şeyin üstesinden gelebilirlerdi. Ve Jordan - yakında onunla tekrar birlikte olacaklardı. Bunu her haliyle hissediyordu...

... ve olabileceği her şey.

YARAL AR VE SESSİZLİ K

BİR ROMAN
MEDORAN KRONİKLERİ

Bir

Jordan Sparker's throat was dry and his Kütüphane'nin sessiz koridorlarında en iyi arkadaşıını takip ederken elleri nemli.

Alex gizlice ona bakıyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti ama dudakları sanki onun yanında yürüdüğüne inanamıyormuş gibi gülümseyerek kıvrılmıştı. Sadece o değildi. Bu olay sadece bir saat önce gerçekleşmiş olsaydı, Alex onun yanında bu kadar sakin bir şekilde yürümüyor, onu öldürmeye çalışıyor olurdu.

Alex bakışlarını bir kez daha ona doğru çevirdiğinde, yüzüne bir sırtış yerleştirmeye dikkat etti; bu hareket ağzına ve kalbine yabancı geliyordu. En son ne zaman gerçekten kendi iradesiyle gülümsediğini hatırlayamıyordu.

... En son ne zaman kendi özgür iradesiyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu.

Jordan titreyen bir nefesle, araya giren karanlık düşünceleri uzaklaştırdı. Artık Aven tarafından sahiplenilmiyordu, Alex bunu görmüştü. Artık bir kukla değildi ama yine de hayali iplerin çekişinden korkmaktan kendini alamıyordu; kendisinininkinden çok daha güçlü, çok daha eski bir zihnin zihinsel çekişinden korkmaktan kendini alamıyordu.

Jordan beş hafta boyunca Aven'in emri ve kontrolü altındaydı. Ama Alex'le birlikte Kütüphane'nin fuayesine ulaşp akademi arazisine çıkan merdivenleri çıkmaya başladıklarında, Aven'in onu kendi zihninin hapisanesinden kurtardığını hatırladı; Shondelle Şatosu'nun zihinsel olarak uydurulmuş gül bahçesinde Meyarin prensine söylediklerini hatırladı:

"İşin bitti, Aven," demişti Alex. "Artık burada hiçbir gücün yok."

Ve böylece, kan bağıını aktarmak için irade yeteneğini kullanmıştı. üzerinde için kendisi, ve yakında daha sonra o serbest bırakıldı Jordan tamamen. Zihni yeniden kendisine aitti, şimdi olduğu gibi hırpalanmış ve yaralanmıştı. En azından hasar içerideydi. Ve öyle de kalacaktı. Çünkü Alex'in ona doğru gönderdiği her bakış, ona geri döndüğü için ne kadar rahatladığını ama aynı zamanda ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. Jordan, Alex'in zihinsel özgürlüğüne kavuşmasının ardından ikisi de birbirlerinin kollarında ağladıklarına göre, bunun iyi bir nedeni olduğunu kabul edebilirdi. Kendi iradesinin elinden alınmasının ve bir şeyi yapmaya zorlanmasının nasıl bir his olduğunu herkesten çok o biliyordu.

Aven'in teklifi. Sadece kısa bir süre için Sahiplenilmiş olsa bile, *biliyordu*.

Ama... o da *yapmadı*.

Jordan'ın neler yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Şimdi derinlerde saklı ne yaralar taşıyordu.

Kimse bilmiyordu.

Ve ona kalırsa, bunu kimse bilmeyecekti.

Çünkü bu onun taşıması gereken bir yükü. Alex'in yüzleşmesi gereken kendi şeytanları vardı - bunun doğru olduğunu biliyordu - ve sadece onun değil, Bear ve D.C.'nin de tam desteğine ihtiyacı vardı. Aven kesin olarak yenilgiye uğratılana kadar tüm odak noktaları Alex'e yardım etmek olmalıydı. Hiçbir şey bunun önüne geçemezdi. Jordan hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti, özellikle de içinde kaynadığını hissettiği şeyin.

"Müzikle yüzleşmeye hazır mısınız?" Merdivenlerden inip Kule binasının zemin katına adım attıklarında Alex sordu, sesi yumuşaktı ama Jordan'ı ürkütmeyecek kadar yumuşak değildi. Elini saçlarında gezdirerek verdiği ani tepkiyi örtbas etti ve saçlarını olduğundan daha da fazla karıştırdı.

"Sence hala yemek servisi yapıyorlar mıdır?" diye sordu karşılığında.

onun tipik bir tepkisi olarak kabul edileceğini biliyordu. *Normal* bir Yanıt.

Kızın kıkırdarak verdiği cevap ona doğru şeyi yaptığını söyledi ve dışarı çıkıp karla kaplı araziye adım attıklarında bir kolunu kızın omuzlarına atarak onu kendine yaklaştırdı.

Jordan buzlu patikadan yemek alanına doğru ilerlerken derin derin nefes aldı, soğuk hava ciğerlerini yakıyor ve beş haftadır ilk kez canlı hissetmesini sağlıyordu. Giydiği kalın Myrox iplikli kıyafetlerin sıcaklığına minnettardı ama daha büyük bir kısmı, karda çırılçıplak koşmak anlamına gelse bile, kışlık Meyarin kıyafetini ve temsil ettiği her şeyi parçalamak istiyordu.

Bunun müthiş bir giriş olacağını düşündü.

Ama Alex şu anda yanına sokulduğu için, en azından yurt odasına dönene kadar, ihtiyatlı bir şekilde terbiyeli kalmaya karar verdi.

İkisi akademinin ortasındaki büyük binaya doğru aceleyle ilerlerken etrafta insan kalmamıştı; tüm öğrenciler tatilden dönmüştü ve şimdi hoş geldin yemeği için yemek salonundaydılar. Onlar yaklaştıkça Jordan kalp atışlarının hızlandığını hissetti, nasıl bir karşılama ile karşılaşacağını merak ediyordu.

Yaşadıklarından, *yaptıklarından* sonra arkadaşlarıyla yüzleşmesi mümkün değildi.

Ama sonra yemek alanının kapısından giriyorlardı ve bunun yerine doğrudan yurt binasına gitmeleri gerekip gerekmediğini ikinci kez düşünmek için çok geçti.

Yüzlerce öğrencinin çıkardığı sesler Jordan'ın tüylerini diken diken ediyordu; Kütüphane'nin huzuruna ya da karlı havanın sessizliğine o kadar zıttı ki

gerekçesiyle. Kahkahalar, tezahüratlar, sataşmalar; çok fazla *gürültü* vardı.

Bunalar Jordan'ın donmuş halinden kurtulması için Alex'in kolunu beline dolaması gerekti. Kendini bir adım atmaya zorladı.

derin bir nefes aldı, nerede olduğunu hatırladı. *Kim* olduğunu hatırlamak.

"Burada daha fazla gücün yok."

Alex'in sözleri zihninde tekrar tekrar canlandı ve Jordan vücudunun bir kez daha rahatladığını hissetti. Burası sadece onun okulu değil, eviydi. Bu insanlar, iyi tanımadıkları bile olsa, onun ailesiydi. Aven'in bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Artık izin vermeyecekti.

"Burada daha fazla gücün yok."

Jordan anlık paniği geçince yüz ifadesini yumuşatarak Alex'e baktı ve gülümsedi. Sanki bu çabanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu, ne kadar sahte olduğunu görebiliyormuş gibi gözleri biraz kısıldı ama sonra gözüne bir şey takıldı ve başını odanın uzak tarafına doğru eğmeden önce Alex'in ortasını tekrar sıktı.

Jordan onun hareketini takip etti ve Bear ile D.C.'nin başları öne eğik ve yüzleri endişeyle buruşmuş bir halde yalnız oturduklarını görünce nefesi kesildi. Bunun Alex'in Meya'dan dönüşü için endişelendiklerinden mi, yoksa Jordan'ın kendisinin Aven'in ellerinde neler yaşayabileceğinden duydukları korkudan mı kaynaklandığından emin değildi. Ama derisinin altında uğuldayan sinirlere aldırmandan onları bir dakika daha bekletmeyecekti.

Öğrenci kalabalığı arasında daha rahat hareket edebilmek için Alex'ten ayrılan Jordan, masaların yanından geçerken onun adımlarını takip etti. Kimsenin ona bakmaması, kimsenin telaşla **b a ğ ı r m a m a s ı**, **k i m s e n i n** onun bu binaya son gelişinde hepsi için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmemesi gerçeküstü bir durumdu. O yürüyen bir silahtı. Aven istediği zaman ona sayısız şiddet eylemi gerçekleştirmesini emredebilirdi. Ama buradaki hiç kimse bunu bilmiyordu.

Bazıları hariç.

Jordan okul müdürünün ve eğitim kadrosunun önemli üyelerinin şaşkın bakışlarının üzerine çevrildiğini hissetti. Marselle, Hunter ve Caspar Lennox gibi yarı yarıya yerinden kalktı ama Alex onların da hareketlerini yakaladı ve elini havada hızlı ama sert bir şekilde gezdirerek tekrar yavaşça yere eğilmelerini sağladı. Jordan onun kendisine ne kadar güvendiklerinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Ona o kadar güveniyorlardı ki, bir düşman olduğunu düşündükleri birinin aralarında dolaşmasına izin vermeye hazırdılar. Bu tür bir etki, gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Ama Jordan şu anda akademi personeline odaklanamazdı, hele de Alex'le arkadaşlarından sadece birkaç masa uzaktayken.

"Hey, Sparker!" Blink bir grup dördüncü sınıf arkadaşıyla birlikte oturduğu yerden yüksek sesle seslendi. "Dün geceki Warriors maçını izledin mi, kardeşim? Simmons o Korack'ın yuvasına düştüğünde işimizin bittiğinden emindim ama-"

Blink konuşmaya devam etti ama Jordan onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı çünkü hem Bear'ın hem de D.C.'nin kafaları onun adının haykırılmasıyla havaya kalkmıştı. Yüzlerindeki ifadeye bakınca Jordan tüm havanın bir anda onu terk ettiğini hissetti.

Korku.

İnkar.

Merak.

... *Umut.*

İkisi de Alex ve Jordan'ın arasına bakıp sandalyelerinden kalktılar -Bear yavaşça, ama D.C. o kadar büyük bir güçle kalktı ki koltuk geriye doğru sıçradı ve neredeyse yere düşüyordu. Yine de ikisi de masanın yanındaki yerlerini terk etmedi, tıpkı onun bir serap gibi kaybolmasından korkar gibi gözlerini kırpmadıkları gibi.

Jordan Alex'in arkasında olduğu için onun yüz ifadesini göremedi. Ama arkadaşlarına sessizce ilettiği şey, Bear'ın omuzlarının rahatlamayla çökmesine ve D.C.'nin titreyen elini ağzına götürerek gözlerini yaşlarla doldurmasına neden oldu.

Sanki zaman durmuş ve sonra biri parmaklarını şıklatarak yeniden hızlanmasını sağlamıştı. Alex bir an Jordan'ın önünde dururken, bir an sonra D.C. acı dolu bir hıçkırık sesi çıkararak öne fırladı ve kendini onun kollarına bıraktı.

Bu kadar güçlü bir fiziksel tepki beklemeyen Jordan, D.C.'nin bacakları gövdesini sarınca ve ağırlığı ona çarpınca bir adım geriledi ve arkasındaki masaya daha sonra kalçasında bir çürük oluşturacak kadar sert bir şekilde çarpmasına neden oldu. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi; önemli olan tek şey kızıl saçlı prensesin şimdi ona sıkıca sarılmış olması, onu neredeyse boğacak gibi kavraması ve titreyişlerinin tüm bedenini sarsmasıydı.

Jordan bir koluyla onu desteklerken diğer kolunu saçlarının arasından geçirerek, "Şşşt," dedi. "Sorun yok. Ben iyiyim."

"Jor-Jor-Jordan-" D.C. o kadar çok ağlıyordu ki bundan daha fazlasını söyleyemedi ve yüzünü onun boynuna gömdü, acısı daha da artmış görünüyordu.

Jordan etrafına bakınırken Bear'ın solgun yüzünü ve Alex'in elini beyaz parmaklarıyla kavrayışını görmezden geldi. Diğer öğrencilerin bildiği kadarıyla, dört arkadaş Kaldoras tatili boyunca ayrı kalmış olsalar bile, birbirlerini ancak iki hafta önce görmüşlerdi. D.C.'nin sınırdaki şiddetli tepkisi, odanın dört bir yanından şaşkın ve meraklı bakışları üzerine çekiyordu.

Alex'in bakışlarını yakalayan Jordan çenesini çıkışa doğru salladı, sonra dönüp geldikleri yöne doğru ilerledi, D.C. hâlâ ona tutunuyordu. Yemek alanı artık fark edilir derecede sessizdi, tek ses D.C.'nin hıçkırıkları ve etrafı izleyenlerin alçak, sorgulayıcı mırıltılarıydı.

Jordan uzun adımlarla kalabalığın arasından hızla ilerledi, sadece kollarındaki perişan haldeki kıza odaklandı ve tekrarladığı güven verici sözlerle onu elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı. Ama söylediği hiçbir şey kıza ulaşmıyordu, hatta teselli çabaları D.C.'nin histerisini daha da artırıyordu.

Tekrar dışarı çıktıklarında Jordan çaresiz gözlerini Alex ve Bear'a çevirdi. Sonuncusu dilsiz kalmış gibiydi ve Jordan'a bir hayaletmiş gibi bakıyordu ama Alex, Bear tarafından ezilmeyen elini D.C.'nin sırtına koydu ve tam kulağına konuşana kadar hareket etti.

Alex yatıştırıcı bir sesle, "Derin bir nefes almaya çalış, Dix," dedi. "Jordan burada, hiçbir yere gitmiyor. Sakinleşmeye çalışmanı istiyoruz, tamam mı?"

D.C.'nin tutuşu o kadar sıkılaştı ki Jordan ciğerlerine hava doldurmakta zorlanmaya başladı. Alex'e baktı ve çabasının işe yaramadığını bildirmek için başını salladı ama D.C.'nin artan sıkıntısını hepsi duyabildiği için iletişim kurmasına gerek yoktu.

D.C.'nin acısının derinliği karşısında -bunun sebebinin kendisi olduğunu bildiği için- kalbi kırıldı ve Jordan hızlı bir karar vererek bir kez daha ileri atıldı.

"Nerede-"

"Fletch ona yardım edecek bir şeyler bulacaktır," diyerek Alex'in sorusunu bölen Jordan, boğucu tutuşunu gevşetmek için D.C.'yi hafifçe kaydırды. Yine de faydası olmadı. Kadının tutuşu inatçıydı.

Göğüs kafesi çılgılık atan Jordan aceleyle Gen-Sec binasına doğru ilerledi ve doğruca zemin kattaki kapılardan geçti. Fletcher'ı akşam yemeğinde diğer personelle birlikte görmemişti, bu yüzden bunun doktorun revirde bir yerde olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Jordan ve arkadaşları koşarak odaya girdiklerinde Fletcher bir malzeme dolabının yanında duruyor ve MedTek ekranına dokunuyordu.

steril koğuş. Onları görünce dudakları memnuniyetle kıvrıldı ama ne gördüğünü anlayınca gülümsemesi soldu. Daha doğrusu *kim olduğunu*.

Jordan'ın, Fletcher'ın Aven'i tanıyanlar arasında olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ona sahip çıktı. Ancak doktorun hakkını teslim etmek gerekirse, bir anlık şüpheye düştükten sonra, saygıdeğer soğukkanlı tavrını korudu ve dikkatini tamamen Washington'a vererek aceleyle oraya gitti.

"Ne oldu?" Fletcher, D.C.'nin travmatik duygu gösterisine neden olabilecek herhangi bir yaralanma olup olmadığını araştırarak selamladı.

Ne Jordan ne de Bear cevap vermeyince Alex, "Sanırım şokta," dedi - Jordan yavaşça boğularak öldürüldüğü için, Bear ise yürüyen bir dilsiz olduğu için.

Boğuluyor olsun olmasın, Jordan Fletcher'ın gözlerinin kendisine doğru kaydđını fark etti ve gözlerindeki güvensizlik, kalbine saplanan bir bıçak gibi hissetmesine yetecek kadar açıktı.

Alex doktorun bakışını -ya da belki Jordan'ın irkilerek verdiği tepkiyi- görünce hemen savunmaya geçti, sessizce de olsa, "Jordan yine kendisi, Fletcher. Lütfen, eğer Dix'e yardım edebilirsen, her şeyi açıklayacağım-"

Alex sözünü bitiremeden, revirin kapıları açıldı ve karşısında şaşkın bakışlı müdürü buldu; Hunter ve Caspar Lennox da yanında, benzer inanmaz ve şüpheli ifadeler takınmışlardı.

"Alex, ne-" Marselle söze başladı ama D.C. bir kez daha hıçkırıklara boğuldu ve Alex hemen onun sözünü kesti.

"Lütfen," diye yalvardı, kimsenin onun üzerinden konuşmasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Yakında her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum." Fletcher'a geri döndü. "nce ona sakinleşmesi için bir şeyler verin."

Ancak Fletcher'ın Alex'in isteğini tekrarlamasına gerek kalmamıştı ve o daha ikinci ricasını bitirmeden harekete geçmişti bile. Hızlı adımlarla odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve elinde küçük, mühürlü bir paketle döndü. İçinde Jordan'ın Huzur Lekesi olarak tanıdığı, güçlü bir yatıştırıcı içeren yapışkan bir bant vardı. D.C.'yi bayıltmazdı ama rahatlamasına yardımcı olurdu. Hem de önemli ölçüde.

Doktor hiç vakit kaybetmeden kimyasal reaksiyonu harekete geçirmek için bandı ellerinin arasında sıkıca ovuşturdu, ardından bariyeri etiketten çekti ve yatıştırıcıyı ensesine yapıştırmak için D.C.'nin ağır saçlarını nazikçe kaldırdı. Ardından topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve D.C.'nin nefes alış verişlerinin kesilmesi ve kaslarının ölümcül tutuşunu hafifletmesi için gereken beş saniyeyi bekledi.

Rahatlamış bir şekilde nefes veren Jordan, D.C. kollarında kemiksiz bir şekilde yığılıp kaldığında ona yeniden sarıldı, artık boğulmak yerine ona sarılıyordu

onu. Hıçkırıkları, gözyaşlarının sonuncusunu artık iyice ıslanmış olan Meyarin giysilerinin üzerine yumuşak bir şekilde hıçkırana kadar azaldı.

Kısa süre sonra yüz yüze gelebilmek için hafifçe geri çekilecek kadar sakinleşmişti. Yanakları kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve kıyaslanamayacak kadar şişmişti ama Jordan'a göre onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

"Hey," diye fısıldadı, bir eli hafifçe yüzünü kavrarken diğeri ona karşı ağırlığını desteklemeye devam etti.

"Hey," diye fısıldadı, sesi kısıktı. Gözleri daha fazla yaşla doldu ama düşmediler ve ona doğru bakarken titrek bir gülümsemeyi başardı.

Bir hıçkırık daha ağırtılmış koğuştaki yankılandı ama bu kez D.C.'den gelmiyordu. Jordan döndüğünde Alex'in Bear'ı sıkıca kavradığını ve kendi gözyaşlarıyla yeniden savaştığını gördü. Nefes alış verişini gözle görülür şekilde zorlaşmıştı ama birkaç derin nefes alarak kendini kontrol altına almayı başardı. Daha sonra öğretmenlere döndü ve Jordan'ın daha önce nadiren duymuş olduğu sert bir sesle konuştu.

"Sorularınız olduğunu biliyorum, ancak bunları bir süreliğine ertelemeniz gerekecek. Açıklayacağıma söz verdim ve açıklayacağım. Ama biz" -Jordan, D.C. ve Bear'ı işaret etti- "önce tartışmamız gereken birkaç şey var. İşimiz bittiğinde gelip sizi bulacağım ve istediğiniz her şeyi yanıtlayacağım."

Jordan memnun olmadıklarını görebiliyordu ama isteğine karşı da çıkmadılar. Belli ki Alex'te bir şeylerin değiştiğini hisseden tek kişi o değildi. İki hafta önce akademiden ayrılan kızla aynı kişi değildi. Kendini farklı tutuyor, farklı konuşuyordu. Artık onda bir özgüven, daha önce sadece ima edilen bir otorite vardı.

Kimsenin tartışmasına fırsat vermeyen Alex, Fletcher'a teşekkürlerini fısıldadı ve revirden çıkış yolunu gösterdi. Jordan soru sorarcasına D.C.'ye baktı, kendisini yere bırakmasını isteyip istemediğini merak ediyordu ama yanağını tekrar Alex'in omzuna yasladı ve artık acı vermese de ona tutunmaya devam etti.

Dört arkadaş birlikte arazide yurt binasına doğru yürüdüler. Hiçbiri konuşmadı ama bu kez yemekhaneden çıkıp soğukta hızlı adımlarla odalarına doğru ilerleyen diğer öğrencilerin sesleri onlara eşlik etti. Ortam neşeliydi, herkes doyurucu bir yemekten ve akademiden uzakta geçirdiği zamandan sonra neşeliydi, hepsi yenilenmiş ve yarın sabah derslerin başlaması için hazırды.

Sözsüz bir anlaşmayla Alex -Ayı hâlâ onu sıkıca kavriyordu- onları merdivenlerden yukarı çıkardı ve D.C. ile paylaştığı odaya değil, Jordan ve Ayı'nın odasına yöneldi.

Biyo-sansürlü kapının önünde durduğunda Jordan kendini bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissetti. Buraya en son geldiğinde, kendi zihninin derinliklerinden çılgılık atıyordu. Birisi için çılgılık atıyordu-

Herkes onu duysun diye. Tatilden önceki üç haftayı Aven'in normal davranma emrinin esareti altında kendi odasına girip çıkarak geçirmiş, arkadaşlarını nasıl bir tuzağın beklediğini bilse bile bir uyarı notu bile yazamamıştı.

Chateau Shondelle'de ev hapsinde geçirdiği iki hafta da eklendiğinde, hayatının en kötü beş haftasıydı. Luka'dan bile daha kötü-

Jordan bu yolda ilerlemeye cesaret edemeyerek düşüncelerini hizaya soktu. Şimdi olmaz. Bir daha asla.

Bear'ın biyo-imzası kapıyı açtı ve hepsi birden dördü için çok küçük görünen odaya yuvarlandılar. Jordan nazikçe, çok nazikçe D.C.'yi yatağına indirdi, son saniyeye kadar onu bırakıp bırakmayacağından ya da ona yapışıp kalacağından emin değildi. Ama Jordan onu yumuşak bir şekilde sıktağında, D.C. kollarını Jordan'ın geri çekilmesine ve "Hemen dönerim" diye fısıldamasına yetecek kadar serbest bıraktı.

Bulabildiği ilk kot pantolonu ve sıcak tutan, uzun kollu bir tişörtü kaptı, giysileri işaret etti ve diğerlerine kalın, kışlık kıyafetlerini değiştireceğini sözsüz olarak açıklamak için banyoyu gösterdi. Kendini banyonun mahremiyetine kapattığında, Alex'in Bear'a bir şeyler fısıldadığını duydu, ardından kapının kapanma sesi kulaklarına geldi; muhtemelen Alex gidip kendi Myrox iplikli kıyafetini değiştirmek için ayrılıyordu.

Alex tampon olarak yanında olmadan odaya tekrar girme konusunda endişeli olan Jordan yavaşça üstünü değiştirirken bir yandan da Meyarin'in giysilerini bir daha görmemek üzere nasıl yok edebileceğini düşünüyordu. Ne yapacağını bilemez halde onları banyonun bir köşesine itti ve yarın ilk iş olarak onlarla ilgilenmeye karar verdi. Belki Fitzy'nin elinde onları yakıp kül edecek bir tür kimyasal bileşim vardı. Kaçık kimya profesörü, sözde yok edilemez Myrox'u yok etmenin bir yolunu bulmaktan muhtemelen zevk alacaktı.

Dış kapının bir kez daha açılıp kapandığını ve Alex'in sessiz sesinin yeniden mırıldandığını duyduğunda, daha fazla gecikemeyeceğini anladı ve banyodan çıkıp odalar arasındaki eşikte durdu, vücudu gerginlikle kaplanmıştı.

Bu sefer büyüü bozan D.C. değildi. Bear'dı.

Sonunda onu dilsiz bırakan şoku atlatan siyah saçlı çocuk ileri atıldı ve Jordan'ı ezici bir kucaklamayla sardı. Tutuşu neredeyse dayanılmaz derecede sıkıydı ama Jordan bu duygudan zevk aldı ve kucaklamaya aynı şiddetle karşılık verdi.

Yataktan fırlayan D.C. koşarak onlara katıldı, Alex de öyle; gerçekten de Meyarin kıyafetlerini çıkarıp daha rahat bir şeyler giymişti.

Dördü de grup kucaklaşmasının tadını dakikalarca çıkardılar ve sonunda birbirlerinden ayrıldılar, bunu yaparken de gözlerinin altını hafifçe sildiler. D.C. Jordan'ı tutmaya devam etti, bu yüzden onu yatağına geri götürdü ve kolunu sıkıca Jordan'a dolayarak ikisini de oturttu. Alex ayaklarını sürüyerek Bear'ın yatağına yığılırken, siyah saçlı çocuk bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve arkaya doğru yatırdı. Ancak hepsi oturduktan sonra Bear, Alex'ten Jordan'a baktı ve *nihayet* -sonunda- konuştu.

"Peki, kim bize burada neler döndüğünü anlatmak ister?"

Alex ve Jordan odanın diğer ucunda göz göze gelip kimin konuşacağını tartışırken bir an için sessizlik çöktü.

İç çekerek pes eden Alex oldu ve "Bunun için hepimizin çikolataya ihtiyacı olacak" dedi.

İki

Jordan awoke covered in sweat, his heart göğsünde deli gibi çarpıyordu. Kolları titreyerek kalkıp Bear'a baktı ve oda arkadaşının hâlâ huzur içinde uyuduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Bu Jordan'ın kabuslarla boğuştuğu üst üste üçüncü geceydi ama önceki iki gece Tryllin'den duyulacak kadar yüksek sesle çığlık atarak uyanmış ve bu sırada Bear'ın ödünü koparmıştı. Jordan her zaman bir oda arkadaşı olmasından hoşlanmıştı, özellikle de bu oda arkadaşı kardeşten daha yakın gördüğü biri olduğunda. Ama son zamanlarda, sırf zihnindeki şeytanlar Bear'ın da acı çekmesine neden olmasın diye, kendi odasının olmasını diliyordu. Ancak Akademi politikası, sadece çırakların tek kişilik odalara sahip olması anlamına geliyordu. Bu da Jordan'ın gece terörü ile başa çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Ve yakında.

Keşke bunu tam olarak *nasıl* yapacağını bilseydi.

Titremesi hafifleyince Jordan şiddetli uyanışına eşlik eden son mide bulantısını da atlatarak nefes aldı. Rüyalar her gece aynısının bir varyasyonuydu ve şimdi bilinci yerinde olsa bile

Aven'in "*Sen benimsin Jordan Sparker.*" diye fısıldayan sesinin kalıcı yankısını hâlâ duyabiliyordu. *Sonsuza kadar.*"

Jordan ürpererek yorganını kenara itti ve titrek bacakları üzerinde doğruldu. Sadece Son iki gecede olduğu gibi, yakın zamanda tekrar uyumayacağını biliyordu. Şafak sökene kadar odanın içinde gölgeleri kovalamak yerine sessizce daha sıcak giysiler giydi ve ancak Bear burnunu çekip yuvarlanınca durakladı. Arkadaşının hâlâ derin uykuda olduğundan emin olduktan sonra Jordan parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi ve Bear'ı rahatsız edilmediği uykusuyla baş başa bıraktı.

Saatin kaç olduğundan emin olmayan Jordan'ın tek bildiği geç olduğuydu. Öğrencilerin yurt binasında kalmaları gereken saat on sokağa çıkma yasağından çok daha geç bir saattir. Ama hâlâ gördüğü kâbus yüzünden gergindi ve koridor boyunca ayaklarını sürüyerek merdivenlerden zemin kata inerken duvarların üzerine kapandığını hissediyordu. Sokağa çıkma yasağı olsun ya da olmasın, dışarıda olması gerekiyordu - tıpkı önceki iki gecede olduğu gibi, ikisi de yakalanmasına ve azarlanmasına neden olmamıştı.

Eğer iş o noktaya gelirse, Jordan yeteneğini kullanabileceğini biliyordu. Ortadan kaybolma yeteneği kesinlikle görünmemeyi kolaylaştırıyordu. Ama bu çaba onu tüketiyordu ve zaten son birkaç gecedir çok yorgundu.

kesintiye uğramış uyku. Ayrıca, bu saatte fark edilme ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, bu risk kendisini canlı ve özgür hissetmesine yardımcı oluyordu - anlık da olsa.

Jordan yurt binasının çıkışına ulaşır dışarı adımını attığında, soğuk hava yüzüne bir tokat gibi çarptı. Nefesini içine çekerek ağır paltosunu daha sıkı sardı ve bu hissin tadını çıkardı. Gözlerini kapatarak ciğerlerine derin bir nefes çekti, yakıcı acı bir şekilde içindeki boş ağrıyı hafifletti. Gözlerini yeniden açan Jordan ileriye doğru adım attı ve kalın karda kendi yolunu açmaya başladı. Ayaklarının altındaki kar bozulmamıştı, o akşamki kısa süreli kar fırtınasından kalma taze ve tozlu ve ilerlemek için çaba ve konsantrasyon gerektirecek kadar yoğun.

Unut gitsin.

Son iki gecede olduğu gibi Jordan göle doğru ilerledi, ancak sıcak aylarda arkadaşlarıyla birlikte sık sık altında oturduğu ağaca ulaştığında durdu. Islak karı umursamadan, sırtını ağacın gövdesine dayayarak oturuncaya kadar alçaldı ve uzakta yükselen Paedris Dağı ile buz tutmuş Fee Gölü'nün üzerinde parlayan ay manzarasına baktı.

Çok güzeldi.

Sakindi.

Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ama bunun uzun sürmeyeceğini de biliyordu. Düşünceleri bir kez daha karanlığa gömülmeden önce birkaç dakika huzur buldu.

"Sen benimsin, Jordan Sparker. Sonsuza kadar."

Tehditkâr sesin yankısıyla tekrar ürperen Jordan, Meyarin prensinin sadece iradesine el koymakla kalmayıp, Aven'in varlığının her yönünü çalmış olmasından korkmaktan kendini alamadı. Alex'i duyduktan sonra bile Döndükleri ilk gece Bear ve D.C.'ye açıklama yapan Jordan *hâlâ* özgür olduğuna inanamıyordu. Üç gün geçmesine rağmen Meyarin'le ya da Alex'le arasında zihinsel bir bağlantı olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Yine de uyanık olduğu her an Jordan'ı boğulmuş gibi hissettiriyor; bir şeylerin ters gittiğinden, *hâlâ* görünmez iplere bağlı olduğundan korkmasına neden oluyordu.

Ama... Jordan aynı zamanda büyük olasılıkla travma sonrası stres yaşadığını da fark etti. Hissettiği şeyin normal olduğunu biliyordu - en azından teoride. Ve Bear önceki iki gecenin çılglık çılgınlığa uyanışlarından sonraki gece yarısı saatlerinde onunla bu konuda konuşmaya çalışmış olsa da

Sorun şu ki, Jordan bu konuda konuşmak *istemiyordu*. Yaşadıklarını paylaşmak istemiyordu. Tanık olduklarını. *Yaptıklarını*.

Sadece bir kişi Jordan'ın ne istediğini anlamış gibi görünüyordu. *İhtiyacı vardı*, kendisinin bildiğinden bile daha iyi. Ve saat gibi, birkaç dakika

Daha sonra, onun gelişini müjdeleyen tek ses olan, donmuş zemindeki botların yumuşak çıtırtısını duydu.

D.C. tek bir kelime bile etmeden karda Jordan'ın yanına kıvrıldı ve başını onun omzuna yasladı, Jordan kolunu ona doladığında daha da içine gömüldü. İkisi birlikte saatlerce bu şekilde oturdular, ikisi de ay ışığının aydınlattığı buzlu göle baktılar, ikisi de tek kelime etmedi.

Çok güzeldi.

Sakindi.

Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Her geçen dakika Jordan'ın içindeki çirkin his azalmaya başladı, DC'nin yumuşaklığı ona baskı yaparak vücudundaki uyuşukluğu ısıttı, ta ki Jordan içini ve dışını tekrar hissedinceye kadar.

Ancak güneş ufukta belirmeye başladığında ikisi de ayağa kalkıp yatakhaneye geri döndüler ve bir kez daha ayrı odalarına girdiler.

Saatler geçmiş olabilirdi ama aralarında tek bir kelime bile geçmemişti. Çünkü Jordan gibi D.C. de bir şekilde anlamıştı: ruhundaki yarayı iyileştirebilecek hiçbir dilde hiçbir kelime yoktu.

Üç gece daha geçti, bunlardan ikisinde Bear Jordan'ı sertçe sarsarak uyandırdı ve boğazını çiğ bırakan çığlıkların farkına varmasını sağladı, diğerinde ise Jordan sessizce uyandı, kendi ter havuzunda sıırsıklam oldu ve kemikleri ağrıyacak kadar titredi. Her üç gece de onu buzlu gölün huzuruna götürdü ve D.C. varışından kısa bir süre sonra onunla orada buluştu. Birlikte geçirdikleri saatler hakkında hiç konuşmadılar - kâbuslarının hayatın canlılığıyla bir kenara itilmiş gölgelerden ibaret olduğu gündüz vakti bile.

Jordan D.C.'nin neden göl kenarında onunla birlikte nöbet tutmaya devam ettiğinden emin değildi. İlk birkaç gece bunu takdir etmişti ama şimdi, neredeyse bir hafta sonra, suçluluk duygusu vicdanını sızlatıyordu. Sadece suçluluk da değil, utanç da. Zaman geçtikçe daha da iyileşmesi gerekiyordu. Ama gelişmiyordu. Sanki zamanda sıkışmış gibiydi.

D.C. hiçbir şey söylemedi. Konuyu açmak istermiş gibi yüzüne bile bakmadı. Sınıf içinde ve dışında ona her zamanki gibi davranıyordu. Yapmaya çalıştığı şakalara gözlerini devirdi ve sanki onun hiçbir şey değişmemiş gibi görünmek için ne kadar çabaladığını bilmiyormuş gibi davrandı. Onun alışılmadık şekilde azalan iştahına hiç dikkat çekmedi, bunun yerine

"yiyemeyeceğini" söyleyerek tabağına yemek yığıyordu.

artık." Kimya ödevi için ondan yardım istedi, Epsilon sınıfında Bear'ın olduğunu 'unutarak' ve hatta Jordan'a okçulukta zorlandığı hareketli bir hedefi nasıl vuracağını göstermesi için yalvardı. Bir kez bile geceleri paylaştıkları yalnızlığı gündeme getirmedi. Sadece onun için oradaydı. Sessiz bir koruyucu melek gibi.

Ve bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Özellikle de bunu fark eden tek kişi o olmadığı için.

"Ee, sen ve Dix," demişti Bear, D.C. ve Alex Binicilik Becerileri dersine gittikten sonra, çocuklar buzlu patikadan Okçuluk sahalarına doğru ilerlerken. "Siz hâlâ bir şey değil misiniz?"

Jordan, tek hissettiği göğsüne baskı yapan bir ağırlık olsa da boğazından neşeli bir ses çıkmasını zorlamıştı. "Bir 'şey' mi? Neyiz biz, on iki mi?"

Bear'ın yanıtı kaburgalarına hafifçe dirsek atmak oldu. "Ne demek istediğini biliyorsun." Sırtışı yüzüne yayıldı, kara gözlerinde saf bir muziplik vardı. "Geri döndüğünüz ilk gece, Fletcher'ın sizi ameliyatla birbirinizden ayırması gerektiğini düşünmüştüm." Kıkırdadı. "Alex'in senin bir refakatçiye ihtiyacın olduğuna dair şakası çok da uzak görünmüyordu."

Jordan, Alex'in alaycı sözlerini duyduktan sonra düşüncesizce D.C.'nin şakağına kondurduğu öpücüğü, D.C. kızarıp çenesini eğerek utançla ona doğru kıvrılırken sessizce nasıl güldüğünü düşündü. Hatırası bile vücudunu sıcak hissettirmişti. Ama Bear'a karşı başını hızla salladı ve zihninin o yasak yolda daha fazla dolaşmasına izin vermedi.

"Hayır, biz bir 'şey' değiliz," diye cevap verdi.

İfadesini şaşkın bir sessizlik karşılamıştı, sözleri niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

Bear boğazını temizleyerek yanlış bir sonuca varmıştı ve "Merak etme dostum. Eminim bu sadece bir zaman meselesidir." Ardından Jordan'ın boynuna arkadaşça bir kol doladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ben çekici olabilirim ama sen de kendi hareketlerinden yoksun değilsin. İkinizin birbiriniz için yaratılmış olduğunuz herkes için açık. Kendine gelecektir."

Jordan ne konuştukları sırada ne de daha sonra arkadaşını düzeltmişti. Bunu yapmayı aklından bile geçirmemişti. Çünkü tıpkı D.C. gibi Bear da Jordan'a her zaman davrandığı gibi davranıyordu ve Jordan da tam olarak böyle kalmasını istiyordu. Çılgınlıklarını durduramayabilirdi

Kabuslar -henüz- ama olanlardan dolayı kafasının ne kadar karışık olduğunu açıklarsa lanetlenirdi.

Çünkü gerçek şu ki, ne kadar çok insan Jordan ve D.C. 'birbirleri için yaratılmışlardı', ikisi asla bir şey olamazdı.

arkadaştan daha fazla. İstasyonları arasındaki bariz farkları boşverin.

-O *Medora'nın Prensesiydi ama* bundan daha fazlasıydı. İster on yedi ister yetmiş yaşında olsunlar, birlikte bir gelecekleri yoktu. Ve ona çok değer veriyordu, eninde sonunda onu incitecekti.

gerçeği keşfetti: Jordan'ın sevdiği her şey, *herkes* ondan alınmıştı.

D.C.'nin kendi hayatı olan bitmek bilmeyen trajedide ikincil hasar olma riskini göze almasına imkân yoktu. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı, bu onu kol mesafesinde tutmak anlamına gelse bile.

Sonsuza kadar.

Akademiye döndüğü ilk Cumartesi gecesini geç saatlerde Jordan yatak odasında volta atıyor, endişeyle düşüncelerini tırmalıyordu. Bear ve D.C. Dinlenme Odası'nda Doc'un onları Mel ve Connor'la eşleştirdiği Tarih dersi için bir grup ödevi üzerinde çalışıyorlardı ve Jordan'ı bütün hafta boyunca ilk kez tek başına bırakmışlardı. En yakın üç arkadaşının arasında, tek başına kaldığı şu ana kadar fark etmemiş olsa da, her zaman yanında olan biri vardı. Etrafını saran sessizlikte karanlık düşünceler dikkatini çekmek için çabalıyordu ama bu sefer haklı olarak.

"Hadi Alex, neredesin?" diye mırıldandı yüksek sesle, ayakları hâlâ halıda bir yol izliyordu.

Jordan kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu bilmesine rağmen Alex için endişelenmeden edemiyordu. O sabah Tryllin'in insan liderlerini ziyaret etmek ve onlara Aven'in durumunu açıklamak için yola çıkmış, ardından Kyia, Zain ve komadaki Prens Roka ile görüşmeyi planlamıştı.

D.C. Tryllin'e kadar ona eşlik etmiş olsa da -ki bu onun hoşnutsuzluğuna yol açmış, eve erken gönderilmişti- Alex günün ikinci kısmında kendisine eşlik edilmesini istememişti. Jordan kahvaltıda onun yalnız gitmesinden duyduğu endişeyi dile getirdiğinde bile buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Ama aynı zamanda akşam yemeği için zamanında döneceğine söz vermişti ve o saat gelip geçmişti.

Bear ve D.C. endişeli görünmüyorlardı. Belki endişeliydiler ama Jordan'a Alex'in bir anda ortaya çıkıp kaybolmak gibi bir alışkanlığı olduğunu hatırlatarak onu yatıştırmakta gecikmediler. Özellikle de D.C., Alex'in oda arkadaşı olduğu için bunun doğru olduğunu biliyordu. Ve eğer prenses endişelenmiyorsa, Jordan da endişelenmemesi gerektiğini biliyordu.

Ama yine de elinden bir şey gelmiyordu. Çünkü Aven hâlâ dışarıdaydı ve o dışarıda olduğu sürece Jordan tüm arkadaşları için korkmaya devam edecekti. *Özellikle de* söyledikleri zaman gelmediklerinde.

Jordan'ın endişeli düşüncelerini bir çınlama sesi böldü ve volta atmayı bırakarak kot pantolonunun cebinden ComTCD'sini çıkardı, arayanın kimliğini gördüğünde rahatlayarak nefes verdi.

"Alex, hangi cehennemdesin?" diye selamladı aramayı bağlarken, holografı cihazından yükseliyordu. Korkunç bir dağınıklık içindeydi; yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı, saçları yüzünün etrafından sarkıyordu ve en dikkat çekici olanı, uyluğunun üst kısmındaki kan lekeli kot pantolonunu çevreleyen beyaz bir bandajdı.

Jordan tam sorusunu değiştirip ne olduğunu öğrenmek isteyecekti ki, kız önce konuştu.

"Beni çılgın kütüphanecinin pençelerinden kurtarmaya gelmek istemezsin herhalde?"

Jordan gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı. "Bunu sana *kütüphaneci* mi yaptı?"

Alex irkilerek bir kahkaha attı, sonra hemen gülmeyi kesti ve yakalanmak istemiyormuş gibi aceleyle etrafına bakındı. "Bu Draekora'da oldu." Boştaki eliyle bacağına gösterdi. "Ama ben iyiyim-Kyia ve Zain yeterince iyi tedavi edildiğimden emin oldular. Sen de diğer adamı görmelisin."

Jordan gülümsedi, içi hâlâ korkuyla dolu olsa da beklediği yanıtın bu olduğunu biliyordu. "Neredesin sen?"

"Kütüphaneci konusunda şaka yapmıyordum," dedi Alex, etrafına endişeyle bakarken sesini daha da alçaltarak. "Her an dönebilir, o yüzden uzun süre konuşamam ama akademiye sağ salım döndüğümü bildirmek istedim. Acımasız görev yöneticisinin kölesi olmayı bitirir bitirmez size yetişeceğim. Tamam mı?"

Alex geri dönmüştü. Güvendeydi. Aven onu yakalamamıştı. Jordan yeniden rahat nefes alabilirdi. Bu yüzden ona gönderdiği gülümseme bu kez gerçektir. "Kulağa hoş geliyor. Bear ve Dix dinlenme odasındalar, birazdan onlarla buluşacağım, yani işin bittiğinde bizi orada bulacaksınız."

"Bu bir plan," diye kabul etti Alex. Sonra duraksadı ve ekledi: "Tabii kütüphaneci gitmeme izin vermezse, o zaman... Hayatının geri kalanının tadını çıkar, Jordan. Seni tanımak güzeldi."

Jordan'ın içinde bir sempati kabardı ama aynı zamanda bir eğlence de vardı. "Hep böyle dramatiksin, Jennings."

Jordan hâlâ gülümseyip rahatladığını belli ederken, Alex ona suratını asıp telefonu kapattı. Alex onun ne kadar endişelendiğini bilseydi, ona aptal der ve ona şu sözleri hatırlatırdı

Bir bebek bakıcısına ihtiyaç duymamasının tüm sebepleri. Ama Jordan'ın elinden bir şey gelmiyordu, yaşadıkları onca şeyden sonra. Her şey hâlâ çok hamdı.

Araması ona en azından şimdilik biraz soluklanma fırsatı vermişti. Kendini çok daha iyi hissederek Tıp Bilimi ödevini aldı ve diğerlerine katılmak üzere Dinlenme Odası'na yöneldi; Alex, Blink ve Pipsqueak ile birlikte olduğu grubun Doc'un beş sayfalık Tarih kompozisyonunu çoktan bitirmiş olmasından memnundu.

Yatmak için dağıldıklarında Alex onlara katılmamıştı ama Jordan bu sefer endişelenmemişti çünkü onun akademiye geri döndüğünü biliyordu - her ne kadar acımasız kütüphaneciye takılıp kalmış olsa da. O ve diğerleri sabah onu görecekti ve Tryllin ve Draekora'ya yaptığı ziyaretlerin nasıl geçtiğine dair haberleri duyacaklardı.

Bu arada Jordan, bu gecenin ter içinde uyanmadan ya da çığlık atmadan deliksiz uyuduğu gece olacağına kararlıydı. Arkadaşlarının hepsinin güvende olduğunu bilerek yatağa girdiğinde kendini huzurlu hissediyordu; tam burada, şu anda hiçbirinin tehlikede olmadığını biliyordu.

Ama doğru olduğunu bildiği halde, bilinçaltı ona ayak uydurmaya yanaşmadı ve Jordan kendini bir kez daha sabahın erken saatlerinde buz gibi gölün kenarında otururken buldu.

Ancak bu kez, yaklaştığını duyduğu D.C.'nin yumuşak ayak sesleri değildi. Aslında, kimsenin geldiğini gösteren bir kar çıtırtısı duymamıştı, bu yüzden tam yanından gelen ve sessizliği bozan alçak, erkek sesini hiç beklemiyordu.

"Görünüşe göre mükemmel yemi buldum."

Üç

Jordan jumped to his feet, his hands uçararak savunma pozisyonuna geçti. Gözleri sesin sahibine takıldığında kollarını indirdi ama nabızı göğsünde atmaya devam etti.

"Hunter mı?" Jordan şokun etkisiyle kelimeyi yarı soluk, yarı hırıltı şeklinde boğarak söyledi. Boğazını temizledikten sonra bir sonraki sorusu daha güçlü çıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ay tepede parlıyordu ve Gizlilik ve Hile öğretmenin kapüşonu pelerinin arkasına itilmişti, bu yüzden Jordan Hunter'ın kara kaşlarını kaldırıp "Sokağa çıkma yasağını çiğneyen ben değilim," derkenki yüz ifadesini net bir şekilde görebiliyordu.

Jordan ayaklarını sürüme dürtüsüyle savaştı. "Beni korkuttun," diye itiraf etti, kalp atışları nihayet durulmaya başlamıştı. "Burada kimsenin olmasını beklemiyordum."

Hunter'ın kaşları daha da yukarı kalktı. Neredeyse eğleniyormuş gibi bir ifadeyle, "Artık ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi.

Bu kez Jordan, D.C.'nin oraya doğru ilerleyip ilerlemediğini görmek için yurt binasına doğru bakma dürtüsüyle s a v a ş m a k zorunda kaldı.

"Ancak," diye devam etti Hunter, "üzülerek söylemeliyim ki tercih ettiğiniz arkadaşınız bu gece size katılamayacak."

Jordan paniğe kapıldı ve Hunter bu tepkiyi fark etmiş olmalı ki sesi sakinleştirici bir hal aldı: "Prenses güvende ve iyi durumda. Ama bu hafta her gece olduğu gibi size katılma niyetine rağmen, sabaha kadar mışıl mışıl uyuyacağına dair bir his var içimde."

Jordan'ın paniği biraz olsun geçti ve Hunter'ın belli belirsiz bahsettiği 'his'i merak ederek öğretmenine daha yakından baktı. Alex bir keresinde adamın yeteneğinden ne anladığını, doğaüstü farkındalığının ve algısının ona bilmemesi gereken şeyleri bilmesine ve olayları olmadan önce görmesine nasıl izin verdiğini açıklamıştı. Hunter D.C.'nin güvende olduğunu ama o gece Jordan'a katılmayacağını söylediye, Jordan bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu biliyordu. Bu durum hayal kırıklığı yaratsa da, birlikte geçirdikleri sessiz saatler ona günlük hayatında eksik olan bir nebze huzuru sağlıyordu.

Jordan, Hunter'ın sözlerini onaylamak için, "Haber verdiğin için teşekkürler," dedi. "Sanırım ben sadece..." Elini patikaya doğru salladı.

yatakhaneye geri döndü, henüz dönmeye hazır değildi ama dönmesinin beklendiğini tahmin ediyordu.

Hunter başını hafifçe salladı. "Yanlış anladın, Jordan. Buraya Delucia bu gece size katılmadığında hissetmiş olabileceğiniz korkuları yatıştırmak için gelmedim."

Jordan ellerini ceplerine soktu ve onun ne diyeceğini duymak için bekledi. öğretmeninin bir sonraki söyleyeceği. Sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği için cezalandırılacak gibi *görünmüyordu*. Aslında Hunter'ın daha önceki sözlerine bakılırsa, Jordan'ın -ve D.C.- bütün hafta sokağa çıkma yasağını çiğnediğini zaten biliyordu. Peki o zaman Hunter neden gecenin bir yarısı soğukta dışarıdaydı?

Jordan konuşmalarını zihninde yeniden canlandırarak sorusuna cevap olabilecek bir şeyi atlayıp atlamadığını anlamaya çalıştı, çünkü Hunter daha önce sorduğunda bunu yapmaktan kaçınmıştı. Jordan ancak öğretmenin açılış sözlerini düşündüğünde omurgasında bir endişe kıvılcımı hissetti.

"Görünüşe göre mükemmel yemi buldum.

Jordan yutkunarak Hunter'a dikkatle baktı ve, "Eğer buraya bana Dix'ten bahsetmeye gelmediysen ve bana ceza vermeye de gelmediysen, o zaman Neden buradasın?"

Hunter'ın kara gözlerinde sadece beklenti olarak tanımlanabilecek bir parıltı belirdi ama daha önce olduğu gibi cevap vermedi. Bunun yerine, gölgeli pelerininin kıvrımlarına uzandı ve bir Bubbler şişesi çıkardı. Tereddüt etmeden -ya da açıklama yapmadan- onu yere fırlattı ve içindeki sıvıyı harekete geçirerek Kabarcıklı Kapı'nın kardan yükselmesini sağladı.

Hunter ancak o zaman Jordan'a döndü ve "Bu gece ava gidiyorum," diye cevap verdi.

'Yem' kelimesi zihninde bir kez daha canlanırken Jordan olduğu yere çakılıp kaldı. "Avlanmak mı?"

"Yapacak daha iyi bir işin olmadığına göre," diye devam etti Hunter, sanki Jordan hiç konuşmamış gibi, "benimle geliyorsun."

Öğretmen başka hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını Jordan'ın dirseğine doladı ve onu arkasından Bubbledoor'a doğru sürükledi.

Jordan hayatında ilk kez diğer tarafa geçerken ayakta kalabilmek için mücadele etti ve sağlam bir ağaç gövdesinin karanlık dış hatlarına çarpmaktan son anda kurtuldu.

"Ne oluyor, Hun-"

"Sessiz ol," diye emretti Hunter, Jordan'ın dirseğindeki tutuşu sıkılaştırırken, giysilerine takılan cızırtılı dallardan oluşan bir çalılığa doğru ilerledi.

Doğaya karşı mücadele ederken uzun, sessiz dakikalar geçti ve sonunda küçük bir açıklığa adım attılar. Hunter ancak o zaman Jordan'ı serbest bıraktı ve Jordan hemen ellerini saçlarına ve kıyafetlerine götürerek tepeden tırnağa kendisini kaplayan dikenleri çıkarmaya çalıştı.

Özgürlüğünü konuşabileceğine dair bir işaret olarak gören Jordan huysuzca, "Diken Diyarı'ndan geçerken yolumuzu kesmek yerine Bubbledoor'un bizi doğrudan buraya getirmesi çok mu zahmetli olurdu?" dedi.

"Ne zamandır dersime giriyorsun Jordan?" Hunter'ın dikkatli gözleri Jordan'a dönmeden önce açıklığın etrafına ve sık gölgeliklere baktı. Devam etmeden önce cevap beklemedi, "Belki de yaptığım şeyler için her zaman bir nedenim olduğunu bilecek kadar uzun süredir?"

"Şu anda derste değiliz."

Hunter sadece ona baktı. "Öyle değil mi?" Kararsız hisseden Jordan cevap vermedi.

"Hayat bir derstir, Jordan. Dakikadan dakikaya, saatten saate, sınıfta ve sınıf dışında. Hepiniz bilmelisiniz ki yaşadıklarımızdan bir şeyler öğreniriz ve bu öğretiler nadiren bir okul programına sığacak şekilde planlanır."

Jordan adamın karanlık bakışlarını tutamadı ve dönüp küçük açıklığa baktı. Aslında o bile sayılmazdı; ormanda belki de beş kişinin yan yana sığabileceği büyüklükte bir boşluktu. Nefes alma alanı, ama daha fazlası değil.

Sonunda Jordan gözlerini tekrar Hunter'a çevirdi ve "Demek bu geceki hayat dersimiz avcılık üzerine? Avımızın ne olduğunu sorabilir miyim?"

Hunter Jordan'ı bir süre dikkatle izledikten sonra yüz hatlarında gördükleri karşısında başını salladı. Öğretmen daha sonra vücuduna bağlı çeşitli ve sayısız silahı kontrol etmeye başladı, iki Gölge Hançerini kınından çıkardı ve Jordan'a uzatarak, "Bu gece Hyroas avlayacağız," dedi.

Jordan dönen siyah bıçaklara uzanmak üzereydi ama tam ortasında dondu kaldı. Eylem. "*Hyroas*?"

Hunter hançerleri Jordan'ın yarı uzanmış ellerine doğru itti ve Jordan'a parmaklarını hançerlerin etrafında sıkmaktan ya da yere düşürmekten başka seçenek bırakmadı. Jordan uyuşmuş bir halde bunu yaparken Hunter, "Alex'in yakında alışılmışın dışında bir istekte bulunacağını hissediyorum," dedi.

Jordan daha fazla ayrıntı bekledi ama Hunter görünüşe göre söyleyeceği her şeyi söylemişti ve şimdi son silahlarını kontrol ediyordu.

"Alex Hy hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi-

"Henüz değil," diye araya girdi Hunter,

"ama bahsedecek."

Yapabileceği tek şey bu olduğu için başını sallayan Jordan, Hunter'ın ona verdiği kılıfı beline bağladı ve iki hançeri de vücudunun iki yanına yerleştirdi. Sağ eliyle dövüşmeyi tercih etse de, akademideki ikinci yılında yaptığı bir eşek şakası geri teptiğinde baskın bileğini kırmıştı. Fletcher'ın hızlı etki eden Regenevator'larının tadını çıkarmak yerine, Jordan'ın cezasının bir parçası olarak alçıya alınmış ve doğal yollarla iyileşmişti. Başlarda sinir bozucu olsa da, özellikle Dövüş gibi derslerde bu handikabı takdir etmeye başlamıştı, çünkü sol el eğitimi ona diğer öğrenciler karşısında avantaj sağlamıştı. Karter, iki elini de kullanabilmenin dövüş sırasında sürpriz unsuru sağlayan paha biçilmez bir değer olduğunu savunuyordu.

Hançerlerini gergin bir şekilde avuçlarken ormanın karanlığına bakan Jordan, bu gecenin Karter'in sözlerinin doğruluğunu öğreneceği gece olmamasını umuyordu.

"Eminim bunu belirtmeme gerek yoktur ama Hyroalar pek de dost canlısı yaratıklar değildir," dedi Jordan, yaratıklar hakkında bildiklerini büyük ölçüde hafife alarak. Kendisi hiç Hyroa'yla karşılaşmamıştı - günümüzde Hyroa'lara rastlamak son derece nadirdi ve bu olaydan sonra hayatta kalıp hikayesini anlatabilenlerin sayısı daha da azdı- ama Jordan, Alex'in başına gelenlerden yola çıkarak, bırakın aktif olarak Hyroa avlamayı, bir Hyroa'ya kilometrelerce yaklaşmak bile istemediğini biliyordu.

Hunter yere çömelip avucunu toprağa bastırarak, "Haklısın Jordan," dedi, "bunu belirtmene gerek yok."

Jordan yanağında bir kasın titrediğini hissetti ama kızgınlığını üzerinden attı. "Sanırım bir planın var?"

Hunter tekrar ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Planımı zaten biliyorsun."

"Görünüşe göre mükemmel yemi buldum.

Kelimeler bir kez daha zihnine hücum edince Jordan durumun hayal ettiğinden de kötü olduğunu fark etti. Sormak yerine "Beni yem olarak kullanıyorsun" derken sesi donuktu.

Hunter başını yana eğdi. "Bu benim için pek sorumlu bir davranış olmazdı, değil mi?"

Jordan öğretmenin sık ağaçların arasından süzülen ay ışığının gölgeleriyle benek benek olmuş yüzüne bakakaldı.

Hunter devam ederken ses tonunda biraz mizah vardı, "Hayır, Jordan. Vahşi bir yırtıcıyı tuzağa düşürmek için bir öğrenciyi yem olarak kullanmak gibi bir niyetim yok. Okul müdürü öğretim yöntemlerim konusunda bana bazı özgürlükler tanıyor ama sanırım bu onu bile biraz zorluyor."

Jordan'ın gözleri güvensizlikle kısıldı. "Bana Marselle tarafından azarlanmaktan korkacak biri gibi gelmiyorsun."

Hunter sırtırken beyaz bir ışık parladı. "Bu konuda haklısın. Ama Alex en iyi arkadaşını kasten tehlikeye attığını öğrenirse derimi yüzer. Delucia da idamımı emrederdi." Durakladı. "İlk kimin içeri gireceğini görmek ilginç olurdu."

Jordan saçma bir şekilde kendini Hunter'la aynı fikirde buldu - ilginç olacaktı. "Eğer yem ben değilsem..."

"Sen avcısın, Jordan. *Ben de* yemim."

Jordan gözlerini öğretmenine dikti.

"Affedersiniz?"

Hunter havaya bir şey fırlatırken ay ışığının bir huzmesi altın rengini ortaya çıkardı ve Jordan'ın eli otomatik olarak onu yakalamak için uzandı. Parmaklarının arasında çevirdi ve karanlıkta gözlerini kısarak baktı. Çakıl taşı gibi pürüzsüz ve aynı zamanda çakıl taşı şeklinde olan bu şey elinin çukuruna kolayca sığıdı. Küçük boyutu düşünüldüğünde, şaşırtıcı derecede ağırdı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Hunter sordu. Jordan'ın hiçbir fikri yoktu. "Yumurta mı?"

"İyi tahmin ama hayır. Yine de plan onu bir tane gibi çatlatmak."

Jordan soru sorar gibi Hunter'a bakarak daha fazlasını duymak için bekledi.

Hunter dikenli ormanın derinliklerini işaret ederek, "Bu yönde birkaç dakika yürüdükten sonra Hyroa bölgesinin sınırına varmış olacağız. Çiftleşme mevsimi ve dolunay olduğu için kokumuzu almaları uzun sürmez. Teknik olarak, bizi avlayan onlar olacak, tersi değil. Ve biz de onlara izin vereceğiz."

Bu Jordan'a özellikle embesilce bir fikir gibi göründü ve bunu öğretmeniyle paylaşmaktan çekinmedi. Renkli bir şekilde.

İşi bittiğinde Hunter, Jordan'ın açık sözlülüğü karşısında eğlenmiş gibi göründü. "Bugünlerde gençler," diye mırıldandı sırtarak. "Ne kadar yaratıcı sözcükler."

Jordan etkilenmemiş bir şekilde kollarını kavuşturdu, parmakları hâlâ altın çakıl taşına sarılıydı.

Hunter, Jordan'ın sinirli duruşunu işaret ederek, "Yumruğunu fazla sıkma," diye uyardı. "Bunu yaparsan kendini kazara yem olarak bulursun. Sonuçları da pek hoş olmaz." Hunter'ın gözleri bir an için sanki bu senaryonun gerçekleşmesini izliyormuş gibi kırpıştı ve Jordan dikkatle elini gevşeterek Hunter'ın kendine gelmesine ve başını sallayarak onaylamasına neden oldu.

"Şimdi," dedi Hunter, gözlerini ormanın karanlığına dikerek, "planımız ben dikkat çekerken senin yeteneğini kullanıp görünmez kalman. Hyroalar yalnız avlanır, bu yüzden her seferinde sadece bir tanesiyle yüzleşmemiz gerekecek."

Gerekir mi? Jordan bu tek kelimedeki belirgin kesinlik eksikliğine

dikkat ederek merak etti.

"Elinizdeki şey anında salınan felç edici bir bayılma kokteyli - çoğunlukla Faenda zehri ama daha fazla vuruş için birkaç ekstra özel bileşenle karıştırılmış."

Jordan'ın parmakları kasıldı ve güvende olmak için tutuşunu daha da gevşetti.

"Hyroa bana yaklaştığında," diye devam etti Hunter, "senin görevin kabuğa yeterince baskı uygulayarak çatlamasını sağlamak, sonra da olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak.

canavara. Sakın ama *sakın* mührü kırdıktan sonra onu tutmaya devam etme, yoksa en iyi ihtimalle felçli kışını sürükleyerek akademiye geri götürürüm."

Jordan'ın en kötü senaryonun ikisinin de felçli olsun ya da olmasın akademiye dönmeyeceği anlamına geldiğini bilmesi için sormasına gerek yoktu.

"Doğru," diye mırıldandı Jordan. "Kır ve fırlat.

Anladım." Hunter onaylamak için başını salladı.

"Hazır mısın?"

Hayır. Jordan kesinlikle kendisini yemekten başka bir şey istemeyen korkunç bir etoburla yüzleşmeye hazır *değildi*. Ama... aynı zamanda... o da hazırды. Bütün hafta boyunca

Bilinmeyen korkusu, bir sonraki adımda ne olacağının korkusu. Şimdi, en azından, korkusu elle tutulur, gerçek bir şeydi. Son zamanlarda peşini bırakmayan gölgelerin korkusundan ziyade, yüzleşmek ve umarım fethetmek üzere olduğu bir şey.

Yaşadığını hissetti. *Özgür* hissetti.

Uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendisi gibi hissediyordu. Ve bu yüzden basitçe "Hazır" diye cevap verdi.

Hunter'ın gözlerindeki onay ifadesi Jordan'ın uzun süre unutamayacağı bir şeydi. Ve bu, her şeyden çok, Hunter'ın göl kenarında tesadüfen karşısına çıkıp onu bir hevesle yolculuğa çıkarmaya karar vermediğini anlamasını sağladı. Öğretmenin başından beri bir planı vardı ve bu sadece Hyroa avlamak için değildi.

Boğazını sıkıkan Jordan, duygusal bir minnettarlık beyanıyla kendini aptal yerine koymaktan kaçınarak, "Eğer aşkın kalacaksam, hançerleri bana neden verdiniz?" diye sordu.

Hunter arkasını döndü ve açıklıktan çıkıp dikenlerin arasına girdi ama Jordan'ın hınzırca sırıtışını fark etmeden önce değil. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Jordan'ı bir endişe kapladı ama aynı zamanda bir beklenti heyecanı da vardı ve Hunter'ın peşinden giderken kendi sırıtışıyla savaştığını fark etti. "Eğer bu gece hayatta kalırsam, onları alabilir miyim?"

"Hayır."

Hunter'ın hızlı ve inatçı cevabı karşısında Jordan'ın sırtışı genişledi. Nefesinin altında eğlenerek, "Denemeye değer," diye mırıldandı.

Öyleydi de. Çünkü Jordan da dahil olmak üzere pek çok insan, efsanevi 'Hayalet' Hunter tarafından kendilerine bir silah hediye edildiğini söyleyebilmek için varını yoğunu verirdi. Gölge Hançerlerinden iki tanesini ödünç almak bile bir onurdu; Gölge Gezginleri kılıçlarını diğer ırklardan olanlara nadiren sunduğundan, çok az insanın sahip olduğu bir silahtı. Hunter bunu hak etmişti ama nasıl, Jordan bilmiyordu, efsaneler sayısızdı ve efsanevi boyutlara ulaşıyordu. Hunter'ın üzerinde sadece bir çift Gölge Hançeri değil, her zaman giydiği Gölge Pelerini'yle birlikte Gölge aşılı pek çok başka silah da olduğu düşünülürse, haklı olarak bunu hak etmişti. Böyle bir ödül almak için her ne yaptıysa, zorluğuyla nam salmış bu ırk üzerinde oldukça etkili olmuş olmalıydı.

Hunter'ı gerçek hikayeyi paylaşmaya ikna etme şansının ne olduğunu merak eden Jordan, belki de daha sonra daha uygun bir zamanın gelebileceğini fark etti

-Bir canavarın dikkatini çekmeye çalışmadıkları zamanlar gibi.

Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi -ve büyük olasılıkla buna benzer bir şey yaparak- Hunter sessizce, "Buradan daha fazla konuşmak yok. Yeteneğini aktive et

-ve hazır olun."

Dört

Jordan was hyper alert as they moved Ormanda sessizce ilerliyordu. Ayağının altındaki bir dalın her çıtırtısı, paltosuna takılan bir dalın her fırçası, rüzgârdaki her yaprak hışırtısı dişlerini geriyordu. Artık aktif hale gelen yeteneği sayesinde görünmez olabilirdi ama sanki tüm dünya onu görebiliyordu. *Her biriyle birlikte. Tek. Yaratık. İçinde. Ormandaki. Ormanda.*

Hunter'la birlikte neredeyse bir saattir daire çiziyormuş gibi yürüyorlardı ama hiçbir Hyroas izine rastlamamışlardı. Jordan yeteneğini bu kadar uzun süre kullanmaktan yorulmaya başlamıştı, sık ormanlık alanda ilerlemenin fiziksel olarak zorlayıcı doğasından bahsetmeye bile gerek yoktu. İklim geride bıraktıkları akademi kadar soğuk değildi, bu yüzden kalın giysilerinin altı terle kaplanmıştı. Çaresizce birkaç kat soyunmak istiyordu ama sessiz kalması yönündeki talimatlar yüzünden Hunter'a seslenip ilerleyişlerini durdurmasını isteyemiyordu.

Hunter ikisi arasında kısa bir mesafe bıraktı, atış mesafesinde kalmaya dikkat etti ama Jordan'ı güvende tutma planına sadık kalarak yaklaşmadı. Ya da tam olarak ne avladıkları düşünüldüğünde mümkün olduğunca güvende.

Daha doğrusu, *onları* avlayan şey.

Ormandaki yürüyüşlerine devam ederlerken Jordan avuç içlerinin terlediğini fark etti - diğer yerleriyle birlikte - ve altın yumurta şey etinde kaygan bir his uyandırıyor. Tek umudu, onu kırma zamanı geldiğinde parmaklarının arasından kayıp gitmemesiydi. Hunter bunu yaşamasına asla izin vermezdi.

... İkisinden birinin sonuçlarıyla yüzleşmek için hayatta kaldığını varsayarsak.

Jordan, kıyafetlerini çıkarabilmek için geride kalmayı göze alabilecek kadar rahatsız olduğuna karar verdiği anda Hunter dondu ve Jordan'ın da aynısını yapmasını istedi.

Bunu hemen fark etti. Mutlak sessizlik, etraflarını saran mutlak durgunluk. Rüzgâr bile sanki nefesini tutmuş bekliyormuş gibi sessizleşmişti.

Kasları gerilen Jordan kilitlenmişti ve her neyse ona hazır. yüzleşmek üzereydi. Ya da hazır olduğunu *düşündü*, ama sonra Hunter harekete geçti ve yeşilliklerden bir saniye önce sola doğru döndü

ayrıldı ve devasa bir gölge dışarı fırladı, Jordan'ın ön kolu büyüklüğündeki pençelerini uzattı ve tam Hunter'ın durduğu yere indi.

"Anne-"

Jordan'ın laneti Hyroa'nın vahşi kükremesiyle bastırıldı, açık ağzından eli uzunluğunda jilet gibi keskin dişler çıktı. Hyroa'nın gözlerini gördüğünde bir adım geri çekildi; gözbebekleri ormanın karanlığında bile canlı, parlak, kırmızı bir parıltıyla çevriliydi. Korkunçtu... dehşet vericiydi... kâbuslara konu olabilecek bir şeydi.

Ve doğrudan ona bakıyordu.

Jordan hatasını hemen anladı. Hunter ona sessiz kalmasını söylemişti. Görünmez olsun ya da olmasın, yeminini ettiğinde

'bedava yemek' yazan bir tabela tuttu. Çünkü şimdi Hyroa *onun* kokusunu almıştı ve kalçalarının üzerine doğru bir hamleyle dönerek havaya sıçradı ve ona doğru koşmaya başladı.

Acı dolu bir hırıltı çıkarmadan ve kırmızı gözleri öfkeyle dönmeden önce yıldırım hızıyla üç adım atmayı başardı. Jordan bunun nedenini anlayabiliyordu, çünkü döndüğünde Hunter'ın bıçaklarından birinin kılımla kaplı etine saplandığını gördü. Hyroa'nın boyutuna bakılırsa yara sadece bir iğne deliğiydi ama Jordan'ın dikkatini dağıtmaya ve onu Hunter'a döndürmeye yetmişti; bu da Jordan'a nihayet aklını başına toplaması için zaman kazandırmıştı.

Adrenalinini onu harekete geçirecek kadar yükselen Jordan, Hyroa tekrar Hunter'a doğru atılırken ileri atıldı. Yumruğunu altın yumurtanın etrafına sıktı ve içindeki her şeyle felç edici etkilerin kâbus gibi bir yaratık üzerinde işe yaraması ve sonucun anında olması için dua etti. Aksi takdirde, mahvolmuşlardı.

Jordan kabuğun parmaklarının arasında çatladığını hissettiğinde Hyroa neredeyse Avcı'nın üzerine geliyordu ve altın küreyi tüm gücüyle canavara doğru fırlatmakta tereddüt etmedi. Zihninde bunu bir dağa bir toprak tanesi fırlatmaya benzeten Jordan'ın kendine güveni, yumurta Hyroa'nın sırtına çarpıp zararsız bir şekilde yere düştüğünde sarsıldı ve canavarın hiçbir şekilde etkilendiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Hunter'la hayatları için savaşmak zorunda kalacaklarından emin olan Jordan iki hançerini de çıkardı ve tam Hyroa Hunter'a doğru son bir hamle yaparken kalan mesafeyi kapattı; bu hamle canavarı tam öğretmeninin üzerine düşürdü ve ikisini de yere serdi.

Jordan bir savaş çılgılığı atarak ileri atıldı, hançerlerini havaya kaldırdı. Ama son saniyede Hunter'ın boğuk sesini duyunca kayarak durdu.

"DUR!" diye bağırان bir ses.

Jordan canavarın bağırsaklarını deşmeye birkaç santim kalmıştı ama adrenalin yüklü korku sisi içinde bir şekilde Hunter'ın bağırışını algılamayı başardı ve bunun nedenini anladı: Canavar artık hareket etmiyordu.

"H-Hunter?" Jordan nefes nefese kaldı, gözlerini karanlığa dikip Hyroa'nın kıllı kütlesinin altında öğretmenini bulmaya çalışırken yeteneğini devre dışı bıraktı.

Hunter'ın hâlâ boğuk olan sesi, "Yaşıyorum," dedi. "Sadece şu şeyi üzerimden çıkarmama yardım et."

Elleri titreyen Jordan'ın hançerlerini kınına sokabilmesi için iki deneme yapması gerekti; önündeki yaratık ve çevredeki ormanlarda onlardan daha çok olduğunu bildiği için bunu yapmaktan nefret ediyordu. Titreyen uzuvlarını sabit tutmaya çalışarak, Hunter'la birlikte Hyroa'nın ağır cüssesini, öğretmenin altından kalkabileceği kadar yana itip kaldırmayı başardılar.

"Çok yakındı," dedi Hunter, pelerinini fırçalarken, olabildiğince sakindi. ol.

Jordan şaşkın bir kahkaha attı; bunun şoka verdiği bir tepki olduğunu biliyordu, Çünkü az önce olanlarla ilgili en ufak bir komiklik yoktu. "Söylemiyorsun."

Hunter'ın kara gözleri onun üzerine dikildi. "İyi bir kolun var. Bir an için donup kalacak mısın diye düşündüm ama sonunda başardın. Aferin sana."

Bu övgü Jordan'ın damarlarına dolan sıvı güneş ışığı gibi hissettirdi. En son ne zaman örnek aldığı birinin ona böyle bir iltifatta bulunduğunu hatırlayamıyordu. Babası kesinlikle hiç-

Jordan dişlerini sıktı ve düşünce trenini durdurdu. Bakışlarını aşağıya, Hyroa'ya çevirdi ve sessiz ama içten bir "Teşekkürler" dedi.

Hunter onun sesindeki duyguyu duyduysa da yorum yapmadı. Onun yerine, "Bunu çabucak yapalım ki-" dedi.

Öğretmen başını kaldırdı ve etraflarını saran ağaçların ötesine, ormanın karanlığının derinliklerine bakarken gözleri odaklanmadı.

Jordan tekrar hançerlerine uzandı, başka bir Hyroa saldırısının yakın olduğundan emindi ve bu sefer ona atacak bir nakavt kokteyli yoktu.

Jordan o kadar gergindi ki Hunter ona doğru dönüp parmaklarını koluna doladığında sıçradı.

"Yeteneğini ikimiz üzerinde de etkinleştir. *Şimdi!*"

Hunter'ın sesindeki aciliyeti duyan Jordan tereddüt etmedi. Ama Hunter bir sonraki emrini verdiğinde tepki vermekte yavaş kaldı.

"Hyroa, çok hızlı!"

Jordan bu kez daha temkinli davranarak boştaki elini canavarın postuna bastırdı. Çıplak parmaklarına değen kaba tüyleri hissettiğinde ürperdi ve göğsü elinin altında yükselip alçaldığında geri sıçramamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine dişlerini sıktı ve onu da aştı.

Bir saatten fazla bir süre boyunca yeteneğini kullanmış olmanın etkisi, az önce atlattıkları saldırının stresiyle birleşince, kemiklerini sızlatan bir yorgunluk hissi onu neredeyse anında vurdu. Sadece kendisi olsaydı sorun olmazdı ama başkalarını dönüştürmek her zaman daha fazla konsantrasyon, daha fazla enerji gerektiriyordu. Eğer yeteneğini üçü üzerinde uzun süre kullanması gerekirse, Hunter onu akademiye geri götürmek zorunda kalacaktı.

"Ne-"

Hunter'ın boştaki eli Jordan'ın ağzını kapattı ve öğretmen eğilerek kulağına zar zor duyulabilen bir sesle fısıldadı: "Çıt yok."

Hyroa onu neredeyse bütün olarak yedikten sonra bile Hunter hiç telaşlanmamıştı. Bu yüzden Jordan, ormana geldiklerinden beri ilk kez öğretmenin sesinin korkmuş gibi geldiğini fark edince telaşlandı. Hayır, sadece korkmuş değil

-panikledi. Jordan her şeyden çok onun emirlerine uyuyor, mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kalmak için zorlukla nefes alıyordu.

Hunter'ın tepkisi ona tek bir şey söylüyordu: Gelen her neyse bir Hyroa'dan daha kötü olmalıydı.

Sadece iki dakika sonra Jordan anladı.

... Çünkü tam o sırada Aven gölgelerin arasından çıktı ve onlardan bir metre kadar uzakta durdu.

Beş

If Hunter's grip hadn't increased to bone-crushing Jordan ne yapacağından emin değildi. Belki kaçmaya çalışırdı, belki de bir alarm sesi çıkarırdı...

... Belki de hançerlerini kaldırarak ileri atıldı, böyle bir başarının ne kadar imkânsız olduğunu bilse de onları Aven'e saplamaya niyetliydi.

Onun yerine Hunter'ın parmakları kolunun üst kısmını mengene gibi sarmıştı, uyarı açıktı.

"*Kenn naha Sarnaph rolaren,*" dedi Aven, sesi Jordan'ın kollarındaki tüyleri diken diken ediyor ve omurgasından aşağı bir damla ter akmasına neden oluyordu.

Hunter elini Jordan'ın ağzından çekti ve ses çıkarmadan, zar zor yaptığı bir hareketle Gölge Pelerini'ne uzandı. Jordan'ın gözleri Aven'e kilitlenmişti ama Jordan'ın kulağına küçük bir tomurcuk sokup aynısını ikinci bir tomurcukla kendisi için yaptığında Hunter'ı görmezden gelmek zordu.

Jordan'ın kendini koruma içgüdüleri onu bir "*ne oluyor*" sesi çıkarmaktan alıkoydu ama Aven konuşmaya devam ettiğinde ve Jordan, Hunter'ın ona verdiği cihaz sayesinde Meyarin dilini mükemmel bir şekilde anlayabildiğini fark ettiğinde neredeyse hemen bir cevabı vardı.

"Bir tanesinin bu tarafa doğru geldiğine yemin edebilirim."

Jordan, Aven'in kendi kendine konuşup konuşmadığını merak etti ama sonra ormandan iki Meyarin daha çıktı, biri erkek, biri kadın, ikisi de tanıdıktı. Jordan'ın aylar önce o, Alex, D.C. ve Bear ile birlikte Meya'yı ilk kez ziyaret ettiklerinde karşılaştığı dişi, Alex'in daha sonraki sözde koruması Zain ile birlikte sarayın girişini koruyordu. Jordan doğru hatırlıyorsa adı Vaera'ydı. Ama son bildiğine göre, Aven'le işbirliği yapmamıştı.

Ancak Jordan, Aven'in tahta geçtiğinde kadim şehirden kaçmamış olan tüm Meyarinleri sahiplendiğini biliyordu; bu da onun artık kanla bağlı ordusunun bir üyesi olduğu anlamına geliyordu.

Vaera'nın aksine, Jordan erkek Meyarin Skraegon'la sadece Aven'in kuklası olarak geçirdiği süre boyunca tanışmıştı ve Skraegon, Jordan'ın yolunun kesişmesinden hoşnutsuzluk duyduğu en iğrenç varlıklardan biriydi. Ölümsüz zarafetine rağmen Skraegon sıradan bir haydut gibi görünüyor ve davranıyordu. Yüzü sürekli alaycı bir ifadeye bürünmüştü ve Jordan onu birkaç kez gördüğünde

kavgaya başlamasına saniyeler kalmıştı ve Aven onun dikkatini başka yöne çekmek için araya girmediğinde bunu iki kez yapmıştı.

Aven'e Vaera ve Skraegon'un eşlik ettiğini görmek garipti ve sabahın erken saatlerinde ormanın ortasında olmaları daha da garipti. Zamanlama ve yer tesadüfı o kadar esrarengizdi ki Jordan olduğu yerde donup kalmış, bundan sonra ne olacağını merak ediyordu.

Duygular vücuduna hücum ediyordu, aralarında korku da vardı ama öfke de. Çünkü karşısında, son zamanlarda yaşadığı ve zar zor kurtulduğu cehennemden sorumlu olan kişi duruyordu. Aven sadece birkaç adım ötedeydi ve Jordan'ın tam orada durduğundan haberi yokmuş gibi görünüyordu. Tek yapması gereken-

Hunter'ın tutuşu bir kez daha sıkılaştı ve Jordan'ın irkilmesine neden olacak kadar acı verdi. Suçlayıcı bakışlarını öğretmenine çevirdi ama Hunter başını sallamakla yetindi, gözlerinden bir uyarı daha okunuyordu.

Jordan, öğretmenin hediyesinin ona gösterdiği olası gelecek her ne ise, bunun muhtemelen Jordan'ın lehine sonuçlanmayacağını fark ederek yüzünü buruşturdu. Bu yüzden öfkesine yenik düşüp Aven'den fiziksel intikam almak için tedbiri elden bırakmak yerine Jordan sakinleştirici ama sessiz bir nefes aldı ve Hunter'a aptalca bir şey yapmayacağını bildirmek için bir kez başını salladı. Öğretmenin eli sadece bir parça gevşemişti ama bu en azından Jordan'a inandığını göstermeye yetmişti. Ya da gördüğü bir sonraki geleceğin istenmeyen sonuçlara yol açmadığını.

"Sarnaph buradaydı, doğru," diye yanıtladı Skraegon Aven'e, keskin kara gözleri yere dikkatle bakarken.

Vaera monoton bir ses tonuyla ekledi, "Görünüşe göre bir itiş kakış içindeymiş, belki de türünün bir başka örneği tarafından bir hakimiyet mücadelesi. Ama izler bir anda kayboluyor. Burada orman daha fazlasını görmek için çok sık."

Skraegon hâlâ daha fazla ipucu arıyormuş gibi etrafına bakınıyor, hatta en yakındaki ağaca doğru bakıyor, sanki ormanın zemininden tırmanmayı başarıp başaramadığını tartışıyormuş gibi ağır kaşlarının arasında bir çatıklık vardı - Jordan canavarın anatomik olarak yapamayacağı bir şey olduğunu biliyordu, en azından Alex'e göre.

"Bunun için zamanım yok," diye hırladı Aven. Topuğu üzerinde döndü ve Vaera ile Skraegon'a bir parmak salladı. "O ölene kadar geri dönmeyin. Bulabildiğiniz diğerleriyle birlikte. Sayıları ne kadar az olursa, ölümlülerin bize karşı kullanabilecekleri de o kadar az olur."

Jordan kaşlarını kaldırdı ve Hunter'ın Alex'in alışılmışın dışındaki isteğinin yakın gelecekte gerçekleşeceği konusunda ne demek istediğini anlamaya başladı. Jordan kısa süre önce Hyroa kanının Meyarinler için zehirli, hatta ölümcül olduğunu öğrenmişti. Ama görünüşe göre Aven onlardan iki adım öndeydi, eğer şimdiden

Kanlarının ölümsüz ırka karşı kullanılmasını engellemek için onları aktif olarak avlıyorlar.

Bir düşününce, Hyroaların bir ırk olarak soyu zaten tükenmek üzereydi. Jordan bunun ne kadarının Aven ve onun yaratıkları yok etmeye yönelik açık girişimleri sayesinde olduğunu merak ediyordu. Bu yaratıkları avlamak ve yok etmek için kaç yıl harcamıştı?

Jordan'ın bu konuda daha fazla düşünecek vakti olmamıştı ki, dördüncü bir Meyarin havada beliriverdi. Jordan onu tanıyamadı.

Ama insan gözleri onun gelişinden daha fazlasını görememiş olsa bile, onun *Valispath'ı* (Ebedi Yol olarak da bilinen görünmez rollercoaster) kullanmış olması gerektiğini biliyordu.

Aven ve kadın tek kelime etmeden -en azından dışarıdan- ortadan kayboldular ve Jordan, Aven'in kendisini ormandan kurtarması için zihinsel olarak onu çağırması gerektiğini fark etti, çünkü Jordan'ın da çok iyi bildiği gibi Aven hâlâ mirastan mahrumdu ve bu nedenle

Valispath'ı kendi başına aktive edemiyordu. Prens Roka hayatta olduğu sürece bu şekilde kalacak, mecazi kanatları kırılacaktı. Bu küçük bir merhametti ama Jordan yine de minnettardı.

Ancak, Aven artık gitmiş olsa bile, hem Vaera hem de Skraegon kaldığı için tehdit ortadan kalkmamıştı.

"Bu çok aptalca." Skraegon ayaklarının altındaki yaprakları tekmeledi. "Gece boyunca bir canavarı avlamaktan daha önemli işlerim var."

"Eminim Faluh yatak odasına dönmeni sabırsızlıkla bekliyordur," dedi Vaera, sesi artık tekdüze değil, alaycı bir tonda çıkıyordu.

Skraegon onu görmezden gelerek, "Aven'in en sevdiği hayvanın neden bizim yerimize gelemediğini anlamıyorum. Herkes onun en iyi Sarnaph olduğunu biliyor.

Meyarin tarihindeki avcı. Ya da *Taevarg'dan* önce öyleydi."

"Niyx *Taevarg'dan* önce pek çok şeydi," dedi Vaera ve Jordan onun sesinde bir hüznün notası duyunca şaşırdı.

Jordan ise Niyx-Aven'in en yakın arkadaşı ve Kral Astophe'nin ölümünden sorumlu Meyarin'den bahsedildiğinde içinde yeniden öfke kabardığını hissetti. Jordan onunla sadece bir kez, arkadaşlarıyla Meya'ya yaptığı ilk yolculuk sırasında tanışmıştı. O zamanlar hapiste olan adam

Taevarg'ın derinliklerindeki hücreye girmiş ve Alex'i Aven'in Garseth'lerinden, yani Asilerden biri olmakla suçlama cüretini göstermişti.

Jordan'a göre Niyx bir pislikti. Aven'in sağ kolu olarak Neredeyse Asi Prens'in kendisi kadar tehlikeliydi. Belki de daha tehlikeliydi, çünkü imkansızı başarmış ve sözüm ona

Meya'nın gerçek hükümdarını idam etmek ve Aven'in tahttaki koltuğunu güvence altına almak için aşılmaz bir hapisane.

Niyx'in Aven'e ve onun ölümlü karşısı davasına olan sadakati eşsizdi. Dahası, yeteneği efsaneviydi. Jordan, Aven'in İddiası altındayken söylentileri duymuştu - Niyx'in Meya'nın seçkin muhafızlarıyla eğitim gördüğü ve

Tüm zamanların en yetenekli *Zeltora* askerlerinden biri olarak kabul edilir, kılıç kullanma becerisi çağlar boyunca eşsizdir. Fakat aynı zamanda Meyarin Sarayı'ndaki yüksek rütbeli bir ailenin ilk çocuğuydu ve halkının koruyucusu olma görevini bir kenara bırakıp kendi konumundaki birinin beklentilerini karşılamayı seçti. Onurunu güçle değiştirdi; bu karar onu Aven'e ve daha sonra da binlerce yıl hapis yatacağı bir hücreye götürdü.

Jordan'ın kendi geçmişi göz önüne alındığında, aile beklentilerini karşılama baskısını herkesten daha iyi anlıyordu. Ama Niyx'in aksine, Jordan kendi başına bir adam olmayı, ailesini bir kenara bırakıp hayatta kendi yolunu çizmeyi seçmişti; bu yol onu önce Bear'a, sonra da Alex'e ve D.C., hepsi onun ailesi *oldu*. Niyx, Aven'i seçerken yanlışı seçmişti. Açık ve net. Ve Jordan bu kararının ona geri döneceği günü iple çekmekten kendini alamıyordu.

Vaera onu bir an için üzen düşüncelerden sıyrılarak, "Neyse, önemli değil," diye devam etti. "Niyx bu gece için bir seçenek değildi çünkü daha önceki toplantıdan sonra gitti ve o zamandan beri kimse onu görmedi."

Skraegon bir kahkaha attı. "Zavallı aptalı suçlayamam. Kendi kılıcımı bacağıma saplamayı başarsaydım ben de yaralarımı yalamak için ortadan kaybolurdum. Yüzünü gördün mü? Neredeyse altıma yapacaktım."

Vaera burnunu kırıştırdı, hiç de eğlenmemişti. "Büyüleyici."

Skraegon hâlâ geniş geniş sırtarak, "Bana sorarsan *Kregon*'un işine yaradı," dedi.

"Ben yapmadım."

Skraegon Vaera'ya dönerek, "Uzun zamandır bunu hak ediyordu," diye devam etti. "Geri kalanımız Aven'in iyiliğini kazanmak zorundayız ama Niyx'e bin yıl önce paylaştıkları tarihten başka hiçbir sebep yokken kraliyet ailesi gibi davranılıyor. Artık zamanı geldi."

Aven, *Taevarg'in* sevgili hayvanını ne kadar değiştirdiğini gördü. Kimin ne dediği umurunda değil; nasıl görüldüğü ve nasıl davrandığına rağmen, Niyx bir zamanlar olduğu kişinin gölgesinden fazlası olamaz ve Aven bunu fark eder etmez, hepimiz için daha iyi olacak."

Çelik gibi gözlerini kısan Vaera, "Kendi kendine konuşmayı seviyorsun, değil mi?" dedi. Cevap beklemeden etrafına umursamazca baktı ve "Burada yeterince zaman kaybettik; Sarnaph'ın gittiği çok açık. Ormanın derinliklerine doğru ilerleyeceğiz ve başka bir

İzler. Silahlarınızı çıkarın, gözlerinizi dört açın ve leşinizi Meya'ya geri götürmeyeceğim, bu yüzden kanla temas etmeden hızlıca öldürün."

Skraegon, Vaera'nın emirlerine muhatap olmaktan memnun görünmüyordu ama yüz hatlarının gerginleşmesi dışında itiraz etmedi. Bunun yerine kılıcını kınından çıkardı ve alaycı bir selam verdi.

"Önden buyurun,

Tatlım. Senin gibi bir *Zeltora* olmayabilirim ama arkamı kollayacağım konusunda bana güvenebilirsin."

Jordan Skraegon'un karanlık bakışlarındaki kötülük karşısında ürperdi ve Vaera'nın Aven tarafından Sahiplenilmiş olmasına rağmen, Jordan yine de yerinden fırlayıp ona bu vahşiden çok ama çok uzağa kaçmasını söyleme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Ancak Vaera'nın uyarıya ihtiyacı olmadığı da anlaşılıyordu.

"Önce sen, *norot*," dedi ve kendi kılıcını aralarında havada salladı, açık bir meydan okumaydı ve Skraegon bunu ne kaçırabilir ne de görmezden gelebilirdi.

Ona dudak büktü ve ardından ormana doğru birkaç adım yürüdü.

Valispath'ı bir sonraki hedefine götürerek tamamen ortadan kayboluyor.

O gider gitmez, Vaera'nın boş yüzü duygularla dolana kadar değişti, duyguları açıkça okunabiliyordu: acı, öfke, üzüntü, hayal kırıklığı... sefalet.

Jordan kalbinin sempatiyle sızladığını hissetti. O anları hatırladı - Aven'in hakimiyetinin, kuklalarının diledikleri gibi hareket edebilecekleri kadar gevşediği, iplerinin sıkı sıkıya çekilmek yerine sadece hazırda bekletildiği anları. Şu anda Vaera'nın aldığı emir Hyroa'yı avlamaktı ama Jordan'ın söyleyebildiği kadarıyla bunu yaparken belli bir şekilde davranması emredilmemişti. Bu da şu anda tanık olduğu şeyin gerçek Vaera olduğu anlamına geliyordu - iradesinin artık kendisine ait olmadığını ve bir saniye içinde kendisine söyleneni aynen yapmak zorunda kalacağını bilen Vaera.

Jordan onun için yapabileceği bir şey olmasını diledi; ona bir tür teselli, özgürlüğüne kavuştuğuna ve bir gün onun da özgürlüğüne kavuşacağına dair bir tür güvence verebilmeyi diledi. Ama Hunter'ın kolunu kıskaç gibi kavrayışından bunun kendisi için aptalca bir hareket olacağını biliyordu. Kendini gösterir göstermez, Aven ipleri sıkıca çekecek ve tereddüt etmeden yakalanması -ya da daha büyük olasılıkla ölmesi- için zihinsel bir emir verecekti.

Jordan bunun yerine Vaera'nın derin bir iç çekip yüz hatlarını bir kez daha boşluğa çevirmeden önce boşta kalan elini ıstıraplı yüzünde gezdirmesini izlemekle yetindi. Ancak duygularını yeniden kontrol altına aldığı anda

Valispath'ı çağırdı ve gözden kayboldu.

Jordan ve Hunter'ın üzerine bir kez daha sessizlik çökerken uzun dakikalar geçti, sonunda Hunter tutuşunu bıraktı ve "Tamamız," dedi.

Hunter aralarındaki bağlantıyı kopardığı ve dolayısıyla tekrar görünür olduğu için Jordan yeteneğini devre dışı bırakmasına izin verildiğini düşündü. Bunu yaptığında yaşadığı rahatlama o kadar şiddetliydi ki, bir an için bayılıp bayılmayacağını merak etti. Etraflarında gelişen sahneye kendini kaptırmış olan Jordan kendisini, Hunter'ı ve Hyroa'yı ne kadar uzun süre aşkın halde tuttuğunu fark etmemişti.

-O kadar uzundu ki artık ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Sıkışan uzuvlarını silkeledikçe baş dönmesi azalmaya başladı ama yine de kendini istediğinden çok daha zayıf hissediyordu, özellikle de Vaera ve Skraegon'un hâlâ ormanda bir yerlerde olduğunu bildiğinden.

"Şimdi ne olacak?" Jordan, Hunter'ın herhangi bir tehlike devam etseydi paylaşacağını bilse de sessiz kalmaya özen göstererek sordu.

"Şimdi buraya ne yapmaya geldiysek onu yapalım, sonra da daha fazla beklenmedik şirket bize uğramaya karar vermeden önce kığımızı kaldırıp akademiye geri dönelim."

Bu Jordan'a akıllıca bir plan gibi geldi, bu yüzden Hunter'ın yanında yere diz çöktü ve yaratıktan kan şişelerini çekerken öğretmenin sessiz talimatlarını dinledi. Garipti; yüzüstü yatan Hyroa'nın yanında bu kadar uzun süre kaldıktan, hatta ona dokunduktan sonra Jordan artık ondan o kadar da korkmuyordu. Canavar için neredeyse üzülüyordu, özellikle de Aven'in istediği olursa muhtemelen daha fazla yaşamayacağını bildiği için. En azından Hunter'ın onu gerçekten öldürmeye niyeti yoktu - Jordan sorduğunda öğretmeni "ziyan olmasın, istemem" demişti.

Aralarında daha fazla taşıyamayacakları kadar şişe dolduğunda Hunter ve Jordan Hyroa'dan uzaklaştı.

"Felcin kendiliğinden geçmesine izin verecektim ama ormandaki dostlarımızı düşününce..." Hunter sözünü yarıda kesti ama bitirmesine gerek yoktu.

Jordan, "Elinizden gelen en iyi şans verin," dedi.

Hunter başını salladı ve pelerinine uzanarak iki nesne çıkardı; birincisi bir Bubbler şişesi, ikincisi ise yumurtaya benzer bir küreydi ama bu sefer altın yerine siyahtı. Hazır olduğundan emin olmak için Jordan'a hızlıca bir göz atan Hunter, Bubbler şişesini yerde parçaladı ve Bubbledoor yanlarında yükselirken siyah küreyi kırıp Hyroa'ya fırlattı.

Jordan'ın, Hunter onu Kabarcıklı Kapı'dan itmeden önce gördüğü son şey, canavarın ayağa fırlayıp dişlerini göstererek ve gözleri öfkeyle parlayarak onlara doğru atılmasıydı. Ama sonra Hyroa'yı binlerce mil uzakta, güvenle geride bırakarak ormandan fırladılar.

Altı

Jordan didn't realise he was shaking as Hunter'ı mekanik bir şekilde akademi arazisinden geçip Gen-Sec binasına doğru takip etti.

Boş Sağlık Koğuşu'na girip daha önce hiç keşfetmediği bir dizi kapıdan geçerek dışarıdaki kış soğuşuyla yarışacak kadar soğuk, soğutulmuş bir odaya girdiklerinde titrediğini fark etmedi.

Hunter'ın şişeleri boşaltmasına yardım ederken titrediğini fark etmemişti. *Daesmilo Folarctos yazan* bölüme yerleştirin ve bölmeyi kapatmadan önce her bir örneği dikkatlice yerine yerleştirin.

Hunter onu tekrar araziye götürüp, "Beni takip et, Jordan," diye sessizce emrettikten sonra otomatik olarak Kule binasına doğru ilerlerken titrediğini fark etmedi.

Jordan titrediğini fark etmemişti çünkü üzerine bir uyuşukluk çökmüştü ve ancak Hunter'ın özel odasının sessizliğinde kendini bulduğunda vücudunu saran titremelerin farkına varabildi.

Bir yanı verdiği tepkiden utanıp utanmaması gerektiğini merak ediyordu. Hunter titremiyordu. Hunter her zamanki gibi sakindi. Ve Hunter Jordan'ın örnek aldığı, etkilemek istediği biriydi, karşısında zayıf görünmek istediği biri değil. Jordan'ın isteyeceği son şey Hunter'ın acımasıydı.

Ama Hunter Jordan'a acıyarak bakmıyordu. Jordan'a hiç bakmıyordu. Bunun yerine, karanlık odadan geçip şömineye doğru ilerliyor ve yanındaki TCD paneline dokunuyordu. Birkaç saniye içinde kükreyen bir alev canlandı, sıcaklık o kadar hoştu ki Jordan farkında olmadan daha da yaklaştı.

Jordan ızgaranın önündeki pelüş sandalyeye oturana kadar Hunter onu yarı yönlendirip yarı iterken ağır bir el omzuna indi. Hunter ancak o zaman odanın köşesindeki, başka bir zaman olsa Jordan'ın sağ kolunu verip karıştıracağı nesnelerle kaplı masaya doğru ilerledi.

Bunun yerine, uyuşmuş bedenine sızan ateşin sıcaklığına odaklandı. Şokun, ormanda olanlara gecikmiş bir tepki olarak yerleştiğini biliyordu. Ya da daha doğrusu, *kime*. Çünkü bu karşılaşma değildi. Jordan'ı tedirgin eden Hyroa ile. Hayır, tamamen başka bir nedenden ötürü titriyordu.

Dikkatini dağıtmak isteyen Jordan, Hunter'ın pelerini çözüp masanın üzerine fırlatmasını izledi, gölgeli kumaş hareketle dalgalanıyordu. Hâlâ tepeden tırnağa siyahlar içinde olan öğretmen silahlarını kınından çıkarıp pelerininin yanına bırakmaya başladı.

Serbest kalan her bıçakla birlikte Jordan'ın gözleri daha da genişledi: Kalçalarına ve ön kollarına bağlanmış hançerler, botlarına ve pazularına kılıflanmış fırlatma bıçakları, sırtına çapraz olarak yerleştirilmiş iki uzun av bıçağı ve Jordan'ın aklının alamayacağı yerlerden gelen başka silahlar. Ve bu değildi

Hatta Gölge Pelerini'nin içindekini, felçli yumurtayı ve tedavisini sakladığı yeri ve Jordan'ın şimdi gördüğü, tanımlayamadığı bir dizi başka cihazı da örtüyordu.

Jordan başını sallayarak öne doğru eğildi ve Hunter'ın ona ödünç verdiği hançerlerin kayışlarını çözerek yan tarafındaki kolçağın üzerine koydu. Sonra kulağındaki tomurcuğu çıkardı, Hunter'ın kendi tomurcuğunu çıkarıp artık küçük bir cephaneliğe dönüşmüş olan masanın üzerine koyduğunu görene kadar çeviri cihazını tamamen unutmuştu.

"Bunlar için teşekkürler," dedi Jordan sessizliğin ortasında, sesi biraz dalgalanınca sinirlendi. Bunun fark edilebilir olup olmadığından ya da vücudunun hâlâ ona ihanet ettiğinin aşırı farkında olup olmadığından emin değildi. Alevler ne kadar rahatlatıcı olursa olsun, hâlâ gözle görülür bir şekilde titremeye devam ediyordu.

Jordan zihnini hissettiklerinden başka bir şeye odaklayabilmek için titreyen parmaklarıyla tomurcuğu çevirdi ve gümüşü rengini içine çekti. Etkilerini deneyimlemek bir yana, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olan Jordan, "Meyarin çeviri cihazlarını her zaman yanınızda bulundurur musunuz?" diye sordu.

Hunter'ın yığına eklemeye devam etmesiyle masanın üzerinde giderek artan birikime bakılırsa, Jordan cevabın yankılanan bir 'evet' olacağını düşündü. Ancak öğretmenin cevabı onu şaşırttı.

"Sadece Meya'yı ziyaret etme planım olduğunda, ki bu gece size rastlamadan önce oradaydım."

Jordan sarsıldı. "Meya'da mıydın? *Bu gece mi? Delirdin mi sen?*" "İçeri nasıl girdin ki?" diye eklemekten önce nefes almak için zar zor durakladı. Hayır, nasıl *çıktın*? Şu anda nasıl *hayattasın*?"

Hunter'a cevap verme şansı tanımadığını fark ederek durdu.

Hunter sakince, "Birinin orada olup bitenlere göz kulak olması gerekiyor," diye cevap verdi, hâlâ üstündeki eşyaları çıkarıyordu. "Sen bu akademiye adım atmadan çok önce Meya'ya gizlice girip çıkıyordum."

Jordan gözlerini devirerek, "Ama şehir *kaybolmuştu*! Alex geçen yıl bizi oraya götürene kadar, binlerce yıldır hiçbir insan Meya'ya ayak basmamıştı!"

"Bildikleri kadarıyla hiç insan yok," dedi Hunter, sinsi bir sırıtış vardı ve bir anda kayboldu.

Jordan duyduklarına bir anlam veremeyerek ona bakakaldı. Yine de Hunter hakkında bildiklerinden dolayı şaşırmadığını da fark etti. Öğretmeni her zamanki gibi son derece gizemliydi, geçmişi Jordan'ın çok az insanın duyabileceğini bildiği sırlarla doluydu. Hunter'a zaten duyduğundan daha fazla saygı duymasının mümkün olduğunu düşünmemişti ama böyle bir şeyi öğrenmek...

Jordan hala titreyen elleriyle tomurcuğu son bir kez çevirip hançerlerin yanına koyarken "Vay canına," diye mırıldandı.

Hunter cevap vermedi ama masaya son bir bıçak koyarken gözleri Jordan'a kaydı, sonra da monte edilmiş TCD paneline geri döndü. Saniyeler sonra dumanı tüten iki kupa belirdi, baharatlı bir aroma odayı hemen doldurdu.

"İç," diye emretti Hunter, ikinci koltuğa oturmadan önce fincanlardan birini Jordan'a doğru itti.

Sıvıyı deneysel bir şekilde koklayan Jordan, bal ve tarçın kokularının yanı sıra tanıdık ama tanımlanamayan başka bir şeyin de burnunun arkasını gıdıkladığını ve gözlerini yaşarttığını fark etti.

Hunter'ın bakışlarının üzerinde olduğunu farkında olan Jordan belli belirsiz bir yudum aldı ve sıvının yakıcılığının boğazından aşağıya doğru kayarak midesine yerleştiğini hissetti; bu yanma sadece sıcaktan kaynaklanmıyordu.

Öğretmenine kuşkulu bir bakış atan Jordan'ın dudakları sırtarak, "Bir öğrenciye alkol vermek mi Hunter? Ne olurdu

Marselle *buna* ne diyor?"

Hunter cevap vermeye tenezzül etmedi, ancak kendi kupasını kaldırırken ağzı seğirdi.

Baharatlı bal likörü Jordan'ın tercih ettiği bir içki değildi ama hem içini hem de dışını ısıttığı için minnettardı. Yudumlamaya devam ederken parmakları ısıtılmış kupanın etrafında kıvrıldı ve hipnotize olmuş gibi ateşe baktı.

Tam titremelerini kontrol altına almaya ve pelüş koltuğun rahatlığına ve odanın artan sıcaklığına alışmaya başlamıştı ki Hunter konuştu.

"Utanacak bir şey yok, biliyorsun."

Jordan'ın omuzları gerildi, parmakları o kadar kasıldı ki kupasında kalan az miktardaki sıvı kenarlardan yukarı doğru aktı ve neredeyse kenarından taşacaktı.

Jordan dikkatli bir şekilde düşünerek, "Daha önce gerçek hayatta hiç Hyroa görmedim," dedi. Durakladı. "Beklediğimden daha büyüktü."

"Hyroa'dan bahsetmiyordum, Jordan. Bunu sen de biliyorsun."

Jordan, Hunter'ın görmediği çok az şey olduğunun farkında olsa da denemeye değermişti. Fark etmediği. Anlamadığı.

Jordan'ın beklemediği şey Hunter'ın sonraki sözleriydi.

"Aven Dalmarta ile yollarımız ilk kesiştiğinde sizden sadece bir yaş kadar küçüktüm. Beni birden fazla açıdan yaralayan bir karşılaşmaydı."

Hunter kolunu sıvayıp kolunu çevirerek etli alt tarafını gösterirken ve bileğinden dirseğine kadar uzanan pürüzlü, şekilsiz yara izini ortaya çıkarırken Jordan donup kalmıştı. Kalın ve düzensiz bir yaraydı, tüm yaralı dokuyu iyileştirmek için yüksek dozda Yenileyici gerekecek türden bir yaraydı. Ama bu Yenileyiciler aynı zamanda yara izlerini de düzeltirdi, bu da Hunter'ın yardım almadan iyileşmeye bırakıldığı anlamına geliyordu. Sanki yarası tek bir amaç için açılmış gibiydi: uzun süreli acı vermek.

Hunter yara izine odaklanmadan bakarken elini ön kolunda gezdirdi ve kolunu tekrar indirip Jordan'a döndü. "O zaman ve sonrasında uzun bir süre acıdı. Şimdi bile bazen bana acı veriyor. Ama Aven'in o gün benden aldığı şeyle kıyaslanamaz bile." Jordan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bazı yaralar asla iyileşmez. Sanırım sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Jordan yutkundu ve Hunter'ın gözlerini tutamayarak başka tarafa baktı. Kendi kulaklarına acı gelen bir sesle, "Ne, sana da mı sahip çıktı? Çünkü sen iyi idare etmişse benziyorsun," dedi.

Jordan adil davranmadığını biliyordu. Hunter'ın başından geçenlerin kanıtlarını etinde daha yeni görmüştü. Ama yine titriyordu, ateşe ve bal likörüne rağmen hâlâ üşüyordu ve etraflarını saran duvarların üzerine kapanmaya başladığını hissediyordu. Eğer gücü olsaydı, kaçıp giderdi. Ama ayakta durmaya çalışırsa düşüp kendini daha da utandıracağından korkuyordu.

Hunter, "Hayır, Aven bana sahip çıkmadı," dedi.

Jordan bunun böyle olduğunu bildiği için başını salladı ve gözlerini şömineden ayırmadı.

"Ama kardeşime sahip çıktı. Ve Aven'in ona bir bıçak alıp kendini kalbinden bıçaklamasını emretmesini izlemekten başka bir şey yapamadım."

Jordan dönüp Hunter'a dehşet içinde baktı. "Ne?"

"Uzun zaman önceydi," dedi Hunter, sesi kısık ve bakışları alçaktı, "ama hâlâ bazen rüyalarım giriyor. Asla unutacağımı sanmıyorum." Tekrar başını kaldırdı ve Jordan'a bakarak tekrarladı: "Bazı yaralar asla iyileşmez, Jordan. Ve bu utanılacak bir şey değil." Koltuğunda öne doğru eğildi, boş kupasını ellerinin arasında gevşekçe tutuyordu. "Karar vermen gereken şey, yaralarının açık bir yara gibi iltihaplanmasına, kalbine ve zihnine bulaşmasına izin mi vereceğin yoksa iyileşmelerine izin verip yaşadıklarından ders çıkararak ve hayatta kalma gücünü bularak yoluna devam mı edeceğin."

Boğazı tıkanan Jordan konuşamıyordu. Ama Hunter'ın işi bitmemişti.

"Bazı yaralar asla iyileşmez," diye fısıldadı. "Ama çirkin olduğunu düşündüğümüz yaralar bile onlara doğru ışıpta baktığımızda güzel olabilir. Bize ne yapıldığını değil, nelerin üstesinden geldiğimizi gördüğümüzde."

Jordan hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Tek yapabildiği Hunter'ın sözlerinin ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetmekti.

Ve sonra, aniden, sanki taşkın kapıları açıldı ve artık sessiz kalamadı.

"Bu benim hatam. Hepsi *benim hatam*."

Hunter'ın bakışları sakın ve sabitti, "Senin suçun ne?" dedi. "Skyla."

Jordan yutkundu, bir, iki kez, sonra fısıldadı, "Ve Luka."

Görüntüler onu boğarken gözlerini kapadı. Artık Hunter'ın özel odasının sıcaklığında oturmuyordu; onun yerine Aven ve Calista Maine ile birlikte karla kaplı Raelia'ya taşınmıştı. Alex, Bear ve D.C. de Skyla ile birlikte oradaydı. Ve bunun sebebi Jordan'dı; hepsinin o açıklıkta bulunmasının sebebi; Alex'in, Aven'in Kütüphane'den Meya'ya geçmesine izin vermesi için kandırılmasının sebebi; Aven'in istediği her şeyi elde ettikten sonra Calista'ya Skyla'nın boynunu kırmasını emretmesinin sebebi.

Jordan onun omurgasının kırılma sesini hâlâ duyabiliyordu.

Her

biri.

Tek.

Gece.

Kabuslarında ve kabuslarının dışında bunun gerçekleşmesini izledi.

Ama Jordan'ın tek gördüğü, tek duyduğu bu değildi. Çünkü kısa hayatında kırıldığını gördüğü tek boyun Skyla'nınki değildi. Her gece duyduğu tek çatlak Skyla'nınki değildi.

... Kendini sorumlu hissettiği tek ölüm Skyla değildi.

Herkes Jordan'ın daha sonra notu bulduğunu düşündü. Ama bulmamıştı.

Daha önce de bulmuştu.

On bir yaşındaydı ve o kelimelerin *ne* anlama geldiğini biliyordu. Ne ima ettiklerini.

Anılarına yenik düşen Jordan, genç halinin Shondelle Şatosu'nun merdivenlerinden koşarak indiği ve karlara karıştığı anı yeniden yaşadı. Paltosu, eldiveni, atkısı ve ayakkabısı yoktu ama soğuğu hissetmiyordu. Buz tutmuş gül bahçelerinde koşarken korkudan başka bir şey hissetmiyordu, annesinin kıymetli çiçek tomurcukları kışın ortasında bile hala canlıydı, fae ışıkları neşeyle parıldıyordu, kalbindeki dehşetten habersizdi.

Güller yerini ağaçlarla kaplı bir labirente bırakırken ciğerleri yanıyordu ama yavaşlamadı, labirentin ortasına ve kalbindeki gölete doğru ilerlerken notu umutsuzca avucunun içinde tutuyordu. Buranın Luka'nın eve geldiğinde ziyaret etmeyi en çok sevdiği yer olduğunu biliyordu, anne ve babalarından uzakta bir yer, görkemli söğütlerle çevrili gizli bir dünya ve doğanın dinginliğinden başka bir şey yoktu.

Bozulmamıştı... el değmemişti... huzurluydu. Luka'nın atalarının evinde büyürken bildiği tek sığınak olan Shondelle Şatosu'nda sevdiği tek şey buydu.

Jordan kardeşini orada bulacağından emindi.

Ve kısa süre sonra haklı olduğunu anladı, çünkü buzlu gölete tam zamanında varmış ve Luka'nın en sevdiği söğüt ağacının dalından boynuna bir ip geçirilmiş olarak düşüşünü izlemişti.

Düşerken geçen bir saniyede Luka'nın parlak mavi gözleri Jordan'ın kilerle buluştu, ağlamaklı bakışlarında bir özür ve anlayış ricası vardı. Ve sonra ip koptu, çatlayan kemiklerin yankısı açıklığı doldurdu... ve Luka'nın parlak gözleri bir daha hiçbir şeye bakmadı.

"Jordan-Jordan!"

Omzuna inen sert bir sarsıntı Jordan'ı şimdiki zamana geri döndürdü ve başını kaldırdığında Hunter'ın karşısında durup göz hizasına kadar eğildiğini gördü, normalde soğukkanlı olan yüz hatları endişeyle doluydu.

Jordan görüşünün kenarlarında noktalar olduğunu fark ettiğinde bunun nedenini anladı; kontrol edemediği kısa ve sık nefeslerin bir yan etkisiydi bu; kanına yeterince oksijen pompalanmıyordu.

Kardeşinin ölümünü hatırlamaktan bunalmış olan Jordan nefes alış verişini düzenlemek için mücadele etti. Ciğerleri, altı yıl önce hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koştuğu ama yine de çok yavaş olduğu o günkü kadar kötü yanıyordu.

Keşke oraya daha erken varabilseydi. Kardeşini kurtarabilirdi, onu durdurabilirdi.

Onun yerine, Luka ölmüştü.

Ve şimdi Skyla da ölmüştü.

Sonra, D.C. ölmüş olacaktı. Ve Bear. Ve Alex. Ve diğer herkes

Jordan önemsiyordu. Aven ona bu kadarını söylemişti - ona bu kadarını *göstermişti* - *defalarca*, *Sahiplenildiği* her gün. Meyarin, hepsini nasıl öldürmeyi planladığını, ölüm için yalvarana kadar onlara nasıl işkence edeceğini canlı ayrıntılarla paylaşmıştı. Jordan'a son anlarının uydurma görüntülerini göstermişti, görüntüler o kadar gerçekçiydi ki Jordan'ın onları hatırlamak için gözlerini kapatmasına gerek kalmamıştı; beynine kazınmışlardı.

Kâbuslarına musallat olan Aven haklıydı. Jordan'ın iradesi bir kez daha kendisine ait olabilirdi ama bir parçası hâlâ Sahiplenilmişti ve sonsuza dek de öyle kalacaktı.

"Sen benimsin, Jordan Sparker. Sonsuza kadar."

Aven'in içinde bıraktığı lekeden asla kurtulamayacaktı. Her zaman yaralı kalacaktı. Hunter'ın söylediklerine rağmen Jordan yaşadıklarında, hayatta kaldıklarında hiçbir güzellik göremiyordu. Çünkü o yaşamış olabilirdi ama başkaları ölmüştü. Ve ne kadar istemiş olursa olsun, onları kurtaramamıştı.

Ölüm, ölüm, ölüm. Jordan'ın gözlerini kapattığında gördüğü tek şey buydu. Günden güne, gecedен geceye. Luka. Skyla. Sevdiği diğer herkes. Gerçek ve

yanlış-çok fazla ölüm.

"Saklanıyordum."

m."

Üç kelime. Jordan, Hunter'ın ne kadar zamandır etrafını saran sisin içinden çıkmaya çalıştığını bilmiyordu ama bu üç kelime sonunda içeri girmeyi başarmıştı.

"Aven kardeşime sahip çıktığında saklanıyordum," dedi Hunter. Sesi boğuktu, daha önce içinde tuttuğu duygular vücudunun her hattında belirgindi. "Callum bana söz verdirdi, ne duyarsam duyayım gözlerden uzak duracağıma yemin ettirdi. Ne görürsem göreyim. O biliyordu, bir şekilde ne olacağını biliyordu." Hunter sert bir nefes aldı. "Aven'in emri verdiğini duyduğumda saklanıyordum ve Callum hançeri kaldırıp kendi göğsüne sapladığında da saklanmaya devam ettim." Şimdi fısıldayarak, "Onu kurtarmaya çalışsaydım ne olurdu diye düşünmediğim bir gün bile geçmiyor," diye paylaştı.

Hunter da neredeyse Jordan kadar ağır nefes alıyordu ama sesi giderek güçlenerek devam etti: "Sadece zaman ve deneyim, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlamama yardımcı oldu. Callum'a doğrudan bir emir verilmişti ve buna karşı koymasının hiçbir yolu yoktu." Hunter'ın bakışları

Jordan. "Beni dinlemedi istiyorum Jordan: Skyla'nın ölümünden sen sorumlu değilsin. Emirleri uygulamaktan başka seçeneğin yoktu; hata sadece ve sadece Aven'e aittir. Öldürücü darbeyi vuran o olmasına rağmen Calista Maine bile bu konuda yargı yükünü taşıyor. Başından sonuna kadar her şey Aven'in eseri idi."

Kulaklarına kan hücum ederken Jordan az önce duyduklarını anlamaya çalıştı. Mantıksal olarak Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Bunu o sırada Sahiplenilmiş olsa bile biliyordu, haftalarca Aven'in iradesine karşı boşuna savaşmış, arkadaşlarını uyarmasına izin verebilecek her türlü boşluğu aramış, Meyarin'in planlarının başarıya ulaşmasını engellemek için tüm gücüyle çabalamıştı. Ama gecenin karanlığında, Jordan daha iyi bilse bile mantık suçluluk duygusunu uzak tutmuyordu.

Yine de Hunter'ın inançlarını bu kadar özlü bir şekilde dile getirdiğini duymak Jordan'ın biraz daha rahat nefes almasına yardımcı oldu.

"Luka'ya gelince," dedi Hunter ve Jordan göğsünün yeniden sıkıştığını hissetti, "Kardeşin hakkında her şeyi biliyorum, Jordan. Muhtemelen inanamayacağın kadar çok şey. Ve sana kesin olarak söyleyebilirim ki, eğer o

canını almaya niyetliydi - ki öyleydi - o zaman kesinlikle hiçbir şey yoktu. Onu durdurmak için yapabileceğin *hiçbir şey* yoktu."

Hiperventilasyondan ağız dolusu hava alamaz hale gelen Jordan, "Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı.

Hunter, Jordan'ın görmezden gelemeyeceği bir güvenle, "Biliyorum," dedi. "Zamanında gelseydin o gün onu durdurmayı başarabilirdin ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirirdi. Bir sonraki girişiminin engellenmediğinden emin olurdu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Jordan. "Nasıl olur da -Hunter tepesinde dikilirken oturduğu yerde kalamayan Jordan ayağa fırladı ve bağırdı, "Orada değildin! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Unutuyorsun Jordan, Luka bir zamanlar benim öğrencilerimden biriydi," dedi Hunter, Jordan'ın patlamasından etkilenmemişti. "Ve tıpkı seninle olduğu gibi, yeteneğim onu onun hoşuna gideceğinden daha iyi anlamamı sağladı."

Geri kalan her şeyde zorlansa da Jordan'ın inanabileceği bir şeydi *bu*.

Dikkatini toparlayan Hunter, "Kardeşiniz zeki, komik, merhamet dolu ve etrafındakilere karşı nazik biriydi. Onu tanıma şerefine nail olan herkes tarafından sevilen nadir bir insandı."

Jordan dişlerini gıcırdatıyor, yeniden patlak vermesini güçlükle önleyebildiği duygularını dizginlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Yine de tüm bunlara rağmen," diye devam etti Hunter, "uyum sağlamak için mücadele etti. Olduğu gibi kabul edildiğini hissetmek için. Doğduğunda üzerine yüklendiğini hissettiği beklenti baskısını görmezden gelmekte zorlanıyordu." Hunter sessizce ekledi: "Kaçımız onunla konuşmaya, ona yardım etmeye çalıştıysak da, bu baskı sonunda çok fazla geldi."

Jordan, öğretmeni konuşmayı hemen kesmezse ciğerlerinin çökebileceğini düşündü.

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu Jordan," dedi Hunter yumuşak bir sesle. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Luka kendisine dayatılan bu beklentileri asla yerine getiremezdi. Ve asla bir başkasını kendi kaderine bağlayıp, kendisinin katlanmak zorunda olduğuna inandığı geleceğe katlanmasına neden olmazdı. Bu yüzden bir karar verdi."

Hunter elini tekrar Jordan'ın omzuna koydu, bu sefer çok daha yumuşak bir şekilde tutuyordu. "Bu onun hayatı için korkunç ve üzücü bir sondu, ne onun ne de senin acı çekmemeniz gerekirdi. Ama bu geri alınamaz ve asla senin kontrolünde olmayan bir şey için kendini suçlamanın da pek bir anlamı yok." Sözlerini bitirirken elini hafifçe sıktı, öncekinden daha yumuşak bir sesle, "Yaralarının iyileşmeye başlamasına izin vermelisin, Jordan. Luka senin için bunu isterdi."

Jordan dönüp ateşe baktı ve gözyaşlarını tutabilmek için hızla gözlerini kırptırdı. Altı yıl boyunca kardeşiyle ilgili tüm düşüncelerini geri itmeyi, suçluluk duygusunu, öfkesini ve kendinden nefretini bastırmayı başarmıştı. Ama Aven iradesini elinden alıp ruhunu çıplak bıraktığından beri Jordan boğuluyordu.

Sadece Raelia'da Alex, D.C. ve Bear'a yalan söylemek zorunda kalması, kardeşinin öldüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiği halde onlara Luka'nın hayatta olduğunu söylemesi değildi. Bu acı vericiydi ama yine de Aven'in ona beş hafta boyunca idam sahnesini tekrar tekrar yaşatması, ona bir an bile huzur vermemesi ya da şahit olduklarını, olmasını engelleyemediği şeyleri unutmamasına izin vermemesiyle kıyaslanamazdı.

Şimdi, Hunter'ın sözlerini dinlerken, donmuş göletin kenarında kayarak durduğundan ve ipin kardeşinin boynuna dolanmasını izlediğinden beri ilk kez Jordan neredeyse... anladığını hissediyordu. Ya da en azından yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlamıştı. Çünkü Hunter haklıydı - Luka'nın kararını motive eden nedenler asla ortadan kalkmayacaktı. olmadan

Bunu kabullenmeyi, *kendini kabullenmeyi* öğrenecek, tekrar deneyecekti... ve tekrar... ve tekrar. Ve sonunda başaracaktı, Jordan yanında olsa da olmasa da.

Jordan için gerçeği kabullenmek kolay değildi. Ama ateşe bakarken, içinde yıllardır sıkı sıkıya kilitlenmiş olan bir şey gevşedi. Uzun iyileşme sürecine başlayan bir yara.

Umarım birçoğunun ilki olur.

Sonunda cesaretini toplayıp arkasını dönüp Hunter'a baktığında öğretmenin gözlerinde parlayan yaşları gören Jordan, bu gece iyileşme yolunu seçen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti, tıpkı isteyerek ya da istemeyerek kendi canına kıyan bir kardeşin kaybıyla hâlâ uğraşan tek kişinin kendisi olmadığı gibi.

"Daha kolay oluyor mu?" Jordan geveledi.

"Bazı yaralar asla iyileşmez," diye fısıldadı Hunter yine. Ama bu kez ekledi: "Ama zamanla ve özenle kaybolabilirler."

Jordan bu umudun içinde derinlerde bir yere yerleşmesine izin verdi.

"Solan yaralara içelim o zaman," dedi ve neredeyse boş olan kupasını kaldırarak

Hunter, bir an tereddüt ettikten sonra kendi tabancasını aldı ve yan tarafa vurdu.

"Solan yaralara," diye onayladı öğretmen. "Ve iyileşme umuduna."

Birlikte son bal likörlerini de içtikten sonra bir tur daha attılar, tekrar ateşin önünde yerlerini aldılar ve birbirlerine eşlik etmenin rahatlatıcı sessizliğinin tadını çıkardılar.

Yedi

Jordan was bleary-eyed and headachy the next Sabah geç -çok geç- bir kahvaltı için yemek alanına doğru ilerlerken.

Rahatsızlığı kısmen hafta boyunca uykusuz kalmasından, özellikle de Hunter'ın odasından şafak sökene kadar ayrılmadığı için gece geç saatlere kadar uyumasından kaynaklanıyordu. Ama bunun da ötesinde, Jordan akşamdan kalma olduğunu fark edecek kadar dikkatliydi, çünkü daha iyi bilmesine rağmen ateşin önünde sadece iki kupa baharatlı bal likörüyle yetinmemiştir.

Kendini savunmak için buna ihtiyacı vardı, Hunter'ın buna izin vermesinin tek nedeni de buydu. Aralarındaki konuşmanın yarattığı duygusal karmaşa Jordan'ın aceleyle ya da asla tekrarlamak isteyeceği bir şey değildi ve bu, daha önce ormanda avlanarak geçirdikleri saatlerin fiziksel gerginliğini hesaba katmıyordu bile.

Fiziksel, zihinsel, duygusal - mümkün olan her şekilde, Jordan paramparça olmuştu. Pazar günü olmasına rağmen, bir tür ilaç yardımı almadan günü çıkaramayacağını bildiğinden, yemek alanını atlayıp doğrudan revire gitmeye karar verdi.

Birkaç saat önce Hunter'la yaptığı ziyaretin aksine, Jordan bu kez koğuşa girdiğinde Fletcher çoktan oradaydı. Doktor Jordan'ın gelişiyi başını kaldırdı ve yüzünü neredeyse tertemiz laboratuvar önlüğü kadar parlak bir gülümseme kapladı.

"Hunter bu sabah uğrayabileceğinden bahsetti." Fletcher'ın gülümsemesi genişledi ve ekledi: "Berbat görünüyorsun."

Jordan yüzünü buruşturdu. "Göründüğümde daha kötü hissediyorum."

Fletcher kıkırdarak, "Genellikle tam tersi olur" dedi.

"Hunter'ın mallarından hiç tatmadığın belli." Jordan midesi bulandığında inledi, sonra şakaklarının arasına saplanan ağrıyla irkildi. "Sanırım beni zehirledi."

Fletcher Jordan'ın hoşuna gitmeyecek kadar eğleniyordu. "İçki içersen böyle olur işte." Yüzü yumuşadı. "Normalde öğrenciler ve keyif verici maddeler konusunda katı kurallar uygulamam, onları ertesi sabahın sonuçlarına katlanmak zorunda bırakırım, böylece ileride daha iyi seçimler yapabilirler."

gelecek. Ancak Hunter gibi ben de sizin koşullarınızın bir defaya mahsus olmak üzere serbest bırakılmanıza izin verecek kadar benzersiz olduğuna inanıyorum. Sadece bu seferlik."

Son üç kelimesi açık bir uyarıydı ve Jordan başını sallayarak anladığını belirtti; oda, midesindekilerin tekrar ortaya çıkmasını engellemek için gözlerini kapatıp derin bir nefes almasını gerektirecek kadar dönmeye başladığında bu hatayı çabucak öğrendi.

Bir başka hafif kıkırdama Jordan'ın gözlerini yavaşça da olsa yeniden açmasına neden oldu, ancak gözlerini Fletcher'a dikti. "Bu hiç komik değil."

"Tam tersine," diye karşı çıktı doktor. "Hemen şimdi kendinizi görmelisiniz."

Baş ağrısı yeniden şiddetlenirken Jordan dişlerinin arasından tısladı: "Sen tanıdığım en sadist doktorsun, bunu biliyor musun?"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Fletcher ve birkaç adım uzaklaşarak en yakındaki tıbbi dolabı karıştırdı. Geri döndü ve küçük bir paket turuncu tozla birlikte açık yeşil bir şişe u z a t t ı . "Önce iç. Sonra tozu yut."

Jordan'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Ağrı kesiciyi tek seferde yuttu, baş ağrısı neredeyse anında kayboldu. Sonra şeffaf paketin bir köşesini yırtarak açtı ve tozu geri attı, kuruluğu tamamen geçmeden önce birkaç kez çiğneyerek yutması gerekti. Tatların karışımına burnunu kıvırdı; ağrı kesici tek başına taze, naneli bir tat sunarken, bilinmeyen toz turuncğillerin bir karışımıydı. Ayı ayrı olsalar hoş olabilirlerdi. Ama birlikte, o kadar da değil.

"Mmm. Naneli portakallar. En sevdiğim."

Fletcher'ın gözleri parladı. "Bir şey değil."

Jordan doktora gülümsedi, sadece Fletcher'ın neşeli tavrı bulaşıcı olduğu için değil, toz mide bulantısını tamamen yok ettiği için de.

"Anında akşamdan kalma tedavisi, ha?"

"Bana içinde ne olduğunu sorma," diye uyardı Fletcher, "yoksa kendini yeniden hasta hissedersin."

Jordan kaşlarını kaldırdı ama doktorun uyarısına kulak vermeye karar verdi. "İşte," dedi Fletcher, Jordan'a doğru son bir eşya iterek.

Bunun bir rehidrasyon şekerlemesi olduğunu fark eden Jordan, "Ağzımda bir parti gibi olacak" dedi.

Doğru, şekerlemeyi diline yerleştirir yerleştirmez, tatlı tat nane ve narenciyeyle karıştı ama şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa bu onun kendi suçuydu. Ve yaşadığı nahoş tat hissine rağmen, Fletcher'ın onu acı ve hastalıkla dolu bir günle baş başa bırakmadığı için minnettardı.

Jordan şekerlemenin etrafında, "Bunu gerçekten takdir ediyorum, Fletch," dedi. "Sadist ya da değil, arkamı kollamasını tercih edeceğim kimse yok." Durakladı, sonra da "En azından tıbbi olarak" diye açıkladı.

Fletcher ciddileşmeden önce bir kahkaha attı. "Gözlerinizin altındaki koyu gölgeler hakkında konuşmak istemezsiniz herhalde?"

Jordan kıpırdamadı ama hemen toparlanarak durumu geçiştirdi. "Akşamdan kalmayım, unuttun mu? Zaten berbat göründüğümü söylemiştin-"

"Bütün hafta boyunca seni yakından izledim, Jordan. Gölge bu sabahdan önce de vardı."

Jordan'ın midesi gerildi ama tuhaf bir sırıtış denedi. "Beni yakından mı izliyorsun? Sapık gibi mi?"

Görünüşe göre Fletcher bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi. "Uyumadığını biliyorum Jordan. Fiziksel olarak aşırı uyku belirtileri göstermesen bile

yorgunluk -ki öylesiniz- benim kişisel odam göle bakıyor. Seni çoğu gece orada gördüm. Seni ve Delucia'yı, her ikinizi de." Yeşil gözleri şefkatle doluydu. "Yaşadıklarınız göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum. Ve iyileşmek zaman alır, özellikle de psikolojik yaralar için. Ama konuşmak istersen burada olduğumu ve istersen sana sağlayabileceğim uyku yardımcıları olduğunu bilmeni isterim."

Son on iki saat içinde boşalttığı her şey yüzünden duygusal olarak tükenmiş olan Jordan'ın yapabildiği tek şey başını sallayıp, hissederek, "Teşekkürler Fletch. Bunun anlamı çok büyük." Sonra eski benliğinin bir kıvılcımının geri döndüğünü hissederek dudakları kıpırdadı ve ekledi, "Ve en sevdiğin öğrencilere ilaç önermekte bu kadar hızlı olduğunu bilmek güzel. Bunu daha önce neden bilmiyordum?"

Fletcher bir an için onu dikkatle izledi, ağzının kenarları kıvrılmadan ve gözleri bir kez daha parıldamadan önce onu dikkatle okudu. Yine de yüz hatlarını çabucak düzeltti ve tek bir kaşını kaldırdıktan sonra, "En sevdiklerimden biri olduğunu sana düşündüren nedir?" dedi.

Jordan bir kahkaha attı, sesi gerçektir ve uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetmesine neden oldu. "Kendini kandırma. İkimiz de Akarnae'deki her öğretim üyesinin favorisi olduğumu biliyoruz." Çapkınca sırıttı. "Sevilmeyecek ne var ki?"

Alaycı bir ses çıkaran Fletcher, Jordan'ın omzuna bir el bastırdı ve onu çıkışa doğru içtenlikle itti. "Eğer gerçeklik algın buysa, sanırım hâlâ biraz sarhoş olabilirsin."

"Sorun değil, Fletch," dedi Jordan, bir şekilde suratını asmamayı başararak. "Nasıl hissettiğini kimseye söylemeyeceğim. Diğer öğrencileri kıskandırmak istemeyiz."

"Koşuşumdan çık ve git hayatında işe yarar bir şeyler yap," dedi Fletcher, bu sefer daha sert bir şekilde tekrar iterek.

"Hey, burada psikolojik olarak yaralıyız, unuttun mu?" Jordan omzunu ovuştururken bir sırıtış daha gizledi, bu konuda şaka yapabilmesine ve bunu bu kadar neşeyle yapabilmesine şaşırmişti. "Buna fiziksel olarak da eklemene gerek yok."

Fletcher kapıyı işaret etti. "Dışarı, Jordan."

Jordan kendini daha fazla tutamadı ve sessizce kıkırdayarak alaycı bir selam verdikten sonra dönüp çıkışa yöneldi. Tam kapıya ulaştığı sırada Fletcher ona seslenince durup omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Teklif ilaçları temsil ediyor. Ve konuşma. Ne zaman isterseniz."

Bu duygunun içine yerleştiğini hisseden Jordan, dışarı çıkmadan önce minnettar bir baş sallama ve veda el sallamasıyla karşılık verdi. Hayatında ne kadar çok iyi insan olduğunu fark ettikçe adımları neşeleniyordu. Luka'nın ölümünün ardından verdiği kararlar, ailesinden uzaklaşmak ve hayatta kendi yolunu çizmek için aldığı riskler hakkında çok şey söylüyordu. Bu kararı verirken çok şey kaybetmişti ama çok daha fazlasını da kazanmıştı. Yol boyunca karşılaştığı engellere rağmen, onu şu anda bulunduğu yere getiren seçimleri için minnettar olmadığı bir gün bile geçmedi.

Buzlu yolda yürürken kendini içsel takdirine kaptıran Jordan, yemek alanına yaklaşıp D.C.'nin adını seslendiğini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Başını kaldırdığında D.C.'nin koşarak kendisine doğru geldiğini gördü; yanakları soğuktan pembeleşmiş, boynuna doladığı canlı mavi atkı gözlerini aydınlatıyordu.

Jordan onun gözlerini her zaman sevmişti. Akademideki ilk günlerinde ona bakışlarını dikip dikkat çekmeye çalışan bir palyaço olduğunu söylediğinde -kendini savunurken yaptığı yorum haklıydı- gözlerinin eşsiz mavi-yeşil rengine vurulmuştu. Tryllin sarayının altındaki zindanlarda babasıyla yarı tanışana kadar Jordan onunla kıyaslanabilecek gözler görmemişti. Kızarmış yüzü ve ona gönderdiği gülümsemeyle birleşince -sadece onun kendisine yönelttiğini gördüğü o utangaç, gizemli gülümseme- Jordan bir an için kızın her şeyini kavrarken dilsiz kaldığını fark etti.

Görünüşe göre ona uzun süre sessizce baktı, çünkü gülümsemesi düştü ve eldivenli elleriyle oynamak için aşağı bakarken dudağını ısırıldı. "Bana kızgın mısın?"

Bu Jordan'ı şaşkınlığından kurtarmaya yetti. "Ne? Neden?"

Kirpiklerinin altından ona baktı, yanakları eskisinden daha pembeydi. "Ne oldu bilmiyorum. Geceleri hep dönüp duruyorum, özellikle de Lena Morrow hâlâ yeteneğimi geçersiz kılıyorken. Uyanmadan, onun yüzünden neleri kaçırdığımı düşünmeden uyumak benim için doğal değil. Ama dün gece ölü gibi uyudum. Ve seni burada yalnız bıraktım."

Jordan birdenbire anladı. Anladığında da tepkisine engel olamadı. Bir elini uzattı -eldivenlerini odasında bıraktığı için çıplaktı- ve parmaklarını kızın yanağının sıcaklığına değdirdi. Sadece bir kez, teninin yumuşaklığını hissetmesine yetecek kadar, gözlerinin açılmasına ve allığının derinleşmesine yetecek kadar.

İkisi de üçüncü yıllarının sonunda arkadaşlığa başladıklarından beri fiziksel yakınlıktan asla kaçınmamışlardı, özellikle de D.C. gerçekte kim olduğunu paylaşacak kadar duvarlarını indirmişti. Ancak geçmişte birbirlerine özgürce sarılmış ya da Dinlenme Odası'nda veya yatakhanelerinde birlikte kıvrılmış olsalar da, konuşulmayan bir çizgiyi aşmamaya her zaman dikkat etmişlerdi. Ancak son haftaları, akademiye döndüğünde verdiği duygusal tepkiden beri farklıydı. O ilk gece kız onun gitmesine izin vermek istememişti ve o da aynı şekilde kıza olan bağından vazgeçmek istememişti. Bir de göl kenarında ona sarıldığı, saatlerce yanından ayrılmadığı geceler vardı.

Jordan ona karşı ne hissettiğini biliyordu. Bunu uzun zamandır, belki de dört yıl önce mavi-yeşil gözlerinin ona dikildiği o ilk andan beri biliyordu. Daha önce kimse bunu yüzüne karşı söylememişti ama bunu yapacak kadar cesur biri varsa onun Medoran tahtının varisi olacağını bilmeliydi, her ne kadar o sırada kimliğini bilmese de

zaman. Bunun yerine, onu huysuz bir prenses olarak düşünmüştü - kraliyet türünden *değil* - ve yıllar geçtikçe duygularını asla daha derinlemesine incelememişti. Ona karşı hissettiği düşmanlığın aslında daha fazlasına dönüşmeyi bekleyen kin dolu bir saygı olup olmadığını hiç merak etmemişti.

Şimdi, onunla zaman geçirdikten ve gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra, duygularının nasıl geliştiği şaşırtıcı değildi; aralarındaki şeyin Alex'in iyiliği için zoraki bir arkadaşlıktan gerçek bir sevgiye ve daha sonra bunun ötesine nasıl evrildiği.

Ama Jordan'ın hissettiklerine ve Jordan'ın da onun hakkında hissettiklerinden emin olmasına rağmen, birlikte böyle bir gelecekleri olabileceğini kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Bunun pek çok nedeni vardı ve Jordan ona böylesine parlak ve umut dolu gözlerle bakarken bunları hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Aralarındaki çizgiyi aşacak bir şey yapmadan önce geri çekilmesi gerektiğini bilen Jordan, onu güvende tutmayı oldukça zorlaştırarak elini indirdi ve boğazını temizledi. "Elbette kızgın değilim. Her gece benimle dışarıdaydın, uyumaya ihtiyacın vardı." Sonra da ekledi: "Ayrıca dün gece dışarı çıksaydın beni bulamazdın."

Bakışları şüpheli bir hal aldı. "Sen... Sen de mi gece boyunca uyudun?"

Jordan ona evet diyebilmeyi diledi, çünkü onun kendisi için endişelendiğini biliyordu. Ama ona yalan söyleyemezdi. Ve söylemek de istemiyordu. Hatta eğer

Gerçek, onun pek de beklediği bir şey değildi.

Jordan, "Hayır, Hunter'la bir... ayak işine gittim," diye cevap verdi. "Geç saate kadar dönmedik. Ya da erken, sanırım."

D.C. başını yana eğdi. "Ne tür bir ayak işi?"

Jordan şu anda oyalama taktiklerine ihtiyaç duyulacağını biliyordu çünkü Hyroa avına çıktığını ve Aven'den sadece birkaç adım ötede olduğunu onunla -ya da herhangi biriyle- paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Aven çıldırırdı. Alex çıldırırdı. Bear çıldırırdı. Sonra da bir sürü soru soracaklardı ki Hunter'la konuşması onu bu kadar ham hissettirmişken hiçbirine cevap vermek istemiyordu.

Jordan dikkatle, "Ormanda bir konuda yardıma ihtiyacı vardı," dedi. "Yatakhane döndüğümde şafak sökmüştü bile."

Ayaklarını sürüyerek yürüdü, D.C.'nin daha fazlasını bekliyormuş gibi ona baktığının farkındaydı. Ama sonra sessiz bir kahkaha attı ve gözlerini devirdi.

"Senin bebek bakıcın olmadığımı biliyorsun, değil mi? Yaptığın her şeyi bana anlatmanı beklemiyorum, özellikle de beni ilgilendirmiyorsa. Bana sadece çekip gitmemi söyle, ben de gideyim."

Jordan yüzüne yerleşen sırtışa engel olamadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sanki kraliyet prensesine karşı böyle saygısızca bir şey söylemeye cüret edebilmişim gibi."

D.C.'nin gözleri büyüdü ve korkuyla etrafına bakındı ama Jordan etrafın temiz olduğundan emin olmak için çoktan kontrol etmişti. Şaka olsun ya da olmasın, onun unvanını kullanırken her zaman dikkatli davranırdı. Mümkün olduğunca anonimliğini korumanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Çok komiksin," diye tersledi D.C., kimsenin duyacak kadar yakın olmadığını görünce ona döndü. "Ama ciddiym, bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Asla."

Jordan onun yanağını tekrar okşamak, sonra onu daha yakına çekmek ve kollarını ona dolamak isteğine direnmek zorunda kaldı. Bunun yerine onun eldivenli elini avucunun içine alıp nazikçe sıkmakla yetindi.

Onun sözlerinin doğruluğunu zaten biliyordu. Geçen hafta boyunca her gece bunları ona tekrar tekrar kanıtlamış, hazır olmadan konuşması için onu zorlamak yerine soğukta yanında oturmuştu. Bunun için aralarında paylaştıkları her şeyden daha fazla minnettardı. İşte bu yüzden, sadece elini sıktağında bile kendini durduramadı ve eğilip onun bereyle örtülü alnına yumuşak bir öpücük kondurarak, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Tam zamanında geri çekildi ve kızın boğazının düğümlendiğini ve yanaklarının yeniden kızardığını gördü. Bundan nefret ettiğini biliyordu - kızıl saçlı olmanın laneti, bir keresinde ona şikâyet etmişti. Ama o zamanlar bunu ona itiraf etmemesi gerektiğini bilse de, bu onda sevdiği bir başka şeydi. Duyguları

Yüz hatları o kadar net bir şekilde ortaya çıkıyordu ki, kanı her an nasıl hissettiğini ortaya koyuyordu.

"Her neyse," dedi D.C. ve bu kez boğazını temizlemek zorunda kalan o oldu, "buraya dün gece için özür dilemeye gelmedim." Ondan yemek alanına doğru baktı, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. "Geç oldu. Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı, "ama aç değilim."

Bunun üzerine endişeli görünüyordu ve Fletcher onun hafta boyunca yeme alışkanlıklarını yakından takip ettiğini bildiği için hemen açıkladı, "Fletcher siz beni bulmadan hemen önce bana bir rehidrasyon şekeri verdi. Gecenin geç saatlerinden sonra kendime gelmeme yardımcı olmak için." Şekerlemenin ve Fletcher'ın ona verdiği diğer ilaçların gerçek nedenini hiçbir şekilde itiraf etmeyecekti. "Etkisi geçene kadar birkaç saat susamayacağım ya da acıkmayacağım."

D.C. başını salladı, daha önce yaptığı açıklamanın arkasında durdu ve daha fazla ayrıntı istemedi. "Bu iyi, çünkü toplantıdan önce yemek yemeniz için vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Toplantı mı?"

"İşte bu yüzden seni bulmaya geldim," dedi D.C. ve botlarının altındaki kar çıkırdayarak Kule binasına doğru ilerlerken onu takip etmesini işaret etti. "Alex müdürle ve diğer öğretmenlerle konuşurken bizi de yanında istiyor. Sanırım bir plan yaptı."

Alex'in onu serbest bıraktığında verdiği sözü, yani Aven'e karşı savaşacaklarını düşündükçe Jordan'ın midesini bir beklenti kaplıyordu. Geçen hafta boyunca hiçbiri uygulanabilir bir fikir üzerinde beyin fırtınası yapmayı başaramamıştı. Ama Alex, Marselle ve diğerleriyle bir toplantı düzenlediyse, belki de bir şeyler değişmişti. Belki de sonunda harekete geçebileceklerdi.

Jordan ve D.C. hızlarını artırarak Kule'nin girişine ulaşana kadar acele ettiler ve orada Bear'ın onları çoktan beklediğini gördüler.

"İkinizin buraya hiç gelmeyeceğinizi düşünmüştüm."

Sözlerindeki sabırsızlığa rağmen Bear'ın yüzü Jordan'ın kendi yüz hatlarına da yansıdığını hissettiği bir hevesle aydınlanmıştı.

D.C. ikisinin arasına baktı, onların heyecanını okurken dudakları kıvrıldı. "Gidip tüm bunların neyle ilgili olduğunu görelim, olur mu?"

Sekiz

The meeting in the headmaster's office had en hafif tabiriyle ilginçti.

Marselle'in yanı sıra diğer öğretmenler arasında Savaş eğitmeni Karter, Okçuluk öğretmeni Maggie ve Gölge Yürüteç Caspar Lennox ile Hunter ve Fletcher da vardı. Son ikisinin varlığı Jordan'ın müdürün odasına girdiğinde duraksamasına neden olmuştu, özellikle de Hunter'ın. Ama Gizlilik ve Hile öğretmeni

önceki *geceki* olaylardan bahsettiğine dair hiçbir işaret yoktu - hiçbir -Jordan bunu bir işaret olarak algıladı ve rahatlamış bir şekilde toplantıdan başka hiçbir şeye odaklanmadı.

Jordan çok geçmeden Alex'in planının Medora'nın en güçlü ölümlü ırklarını ziyaret etmek ve siyasi bir ittifak kurmak olduğunu keşfetti. Bunu duyunca bazı öğretmenler kadar şaşırmamıştı çünkü Alex'in geçen hafta boyunca yaptıkları tüm tartışmalarda bahsettiği olasılıklardan biri de buydu. Şaşırtan şey

-Ve onu sevindiren şey, onun, D.C.'nin ve Ayı'nın da kendisine eşlik etmesini istemesiydi. Alex'in bazı cüretkâr maceralarına tek başına atılması alışılmadık bir şey değildi - her zaman isteyerek değil, ama yine de böyle oluyordu, özellikle de yolculukları Kütüphane'de seyahat etmeyi içerdiğinde.

Jordan, Bear ve D.C.'nin aksine, öğretmenlerin hepsi Alex'in niyetini duymaktan memnun değildi. Özellikle Marselle, ölümlü ırklar arasında siyasi bir ittifak kurulması fikrine beklenmedik bir direnç gösterdi. Ya da belki de bu fikre karşı çıkmaktan çok, dördünün yardım aramak için akademinin güvenli alanının dışına çıkmasını istemiyordu.

Jordan müdürün ne demek istediğini anlayabiliyordu ama nerede olurlarsa olsunlar hiçbirisi daha uzun süre güvende olmayacaktı.

Eğer proaktif bir şeyler yapmaya başlamazlarsa, en azından çok geç olmadan Aven'i durdurmaya *çalışmazlarsa*. Bu plan, ölümlü ırkları ortak bir düşmana karşı bir araya getirme kampanyasının ilk adımını oluşturacaktı. Gelecek için umutları varsa bu hayati önem taşıyordu. Alex'in cesurca sözleri ve diğer öğretmenlerin, özellikle de Hunter ve Karter'ın sivri yorumlarına rağmen Marselle sonunda kabul etti

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve diğerleriyle birlikte düşüncelerini ve tavsiyelerini paylaştı.

Saatlerce beyin fırtınası yaptıktan sonra toplantıyı yüksek bir notla bitirebildiler ve herkes Jordan ve arkadaşlarının önce Cumartesi günü Flips ve Jarnock'lara, ardından da Pazar günü Shadow Walkers ve Dayriders'a gidecekleri bir sonraki hafta sonu için umutlu hissediyordu.

Jordan en çok hangi şehri ziyaret etmek için sabırsızlandığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, bunu dört gözle beklediği idi ve bu sadece bir gün önce bile mümkün olmayan bir şeydi. En azından gerçek bir coşkuyla. Elbette rol yapardı ama bu gerçek olmazdı. Ancak şimdi... Bekleyemezdi.

Haftalardır hiç olmadığı kadar özgür hissetmesine rağmen, o gece uykudan uyandığında yine de şaşırmamıştı. Diğer gecelerin çoğunda yaşadığı terli, çılgık çılgıya uyanma değildi ama kâbuslar, yakın zamanda tekrar uyuklamayacağını bilmesine yetecek kadar canlıydı.

O da göle doğru yola çıktı. Ve kısa süre sonra D.C. de ona katıldı.

Ancak bu kez, kız onun yanına kıvrıldığında, şimdiye kadar sürdürdükleri sessizliği bozdu.

"Dün gece Hunter'la ormana öylece gitmedim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dinlediğini anlaması için daha derine gömüldü.

"Daha sonra onunla birlikte kamarasına geri döndüm. Konuştuk. Bu... yardımcı oldu."

Uzun bir duraksamanın ardından D.C. "Sevindim" diye fısıldadı.

Birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanında ikisinin de söylediği tek şey buydu ama yeterliydi. Çünkü Jordan Hunter'dan zaman ve özenle yaraların geçebileceğini öğrenmişti. Zaman için beklemesi gerekecekti. Ama bakım, kendi kendine vermesi gereken bir şeydi. Ya da başkasının ona vermesine izin vermesi.

Ve daha iyisini bilmesine, onu uzak tutma kararlılığına rağmen Jordan, yaraları kapanmaya başlayacaksa D.C.'nin kendisine verebileceğinden daha iyi bir bakım sağlayacağını biliyordu - sadece ona doğru kıvrılıp sessizliğinin iyileştirici rahatlığını sunarak.

Ertesi gün öğleden sonra Jordan Arena'da Bear ile Delta Savaş dersinde antrenman yapıyordu. Kendisini haftalardır olmadığı kadar dinç hissediyordu, çünkü D.C. ile gece yarısı göl ziyaretlerine başladıklarından beri ilk kez odalarına dönmelerini önerecek kadar yorulmuştu.

Şafak ufka dokunmadan önce. Daha sonra sabaha kadar uyumuştı - hala inanmadığı bir şey.

Jordan iyi bir gece uykusunun nasıl bir his olduğunu ya da en azından bir kısmını unutmuştu. Vücudu şimdi bunun için ona teşekkür ediyordu, son zamanlarda eksikliğini hissettiği enerjiyle dolmuştu. Bu, son birkaç derste zorlandığı silahsız dövüşte Bear'la başa baş mücadele edebileceği anlamına geliyordu. Ama bugün ikisi de eşit seviyedeydi ve ikisi de yumruklarını çekmiyordu.

Jordan'ın tam zamanında eğilip çenesini sıyrarak geçmesine neden olan şiddetli bir aparkattan sonra Bear saldırısını durdurdu, geri çekildi ve ellerini kalçalarına koydu. Yorgunluktan nefes nefese kalarak bağırdı: "Özür dilerim, daha fazla görmezden gelemem. Sen benim en iyi arkadaşımsın, kardeşim gibisin ve ben yapamam, yapamam-"

Jordan da aynı şekilde ağır ağır nefes alarak endişeyle ona baktı. "Neler oluyor?"

"Neler oluyor?" Bear inanamayarak bağırdı. "Sen söyle Jordan! Ne var *sana* neler oluyor?"

Jordan şaşkın gözlerle ona baktığında Bear parmağını ona doğru uzatarak, "Uyumadığını biliyorum. İştahının yarım yamalak olduğunu biliyorum. Hareketlerine dikkat etmediğini ve bir şey yapmıyormuş gibi davrandığını biliyorum.

İnsanlar fark etmesin diye hiçbir şey yanlış değil. *Seni tanıyorum* Jordan. Ve zamana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için geçen hafta boyunca buna izin verdim. Ama artık bunu yapamam, sen acı çekerken olmaz."

Jordan ve Bear'ın her zaman yakın bir ilişkileri olmuştu; Bear'ın da söylediği gibi, arkadaştan çok kardeş gibiydiler. Oda arkadaşı olarak eşleştirildikleri akademideki ilk günlerinden beri her zaman birbirlerinin yanında olmuşlardı. İnişler ve çıkışlar boyunca birbirlerine güvenmişlerdi - ama şimdiye kadar çoğunlukla çok fazla iniş ve çok az çıkış yaşamışlardı.

Ancak Jordan'ın son zamanlarda yaşadıkları kesinlikle düşük bir seviyeydi. Ve Bear'ın bu konuda ona Savaş dersinin ortasında bağırarak kadar güçlü hissetmesi onu çok etkilemişti.

Ama tam da bu nedenle Jordan aynı zamanda utandığını da fark etti. Elini yüzüne mi vuracağını yoksa mantıksız bir şekilde utanç dolu bir kahkaha mı atacağını bilemiyordu.

"Ah, dostum," dedi Jordan, sahneyi izlemek için antrenmana ara vermiş olan Delta sınıf arkadaşlarına bakarak. Karter bile kollarını kavuşturmuş, buz mavisi gözlerinin üzerine bir kaşını kaldırmış onları izliyordu. "Belki de bunu yatakhaneye döndüğümüzde konuşmalıyız. Bilirsin... daha sonra?"

"Öyle mi olacak?" Bear ellerini yana açarak bağırdı. Sonra, topladığı ilginin farkına varmış gibi görünerek yanakları kızardı ve bir yumruk daha atmak için öne doğru adım atarak kavgalarını yeniledi.

Yine de konuşmayı kesmedi. Ama sesini alçalttı.

"Senin için endişeleniyorum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Özellikle de benimle konuşmazsan."

Jordan, Bear'ın yarım ağızla yaptığı bacak hamlesinin üzerinden atlayıp ters bir döner tekmeye karşılık verirken içinde bir minnettarlık dalgası yayıldı. Bear'ın dikkati söyledikleriyle o kadar dağılmıştı ki Jordan'ın botu neredeyse yüzüne degecekti ve son anda geriye doğru eğildi.

"Güzel, Kıvılcım!" Karter Arena'nın karşısından seslendi. "Ama bir dahaki sefere daha hızlı ol. Dönüş boyunca kalçanı döndür ve bu ekstra güç katacaktır. Tekrar!"

Jordan Karter'in talimatlarına sadece yarım kulak verdi, pozisyonunu değiştirerek hareketi tekrarlarlarken bile daha çok Bear'a odaklandı. Öğretmeni haklıydı: kalça ayarı daha fazla hız ve güç sağlıyordu ama Bear bu sefer hazırды ve ön koluyla Jordan'ın neredeyse dengesini bozacak şekilde savuşturdu. Bear daha sonra Jordan'ın hızla geri çekilip tekrar savunmaya geçmesine neden olan bir dizi el vuruşuyla saldırdı.

Jordan hamleler arasında Bear'a cevap vermeye çalıştı ama arkadaşı şimdi endişesini duygu odaklı saldırılara yönlendiriyordu ve Jordan'ın üstesinden gelmemek için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekiyordu.

Jordan sonunda bir açıklık gördüğünde alçaldı ve Bear'ın karnına ve göğüs kafesine bir dizi yumruk indirdi, arkadaşının homurdanmasına ve yukarı doğru hamle yapmadan önce kendi üzerine kıvrılmasına neden oldu ve Jordan'ı şaşırtmayı başardı, onu bir kafa kilidiyle yakaladı ve sert, donla kaplı zemine güreşti. Bear orada Jordan'a bir kez daha bağırarak saldırmaya devam etti.

"Ben"-grunt-" sadece"-yumruk-"burada olmak istiyorum"-dirsek darbesi ve ardından bir homurtu daha-"senin için!"

Jordan'ın böbreklerine indirilen sert bir darbe, küfürler savurmasına neden oldu. Bir iniltiye dönüştü, ama sonra bir ayağını buza dayamayı başardı ve Ayı'nın ağırlığını yuvarlayıp onu sıkıştırarak kadar yükseldi.

"Bir saniyeliğine bana vurmayı keser misin ve konuşmama izin verir misin!" Jordan, Bear'ın yüzüne doğru bağırarak onu sertçe sarstı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Bear, Jordan gibi nefes nefese kalarak ona baktı.

"Anladım, tamam mı?" Jordan ağladı. "Haklıydın, zamana ihtiyacım vardı, *gerçekten* zamana ihtiyacım vardı. Olanlar beni mahvetti ve iyi başa çıkamadım. Bu konuda biriyle konuşmalıyım -seninle konuşmalıyım-.

tek başıma yapmaya çalıştım. Her şeyi berbat ettim ve bunu artık biliyorum." "Bilmen gereken şey benim iyi olduğum." diye eklemekten önce kısa bir nefes için durakladı.

Bear'ın gözleri kısıldığında ve ağzı büyük olasılıkla Jordan itiraz ederek devam etti: "Ciddiyim Bear. Çok iyi değildim, bunu şimdi itiraf edebilirim. Ama Hunter hafta sonu aklımı başıma getirdi, bazı şeylerin farkına varmamı sağladı. Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama yalan söylemiyordum, şimdi daha iyiyim. Ya da en azından oraya doğru gidiyorum."

Jordan tutuşunu gevşetti ve ağırlığını Bear'dan alıp yana doğru verdi, ayağa kalktı ve aldığı darbelerin acısıyla yüzünü buruşturdu. Arkadaşına elini uzattı ve Bear da Jordan'ın yanında ayağa kalkana kadar çekingen bir şekilde elini tuttu.

Bear'ın koyu renk gözlerini tutan Jordan, yumuşak bir sesle, "Bu benim için çok şey ifade ediyor. Söylediğin şey. Sadece... bunu bilmeni istiyorum."

Bear'ın boğazı düğümlendi ve başını çevirdi. Geri döndüğünde, gözlerine tanıdık bir ışık geri gelmişti ve Jordan'ın omzuna içten bir el attı - Jordan'ın bir başka acı iniltisini bastırmasına neden olan bir şey.

"Teklifim sonsuza dek geçerli kardeşim," dedi Bear, sesi Jordan'ınki kadar yumuşaktı. "Her zaman senin için burada olacağım. Ne olursa olsun."

"Ben de sana... kardeşim," diye karşılık verdi Jordan, dudakları gülümseme şeklinde kıvrılmıştı.

"Eğer ikiniz de bitirdiyseniz, ders beş dakika önce bitti," diye araya giren Karter, Jordan ve Bear'ın ona bakmasına neden oldu. "Kaldırın kışınızı Arena'mdan."

Bear ile kıs kıs gülüşen Jordan, yerde güreşirken giysilerinde biriken buz ve çamurun tozunu aldıktan sonra Combat amfityatrosunun çıkışına doğru ilerledi.

"Sparker."

Karter'in çağrısı üzerine Jordan arkasına dönüp baktığında, huysuz adamın kendisine nadir görülen bir duygusallıkla baktığını gördü... ve açık bir gururla.

"Benim teklifim de masada, evlat. Eğer ihtiyacın olursa."

Karter, Jordan'ın tepkisine -hızlı bir nefes alma ve gözlerini hızla kırıştıрма- tanık olamadan hışımla uzaklaştı. Ancak Bear bunu fark etti ve Jordan'ın sırtına anlayış dolu bir hareketle tekrar vurdu.

Jordan hayatında böylesine destekleyici insanlar olduğu için ne kadar şanslı olduğunun bir kanıtı daha karşısında içinde kabaran sıcaklığı görmezden gelemiyordu. Bear, D.C., Alex... Hunter, Fletcher... ve şimdi de Karter. Başvurabileceği bu kadar çok insan varken her şeyle tek başına başa çıkmaya çalışmakla gerçekten aptallık etmişti. Kollarını ona doğru uzatmış o kadar çok insan vardı ki.

"Hadi," dedi Bear, Jordan olduğu yerde donup kalınca onu dürterek. "Maggie yine geç kaldığımız için bize ceza vermeden önce temizlenip Okçuluk'a gitsek iyi olur."

"Doğru," dedi Jordan, kelime kulaklarına kalın geliyordu. Boğazını temizledi ve örtbas etmek için başka bir şey söylemek üzereydi ki Arena'nın çıkışına doğru adım attılar ve neredeyse hızla ilerleyen Alex'le arpışıyorlardı.

"Vay canına," dedi onlara çarpmamak için geri çekilerek.

"Birilerinin acelesi var," diye yorumladı Bear.

Jordan'ı şaşırtan bir şekilde Alex'in yanaklarına renk gelmişti. Gözleri onların yanından geçip Arena'ya kaydı ve sonra hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle geri döndü. Yüz hatlarını hızla alaycı bir sırıtışa dönüştürdü ve "Karter'le vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Neredeyse kanka sayılırız."

Jordan homurdandı ve Bear hafifçe kıkırdadı.

"İkiniz de her zamankinden daha geç geldiniz." Alex kıpırdanarak önce Arena'ya, sonra da omzunun üzerinden kendilerine doğru gelen figürlere baktı, sonra omuzları çöktü ve tekrar onlara odaklanarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jordan ona yakından bakınca Alex'in sadece dikkatinin dağınık olmadığını, aynı zamanda endişeli olduğunu da fark etti. Ve bu endişenin onun ve Bear'ın programın birkaç dakika gerisinde kalmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"O kadar da geç kalmadık. Ama siz çok erkencisiniz," dedi, sesindeki merakı engelleyemeyerek. "Neler oluyor Alex? Normalde Savaş dersine ayak sürüyerek gelirsin."

Dudaklarını ısırdı ve botlarını karda sürüyerek ilerledi, bakışları geldiklerinde üç Savaş sınıf arkadaşına kaydı ve kısa bir selamlaşmadan sonra Arena'ya doğru ilerledi. Jordan doğru hatırlıyorsa, hepsi de birinci ve ikinci sınıf ıraklarıydı -Sebastian, Nick ve Brendan.

"Alex," diye homurdandı Jordan, ses tonunda bir uyarı vardı. "Eğer bir sorun varsa-"

Sözünü keserek, "Bir sorun yok. Ben- ben değilim-" Durdu, içini çekti ve tekrar denedi. "Ben sadece... Kaiden'ı arıyorum."

Bear öksürdü ve gözlerini kaçırdı, Jordan ise Alex'in yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde sırıtışını gizlemeye çalıştı. Alex, Kaiden James'le paylaştığı kimyayı hiçbirinin göremediğini düşünüyorsa kendini kandırıyordu. Jordan aylar önce D.C.'nin on yedinci yaş günü partisinde onları birlikte dans ederken gördüğü ilk andan itibaren bunu fark etmişti. Gözlerini birbirlerinden ayıramamışlardı ve şarkı bittiğinde bile etraflarındaki her şeyden habersiz, birbirlerinin kollarına yapışıp kalmışlardı.

Jordan, Bear ve D.C. o zamandan beri ikisi hakkında spekülasyonlar yapıyordu, Alex bunu duymaktan pek hoşlanmazdı. Sonunda SAS okul gezisinde yaşadıkları felaketten sonra konuyu ona açmış ve beşinci sınıf öğrencisine karşı hissettiği çekimi itiraf etmesini ummuştu. Ama o bunun yerine konuşmayı Jordan'a çevirmiş ve onun D.C.'ye karşı olan hislerini sormuştu - ki Jordan o zamanlar bu konuda konuşmak istememişti. İkisi de birbirlerinin gerçeklerini bildikleri halde hiçbir şeyin doğrulanmasına ihtiyaç duymadan çıkmaza girmişlerdi.

Sözsüz bir anlaşmayla, ikisi de konuyu bir daha açmamıştı ama şimdi... Bu fırsat Jordan'ın karşı koyamayacağı kadar iyiydi.

"Cennette sorun mu var, Alex?"

Kadının ona attığı ters bakış, kahkahasını bastırmasına yetti. "Ciddiyim ama," diye araya girdi Bear, arabulucu rolünü oynasa da Sesi mizahla köpürüyordu. "Neden onu arıyorsun? Her şey yolunda mı?"

Alex dudaklarını büzdü, görünüşe göre onları inciklerinden tekmelemeyi mi yoksa kendini açıklamayı mı tercih edeceğini düşünüyordu. Neyse ki incikleri için ikincisinde karar kıldı. "Geçen hafta bütün dersleri kaçırdı. Onunla bir konuda konuşmam gerekiyor."

Jordan, kızın yüzündeki ifadeye bir k a h k a h a daha atarak nefesini tuttu ve "Eminim öyledir," dedi. Ona acıyarak çenesiyle yaklaşmakta olan figürü işaret etti ve "Declan'a sordun mu?" dedi.

Alex, Kaiden'in en yakın arkadaşı Arena'nın girişine geldiğinde döndü ve küçük gruplarının yanında durdu.

"N'aber?" Declan Jordan ve Bear'ı başıyla selamladı ve Alex'e sıcak bir gülümseme sundu. Alex'in yüz ifadesini görünce gülümsemesi yerini endişeye bıraktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye Alex onu rahatlatmakta gecikmedi. "En azından ben öyle düşünmüyorum." Declan'ın şaşkınlığını gören Jordan, "Alex sadece nerede olduğunu merak ediyor," dedi.

Kaiden öyle."

Alex'in ona attığı bakış ayaklarının altındaki tüm buzları eritebilirdi ve Declan kıkırdarak "Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandığında daha da derinleşti.

Bear bu sefer gerçekten uzaklaşmak zorunda kaldı ama Jordan eğlencesini gizleme zahmetine girmede. Ona kalırsa, bu onu korkunç bir insan yapsa bile, bir şeyleri kaçırma riskini göze alamayacak kadar çok eğleniyordu. Ayrıca Alex'in intikamını daha sonra alacağını da biliyordu.

"Korkarım geçen hafta sana anlattığımdan fazlasını bilmiyorum," dedi Declan Alex'e. Sesinde, bakışlarında dans eden mizahla çelişen bir özür vardı. "Biliyorsun, beni avladığın ve tehdit ettiğin zaman

bildiğim her şeyi anlatmasaydım Declan Junior'ı kesecek miydin? Ki hatırlatırım, bu hiçbir şey değil."

Jordan kahkahalarını kontrol altında tutmaya çalışırken vücudu gözle görülür şekilde titriyordu. "Cidden onu kesmekle tehdit ettiniz-"

"Öyle demek istemediğimi biliyordu," diye mırıldandı Alex, kollarını kavuşturup

gözleriyle buluşamadı. "Ve *yapmadığı* tüm yardımlar için bunu hak etti. sağlayın."

Declan ellerini kaldırdı. "Hey! Acilen çağrılması ve hiçbir ayrıntı bırakmaması benim suçum değil. Elçiyi suçlamayın."

Alex yüksek sesle nefes verdi. "Haklısın. Özür dilerim." Ona pişmanlık dolu bir gülümseme sundu ve "Bugün ortağım olur musun? Kıcıımı tekmelemene izin mi vereceğim?"

Declan homurdandı. "Bundan şüpheliyim. Tatilden döndüğünden beri bir dövüş makinesine dönüştün. Bir tür performans artırıcı ilaç kullandığından neredeyse eminim."

Alex ona göz kırptı. "Bunlar burada mı var?" Declan kaşlarını çatarak tekrarladı: "Burada mı?"

Alex hatasını anlayarak yüzünü buruşturduğunda Jordan müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi. "Acele etmezsek hepimiz geç kalacağız. Karter bugün her zamanki neşeli havasında, bu yüzden ikiniz de esnemeye başlasanız iyi olur, böylece o döndüğünde hazır olursunuz."

Alex ona minnettar bir bakış gönderdi; bu, Alex'in daha önceki yakıcı bakışlarına tercih ettiği bir şeydi ve Alex onu Arena'nın içine doğru nazıkçe itti.

Ancak o Declan'la birlikte uzaklaştığında Jordan tepeye, Bear'ın beklediği yere doğru koşmaya başladı, hâlâ Alex'in inkârına gülüyordu.

Jordan'ın tek düşünebildiği, keşke Bear da orada olsaydı da duysaydı.

Alex'in Declan'ın erkekliğine yönelik tehditleri hakkında. Çünkü *bunu* duymak için etrafta dolanmaya değerdi.

Dokuz

"When I was eight, a boy named Maxton sarayı ziyaret etti," dedi D.C. o gece geç saatlerde gölün kenarında birbirlerine sokulduklarında. Ay gölün yüzeyinde parlıyor, buzlu kenarları ısılatıyordu. "Annesi Leydi Nerita bir Yüksek Mahkeme yargıcıydı ve ikisi haftalarca bizimle kaldılar. Kendilerine ait koca bir kanatları vardı - özel toplantılar ve her şeyi o yürütüyordu."

Jordan parmağını D.C.'nin yün şapkasından kaçan bir tutam saçının etrafında döndürdü ve dikkatle dinledi. Önceki gece fısıltıyla söylediği iki kelime dışında gece yarısı sessizliğini bozmamıştı, bu yüzden şimdi paylaşmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordu.

"Ben... yalnızdım," diye sessizce itiraf etti D.C.. "Ben gençken sarayda çok fazla çocuk yoktu ve orada olanların hepsi benim kim olduğumu biliyordu. Törenlerde hep eğilir, reverans yapar ve bana 'Ekselansları' diye hitap ederlerdi. Bundan nefret ederdim."

Jordan onun sesindeki hüznü ve büyürken kendini ne kadar yalnız hissettiğini bildiği için kolunu ona doladı. Kendisi de bazı açılardan benzer bir çocukluk yaşamıştı ama her zaman Luka vardı. En azından gençlik yıllarında.

"Biri benim yaşımda olan uzun süreli ziyaretçilerimiz olacağını duyduğumda çok heyecanlandım. Ailemden beni prenses olarak tanıtmamaları ve tüm saray çalışanlarının bunu gizli tutmaları için söz aldım. Düşündüm ki... Eğer çocuk kim olduğumu bilmezse, sonunda çok iyi arkadaş olacağımızdan emindim. Ve sonunda kim olduğumu öğrendiğinde - sonsuza dek sır olarak saklayamayacağımı bildiğim için- umursamazdı çünkü o zamana kadar beni tanırdı. *Gerçek* beni."

Sesi hafifçe titriyordu ama devam etti. "Başlarda tam da hayal ettiğim gibi harikaydı. Birlikte oynadık, birlikte güldük, sarayda ve arazide birlikte koşturduk. O benim ilk gerçek arkadaşımdı."

Bir an sessizlik oldu.

"Ama bir gün onunla buluşmak için ahıra erken gittim ve aralarında beni 'prensesten' daha fazlası olarak gördüğünü düşündüğüm iki genç hizmetçinin de bulunduğu bir grup çocukla konuşmasına kulak misafiri oldum. O iki kız dışında diğerlerini çok iyi tanı mıyordum. Hiçbiri benimle gerçekten konuşmamıştı.

Bu yüzden adımın söylendiğini duyunca şaşırdım ve köşeye saklandım. Orada olduğumu bilmiyorlardı. Dinlediğimi de bilmiyorlardı."

D.C. Jordan'a daha da sokuldu, sözleri artık o kadar sessizdi ki Jordan onu zar zor duyabiliyordu.

"Maxton'ın onlara söylediği şey... benim hakkımda..." Sesi titriyordu. "O zaman oyuna getirildiğimi anladım. Başından beri kim olduğumu biliyordu. Ben onun için sadece bir oyundum, geçici bir eğlence." D.C. sesli bir şekilde yutkundu. "Bana basit dedi. Bana saf dedi. Bana saf ve değersiz dedi.

Bana başka şeyler de söyledi. Ve sonra güldü -hepsi güldü- onun arkadaşım olduğunu düşünmem fikrine çok güldü. Sanki 'şımarık bir kraliyet velediyle' arkadaş olacakmış gibi... Kimsenin benimle 'vakit geçirmek zorunda kalmak' istemeyeceğini söyledikten hemen sonra bana böyle seslendi. Ve ben... ben ona inandım."

Jordan'ın kalbi acıyordu. Göğsü fiziksel olarak yanıyordu. Onu kendine çekti, dudaklarını başının yünle kaplı tepesine dayadı ve elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı.

"I-" D.C.'nin sesi çatlayınca boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Benim için bu kadardı. Sekiz yıl boyunca güvenilebileceğim kimseyi bulamamıştım ve o gün kendimi ihanete uğramış ve incinmiş hissettikten sonra bunu tekrar yaşamak istemedim. Maxton'dan önce pek çok kişiyle defalarca denemiş ama karşılığında yalnızlık ve kalp acısından başka bir şey almamışken olmazdı." Durakladı. "Bu yüzden denemeyi bıraktım. Duvarlarımı ördüm ve başka kimsenin girmesine izin vermedim." Bir duraklama daha. "Sekiz yıl daha. Alex'e kadar. Ve Bear'a kadar." Bir nefes verdi. "Ve... sen."

Önemli bir şey olduğunu anlayan Jordan, anı mahvetmemek için bir şey söyleyemeden ona sarıldı. Kadın yaralarını onunla paylaşıyordu. Sessiz kalıp sadece dinleme sırası ondaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, D.C. güldü. Kısık bir sest, tam olarak eğlenmiyordu ama içinde biraz mizah vardı. "Seni ilk gördüğüm günden beri senden nefret ettiğimi biliyor muydun?"

Jordan konuşmanın gidişatı karşısında bir kaşını kaldırdı, ama Jordan onun bu hareketini göremedi.

"Derslerin ilk günüydü, Tıp Bilimi için oryantasyondur ve sen odadan çıkarken Luranda'nın gökkuşağı paltosuyla ilgili bir şaka yapmıştın. Herkes güldü ama benim tek düşünebildiğim Maxton'dı - bana isimler takan ve arkamdan gülen çocuk."

Jordan bunu içinde derin bir bıçak gibi hissetti. Fısıldadı, "Bana dikkat çeken bir palyaço dedin."

"Seni daha kötü bir şekilde aramak istedim," diye itiraf etti ve garip bir şekilde sesinde bir gülümseme vardı. "Sadece bunun tamamen haklı olduğunu düşünmedim. Ya da uygun bulmadım, çünkü adını bile zar zor biliyordum."

"Özür dilerim."

D.C. kollarının arasında kaskatı kesildi ve dönüp ona bakacak kadar çekildi. "Bütün bunları sana kendini kötü hissetmeni istediğim için anlatmadım Jordan."

Sadece on dört yaşındaydınız ve Luranda'nın paltosu hakkında söyledikleriniz *o kadar da* kötü değildi. Aklımda bir karşılaştırma yapmış olmam senin suçun değil. Söyledikleriniz gençliğimde duyduklarımın yakınından bile geçmiyordu."

"O zaman ne...?"

Uzandı ve eldivenli elini onun yanağına bastırdı. "Bunu sana anlaman için söyledim. İlk üç yılımız sarsıntılı geçse de hayatımda olduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu bil diye."

Ağzı, bir kez daha ciddileşmeden önce en sevdiği tuhaf sırıtışla kıvrıldı.

"Paylaştıklarımız için ne kadar minnettar olduğumu bilmeniz için bunları size anlattım."

-Sen, ben, Alex, Ayı, kim olduğuma, nasıl bir hayatın içine doğduğuma, nasıl bir gelecekle karşı karşıya olduğuma rağmen bunun ne kadar gerçek olduğu için. Ve ayrıca..."

Alt dudağını emdi ve Jordan aralarındaki mesafeyi kapatıp aynısını yapmak için ani bir dürtüyle savaşmak zorunda kaldı.

"Tüm bunları benim için tam olarak ne ifade ettiğini bilmen için de söyledim." Sanki bakışlarını tutamıyormuş gibi gözleri eşarbına kaydı. "Uzun bir süre yalnızdım, öyle bir noktaya geldim ki bu durumdan memnun olduğumu düşündüm. Sonsuza kadar böyle yaşayabileceğimi düşündüm. Ama yanılmışım. Sen, Alex ve Bear bana bunu gösterdiniz. Bana gerçek arkadaşlığın ne olduğunu gösterdiniz. Ve ayrıca bana neyin... neyin..." Sözlerini bitirirken sesi ancak bir nefeslikti, "Sen

Bana arkadaşlıktan *daha fazlasının* nasıl bir his olduğunu da gösterdi."

Jordan ayın soluk ışığında bile kızın yanaklarındaki derin kızarıklığı görebiliyordu. Onun ne söylediğini biliyordu. Çok iyi anlıyordu.

Yüzleri arasında sadece on santim vardı. Jordan'ın tek yapması gereken eğilmektir. O da istedi.

Umutsuzca.

Ve böylece hareket etmeye başladı. Bir santim, sonra iki. Sonra durakladı.

Onun gözlerinin içine baktı, kalbi onu izlerken çarpıyordu, ikisi de nefes almıyordu, ikisi de bekliyordu.

Ama sonra... Keskin bir nefes aldı ve yüzünü başka yöne çevirdi, kolunu sıkıca kızın etrafına doladı ve onu kendi tarafına çekti. Onu yakınında tuttu, ama

herhangi bir reddedilme hissetmesini istemiyordu, çünkü az önce olan şey bu değildi. Yakınından bile geçmedi.

Onu istiyordu. Hem de çok. Fiziksel olarak acı çekecek kadar.

Ama aynı zamanda dehşete düşmüştü.

Yani. Korkunç. Dehşet verici.

Ve bunu ona nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Onunla paylaştığı gibi, yaralarını görmesi için açıkça sunarak onunla nasıl paylaşacağını bilmiyordu.

Henüz orada değildi.

Ama olmak

istiyordu.

Ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ne kadar ciddi olduğunu bilmesini istiyordu. Bunu neden söylediğini bilmesini istiyordu. Sorunun kendisinde değil, onda olduğunu bilmesini istiyordu.

"Benden asla özür dilemek zorunda değilsin Jordan," diye fısıldadı. Bir kolunu Jordan'ın ortasına doladı, Jordan'ın ona sarıldığı gibi o da Jordan'a sarıldı. Sonra o kadar alçak sesle konuştu ki Jordan neredeyse hayal görüp görmediğini merak edecekti, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Kadının sözleriyle omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve onu daha da kendine çekti; ikisi birlikte ay ışığının gece gökyüzündeki yolculuğunu izlerken iyileştirici bir sessizliğe gömüldüler.

Jordan bir kez daha gölden yatakhaneğine döndüğünde iyi bir uyku çekecek kadar vakti vardı - rüya görmeden uyuyacak kadar. Önceki gün olduğu gibi vücudu dinlendiği için minnettardı, enerji seviyesi yükselmiş ve zihni Aven'in onu sahiplenmesinden bu yana hiç olmadığı kadar berraklaşmıştı.

Kahvaltı için yemek salonuna girdiğinde D.C. ile aralarının gergin olacağından biraz endişeliydi ve D.C.'nin ona sarılmasına rağmen, onun uzaklaşmasının nedenlerini yanlış yorumlayacağından korkuyordu. Sabahın erken saatlerinde D.C.'nin yatak odasında ayrıldıklarında, D.C. onu yanağından öpmekten kendini alamamış, ayrılmak için kendini zorlamadan önce dudakları onun teninde kalmıştı. Ama o zamandan beri göl kenarında olanları düşünmek için yeterince zamanı olmuştu.

Daha doğrusu, ne *olmadığını*.

Jordan ona yakında söylemenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Onunla paylaşmak için

-Her şeyi. Ona yaralarını gösterecekti ki dün gece aralarındaki mesafeyi neden kapatmadığını anlasın. Birbirlerini son gördüklerinden bu yana geçen sürede buna karar vermişti. Ve onu takip etmeye kararlıydı.

Ne kadar zor olursa olsun. Sadece bunu yapmanın en iyi yolunu bulması gerekiyordu.

Tüm bunları düşünürken D.C. yanında Alex'le yemek salonuna girdi, ikisi mutlu bir şekilde sohbet ederek Jordan ve Bear'ın oturduğu yere doğru ilerlediler. Ya da D.C. mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Alex ise Jordan'ın geçen hafta boyunca hissettiği kadar yorgun görünüyordu ve esnemelerinin arasında nefesinin altında mırıldanmaya devam ediyordu

"Meyarin'i köle gibi çalıştırmak" ve "çok erken" ve "hala ayak parmaklarımı hissedemiyorum" gibi saçma sapan şeyler. Bunlara bir de "Bay Gizemli Adam'a iplik yumağıyla neler yapabileceğini göstereceğim" ve "Bir daha asla muz yemeyeceğim" gibi daha da garip saçmalıkları eklendi.

Hepsi kahvaltılarını sipariş ettiklerinde ve yiyecekler geldiğinde Jordan gerçekten de Alex'e revire kadar eşlik etmeyi düşünüyordu. Bear ve D.C. de aynı şekilde telaşlanmış görünüyordu, hatta biraz da eğleniyorlardı. Ancak Alex küçük bir aileyi doyuracak kadar büyük bir yemek yedikten sonra, mırıldanmaları kesilecek kadar kendine gelmeyi başardı. Jordan ancak o zaman dikkatini D.C.'ye çevirebileceğini hissetti ve D.C. onun gergin bakışlarını yakalayıp ne olduğunu anladığında ve en sevdiği tuhaf gülümsemesiyle birlikte ona sıcak bir göz kırpması gönderdiğinde rahat bir nefes aldı.

Onun tepkisini -karşılığında hiçbir şey istemeden ona sunduğu rahatlığı- görünce, her şeyi onunla paylaşma planını uygulamaya her zamankinden daha kararlı hale geldi. Ama bunu yapmanın en iyi yolunu bulmaya hâlâ yaklaşamamıştı.

Tesadüfe bakın ki, o gecenin ilerleyen saatlerinde Gizlilik ve Kurnazlık dersi sırasında cevap aklına geldi. Ve bir kez daha, kurtarıcı Hunter'dı.

"Jordan, konuşabilir miyiz?"

Dersleri yeni bitmişti ve Hunter'ın daha sinsi tuzaklarından kaçınmakla -ya da çoğunlukla onlardan kurtulmakla- geçen yorucu bir iki saat olduğu için Jordan ve sınıf arkadaşlarının hepsi buz gibi orman tozuna bulanmış ve acıdan inliyordu. İsteyeceği son şey Hunter'ın hafta sonundaki kalpten kalbe konuşmalarına devam etmesiydi ama geride kalmasının istenmesi için aklına gelen tek neden buydu.

Sıcak bir duştan ve yatağa kıvrılmaktan başka bir şey istememesine rağmen Kabuslar onu ele geçirmeden önce olabildiğince uzun bir süre boyunca, Jordan öğretmenine ona psikolojik olarak çok ihtiyaç duyduğu bir tekme attığı için borçluydu. Jordan diğer sınıf arkadaşlarıyla birlikte ormandan ayrılmak yerine Alex, Declan, Pipsqueak, Blink ve Tom'a el salladı.

Kaiden'in hâlâ akademide olmaması ve Skyla'nın da bir daha dönmeyecek olmasıyla artık sadece altısı kalmışlardı ve Hunter'ın söyleyeceklerini duymak için bekliyorlardı.

Ancak Hunter konuşmadı. Onun yerine pelerininin kıvrımlarına uzanıp küçük bir şey çıkardı ve Jordan'a doğru fırlattı.

Bir yakalama oyunu beklemeyen Jordan'ın parmakları beceriksizce hareket etti ama yere düşmeden önce elini cam şişenin etrafına kapatmayı başardı. Kısa, keskin bir ıslık dikkatini tekrar Hunter'a çekti, tam o sırada başka bir şişe ona doğru yelken açtı ve yine felaketi önlemek için tam zamanında yakaladı.

Elindeki nesnelere bakan Jordan, bunların Bubbler şişeleri olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

"Ne...?"

"İkisi de yetkili," dedi Hunter ona. "Onları iyi kullanın. Ve ne yaparsanız yapın, ikinizin de yakalanmadığından emin olun."

Beklenmedik de olsa bu bilgece tavsiyeden sonra Hunter topuklarının üzerinde döndü ve pelerininini savurarak ormanın karanlığında kayboldu.

Ancak Jordan, SAS öğretmenin her zamanki reddedilemez kanıtı karşısında bir kez daha hayrete düşerek uzun bir süre olduğu yerde kaldı. *her şeyi biliyor gibiydi.*

Ama özellikle bu sefer Jordan minnettardı. Çünkü Hunter ona aynı anda hem bir hediye hem de bir cevap sunmuştu. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğu ve ne anlama geldiği fikri avuçlarını terletse de, kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirmemesine imkân yoktu.

"Teşekkürler Hunter," diye fısıldadı Jordan gecenin içine, öğretmeni her neredeyse onu duyduğundan emindi. Ve ne kadar minnettar olduğunu anladığından da.

On

Jordan was distracted for most of Wednesdayneden olacak kadar derslerinde normalden daha fazla sorun çıkarıyordu.

Beden Eğitimi dersinde Finn, Jordan'ın dikkatsizliğini, dersin sonunda geride kalıp sahada fazladan iki tur koşturarak ve ardından şınav, mekik ve ciğer atma gibi yorucu bir dizi hareket yaptırarak cezalandırdı. Şok tabancalı psikopat öğretmeniyle yaşadığı gecikme nedeniyle Jordan Binicilik Becerileri dersine geç kaldı ve bu da eğitmeni Tayla ile arasının açılmasına neden oldu. Sınıfın geri kalanında radara yakalanmamaya niyetliydi ama karlı ormanda bir kros takım oluşturma egzersizi yaparken, Blink ve Pipsqueak'e tutkalın özellikleriyle ilgili zamansız bir yorum fısıldadığında Tayla'nın sadece bir at boyu gerisinde olduğunu fark etmedi. Normalde yumuşak başlı olan öğretmen, sevgili atlarına karşı son derece korumacıydı ve onlar adına alınganlık göstererek Jordan'a Ahır Kompleksi'ndeki tüm ahırları temizlemesi için öğle arası cezası verdi.

Savaş dersine vardığında Jordan terlemiş, kokmuş, ağrımış ve acıkmıştı. Bu haliyle günün geri kalanını çıkaramayacağını biliyordu. Karter'in dersinin tamamına yetişebileceğinden bile emin değildi.

"Bugün ne yapacaksın?" Bear, Jordan'ın kafasını yarmadan hemen önce tahta asasını geri çekerek sordu. "Şu anda burada mısın?"

Jordan odaklanmaya çalışarak, "Özür dilerim dostum," diye özür diledi. Bear'ın dikkatini verdiği için şanslıydı, yoksa son saldırıdan sonra bilincini kaybetmiş -ya da daha kötüsü- olabilirdi. Dövüş dersi, silahlarla tartıştıklarında her zaman daha tehlikeli oluyordu, bu yüzden Jordan, Hunter'ın önceki gece ona Bubbler şişelerini vermesinden bu yana kendisini rahatsız eden dikkat dağınıklığı düşüncelerini kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Gece yarısı göl kenarındayken D.C. bile onun dikkatsizliğini fark etmişti, ikisi bir kez daha sessizliğe bürünmüşlerdi.

"Son birkaç gündür daha fazla uyuyorsun," dedi Bear, Tekrar ileri doğru savurdu, iki sopa havada buluştuğunda sert bir *gümbürtü* etraflarında yankılandı. "İştahın da geri geliyor gibi görünüyor. Ve geçen gün bana daha iyi olduğunu kendin söyledin. Peki, ne oldu?"

"Sadece aklımda birkaç şey var." Jordan, özellikle sarsıcı bir darbe kollarında yankılandığında dişlerini sıktı.

Bear'ın dudakları kıvrıldı. "O şeylerden birinin kızıl saçlı olduğunu tahmin ediyorum?" Jordan, Bear'ın bir sonraki saldırısını neredeyse zamanında engelleyemiyordu. "Ne?"

Ayı güldü. "Oh, hadi ama. Geçen hafta Dix'le aranızda henüz bir şey olmadığını söylemiştin ama hepimiz bunun an meselesi olduğunu biliyoruz. Kaiden'la Alex kadar kötüsün."

"Bu doğru değil," dedi Jordan, güçlü bir yükselişin ardından aşağı doğru bir vuruşla saldırıya geçti ve ardından Bear'ın bacaklarını altından kaydırmak için dönüp alçaldı - Bear son hamle için asanın üzerinden atlamak da dahil olmak üzere tüm bunlara karşı savunma yapmayı başardı. "Alex hala inkar ediyor, oysa ben Dix için hissettiklerimi itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum."

"O zaman neden bu konuda bir şey *yapmıyorsun*?" Bear sordu, asası Jordan'ın kalça kemiğini sıyrıp geçerken Jordan asayı yeterince hızlı savuşturamadı. "Bazı şeyler üzerinde çalıştığını anlıyorum, ama şimdi gelişmeye başladığına göre, belki..."

"Bunu zaten düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Jordan geri döndü, dövüşleri hızlanıp güçlenirken artık nefes nefese kalmıştı. "Bugün neden bu kadar kendimde olmadığımı düşünüyorsun?"

"Ah-ha!" diye bağırdı Bear, Jordan'ın asasının ucu karnına sertçe saplandığında acı dolu bir "*Ooof!*" sesiyle devam etti.

"Ah-ha, ne?"

"Ah-ha, biliyordum," diye hırıldadı Bear, darbeden dolayı nefesi kesilmişti. Belinden eğildi ve bir elini ortasına götürerek parmağıyla Jordan'ın ona bir saniye vermesini işaret etti. Tekrar doğrulduğunda yüzünde hafif acılı ama yine de geniş bir gülümseme vardı. "O halde devam edeceksin, öyle mi?"

Bunun cevabı Jordan'ın söylemek istediğinden daha karmaşıktı, bu yüzden bunun yerine "Nasıl olduğunu bulabilirsem. Ve ne zaman."

"En azından kim olduğunu biliyorsun," dedi Bear, hâlâ sırtarak. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Jordan başını salladı ama ayrıntı vermedi.

"O zaman çok basit." Bear asasına yaslandı, yüz ifadesi açık ve cesaret doluydu. "Eğer dikkatini bu kadar dağıtıyorsa, o zaman bunu hemen yapmalısın. Bugün. Bu öğleden sonra."

"Söylemesi yapmaktan kolay," dedi Jordan, Bear'a dersin ortasında olduklarını ve sonrasında bir ders daha olduğunu hatırlatmak için parmağını daire içine aldı ve o zamana kadar yemek vakti gelmiş olacaktı. Kış güneşi çoktan batmak üzereydi ve Jordan'ın planladığı şey için hem o hem de D.C.'nin doğal ışıkla görebilmesi gerekiyordu. Bu da Bear'ın 'basit' cevabına rağmen Jordan'ın bugün bunu yapamayacağı anlamına geliyordu.

hafta sonunu bekleyebilirdi. Ama *bunu* da yapamazdı, çünkü hepsi Cumartesi günü diplomatik görevlerine başlamak ve Pazar günü de devam etmek üzere yola çıkacaklardı.

Zaman Jordan'ın lehine değildi.

En azından öyle görünüyordu, ta ki Bear homurdanıp ona "Ne zamandan beri sınıf atlamakla ilgili bir sorunun var?" diye hatırlatana kadar.

Jordan düşünürken durdu ve aklına kabaca bir plan geldi. Belki de Bear'ın söylediği gibi gerçekten basitti.

"Maggie'nin yerine beni idare eder misin?"

Bear gücenmiş görünüyordu. "Tabii ki. Onunla işim bittiğinde, bırakın sınıfında olduğunuzu, adınızı bile hatırlamayacak."

Jordan, Bear'ın yeteneğini *bu* derece kullanması gerekeceğini düşünmüyordu ama yine de minnettardı. "Peki Dix de mi? Onun Finn'le birlikte beden eğitimi dersine girmesi gerekiyor."

"Büyüleyici Finn'den nefret ediyorum," diye homurdandı Bear. "Çok inatçı. Onu kırmam sonsuza kadar sürüyor ve önerilerimde her zaman yaratıcı olmam gerekiyor."

Jordan'ın yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü fark eden Bear hızla sözlerine devam etti: "Ama biliyorsun ki ben bu işin üstündeyim, Finn'i avucumun içine alacağım. Jordix Takımı kazanacak!"

Jordan, minnettar olmakla birlikte, aynı zamanda arkadaşının Akıl sağlığı. "Takım... *Jordix*?"

"Biliyorsun, Jordan ve Dix. Jordix."

Jordan'ın ona attığı 'bu da ne' bakışı üzerine Bear elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi ve "Sanırım Alex'le çok fazla vakit geçiriyorum. Sürekli Freyanların gemiler ve toplanmalarla ilgili takıntısını açıklamaya çalışıyor. Neyse boş ver. Sadece isim için onu suçla. Bu ismi o buldu."

Jordan deniz taşıtları ve eski silahların, adının D.C.'ninkiyle birleşmesiyle ne ilgisi olduğunu merak etti ama sorularına devam etmemeye karar verdi. Bunun yerine, "Sen en iyisisin, Ayı." dedi.

"İlk doğan çocuğuna benim adımı vererek bana teşekkür edebilirsin."

Jordan'ın nefesi göğsünde sıkıştı ama hissettiği şeyin eğlence mi yoksa panik mi olduğunu anlamaya fırsatı olmadı çünkü Karter o anı seçerek onlara doğru yaklaştı ve "Siz iki geveze gevezeliğiniz bittiğinde belki gerçek bir ter dökmeyi düşünürsünüz" diye havladı.

Jordan, Bear sayesinde öğleden sonrasını temiz geçirdiği için, o gün bir ceza daha alma riskine girmek istemiyordu. Bear da Karter'ın huysuzluğunu şansa bırakmak istemiyor gibiydi, bu yüzden ikisi birlikte sopalarını aldılar ve yenilenmiş bir şevkle birbirlerine saldırmaya başladılar.

Karter sınıfın geri kalanında onları yakından izlediği için konuşmalarına devam etme şansları olmadı - Bear'ın ilk doğan çocuk yorumu göz önüne alındığında Jordan bu konuda neredeyse rahatlamıştı. D.C.'ye karşı güçlü hisleri olduğunu kabul etmeye istekli olabilirdi ama hiçbir şekilde

buna hazırды. Bear'ın sadece şaka yaptığından oldukça emin olsa da, bu ateşi körüklemek istemiyordu. Hayır efendim.

Dövüş dersleri nihayet bittiğinde, Bear Finn ve Maggie'yi etkilemek için aceleyle yola koyulurken, Jordan doğruca yatakhane binasına yöneldi. D.C. genellikle Binicilik Becerileri dersinden sonra binicilik kıyafetlerini değiştirmek için dururdu, bu yüzden onu Ahır Kompleksi'nde veya Beden Eğitimi'ne giderken yakalamak zorunda kalmadan yollarının kesişeceğini umuyordu.

Görünüşe göre yıldızlar o gün Jordan'ın lehine sıralanıyordu, çünkü yatakhane'nin girişinde onunla karşılaştı. Aynı sınıftan olmalarına rağmen Alex yanında değildi ve Jordan diğer kızın muhtemelen hâlâ kayıp olan Kaiden'in sonunda ortaya çıkacağı umuduyla Arena'ya koştuğundan emin olarak gülümsemesini gizledi.

"Bir şey mi unuttun?" D.C. onu gördüğünde yüzünde sıcak bir gülümsemeye sordu.

Birdenbire ne kadar gergin hissettiğinin bir işaretiydi, neredeyse hiçbir bağlam sunmadan 'Sen' diye ağzından kaçıracaktı - kulağa son derece klişe gelecek bir şeydi bu. Bunu asla kaldıramazdı. Bu yüzden, beyni tam bir cümleyle cevap vermesine yetecek kadar devreye girmeyi başardığında rahatladı. "Aslında, evet. Odamdan almam gereken bir şey var, ama sonra umuyordum ki..."

D.C. başını soru sorarcasına eğdi, kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. "Ne umuyorsun?" O cevap veremedi yüzünü endişe kapladı. "Kendini iyi hissediyor musun? Biraz kızarmış görünüyorsun."

Birdenbire ne kadar hasta hissettiğini göstermemesi için dua ettiği bir gülümseme sunan Jordan, "İyiyim. Sadece... Umuyordum ki... Uh..."

D.C. güldü, sesi havada çan sesi gibiydi. "Çıkar ağzındaki baklayı, Jordan." Sonunda kendini toparlayan Jordan bir adım daha yaklaştı ve açıkça şöyle dedi,

"Seni bir yere götürmek istiyorum. Bugün. Bu öğleden sonra." Hemen ekledi, "Bear ikimizi de koruyor, bu yüzden endişelenmene gerek yok-"

D.C. soru sormadan, tartışmadan ve daha fazla ayrıntıya gerek duymadan, "At kokusundan kurtulmam için bana beş dakika verin," dedi. Bu bile Jordan'ı duygulandırmıştı, onun kendisinden derse gelmemesini istemesinin iyi bir nedeni olduğuna inandığını biliyordu.

Kısa süre sonra tekrar buluşmak üzere anlaştıktan sonra, ikisi de ayrı odalarına doğru yola çıktılar. Ne de olsa dövüş dersinde ter dökmüşlerdi ve

Ahırları temizlemekten hâlâ leş gibi kokan Jordan, temiz ve sıcak tutan giysilerini giymeden önce hızlı bir duş aldı. İki Bubbler'ı aldı ve son anda yatağının altını karıştırarak bir süredir arayıp da bulamadığı bir şey bulup cam şişelerle birlikte cebine attı. Sonra odasından çıktı ve koridorda dolaşmaya başladı, nefes alış verişini düzene sokmaya ve kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atmasını engellemeye çalışıyordu.

Bir yanı ne yaptığını, bunu *neden* yaptığını merak ediyordu. Duvarlarını yüksek tutmak, yaralarını saklamak çok daha kolaydı. Ama sonra Aven'in iddiasından kurtulmuş olarak akademiye döndüğünde D.C.'nin kendini ona nasıl attığını ve sakinleştirilmesi gerekecek kadar çok ağladığını hatırladı. Onunla göl kenarında oturmak için her gece uykusunu nasıl feda ettiğini, bir şekilde konuşmaya hazır olmadığını bildiğini ve ona sessizliğin iyileştirici rahatlığını verdiğini hatırladı. Açıkça gördüğü performansına rağmen gün boyunca onun için nasıl telaşlanmadığını, bunun yerine ona hiçbir şey değişmemiş gibi davrandığını hatırladı. Ve son olarak, ihanet yüzünden kalbi kırılan yalnız küçük bir kızın yeniden güvenmeyi öğrendiği bir hikayeyi nasıl paylaştığını hatırladı. Yeniden sevmeyi. Jordan tüm bunları hatırladığında, şu anda neden onun kapısının önünde durduğunu tam olarak biliyordu. İşte bu yüzden kapıyı çalmakta tereddüt etmedi, kız kapıyı açıp yanına geldiğinde de tereddüt etmedi.

yüzünde gülümseme.

"Ee," dedi. "Nereye?"

Bu güzel kızın onunla bir yere gitmek istemesine hayret ederek ağzının yarım bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Nokta.

Tek söylediği "Göreceksin," oldu, bunu asla açıklayamayacağını biliyordu. -Onlar gelene kadar değil.

D.C. kabul etmekten vazgeçerek yarım adım geriden onu koridorda takip etmeye başladı ve Jordan'ın önden gitmesine izin verdi. Ama Jordan onun arkasında olmasını istemiyordu, onu asla arkasında istememişti. Onun yeri, tıpkı Jordan'ın yeri gibi, Jordan'ın yanıydı. Bu yüzden onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirerek birbirlerine mükemmel bir şekilde yaklaşıp kadar onu kendine çekti. Kız ona gözlerinde bir soru ve aynı zamanda umut dolu bir ışıkla baktı ve koridorun geri kalanı boyunca yan yana yürüdükten sonra merdivenlerden inip araziye çıktıklarında ona geçici bir sıkışma verdi.

Jordan onun elini bırakmak istemedi ama dışarısı soğuktu ve gittikleri yerin çok az daha sıcak olacağını biliyordu. Sırf bu yüzden onun gitmesine izin verdi, böylece ikisi de eldivenlerini giyip paltolarını sıkılaştırabileceklerdi. Soğuktan daha iyi korunduklarında Jordan yurt binasının yan tarafına doğru ilerleyerek nispeten daha sıcak bir yer buldu.

tenha bir yerde durdu ve etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra Bubbler şişelerinden birini çekip karın üzerine attı.

D.C. şaşırmış gibi bir ses çıkardı ama Jordan onun eldivenli elini tutarken herhangi bir soru sormadı ve bunun için minnettardı. Çünkü sinirden boğazı düğümlenmişti ve istese bile konuşabileceğinden emin değildi.

Bunun yerine, onu sıkıca kavradı ve varacakları yeri zihninde net bir şekilde canlandırarak Bubbledoor'a adım attı. Zor değildi. Her gece rüyalarında görüyordu. Kâbuslarında. Altı yıl önceki o günden beri gerçek hayatta görmemiş olsa bile, asla unutmayacaktı.

Kulakları kan çanağına dönen Jordan, yanında D.C. olduğu halde Bubbledoor'dan çıktı ve ikisi de önlerindeki pitoresk manzaraya sessizce baktılar.

... Jordan'ın atalarının evinin tertemiz arazisinin kalbinde saklı, donmuş söğütlerle çevrili kış göletini gösteren bir manzara.

On bir

The pond was nestled too deep inside Chateau Shondelle'i doğrudan görebilmek için arazinin labirentinden geçmesi gerekiyordu ve Jordan'ın DC'yi ailesinin malikânesine yaklaştırmaya riskini göze almasının tek nedeni de buydu. Kendisi gibi ne Marcus'un ne de Natasha Sparker'ın Luka'nın ölümünden bu yana gölete giden ağaçlı labirentten geçemediklerini biliyordu; bu da göletin altı yıl öncesine göre daha sakin ve büyümlü olmasına neden olmuştu. Jordan ve Luka'nın düzenli ziyaretçileri olduğu zamanlarda orada olmayan bir yabancılik, uzak bir güzellik vardı şimdi.

İki kardeş daha küçükken sıcak aylarda her gün gölete gider, söğütlerden kristal berraklığındaki suya sallanır, güneşin altında tembellik eder, sonra tekrar suya atlar ve birbirleriyle kıyıda kıyıya yarışırldı. Gölet çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı, bu yüzden günün sonunda her zaman kendilerini malikaneye sürüklemek zorunda kalırlardı, çabalarından bitkin ama delicesine mutluydular. Hava soğuduğunda, en azından Luka okulda olmadığı zamanlarda, söğütlere tırmanarak, karda oyunlar oynayarak, suyun üzerinde taş sektirerek, hatta göletin tamamen donduğu soğuk kış aylarında buz pateni yaparak mümkün olduğunca sık ziyaret etmeye devam ettiler. Burası Jordan ve Luka'nın özel yeri; ne zaman Sparker isminin getirdiği beklentilerden uzaklaşmaya ihtiyaç duysalar kaçtıkları bir sığınak.

Luka Akarnae'den mezun olup iş hayatına atıldıktan sonra bile Jordan'la gölet kenarında mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyordu. Bir keresinde kendini en özgür hissettiği yerin orası olduğunu, başka her yerde onu takip eden yargılayıcı gözlerden kaçabildiğini paylaşmıştı.

Jordan o zaman anlamamıştı. Tam olarak değil. Artık anlıyordu.

Henüz zihinsel olarak oraya gitmeye hazır olmayan Jordan, bir zamanlar neşe kaynağı olan ama şimdi büyük bir ıstırapı temsil eden sığınağa şöyle bir baktı.

Bu düşünce üzerine bakışları *ağaca* kaydı -ağaca- ve onu boğmakla tehdit eden anılara karşı mücadele etti. Sanki yeniden on bir yaşındaydı ve boynunda ipe daldan atlayıp kendi ölümüne giden ağabeyinin hayaletini izliyordu.

Bir ses çıkarmış olmalıydı, sessiz bir ses, çünkü D.C.'nin eli onunkine sıkıca yapıştı ve adını fısıldayarak yaklaştı.

Bakışlarını Luka'nın en çok sevdiği görkemli söğüt ağacından çekmeyi başaran tek şey onun yumuşak, endişeli sesiydi ve Luka aşağıya bakıp onun endişeyle kendisine baktığını gördü. Gözlerini sımsıkı kapadı ve alnı onunkine değene kadar eğildi, serbest kalan elinin göğsüne, tam kalbinin üzerine dayandığını hissettiğinde hafifçe titredi. Bu hareketle rahatladı, onun varlığıyla gevşedi ve dokunuşunun kendisini yatıştırmasına izin verdi.

Sonunda kendini biraz daha dengeli hissettiğinde gözlerini açtı ve ciğerlerine derin bir nefes çekerek bir adım geri gitti.

"Özür dilerim," dedi sesi boğuklaşarak. "Buraya gelmenin zor olacağını biliyordum. Sadece ummuştum-"

"Geçen gece sana ne demiştim?" D.C. nazıkçe araya girdi. "Benden asla özür dilemene gerek yok, Jordan." Daha sessiz bir şekilde ekledi, "Yine de bana burayla ilgili ipucu verirsen sevinirim. Çok güzel olduğu kesin ama beni buraya manzaranın tadını çıkaralım diye getirmediğini tahmin ediyorum."

Jordan bunu yapabildiğine şaşırarak bir kahkaha attı. Öne doğru uzandı ve rüzgârda savrulan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken, "Hayır, bu konuda haklısın," dedi.

Jordan cesaretini toplayarak göletin kenarına doğru yürümeye başladı, D.C. de onunla birlikte el ele ilerliyordu. Her adımda botlarındaki ağırlıkları sürüklüyormuş gibi hissediyordu ama ikisi birlikte Luka'nın ağacının önünde durana kadar bir adımdan diğerine ilerlemeye devam etti.

Jordan geç de olsa, oturmaları için bir battaniye getirmesi gerektiğini fark etti. Ama sonra Luka'yla kış aylarında bile bunu hiç yapmadığını fark etti; her zaman ya dallara tırmanmışlar ya da soğuğa veya giysilerinden sızan ıslaklığa aldırmadan karda yığılıp kalmışlardı. D.C. gölün kenarında her gece yaptığı gibi karda oturmaya yabancı olmasa da, Jordan şimdi ona bunu yaptırdığı için kendini kötü hissediyordu. Ama o başka bir alternatif düşünmeden, L.C. kendini yere bıraktı ve Jordan ipucunu anlayıp onu takip edene kadar elini çekti. Hafif bir yükselti üzerindeydiler, Luka'nın söğüdü hemen sağlarındaydı, gölet tam önlerindeydi ve yeşillik labirenti onları çevreliyordu. Mükemmel bir manzara.

Jordan tekrar derin bir nefes alarak nefesini bıraktı ve gölete bakarak, "Seni buraya birkaç nedenden dolayı getirdim ama aynı zamanda sana kardeşimden bahsedebileceğim en iyi yer burası olduğu için." dedi.

D.C.'nin yanından irkilerek bir hareket yaptığını görmek yerine hissetti. Jordan onu suçlayamazdı; Ronnigan ailesine yarı evlatlık verilmeden önce yaşadığı yerden sadece kısa bir mesafe uzakta olduklarını bilmiyordu.

Ayrıca bu yerin önemini ve burada neler olduğunu bilmesinin de hiçbir yolu yoktu. Ama Jordan ona anlatmak üzereydi.

"Luka hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu, keşke sözleri bu kadar boşuk çıkmasaydı. "Onun hakkında konuşmadığımı biliyorum ama bazı şeyler duymuş olmalısın."

D.C. paltosunun kenarıyla oynarken, o da dikkatle hafifçe dalgalanan ve buzlu lekeleri olan suya odaklandı. "Çok yaklaştığını biliyorum," diye cevap verdi sessiz ve dikkatli bir sesle. "Gerçekten yakın. Ve o... o... öldüğünde genç olduğunu da biliyorum."

"Öyleydik. Ben de öyleydim." Jordan eldivenini çıkarıp parmaklarını kara gömdü, buzun tenini yakmasından zevk alıyor ve onu topraklamasına izin veriyordu. "Luka kardeşimden, en iyi arkadaşımın daha fazlasıydı. Dünyada sahip olduğum tek şeydi." Bakışları odaklanmadan, "Burada yaptı, biliyorsun. Tam bu ağaçta. Atlamadan hemen önce gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Sanki anlamam için bana yalvarıyordu."

D.C. tekrar yanında sarsıldı. "Sen- Sen gördün-?" Jordan'ın hızlıca başını sallamasıyla sözünü kesti ve Jordan'ın kulaklarına acı veren bir nefes çekti.

"Ölümünü izlemek için tam zamanında geldim."

D.C.'den neredeyse bir inilti gibi alçak bir ses geldi ve gözlerini sudan ayırıp ona baktı. Kızın solgun, kederli yüz hatlarını görünce elini kardan çekti ve parmaklarını bir kez daha onunkilere doladı. Eldivenleri hâlâ üzerindeyken bile elini o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse canı yanacaktı.

Jordan, "Bunu daha önce kimseye söylemedim ama bilmeni istiyorum," dedi. "Anlamana ihtiyacım var."

D.C. sessiz kaldı ve ona düşüncelerini toparlaması için gereken zamanı verdi.

Nereden başlayacağını, onun bilmesini istediği her şeyi nasıl paylaşacağını bilemediğinden, doğrudan konuya girmenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Geçen gece bana sekiz yaşındayken başına gelenleri anlatmıştın," dedi Jordan. "Ben de sekiz yaşındayken hayatımda önemli bir şey oldu." Başıyla ağacı işaret etti. "Bir gün buraya yürüdüm ve Luka'yı başka bir çocukla buldum."

D.C. tepki vermeyince Jordan açıklama yapması gerekebileceğini düşündü ve ekledi: "Arkadaştan daha fazlası oldukları belliydi."

D.C. başparmağını onun elinin arkasında gezdirdi ve yumuşak bir sesle, "Ne demek istediğini anladım, Jordan," dedi.

Bu açıklamadan ne beklediğinden emin değildi -belki bir tür şok, belki de daha kötü bir şey- ama D.C. ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti, gözleri anlayış, hatta rahatlık doluydu. Boğazı

Altı yıl önce onun yanında olmasını dilediğini fark edince gerildi. Hatta daha önce.

"Doğru ya. Luka o sırada on sekiz yaşındaydı, Akarnae'deki beşinci yılıydı. Çocuk onun sınıf arkadaşlarından biriydi. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama Luka'nın onunla ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Kardeşimi hiç bu kadar gülerken, kahkaha atarken, kendi teninin içinde bu kadar rahatlamış görmemiştim. Luka'nın bunu bulmasına çok sevinmişim. Onu böyle hissettiren birine sahip olduğu için. Ama ailem..." Jordan sözlerini yarıda kesti, anıları gözlerinin önüne geldikçe gözleri parlıyordu. "Bunu öğrendiklerinde, pek de iyi karşılamadılar."

Jordan birdenbire artık göletin kenarında oturmuyordu; onun yerine babasının özel çalışma odasına ışınlanmıştı; Marcus ayakta durmuş, yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve Natasha korkudan gözyaşları akan bir sandalyeye yığılmıştı. Luka önlerinde duruyordu, yüzü solgundu ve gözle görülür bir şekilde titriyordu. Hiçbiri Jordan'ın orada olduğunu bilmiyordu, köşeden bakıyordu, onların yükselen sesleriyle uykusundan uyanmıştı.

"Uyan, baba!" Luka ağladı, yanakları duygudan kıpkırmızıydı -öfke, utanç, Jordan hangisinden emin değildi. "Toplum artık bir dizi modası geçmiş, hoşgörüsüz inanca bağlı değil ve uzun zamandır da değil. Bugünlerde pek de alışılmadık bir şey değil ve pek çok insan-"

"Bu ailede olmaz!" Marcus kükredi. "Kralın kendisinin bir adamı yanında tuttuğunu açıklaması umurumda değil, o çocukla bir dakika daha devam ederek bizi böyle küçük düşürmeyeceksin, düşürmeyeceksin. Beni duyuyor musun?"

Luka tokat yemiş gibi görünüyordu, göz kapakları ıslanmaya başlamıştı. Artık titreyen bir sesle, "Bana kimi seveceğimi söyleyemezsin," diye fısıldadı.

Marcus öne doğru eğildi, buz gibi gözlerinde tehditkâr bir parıltıyla, "Beni durdurmaya çalış," dedi.

Jordan Luka'nın ifadesinden içinde bir şeylerin kırıldığını görebiliyordu. Luka'nın ebeveynlerinden kabul görme, anlayış görme arzusu... sanki birdenbire bunu asla ama asla elde edemeyeceğini fark etmiş gibiydi.

Jordan kardeşi için, dünyada onun için önemli olan tek kişi için acı çekiyordu. İçeri girip ailesinden Luka'yı rahat bırakmalarını talep etmek istedi. Onun ne kadar mutlu olduğunu göremiyorlar mıydı? Bunu onun için istemiyorlar mıydı? Ama Jordan yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu - Marcus ve Natasha onun fikirlerini asla önemsemeyecek, sadece paylaşmaya hakkı olduğunu düşündüğü için onu cezalandıracaklardı. Yapabileceği tek şey izlemeye devam etmek, bundan sonra ne olacağını görmek için beklemektir; Luka'nın ayağa kalkıp karşılık mı vereceğini yoksa pes mi edeceğini görmek için beklemek.

Luka ikisini de yapmadı.

Bunun yerine titreyen bir nefes aldı, topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Saklanacak zamanı olmayan Jordan'ı görünce adımları duraksadı. Ama Luka hiçbir şey söylemedi; Jordan'ı yanına çağırdı, bir kolunu ona doladı ve koridorda hızla ilerlemesini sağladı, bunu yaparken de yanaklarını hızla silkeledi.

"Luka, sen-"

"Seni seviyorum Jordo," diye araya girdi Luka, sesi artık titremiyordu ama hâlâ duygu doluydu. "Hayatta hangi seçimi yaparsan yap, seni her zaman, her zaman seveceğim. Anlıyor musun?"

Jordan onun sözlerinin büyüklüğünü kavrayamadı. Tam olarak değil. Ve nihayet anladığı zaman geldiğinde... artık çok geçti.

D.C.'nin başparmağı tekrar eline değdiğinde günümüze geri döndük, Jordan o geceye dair hatırladıklarını paylaştıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "O günden sonra Luka'yı pek görmedim. O da Bear gibi bir kimya dehasıydı ve mezun olduktan hemen sonra ChemTech'ten rüya gibi bir iş teklifi almadan önce iki yıl boyunca akademide çıraklık yapmayı kabul etti. Buluştuğumuz zamanların çoğunu burada, gizlice geçirdik, böylece ailelerimizle ve onların ona karşı önyargılarıyla uğraşmak zorunda kalmadı."

Bundan sonra olacakları düşünürken Jordan'ın yanağında bir kas seğirdi.

"Luka onlardan kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, ailemiz acımasızdı. Ne olursa olsun, o hâlâ onların ilk oğluydu ve bununla birlikte yerine getirmesi, yaşaması beklenen bazı sorumlulukları vardı." Jordan'ın gözleri düştü. "Nesiller boyunca Sparker'lar sosyal elitler arasında sayıldı. Luka'nın doğduğundan beri yükünü hissettiği bu görevi yerine getirmesi bekleniyordu. Benden de -kendi yoluma gitmeye karar vermeden önce- daha düşük bir dereceye kadar."

Jordan derin bir nefes daha verdi ve devam etti. "Luka her zaman kendi iyiliği için fazla iyiydi. Ebeveynlerimizle arasındaki farklılıklar ne olursa olsun, yine de onların beklentilerini karşılamaya çalışırdı; vazgeçmeyi reddettiği tek şey, onların kendisinden söküp atmaya kararlı oldukları şeydi."

Jordan'ın gözleri tekrar gölete kaydı, onu gerçekten görmüyordu. "Sonra bir gün, on birinci doğum günümünden hemen sonra, holo-mesaj duyuruları geldi. İkisi de birkaç dakika arayla."

Devam etmeyince D.C. nazıkçe bastırdı, "Duyurular?"

Jordan, "Bunlar halka açık haber yayınlarıydı ve ComTCD'si olan herkes tarafından alınabiliyordu," dedi. "Hatırlayabilirsin bile."

D.C. sabırla onun cevap vermesini beklemeye devam etti.

"İlkinde Müdür üniforması giymiş genç bir adamın resmi vardı. İkincisinde Manşette '*Eğitim Kazası Genç Koruyucunun Trajik Ölümüne Yol Açtı*' yazıyordu." Jordan fısıltıyla, "Onu burada Luka'yla birlikte ilk gördüğümünden üç yaş büyüktü ama yine de onu kardeşimin birlikte okula gittiği, kardeşimin sevdiği çocuk olarak tanıdım," dedi.

Jordan tam zamanında D.C.'ye dönerek onun gözyaşlarını kırıştırdığını gördü. Tam olarak başarılı olamadı ve bir tanesi yanağından aşağı süzüldü.

"İkinci holo-mesaj ilkinin hemen ardından geldi," diye devam etti Jordan. "Bu bir düğün duyurusuydu... Luka için."

D.C.'nin şaşkın bakışları karşısında şu açıklamayı yaptı: "Annemle babam onun için görücü usulü bir evlilik ayarlamışlardı. Onun kendilerine varis olacağına karar vermişlerdi." Jordan acı bir kahkaha attı. "Onlar kullandıkları kelimeler. *Efendi varisler*. Sanki hayattaki tek amacı üremek olan değerli bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi. Hayatımda hiç bu kadar iğrenmiş hissetmemiştim."

Jordan şu anda bile safra tehdidini hissetti ama yutkundu ve hikâyesini bitirmeye devam etti.

Jordan, "Kızın bir kız *olması* dışında hiçbir sorunu yoktu," dedi. "Ailemizin saygın bir aile olarak gördüğü bir aileden geliyordu ve dış görünüşe bakılırsa Luka için mükemmel bir eş gibi görünüyordu, yüksek sosyete dedikoducularının bir aile kurmak ve Sparker mirasını devam ettirmek için kolayca yerleşebileceğini görebilecekleri biri. Ama Luka kederinden kendini kaybetmemiş olsaydı bile, asla düğünü gerçekleştirmezdi. Kızın sevgisiz bir evlilikle, onun çocuklarını asla doğuramayacağını, ondan ilgisizlik, hatta acıma dışında bir şey hissetmeyeceğini bilerek acı çekmesine asla izin vermezdi. O böyle bir adam değildi."

Jordan'ın nefesi kesildi. "Ama başka bir çıkış yolu görmemiş olmalı. -Kederini, nişanını, ailemizin ilk evladı olarak geleceğini... Çünkü her iki duyurudan üç gün sonra yatağımın üzerinde onun notunu buldum. Sonra onu burada buldum ama o zamana kadar çoktan geç kalmıştım."

D.C.'ye bakmak için döndüğünde, D.C. artık gözyaşlarını tutamıyordu. Yanaklarından aşağı sessizce akıyorlardı.

"Not," diye fısıldadı. "Sana bir tane bıraktığını duymuştum. Ama ben bulduğunu fark etmemiştim... *daha önce*."

"Kimse bilmiyor. Onun ölümünü izlediğimi kimseye söylemedim. Notu da kimseye göstermedim." Göğsüne baskı yapan mengeneyle mücadele etti. "Ama sana göstermek istiyorum."

Gözleri büyüdü ve ıslak kirpiklerini kırıştırdı. "Yanında mı getirdin?"
"Gittiğim her yere yanımda götürüyorum."

D.C. bu açıklama karşısında hem şaşkın hem de üzgün görünüyordu, muhtemelen kardeşinin ona bıraktığı son şeye o kadar bağlı olduğunu ve ondan ayrılmaya dayanamadığını hayal ediyordu. Bu değerlendirmesinde hem haklı hem de haksız olabilirdi.

Daha fazla ertelerse cesaretinin kırılacağından emin olan Jordan onun elini bıraktı ve ayağa kalktı, bunu yaparken kalın kışlık montunun düğmelerini açtı ve ikinci eldiveniyle birlikte yere bıraktı. Ardından uzun kollu termal giysisinin eteklerini kavradı ve onu gömleksiz ve soğukta titrer halde bırakarak yukarı ve başının üzerine çekti.

"Deli misin sen?" D.C. ayağa fırlayıp ceketini eline aldı ve ona doğru itti. "Donarak ölmeden önce giysilerini geri giy!"

Jordan dişlerini gıcırdatarak, "Birazdan anlayacaksın," diye araya girdi.

Soğuk hava çıplak göğsüne değdiğinde teni çakıllı bir hal aldı ama paltoyu ondan almadı. Bunun yerine ceplerini karıştırdı ve parmakları yatağının altında sakladığı nesneye dolanana kadar ikinci Bubbler şişesini bir kenara itti. O da içi sıvı dolu cam bir şişeydi ama benzerlikler burada sona eriyordu.

"Nedir bu?" Jordan paltosunu tekrar karın üzerine bırakırken D.C. gözlerini kısarak şişeye baktı.

"Su," diye cevap verdi, tıpayı açtı ve kalbinin üzerindeki işaretlenmemiş ete birkaç damla sıçrattı, soğuktan biraz irkildi. "Tam olarak bu göletten gelen su." İyi anlatamadığını fark etti ve ekledi: "Donmuş olup olmayacağından emin değildim, o yüzden her ihtimale karşı biraz getirdim. En azından dalmak zorunda kalacağım kadar buzlu değil."

Aklını kaçırdığından korktuğu her halinden belli olan D.C. çekingen bir tavırla, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Belki de akademiye geri dönmeliyiz." Tereddütlü bir bakış. "Belki de Fletcher ile kısa bir ziyaret yaparız."

İnanılmaz bir şekilde Jordan kendini sessiz bir kahkaha atarken buldu. Kesinlikle onun önerisini haklı çıkaracak kadar deli gibi davranıyordu. Ama D.C. şaşkın bir soluk alıp yaklaştığında ve sıcak nefesinin göğsünü gıdıkladığını hissedene kadar ona doğru eğildiğinde beklenmedik neşesi kayboldu.

"Ne...?"

Jordan onunla birlikte aşağıya baktı ve şimdi bronzlaşmış teninde canlı bir şekilde göze çarpan tanıdık dövmeyle tanıştı.

"Laethoran Mürekkebi," diye açıkladı sessizce. "Her bireye özgü bir açığa çıkarıcı madde tarafından etkinleştirilmedii sürece görünmez." enesiyle gölete doğru bir işaret yaptı. "Açığa ıkarıcı ajanımın buradan alınan su olması kolay bir karardı. Her şeyi düşününce..."

D.C. yavaşça eldivenlerinden birini çıkardı ve sanki izin istermiş gibi ona baktı. Başını salladıında, dokunuşu hem zevk hem de acı veren deseni hafifçe çizdi.

Jordan'ın ne gördüğünü anlamak için ifşa ajanına ihtiyaı yoktu. Gözleri kapalıyken bile gördü. *Hissetti* de; kimyasal olarak aşılanmış mürekkebin sıcaklığı teninin altında titreşiyordu - kardeşinin ona yazdığı son kelimeleri ortaya çıkaran mürekkep. Sadece beş kelime vardı; Luka'nın herhangi birine söylediği son beş kelime:

SENİ KIRMALARINA ASLA İZİN VERME

Notun zerine başka bir şey yazılmamıştı ama Jordan, Luka'nın sözlerinin etine kazınmasından daha fazlasını istemişti. Başka bir hatırlatma da istemişti - asla unutmayacaı bir hatırlatma. İşte bu yüzden, yıllar önce saygıdeğer bir deri sanatçısının peşine düştüğünde, Jordan kadından Luka'nın son sözlerinin kıvrılan bir ipin etrafına dizildii bir tasarım yapmasını istemişti... bu da bir ilmikle son buluyordu.

Karmaşık ve sanatsaldı, ip gevşek ve rahattı, kelimeler sarmalların yanına yerleştirilmiş ve ilmiin her iki tarafını kucaklıyordu. Tüm tasarım sadece avuç içi kadardı ve sol göğüs kafesine, yani kalbinin üzerine tam olarak oturuyordu. Gizlense bile her zaman orada olan bir hatırlatma. Kardeşinin son sözleri.

Yaşamak için
kelimeler. Uruna
lnecek sözler.

Seni kırmalarına asla izin verme.

"Bunu gittiğim her yere yanımda götürüyorum çünkü bu onu da yanımda gtrebileceim anlamına geliyor," dedi Jordan, sesi sertti. "Ve Aven -işler gerçekten kötüyken- Alex'e zarar vermek için beni bir silah olarak kullanabileceinden korktuumda,

Bear'ı incittim, *seni* incittim ve bunun olmasını engellemenin tek yolunun... kendimi denklemden çıkarmam olduğunu düşündüm..." D.C.'nin yüzünde beliren acı ifadesi Jordan'ın içini sızlattı ama yaşadıklarını ona tamamen dürüstçe anlatma ihtiyaı duyarak bunu bastırdı. "O zamanlarda

herkes için daha güvenli olacağını düşündüğümde... gitmiştim... tek yapmam gereken

derimin altındaki mürekkebi hissetmekti. Benden alınan Şeyin hatırlatıcısını hissetmek. Ve bunu başka birine yapamayacağımı, değer verdiğim hiç kimseye böyle bir acı yaŐatamayacağımı biliyordum."

Titreyen bir nefes aldı, vücudu titriyordu ve bu sadece soğuktan kaynaklanmıyordu. "Kardeşimi seviyordum ve neden önündeki geleceği yaŐayamayacağını düşündüğünü anlıyorum ama beni öyle bırakıp gittiği için ondan biraz da nefret ediyorum. Ayrıca geride bıraktığı mesaj için de - kendisinin bile dinlemediği bir mesaj. Onu kırmalarına izin verdi. Ve karşılığında, onun ölümü beni neredeyse kırıyordu."

Jordan paylaşması gereken diğer Şeyleri nasıl söyleyeceğini düşünürken uzun bir sessizlik havayı doldurdu. Hangisi konusunda daha gergin olduğundan emin değildi; az önce yaptığı konuşma mı, yoksa birazdan söyleyecekleri mi?

O düşünürken, D.C. ondan uzaklaştı ve atılmıŐ giysilerini toplayıp yalvaran bir ifadeyle ona uzattı. Bu kez direnmedi, vücudu korunmadan daha fazla iŐlev göremeyecek kadar soğuktu.

Ancak tekrar ayağa kalktığında ve kollarına tekrar sıcaklık sürdüğünde devam edecek gücü buldu.

"Sahiplenildiğimde, Aven kafamı karıŐtırmak için çok zaman harcadı, Luka'nın ölümünü yüzlerce, belki de binlerce kez yeniden izlememi sağladı." Kelimeler boğazında cam gibi düğümlendi ama devam etti. "Bana eziyet etmekten zevk alıyordu - özellikle de Raelia'da, Luka'nın yaŐadıęından emin olduğum için beni sahiplenmesini istediğimi size söylemeye zorladığı o gün çok hoşuna gitmişti. Bu-" Jordan başını salladı. "Hiç kimsenin bu kadar zalim olabileceğini düşünmemiştim. Kalbinde bu kadar nefret barındıran birini." Durakladı. "Ama bundan daha kötüydü. Çünkü Aven'in bana izlettiği sadece Luka'nın ölümü değildi."

İŞte o an buydu. D.C. ile kardeşi hakkında konuşmak dışında, onu buraya getirmesinin nedeni buydu, yaralarını gösterebilmek için -Hepsi.

"Calista Skyla'yı öldürdükten sonra, Aven bunu tekrar tekrar oynattı ve beni tekrar tekrar yaŐamaya zorladı. Ama ondan önceki haftalarda ve sonrasında bana sadece gerçek anıları göstermedi." Jordan yutkundu. "O bana yapacağı Şeyleri izletti. *Bana* yaptıracığı Şeyler yap."

Jordan dönerek tam D.C.'nin önüne geldi ve yüzünü ona döndü. "Günden güne, saatten saate... Seni öldürürken bana izlettirdi. Tekrar ve tekrar."

On iki

The memories now assailing Jordan were so Bu duyguların kendisini ele geçirmesine izin vermek yerine o anda kalmaya çabaladı; D.C.'ye bakmaya devam etmek için çabaladı, yüzündeki duyguları izledi. Üzüntü, öfke, ıstırap; hepsi onun içindi. Aven'in ona yaşattıkları, tanıklık ettirdikleri, deneyimlettikleri için.

Jordan, "Sen, Alex, Bear ve ailesi, değer verdiğim herkes serbestti," dedi. "Ama özellikle sen, çünkü Aven senin hakkında ne hissettiğini bilecek kadar kafamın içindeydi." Son kısmı fısıldadı, anılara daldıkça gözlerinin odağı kayboluyordu. "Seni zehirledim, bıçakladım, boğdum, boğazladım. Sana korkunç, aşağılık şeyler yaptım" - ürperdi - "affedilemez şeyler. Affedilemez şeyler."

D.C. onun önünde hareketsiz duruyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüp karın üzerine düşüyordu, sulu mavi-yeşil gözleri dehşetle doluydu.

Acı dolu.

Onun için.

"Ve Hatta Yine de Ben değil Talep Edildi Artık." Ürdün dedi, hala "Her gece gözlerimi kapattığımda gördüğüm şey *bu*. Uyandığımda boğuk bir çığlık atıyorum. Bana sonsuza dek onun olduğumu söyleyen Aven'in sesini duyuyorum. Luka'yı en sevdiği ağaçta asılı görüyorum. Skyla'nın boynunun kırıldığını duyuyorum. Alex'in, Bear'ın ve diğer herkesin ölümünü izliyorum. Ve kendimi görüyorum.

Sana zarar vermek, seni *öldürmek* çünkü seni koruyacak kadar güçlü değildim. *Ben."*

Artık ağır ağır nefes alıyordu, duyguları ona fazla geldiği için kalbi küt küt atıyordu. Ama bitirmesi gerekiyordu. Gerisini bilmesine, her şeyi bilmesine ihtiyacı vardı. Onu görmesi için -yaraları ve her şeyiyle.

"Aven'in artık beni kontrol etmediğini, sana bir şey yapmam için beni zorlayamayacağını biliyorum," dedi, parmakları yüzünden nehirler gibi akan gözyaşlarını silmek için kaşınıyordu. Ama ellerini iki yanında tuttu, karşısında bu kadar hareketsiz, bu kadar sessiz dururken onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Bunu biliyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki eğer sen ve ben -eğer aramızda bir şey başlarsa- bana bunu ödetmek için senin peşine düşmeyi kendine görev edinirdi. Senin acı çektiğinden ve benim de acı çektiğimden emin olurdu.

olanları izledi. Kaçan bendim ve o bunu asla unutmayacak."

Bu sözleri söylerken ve onun bu sözlere verdiği tepkiye tanık olurken bakışları onunkilere kilitlenmişti. Kız gözlerini kapatıp yüzünü başka yöne çevirdiğinde ne düşüneceğini bilemedi.

Ağırlığını kaydırarak devam etti, nabızı hala çok hızlı atıyordu, "Yapamam -Seni de kaybedemem, Dix. Bu yüzden geçen gece kendimi geri çektim. Çünkü benimle bir ilişki içinde olduğun için başına bir şey gelmesi fikrine dayanamadım. Ailem çok tehlikeli, öğrenirlerse ne yaparlar bilmiyorum. Ama Aven, onun ne yapacağını çok iyi biliyorum. Beni nelerin beklediğini canlı bir şekilde gösterdi. Benim yüzümden başına böyle bir şey gelmesinden seni bir daha hiç görmemeyi tercih ederim."

Uzandı ve titreyen eliyle yavaşça çenesini kendisine bakması için çevirdi. Kızın gözlerindeki ateşi görünce şaşırdı ama söyleyecek son bir şeyi vardı ve kendini bitirmeye zorladı.

"Ben bir zehir gibiyim, Dix. Hayatım doğduğumdan beri lekeli ve içindeki iyi olan her şey, dokunduğum her şey benden alınıyor. I yapamam-böyle bir şeyin sana olmasına izin *vermeyeceğim*."

Kendini tükenmiş hisseden Jordan elini bıraktı, onun nasıl karşılık vereceğini duymayı bekledi; anladığını söylemesini bekledi.

Ancak beklemediği şey, onun yerine söylediği şeydi. "İşin bitti mi?"

Gözlerinde hâlâ parlayan ateşle birleştiğinde, kullandığı ton Jordan'ın kendini hazırlaması gerektiğini hissetmesine neden oldu.

Biraz tereddütle başını salladı ve "İşim bitti," diye onayladı.

Hazırlıklı olmakta haklıydı, çünkü D.C.'nin sadece bugün değil, akademiye döndüğünden beri ona gösterdiği şefkat ve ilginin devam etmesini beklerken, D.C. yine bir sürpriz olduğunu kanıtladı.

"Sen bir aptalsın, Jordan Sparker." Jordan gözlerini kırıştırdı. İki kere. "Ne?"

D.C. kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Doğduğum günden beri sırtımda bir hedef tahtası olduğunun farkındasın, değil mi? Hatta ondan önce? Ben Medora tacının varisiyim.

tüm dünyadaki en güçlü pozisyonlardan birine. Ben daha ana rahmine düşmeden önce ölüm tehditleri gelmeye başlamıştı! Aven'in kendisi beni öldürmeye çalıştı bile ve bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bu onun son denemesi de olmayacak."

Jordan çenesini sıktı ve gölete baktı, onun sözlerini duymak, içinde ateşledikleri korkuyu, çaresizliği ve savunmasızlığı hissetmek istemiyordu.

"Bunu duymak istemediğini görebiliyorum," dedi D.C., öfkeli tonu biraz da olsa yumuşayarak, "ama bu onu daha az doğru yapmaz. Prenses olmasaydım bile, Alex'le en iyi arkadaş olmasaydım bile - ki bu arada, Aven'in peşime düşmesi için bir neden daha sunuyor, *sana* değil *ona* ulaşmak için - o *zaman* hala tehlikede olurdum."

D.C. bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Ta ki ellerini hafifçe onun göğsüne dayayana kadar.

"Anlamıyor musun, Jordan?" dedi, ses tonu ona yalvarır gibiydi, öyle ki Jordan arkasını döndü ve kendini onun parlak, ışıltılı bakışları arasında buldu. "Şu anda hepimiz tehlikedeyiz. Kimi tanıyor olursak olalım, kime yakın olursak olalım. Eğer Aven'in istediği olursa, bu dünyada topyekûn bir savaş çıkacak. Hiç kimse gerçekten güvende değil."

Sağ elini kalbinin üzerinde göğsüne daha sıkı bastırdı
-Artık giysileri tarafından örtülen ve yakında derisinin altında solacak olan mürekkebin üzerine.

"Kaybedeceğinden korktuğun için sevdiğin şeyleri senden almasına izin verirsen, zaten kaybedersin."

Jordan'ın nefesi ciğerlerinde kesildi ama Washington'ın işi bitmemişti.

"Günlerim ne kadar çok ya da az olursa olsun, son günlerimi acı ve ıstırap içinde geçirmek anlamına gelse bile sevdiğimle geçirmek arasında bir seçim yapma şansım olsaydı, bunu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede seçerdim. Çünkü korkularımın arkasına saklanıp kalp kırıklığının acısını, hüznün acısını, birini her şeyinle ve her şeyinle sevmenin getirdiği acıyı asla riske atmamaktansa, sevgiyle dolu bir hayat yaşamak ve bunun için ölmek daha iyidir."

Parmaklarını tam da mürekkebin derisinin altında titreştiği noktada gezdirirken bakışlarını onun üzerinde tuttu ve Luka'nın sözlerini fısıldadı, "Onlara izin verme

Seni kırmasına izin verme, Jordan. *Aven'in* seni kırmasına izin verme. O böyle bir gücü hak etmiyor. Ve eğer ona bunu özgürce verirsen, o zaman kazanır... ama kaybedecek olan tek kişi sen değilsin." "Ben de kaybedeceğim." derken sesi boğuk çıkıyordu.

Gözlerindeki anlam çok açıktı. Ama yine de ona söyledikleriyle ne demek istediğini tam olarak anladığından emin oldu.

"Seni seviyorum Jordan," diye nefes aldı, dolup taşan gözlerle ona bakarak. "Çok şey yaşadığını biliyorum -herhangi birinin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını. Ama benimle olmamanın tek nedeni daha fazlasını yaşamaktan korkmaksa, o zaman bilmelisin ki... bu gerçekten aptalca."

Jordan'ın dudaklarından şaşkın bir ses kaçtı; oflayıp puflamakla inanmamak arasında bir şeydi bu. Bu onu şok eden bir sestir, çünkü bu ses derinlerde bir yerden geliyordu - sıcaklıkla dolmaya başlayan ve uzun zamandır olmadığı kadar hafif hissetmesine neden olan bir yerden. Ama yine de- "Ne demek istediğini anlıyorum ve haklısın - kim olduğun yüzünden her zaman bir hedef oldun. Ve Alex'le olan arkadaşlığın yüzünden de," diye kabul etti Jordan, tüm bunları çoktan fark etmişti. "Ama Aven'in bana gönderdiği resimlerden ne kadar hoşlandığını anladığını sanmıyorum - ne kadar

Bunların gerçekleştiğini görmek istiyor. Ve eğer *birlikte* olduğumuzu öğrenirse...

"O, bunların gerçekleşmesini sağlayacaktır." "Bırakın denesin."

Jordan, D.C.'nin sözlerindeki güç, sesindeki meydan okuma ve gözlerindeki kararlılık karşısında geri çekildi.

"Bence bu prensesle uğraşmanın o kadar da kolay olmadığını göreceksiniz," diye devam etti. "Ve eğer tekrar peşimden gelmeye cüret edecek kadar aptalsa, o da bunu bulacak."

Etraflarında esen rüzgâr D.C.'nin dağınık saçlarını yüzüne doğru savurdu. Gözleri alev alev yanarken ve yüzünde sert bir ifade varken Jordan onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

"Bu benim de kararım Jordan," dedi ona sessizce, tekrar yaklaşarak, botlarının parmakları artık birbirine değiyordu. "Ve ben seni seçiyorum. Çünkü bundan sonra olacakların bu riske değeceğine inanıyorum. Asıl soru şu: Sen de aynı şeyi hissediyor musun?" Dudaklarını yaladı, bu sinirlerinin tek göstergesiydi.

"Bu riski almaya değer *miyim*?"

Jordan, tıpkı Bubbledoora ilk geldiklerinde yaptığı gibi, ona doğru eğilip alnını onunkine yaslarken gözlerini sımsıkı yumdu. Akli karmakarışıklı, yaraları ortaya çıkmıştı. Onun korkuları, onun kâbusları, *geçmiş*i, her şeyi. Ve yine de buradaydı, ondan kaçmıyordu, güvenli bir mesafede durmayı kabul etmiyordu; bunun yerine kendini ona sunuyor, sadece onunla birlikte olmak için kendi hayatını, kendi *ölümünü* riske atmaya hazırdı.

"*Sen benimsin, Jordan Sparker. Sonsuza kadar.*"

Jordan, Aven'in tehdidinin hafızasına girdiğini duydu. Ama sonra, gün gibi açık bir şekilde, başka bir ses -Alex'in sesi- ve onun zihninin içinden söylediği sözleri duydu.

"*İşin bitti, Aven. Burada daha fazla gücün yok.*"

Alex'ten hemen sonra Jordan Bear'ı duydu:

"*Her zaman senin için burada olacağım. Ne olursa olsun.*"

Daha sonra Washington'ın az önceki sesini duydu:

'Kaybedeceğinden korktuğun için sevdiğin şeyleri senden almasına izin verirsen, onları zaten kaybedersin.

Ve son olarak, Luka'nın, uzun zaman önce ölmüş kardeşinin sesini çok yakından duydu

Jordan neredeyse onun yanında durduğunu hayal edebiliyordu:

"Seni kırmalarına asla izin verme, Jordo.

Jordan gözlerini açtı ve D.C.'nin onu izlediğini görece kadar geri çekildi, yüz ifadesi açık, sıcak ve ona karşı hissettiği tüm şefkatle doluydu.

Tüm bunları gördükten sonra son bir ses daha duydu: Hunter'ınki.

"Solun yaralara. Ve iyileşme umuduna."

Jordan, düşünceleri sıraya girip içinde katılaşmaya başladığında eğitmeninin kadehini bir kez daha kaldırdığını hayal edebiliyordu. Yaraları, sevdiği kızın sunduğu sessizlikte solmaya başlarken

Onun zaten bildiği şeyi fark etmesini bekledi: birlikte olmanın risk almaya değer *olduğunu*. Her türlü riske, *her türlü* riske değerd. Ve Aven'in peşlerine düşmesi aptallık olurdu, çünkü savaşmadan teslim olmayacaklardı.

Kazanmasına izin vermeyeceklerdi.

Onları kırmasına izin vermeyeceklerdi.

Daha önce hiç yaşamadığı bir huzurun üzerine çöktüğünü hisseden Jordan sonunda D.C.'nin sorusuna cevap verebildi.

Sayılır.

"Son birkaç dakika içinde bana aptal ve salak dedin, her iki terimi de son derece saldırgan buluyorum." Uzanıp kollarını yavaşça kadının beline dolamaya başladığında dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Ama haklı olabileceğini de düşünüyorum. Onlar hakkında... ve diğer her şey hakkında."

"Normalde haklıyım," dedi D.C., onu daha yakına çekerken sesi hafifçe nefes nefese çıkmıştı, yüzünde belli belirsiz ve umutlu bir gülümseme yayılıyordu. "Benim hakkımda bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Her nasılsa beni şaşırtmayı başarıyorsun," dedi, ellerinden biri yanağını kavrayana kadar yukarı doğru hareket etti, diğeri hala ortasına sarılıydı. "Sanırım bu alışmam gereken bir şey, özellikle de birlikte daha fazla zaman geçireceksek." "Çok daha fazla zaman" derken sesi anlamlıydı.

"Çok daha fazla zaman, ha?" D.C. sordu, artık gülümsemesinde hiçbir çekingenlik yoktu - tamamen parlıyordu. Başını şakacı bir şekilde eğerek, bir sonraki sözünü onu şaşırtmaya devam etti. "Umarım bu beni öpeceğin anlamına geliyordur. Çünkü fikrimi soracak olursan, çok geciktik."

Jordan sırtıtmamak için onu kendine çekti. Hatta bir kahkaha atmaya bile karşı koyuyordu - durdukları yer ve az önce yaşadıkları göz önüne alındığında, bunun mümkün olabileceğini asla hayal edemezdi.

"Bilmiyorum," dedi, onu kızdırmaktan zevk alıyordu. Onu kızdıracak kadar hafif yürekli olmanın tadını çıkarıyordu. "Yani, sen aşık olduğum kız olabilirsin ama unutmayalım ki sen aynı zamanda Kraliyet Prensesisin. Bir tür var mı
doldurmam gereken bir evrak var mı? Bir çeşit resmi dilekçe mi? Belki bir-"

"Kapa çeneni ve öp beni Jordan," dedi D.C. gözleri dans ederek.

Jordan onun gülümsemesine karşılık verdi ve öne doğru eğilerek dudaklarına fısıldadı: "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Ve sonra aralarındaki mesafeyi kapattı, ağzını onunkine değdirdi ve bunu yaparken çıkardığı yumuşak iç çekişten zevk aldı... ve bunu yapmaya devam ederken, öğleden sonra güneşi ufukta kaybolana ve yerine ay doğana kadar.

Ancak ikisi de artık dudaklarını bile hissetmeyecek kadar üşüdüklerinde Jordan onları akademiye geri götürmek için ikinci Kabarcık şişesini çalıştırdı.

Yanakları kızarmış ve gözleri paylaştıkları mutlulukla ısılt ısılt parlayarak odalarına doğru ilerlediler. Jordan tam kapının eşiğinde ona son ve kalıcı bir iyi geceler öpücüğü verdi; bu öpücük ancak Alex'in gelip boğazını temizlemesiyle sona erdi, yolu kapattıkları için geçemiyorlardı. Onlara gönderdiği bakış hem bilmiş hem de eğlenmişti ve aynı zamanda onlar adına ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

Jordan'ın odasına vardığında diğer çocuk tarafından pusuya düşürüldüğünü ve ne istediğini öğrenmek istediğini anladığında fark ettiği gibi Bear da çok heyecanlanmıştı

Her şeyi.

Jordan elbette *her şeyi* paylaşmadı. Ancak yeni ilişki durumunu doğruladı; bu durum Jordan'ı olduğu kadar Bear'ı da memnun etmiş görünüyordu.

Yatmak için hazırlanırken Jordan önündeki günleri düşündü, zor, meydan okuyucu, hatta dehşet verici olacağını biliyordu. Ama D.C. ile birlikte olsalar da olmasalar da bu böyle olacaktı. Aven dışarıdayken kimse güvende değildi. Hafta sonu Jordan ve en yakın üç arkadaşı -ki biri artık resmen kız arkadaşıydı- yaklaşan savaşta diğer ırkların desteğini almak için Nialas, Maroo ve Graevale'ye gidecekti ama onların yardımı olsa bile, kendilerini hayatlarının mücadelesinin beklediğini biliyordu.

Ve hepsinin hayatta kalamayabileceğini biliyordu.

Ama D.C., başlarına gelebileceklerden korkarak onları kendilerinden uzaklaştırmaktansa, kendilerine verilen günleri sevdikleriyle geçirmenin daha iyi olduğunu söylerken haklıydı.

Jordan kısa hayatında çok şey kaybetmiş, çok acı çekmişti. Ve hâlâ daha fazlasını kaybetmekten korkuyordu. Arkadaşlarını kaybetmekten. D.C.'yi kaybetmekten.

Ama kabul etmesi için ona meydan okuduğu gibi, bu riske değerdı. Ve sırf gelecekten korktuğu için kalan azıcık zamanlarını da feda etmeyecekti. Bunu yaparsa, tam da kızın onu suçladığı türden bir aptal olurdu.

Onun yerine, ona tutunacaktı. Onu tüm kalbiyle sevecekti. Ne olursa olsun.

Cehennemi yaşamış ve hayatta kalmıştı - ve hangi yaraları taşırsa taşırsın, yenileri ne olursa olsun hayatta kalmaya devam edecekti.

Çünkü öğrendiği gibi, yaralar solar.

Ve yanında D.C., Bear ve Alex ile birlikte, Jordan biliyordu ki her şeyin üstesinden gelebileceklerini biliyordu. Her şeyin üstesinden gelebileceklerini biliyordu. Birlikte.

Aven'in hiç şansı yoktu.

Çünkü onları kırmasına izin vermeyeceklerdi.

Jordan bu düşünceyle yatağına tırmandı ve günün duygusal karmaşasından bitkin düşmüş bir halde kısa süre sonra uykuya daldı. Ancak akademiye döndüğünden beri ilk kez rüyalarında Aven'in sesini duymuyordu. Kardeşinin göletin üzerinde asılı kalışına ya da sevdiklerinin kendi elleriyle öldürölüşüne tanık olmadı. Ölümü, yıkımı ve değer verdiği herkesin ondan alındığını görmedi.

Onun yerine, gülümseyen bir prenses ve çalıntı öpücükler hayal etti. Ve sabaha kadar deliksiz uyudu.

KALPLER VE BAŞLIKLAR

BİR ROMAN
MEDORAN KRONİKLERİ

Bir

Pain.

Ezici, bitmeyen bir *acı*.

Bear'ın hissettiği tek şey buydu; daha önce hiç yaşamadığı türden bir ıstırap.

Gözleri birden açıldı, ıstırap vücudunda dalgalanırken ağzından bir inilti çıktı.

"O uyandı, Fletcher-bir şeyler yap!"

"Tut onu Declan, onu hareketsiz tutmalıyız. Hunter, bana ver- hayır, onu değil- evet, şunu."

Şimşek bacağına bir aşağı bir yukarı gezinirken Bear boğazının derinliklerinde tekrar inledi. Karnı şişti, sinirleri yanıyordu. Alnında ter lekeleri vardı ama damarlarında buz dolaşıyordu. Mücadele etmeye başladı, kendisini bastıran elleri itti, ayağından dizine ve ötesine kadar saplanan alev hançerlerinden kaçmak istiyordu.

"Sakin ol Ayı," dedi yine ilk ses, tam üstünden. "Sakin ol."

Ayı, inatçı ellerin altında iki büklüm oldu. Gözlerini açmak için mücadele etti, bulanık görüşü endişeyle aşağı bakan tanıdık bir yüzü yakaladı.

"Declan... *acıyor*..." Bear tam bir cümle bile kuramıyordu, geveleyerek söylediği kelimeler ancak acı dolu bir soluktu.

Siyah noktalar içeri girmeye başladı ve Bear, Declan'ın Tıbbi Koğuş yatağında kıvranırken onu yerinde tutmak için zorlandığını gördü.

Ağaçları, sıcağı, koşmayı hatırladı. Yanlış bir adım, sonra kemiğinin kırılma sesi ormanda yankılandı.

Alex ve Hunter'ı hatırladı, bacağına bağlayıp onu sakinleştirmeye çalışırken yüzleri solmuştu. Kendilerini avlayan Jarnock'lardan kaçarken onu ormanda taşırlarken.

Çıglık atmamak için dudaklarını ısırıldığını, en ufak bir hareketin azap dalgalarına yol açtığını hatırlıyordu.

Sonunda Kütüphane kapısını bulduğunu ve akademiye döndüğünü hatırlıyordu; sonra da Fletcher'ın ağrı kesicilerinin verdiği coşkulu unutkanlığı.

Artık işe yaramayan ağrı kesiciler.

"Onu tekrar uyutamaz mısınız?" Declan doktora sordu, akik taşından sabit bakışları Ayı'nın üzerindeydi; sakinleştirici, yatıştırıcı.

Dayan, Declan onu istiyor gibiydi. Sadece tutun.

Bu Bear'ın son gördüğü, son duyduğu ve düşündüğü şeydi, bir başka keskin acı çılgılık atmasına yetecek kadar yükselmeden önce, mutlu bir bilinçsizliğe geri dönerken gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Sanki çok uzaklardan, alçak ve derinden gelen bir ses uykunun sisini yararak Bear'a ulaştı.

"... ve ona hala kızgıyım. Bana Sarinpox vermesi bir şeydi - özellikle de 'QUARANTINE' işaretini görmezden gelen aptal ben olduğum için ve kendimi içeri aldım. Hak ettim, gerçekten. Ama Kaid, burayı kapatmalarından hemen önce General Aesopheles'i ödünç almak *zorunda mıydı?*" Homurdanan bir ses ve ardından, "Bakmak için pek çok kez geri döndük ama yok. Onu hiçbir yerde bulamadık. Sınırlı sayıda üretilmiş ve Heartstone Grove'un yıkıntıları arasında kaybolmuş. Muhtemelen sonsuza dek."

Bear, Declan'ın sinirli iç çekişini duyunca göz kapaklarını açmak için mücadele etti. Ama sonra diğer çocuk, içinde biraz da eğlence barındıran bir ses tonuyla, "Sanırım arkadaşlığı pekiştirmenin bir yolu da bu. Bir hastalığı paylaşmak, bir aksiyon figürünü paylaşmak, sonra ikisini de kaybedip birbirinize mahkum olmak." Bir homurtu. "Son kısmı söylediğimi Kaid'e söyleme. Bugünlerde çok hassas, özellikle de sırlıslıklam aşık olduğu kız onunla çıkamayacak kadar dünyayı kurtarmakla meşgul olduğundan beri. Zavallı bebek." Bear'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve sonunda gözlerini açabildi, parlak ışıklara karşı göz kırpmıyor.

"İşte buradasın," dedi Declan, Bear'ın yatağının yanındaki koltuğa uzanmış, uzun bacaklarını uzatmış, geniş omuzları sandalyeye sığmayacak kadar büyük görünüyordu. "Uyanmaya karar vermenin tam zamanı. Hikayelerim tükenmek üzereydi."

"Ne zamandır dışarıdayım?" Bear'ın sesi sert ve gıcırtilıydı.

"Birkaç saat. Sabah oldu."

Günaydın. Bu birkaç saatten fazla sürdü. Ayı bütün gece uyumuş olmalı.

"Ne-" Kuru boğazını temizlemeye çalışarak öksürdü ama sanki çakıl yutuyormuş gibi hissetti.

Declan, bu kadar iri bir adamın sahip olması gerekenden daha büyük bir zarafetle ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek bir bardak suyla geri döndü. Hareket etti

yaklaştı ve şımartılmaya ihtiyacı olan bir çocuğa yardım eder gibi pipeti Ayı'nın ağzına doğru tuttu.

Bear bardağı ondan dikkatle aldı ve "Ellerimi kırmadım" diye homurdandı.

Declan basitçe, "Rica ederim," dedi.

Pipeti atıp onun yerine rahatlatıcı sudan uzun, derin yudumlar alan Bear, ancak bardak boşaldıktan sonra tekrar konuştu, sesi artık eskisi kadar boğuk değildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Eğlenceli bir kahkaha. "Bir erkeğe hoş karşılandığını hissettirmenin yolu."

Bear'ın yanaklarında bir parça sıcaklık belirdi. "Özür dilerim. Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum," derken Declan'ın karanlık yüz hatları hâlâ mizahla aydınlanıyordu. Rahat sırtışı alınmadığını kanıtlıyordu. "Buradayım çünkü Fletcher'ın Luranda'ya bir konuda yardım etmesi gerekiyordu ama senin yalnız uyanmanı istemedi. Tam gitmesi gerektiği sırada seni kontrol etmek için uğradım, ben de kalmayı teklif ettim."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Declan omuz silkti, omuzları dağlar gibi bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Bugün Pazar. Aceleyle başka bir yere gitmeme gerek yok."

Pazar günü. Bear'ın bugün Alex'le birlikte Graevale'e gitmesi gerekiyordu. Jordan ve D.C. cezaya kaldıkları için Alex'in sahip olduğu tek kişi oydu.

Yorganını geriye iten Bear, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Hala dünkü kıyafetlerini giyiyordu; şanslı kot pantolonu da buna dahildi ama şimdi bir isim değişikliğine gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Dur, dur, dur-ne yaptığını sanıyorsun sen?" Declan, elleri kalçasında ve kaşları çatık bir şekilde Bear'ın önünde durarak sordu.

"Gitmem gereken bir yer var," diye cevap verdi Bear. Bacağını esnetirken bir sancı hissetti - yorgun bir ağrı, sanki bir kasını aşırı kullanmış gibi - ama aksi halde Fletcher'ın Yenileyicileri bir gecede mucizeler yaratmıştı.

Declan parmağıyla yatağı işaret ederek, "Evet, öyle," dedi. "Fletcher seni kontrol edene kadar burada kalman gerektiğini söyledi."

"Ben iyiyim."

"Dün gece fibula kemiğini ikiye ayırmışsın." Vurgulayarak, Declan

"İki dakika içinde, Bear. İlaçlar hızlı etki ediyor ama tamamen iyileşmeden önce birkaç günlük iyileşme sürecin var."

Bear onu görmezden geldi ve ayaklarını yere koyarak dikkatlice yükseldi. Yaralı bacağına ağırlık verdiği anda, yorgunluktan kaynaklanan ağrı bir anda alevlendi ve boğuk bir küfür savurup yatağa yığılmasına yetti.

Declan, hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemedi.

"Fletcher ne kadar süreceğini söylemişti?" Bear sıkılmış dişlerinin arasından acının dinmesini beklerken sordu.

"O yapmadı."

Bear sesli bir nefes verdi. "Bana biraz ağrı kesici verip yoluma devam etmeme izin vermen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Emir emirdir, B. Yerinde kalmanı sağlamak için buradayım."

'B'. Kimse Bear'a böyle seslenmezdi. Declan'ın neden bu kadar dostça davrandığını merak ediyordu. İkisi her zaman iyi anlaşmışlardı ama birlikte fazla zaman geçirmemişlerdi. Akarnae'de aynı sınıfı paylaşmıyorlardı ama Bear'ın babası bir Gardiyan ve Declan'ın büyükbabası da Medoran tahtının danışmanı olduğu için yıllar boyunca sosyal etkinliklerde sık sık karşılaşmışlardı. Bear, Jordan'la bu kadar yakın olmasalardı ve Declan'la Kaiden da aynı şekilde olmasalardı, o zaman Bear ve Declan'ın muhtemelen olduklarından daha yakın olacaklarını hayal etti. Birbirleriyle o dostluğu, iki insanı neredeyse ayrılmaz kılan o bağı bulabilirlerdi.

... Ama bu, Bear'ı bir sonraki hamlesinden vazgeçirmeye yetmedi.

bir sonraki yapmam *gereken şeydi*.

"Burada olmak istemezsin," dedi Bear, sözlerine niyet ve cesaret katarak. Cazibe yeteneğini sık sık ninniye benzetirdi - dinleyeni hipnotize eden, onu itaat etmeye yönelten bir şey. "Acıktınız ve gidip kahvaltı etmek istiyorsunuz. Ama bunu yapmadan önce, Fletcher'ın masasında duran yeşil şişeyi bana uzatmalısın. Sonra gidip yemek yiyebileceksin."

Bear, Declan'ın yeteneğinin gücüne yenik düşmesini bekledi. Ama Declan şaşkınca başını sallamak, ağrı kesiciyi uzatmak ve ortadan kaybolmak yerine, geniş ve kuşkulu bir gülümseme takındı.

"Cidden az önce yeteneğini üzerimde kullanmaya mı çalıştın?" Bear nefesinin altında küfretti.

Declan homurdanarak, "Büyükbabamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Jaxon'un en azından biraz savunma eğitimi almamı sağlayacağını düşünmüyor musun? Kaiden ve hatta Jordan kadar iyi zihin okuyucuları uzak tutamayabilirim ama çoğu zihinsel manipülasyona karşı kendimi koruyabilirim."

Bear kendini suçlu hissetmeyi reddetti. "Buradan çıkmam gerek. Alex'in bana ihtiyacı var." "Alex'in pek çok şeye ihtiyacı var," dedi Declan yüzünü ekşitmeden. "En azından ki bu bir tatil."

Bear buna itiraz edemezdi.

"Ama özellikle bugün sana ihtiyacı olduğundan bahsediyorsan," diye devam etti Declan, "o zaman onsuz yapmak zorunda kalacak."

"Anlamıyorsun. İhtiyacım var-"

"Dinlenmen ve iyileşmen gerekiyor," dedi Declan kararlı bir şekilde. "Ve Alex bunu bilecek kadar akıllı."

Bear'ın gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"O çoktan gitti. Her ne yapmayı planlıyorsan, bu sabah buraya gelirken onu Caspar Lennox'la birlikte gölgelerin arasında kaybolurken gördüm. Sakin olman gerektiğini biliyor ve tam da bunu yapmanı sağlıyor."

Bear'ın içini hayal kırıklığına uğramış, çaresiz bir duygu kapladı. Alex'in Graevale'i tek başına ziyaret etmek zorunda bırakılmasından nefret ediyordu. Ama... en azından tamamen yalnız değildi - yine de SOSAC öğretmenlerinin arkadaşlığından heyecan duyacağından şüpheliydi. Akarnae'deki eğitiminin üzerinden dört yıl geçmişti ve Bear bile zaman zaman Gölge Gezgin'i'nin yanında kendini gergin hissediyordu.

... *Çoğu* zaman.

"Ona katılamazsın ve akli başında olduğunu varsayarsak, Dix ve Jordan'a gözaltında katılmak istemeyeceksin, yani geriye sen kalıyorsun..." Declan işaret ederek sözünü kesti.

"İşte," dedi Bear iç çekerek. "O zaman ben burada kalıyorum."

"Tek seferde aldım." Declan sırttı. "Herkes senin ailenin en zekisi olduğunu söylüyor."

Ayı'dan şaşkın bir kahkaha kaçtı ve hayal kırıklığını bastırdı. "Kardeşlerimin bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Ah, evet. Meşhur Ronnigan kardeşler."

"*Bunu* söylediğini duymalarına da izin verme." Bear yüzünü buruşturdu, Johnny ya da Blake'e 'ünlü' oldukları söylenirse bunun sonunu asla duyamayacağını biliyordu.

"Dudaklarım mühürlü," dedi Declan, duygulu gözleri mizahla dans ederek, "gün boyunca burada kalacağına söz verdiğin sürece."

Sesinin huysuz bir çocuk gibi çıktığını bilen Bear, "Başka seçeneğim yok ki, değil mi?" demekten kendini alamadı.

"İşte ruh budur."

Bear karşılık veremedi Declan uzaklaştı ve Fletcher'ın masasındaki şişeyi alarak ona uzattı.

Bear ona şüpheyle baktı. "Yeteneğimin senin üzerinde işe yaramadığını söylediğini sanıyordum?"

Declan gözlerini devirdi. "Buradan çıkmama izin vermeyeceğim. Bu sadece rahatlamama yardımcı olmak için."

Ayı'nın bacağı başarısız ayakta durma denemesinden dolayı hâlâ ağırlaştığından, minnettarlıkla başını salladı ve ağrı kesiciyi yuttu, bunu yapmadan önce doğru düzgün bakmak veya koklamak için duraklamadı. Tadını aldığı anda yaptığı hatanın farkına vardı.

"Ne..."

"Üzgünüm, B," dedi Declan, artık bulanıklaşan yüzü hem eğlenmiş hem de özür dilemiş gibi görünüyordu. "Uyursan daha çabuk iyileşirsin. Kimsenin bakmadığı bir anda kaçmaya çalışamayacaksın."

"Sen..." Bear'ın ağzı, gözleri kendiliğinden kapanmadan ve uyku onu bir kez daha ele geçirmeden önce dudaklarındaki hakareti oluşturmamıştı.

Bear bir sonraki uyandığında, odayı gölgeler kaplamıştı, bu da günün çok daha geç bir saati olduğunu gösteriyordu.

Bir çıtırtı sesiyle yatağının ucuna doğru baktı ve Jordan'ı bir kutu kraker yerken buldu. D.C. onun yanına kıvrılmış, boştaki eliyle notlar alırken kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla Tıp Bilimleri ders kitabını okuyordu. İkisi de mükemmel bir çiftin resmi gibi görünüyordu ve Bear'ın kalbinin ısınmasına neden oldu.

Onlar adına çok mutluydu; aslında yaşadıkları onca şeyden sonra heyecanlıydı - özellikle de şu anda bulunduğu yere ulaşmak için şeytanların üstesinden gelen Jordan. O ve D.C. birbirlerine karşı hissettiklerinin etrafında dans etmeyi bırakıp birkaç gün önce resmi bir çift olduklarından beri, sanki

tüm grup dinamikleri tam olarak *doğru*du. Tüm oyuncular aynı kalsa da eksik bir parça tamamlanmış gibiydi.

Jordan, Bear'ın uyandığını fark edince sırtarak, "*Sonunda*," dedi. "Ölü olup olmadığını kontrol etmesi için Fletcher'a üç kez sormak zorunda kaldım. Declan o şişe takasıyla seni iyi kandırdı, değil mi?"

"Onunla daha sonra kesinlikle konuşacağım," dedi Bear alaycı bir ifadeyle. Ama bacağına gererken ve sadece en ufak bir acı hissederken, o sözlerin belki de 'teşekkür ederim'i içerip içermeyeceğini merak etti. Dinlenme günü tam da Bear'ın ihtiyacı olan şeymiş gibi görünüyordu, ne kadar da hoşnutsuzdu.

"Nasıl hissediyorsun?" D.C. ders kitabını işaretleyip bir kenara koyarken yüz ifadesi yumuşaktı. "Bacağıın hâlâ ağrıyor mu?"

Tekrar gerinen Bear şaşkınlıkla başını salladı ve "Artık neredeyse hiç hissetmiyorum. Yeni gibi görünüyor."

"Buna ben karar veririm," dedi Fletcher, bir malzeme odasının içinden çıkıp Bear'ın yatağının yanına gelerek. "Hadi sana bir bakalım."

Doktor Bear'ın kot pantolonunu sıyırdı ve bacağına sağa sola döndürdü, ellerini kemikte gezdirdi ve MedTek'ini kullanarak her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol ettikten sonra başını salladı.

"Regenevator işini bitirene kadar biraz hassas olacaksın, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün ağırdan al. Ama onun dışında gitmeye hazırsın," dedi Fletcher, kot pantolonunu tekrar yerine geçirirken.

Rahatlayan Bear, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalkmak için hareket ettiğinde bu kez sadece hafif bir rahatsızlık hissetti.

Fletcher, "Ağrın tekrar alevlenirse ya da herhangi bir konuda endişelenirsen, geri gel ve beni gör," dedi. Bakışları sertti ve ekledi: "Ciddiyim, Bear. Kötü bir kırık geçirdin ve tamamen iyileşecek olsan da, kendine dikkat etmezsen iyileşme süreni uzatacaksın."

"Merak etme, Fletch," dedi Jordan, "iyileşene kadar el üstünde tutulmasını sağlayacağız. Yatakta kahvaltı, kaşıkla besleme, sünger banyosu, her şey."

Fletcher'ın sert bakışı Bear'ın yüz ifadesini anlayınca değişti. Şimdi gülümsemeye çalışan doktor, "Kaşıkla beslemenin gerekli olacağından emin değilim," dedi. Bir dudak seğirmesi. "Sünger banyosunun da."

Jordan'a çok net bir uyarıda bulunan Bear, "Yanıma kaşıkla ya da süngerle yaklaşırsan bacağımın ne kadar iyileştiğini sana ilk elden gösteririm" dedi.

D.C. homurdandı ve Jordan kıkırdadı ama yine de başını salladı.

"O zaman seni buradan çıkaralım dostum," dedi Jordan, D.C. ondan ayrılıp ikisi ayağa kalkarken. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdi Bear. Fletcher'a baktı ve "Beni tekrar bir araya getirdiğin için teşekkürler, Fletch. Bir dahaki sefere kadar."

Fletcher, "Siz beni zamanından önce griye çevireceksiniz," dedi.

"Bu kadar dramatik olma," dedi Jordan. Göz kırparak ekledi, "Hepimiz biliyoruz ki bunun için övgü Alex'e gidecek."

Fletcher derin bir iç çekti ve nefesinin altında yeni bir işe ihtiyacı olduğunu mırıldanarak uzaklaştı.

Kıs kıs gülen Bear, D.C.'nin kendisine uzattığı paltoyu giydikten sonra Jordan ve D.C. ile birlikte yoğun karda ilerleyerek revirden çıktı.

yemek alanına doğru. Daha önce söylediği şey *doğru*du.

Açlıktan ölüyordu, önceki günkü öğle yemeğinden beri bir şey yememişti.

Girişe vardıklarında D.C. durakladı ve "Gidip Alex'in Graevale'den dönüp dönmediğine bakayım," dedi.

Bear iki arkadaşına baktı ve "Daha önce kontrol etmediniz mi?" diye sordu.

"Cezamız bittikten sonra doğruca sana geldik," dedi D.C., sanki aksini düşündüğü için saçmalıyormuş gibi. "Uyandığında orada olmak istedik."

Onun sözleri ve nazik gülümsemesi Bear'ın içinde derin bir yankı uyandırdı. Aylar önce Jordan'la aralarında gelişen duyguları ilk fark ettiğinde Bear, ikisi arasındaki ilişkinin kendisinin bir kenara itilmesi anlamına gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Ama durum böyle değildi; birlikte çok şey yaşamışlardı ve aralarındaki bağlar onu bir kenara atmaya düşüneyecekleri kadar derindi.

"Bizimle burada buluşmak ister misin?" Jordan kız arkadaşına sordu.

"Kulağa hoş geliyor. Ama işin bittiğinde sana katılmamış olursak, gel bizi bul," dedi D.C. ve Bear'a tekrar gülümseyerek Jordan'a hafif bir öpücük verdikten sonra yurt binasına doğru yola çıktı.

"Görünüşe göre ikinizin de işleri yolunda gidiyor," diye yorumladı Bear, Jordan'la birlikte yemek alanına girip en yakın boş masaya otururken.

Jordan memnun bir iç çekişle, "O harika biri," dedi.

Bear menüdeki en büyük bifteği sipariş ederken sırtıttı. "Aşk acısı çeken bir budala gibi konuşuyorsun."

Jordan onun sırtısına karşılık verdi ve "İnanın bana, biliyorum. Geçmişteki ben şimdiye kadar kendi kıcımlı tekmeliyor olurdu. Ama... işler değişiyor."

Jordan'ın gözlerinde bir karanlık gölgesi titreşti, sonra onu geri kırıp tekrar sırtıtabildi. O an kısa sürmüştü ama arkadaşının Aven'in ellerinde ve hayatının geri kalanında neler yaşadığını hatırlamak Bear'ın kalbini sızlatmaya yetmişti. Jordan'ın hayatı hiç kolay olmamıştı. Ailesi darmadağınktı, çocukluğu kâbus gibiydi ama tüm bunlara rağmen hayatta kalmayı başarmıştı.

Bear, arkadaşına bu konuda yardımcı olduğunu bilecek kadar kendinin farkındaydı. Ailesi Jordan'ı tanıştıkları ilk andan itibaren evlat edinmişti ve bu Jordan'ın geçmişteki yaralarını iyileştirmek için uzun bir yol kat etmişti. Ancak çok fazla acı hâlâ devam ediyordu ve Sahiplenildikten sonra bu acılara yenileri eklenmişti. Alex tarafından ilk kurtarıldığında Bear, Jordan'ın içindeki karanlığın onu sonsuza dek yaralayacağından korkmuştu.

Şimdi arkadaşına bakan Bear, Jordan'ın içindeki gölgelerin üstesinden gelmenin bir yolunu bulduğu için sonsuza dek minnettardı. Bear, D.C.'nin bu iyileşmede büyük bir rol oynadığını biliyordu ama Jordan yine de kâbuslarıyla yüzleşmek ve onlardan kurtulma kararı almak zorundaydı. Bu ve bunun gibi pek çok nedenden ötürü Jordan, şüphesiz Bear'ın tanıdığı en güçlü insanlardan biriydi ve en iyi arkadaşım demekten gurur duyduğu biriydi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bear gözlerini kırıştırdı ve bakmakta olduğunu fark etti. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

"Düşünürken ye, yoksa yemeğin soğuyacak," dedi Jordan, çatalını Bear'ın önünde beliren tabağa doğrultarak.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan Bear, zevkle içine daldı ve sadece tadının ne kadar güzel olduğuna dair bir inilti tuttu. Jordan bir çeşit zevk alıyordu

ve uzun süre boyunca ikisi de konuşmadı, sadece yemeklerine odaklandılar.

Bear ancak midesi yeniden dolmaya başladığında, "Sence Alex bugün nasıl geçti?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" Jordan bir ağız dolusu sebzeyi yutarak konuştu. "Her iki şekilde de olabilirdi. Eğer Gölge Gezenler'in hepsi Caspar Lennox gibiyse, o zaman hapı yuttuk demektir. Ama belki Dayrider'larla biraz şansı olabilir."

Bear başını sallıyordu. "Dayrider'lar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Blake Gölge Yürüyenler'le irtibat kurmak zorunda kalmaktan nefret ediyor. Kibirli ve ırkçı olduklarını söylüyor. Özellikle de insanlardan nefret ediyorlarmış."

Jordan homurdandı. "Bu bizim için iyiye işaret."

Bear'ın dudakları seğirdi. "Eğer 'iyiye işaret' derken 'öldük' demek istiyorsan, elbette."

Jordan gözlerinin içi gülererek, "Sanki aklımı okuyorsun," diye cevap verdi.

Bear bu durumdan nasıl mizah çıkarmayı başardıkları konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Ama yine de, ya bu olacaktı ya da geleceğin neler getirebileceğine dair korku ve sefalet içinde debeleneceklerdi.

"Bu kadar tahmin yeter," dedi Bear, artık boş olan tabağının Jordan'ının hemen ardından kaybolmasını izleyerek. "Gidip Alex'in ne rapor edeceğini görelim."

Bear'ın korktuğu gibi, Alex ve D.C.'nin yurt odasına vardıklarında, Jordan'la birlikte Graevale ziyaretinin iyi geçmediğini öğrendiler. Ancak iki güçlü ırkın yardım etmeye ikna edilebileceğinden, iyimser kalmaya kararlıydı.

Alex'in yanında getirdiği Gölge Kurt yavrusunun da ortamı neşelendirmek için orada olması işe yaramıştı; siyah tüy yumağı heyecanla bağırıyor ve Alex'in hoşnutsuzluğuna rağmen ellerini ve ayaklarını çiğnemeye çalışıyordu.

Onlar kurda ilgi gösterirken, Bear'ın anne babası ve küçük kız kardeşinin sürpriz bir ziyaret için gelmeleri *de* yardımcı oldu. Akademide onu nadiren ziyaret ettikleri için ilk başta şok oldu ve sonra kardeşlerinden birine ya da Gammy'ye bir şey olup olmadığını merak ederek bir korku hissetti. Ancak annesi akademinin onları sakatlığı hakkında bilgilendirdiğini ve iyi olduğundan emin olmak için geldiklerini açıkladığında paniği azaldı.

Ancak bu, Evie'nin küçük hain Bear'a bir 'merhaba' bile demeden doğruca Alex'ten Jordan'a koşması karşısında gözlerini devirmesine engel olmadı.

Ailesi ayrılana kadar iki saatten fazla zaman geçti; Dorothy yanağını öperek ona dikkatli olmasını hatırlattı ve William ona sıkıca sarıldı ve tekrar geri çekilmeden önce Bear'ın kulağına "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Doğduğundan beri babasının sevgisini hissetmesine rağmen, Bear yine de gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. Sözlerine karşılık verdiğinde ise William'ın onu bırakmadan önce daha sıkı sarılmasına neden olacak kadar kısık bir sesle konuşuyordu.

Bear bir adım öne çıkarak, "İzin verin sizi geçireyim," dedi.

Dorothy sadece bir annenin verebileceği sert bir bakışla, "Bunu aklından bile geçirme," dedi. "İyileşene kadar bacağını dinlendireceksin, duydun mu? Şu anda ayakta bile durmamalısın."

"Anne, ben iyiyim, gerçekten-"

"Az önce ne dedim ben? Dinlen.

Şimdi dinlen."

William akıllıca hiçbir şey söylemedi ama uyuyan Evie'yi Soraya'nın yanına kıvrıldığı yerden kaldırırken hafifçe kıkırdadı. Gölge Kurt'a gönderdiği teslim olmuş bakış, Dorothy'nin Ayı'ya göndermeye devam ettiği sert bakış kadar komikti.

"Barnold, hâlâ ayaktasın," dedi dikkatle.

Jordan, D.C. ve Alex kıs kıs güldüler, Bear'ın yüz ifadesi karşısında mizahları artmıştı. Ailesi tam adını sadece başı derde girdiğinde kullanırdı, bunu arkadaşları çok iyi bilirdi. İsminden nefret etmiyordu ama yaklaşık on sekiz yıl boyunca anne ve babasını bu ismi kullanmaya iten şeyin ne olduğunu hiç anlamamıştı.

çok garip bir şey seçti. *Özellikle de* diğer kardeşlerinin isimleri bu kadar normalken.

"Bu gece Alex ve Dix ile kamp yapmayacaksam, bir süre sonra odama dönmem gerekecek," dedi Bear. "Bu da ayakta durmamı gerektiriyor. Ve yürümemi. Mükemmel derecede iyi, kırık olmayan bacaklarımın üzerinde."

Dorothy dudaklarını büzdü. "Buradan oraya kadar, başka hiçbir yere değil."

Bear sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Annesinin sadece endişelendiğini biliyordu. Ama o bile annelik konusunda aşırıya kaçtığını fark etmek zorundaydı. Devam eden kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar bir gösterge ise, diğer herkes kesinlikle biliyordu.

"Hepinizle yakında tekrar görüşeceğiz," diye söz verdi William onlara - Ayı'ya söz verdi.

-Evie hâlâ kollarında uyurken kapıya doğru ilerledi. "Artık kırık kemik yok," dedi Dorothy Bear'a, onun peşinden giderken.

Koca. "Bir daha hiçbir şeyi kırmak yok, yoksa seni Woodhaven'a geri götürür ve bu Aven karmaşası bitene kadar hapsederim. Anlaşıldı mı?"

"Bunun yasadışı olduğuna eminim anne," dedi Bear, sırtışı artık serbestti. "Ve biri öğrenirse babam muhtemelen işini kaybeder."

"Güzel. Bu beni onu hapse atmaktan da kurtaracak," dedi Dorothy ve William'ın eğilip onu yanağından öperken espriyle sarsılmasına neden oldu. Birkaç adım daha atıldılar ve odadan çıktılar, koridorda ilerlerken sessizce tartışıyorlardı.

Jordan, "Ailemizi seviyorum," derken memnun bir i geçirdi.

Bu dört kelime Bear'ın da memnuniyetle i çekmesine neden oldu ve bu his gecenin geri kalanında, Jordan'la birlikte kendi odalarına gidip yataklarının yolunu bulduktan sonra da onunla birlikte kaldı.

İki

“Brian! A moment, if you please!”

Fitzy'nin çağrısı ona ulaştığında Bear Pazartesi günü öğle yemeğinden önceki son dersini henüz bitirmişti. Tam kapıdaydı, laboratuvar önlüğünü asmak üzereydi ki, arkasını döndüğünde çılgın saçlı profesörün ona el salladığını gördü. Dört yıldır Epsilon öğrencisi olmasına rağmen Fitzy hâlâ Adını bilmiyordu - bu konuda *kimsenin* adını bilmiyordu - ama çoğu insan gibi Bear da bunu sonsuz derecede komik buluyordu. Konu kimya olunca adam bir dâhiydi ama nedense diğer her şey onu aşıyordu.

"Efendim?" Bear, bir gece daha uyuduktan sonra artık yürüyüşünde hafif bir aksaklıkla laboratuvar sıralarına doğru ilerlerken sordu.

Profesör, Bear'ın karmaşık denklemleri ve neredeyse okunaksız bir el yazısıyla karalanmış çizimleri görebildiği kişisel TCD tabletinde geziniyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Barclay?" Fitzy gözlüklerini burnuna doğru iterek ve tüm sınıfta olduğu gibi bıyığının yarısının mavi renkte olduğunu fark etmeden -ya da umursamadan- sordu.

Bear gözlerini kırptırdı, sonra dikkatle, "Beni siz çağırdınız efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sen?"

Göz kırpma sırası Fitzy'deydi ama sonra gözleri büyütülmüş lenslerinin arkasına odaklandı ve "Ah, evet. Bağışlayın, düşünemiyordum."

Tabletinde tekrar gezinmeye başlayıp başka bir şey söylemeyince Bear, "Yani...?" diye sordu.

Fitzy irkilmiş gibi sıçradı. "Tanrım, Bellamy, ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Bear bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. "Efendim, benden bir şey mi istediniz?"

Fitzy gözlüklerini tekrar düzeltti. "Düşündüm de, madem buradasın, biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Bear gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, "Ne tür bir yardım?" dedi.

Fitzy sonunda tableti bankın üzerine bıraktı ve tüm dikkatini Bear'a verdi. "Bir proje üzerinde çalışıyorum ve bazı beklenmedik komplikasyonlar karşısında beyin fırtınası yapmak için başka bir zihne ihtiyacım olduğu bir noktaya geldim. Sen benim en iyi öğrencimsin, Bucky-biraz ekstra krediye ne dersin?"

Bear kimyayı severdi. Bu ona doğal gelen bir şeydi, ama bundan da öte, sunduğu tüm olasılıklardan büyük keyif alıyordu. İnsanlar sihir yapamazdı ama Kimya ile yapabileceklerinin sonu yoktu; icat edebilecekleri harikaların sınırı yoktu. Tek gereken biraz ezber bozan düşünceydi ve doğru denklem ve malzemelerle her şey mümkündü.

Bu nedenle Bear, Fitzzy'nin ekstra kredi çalışması tekliflerini asla geri çevirmedi. Çünkü bu projeler her zaman Bear'ın düşünmesini gerektirecek kadar zorlayıcı oluyordu; bu da sonuçların daha tatmin edici olmasını sağlıyordu.

"Proje nedir?" Bear sordu.

Fitzzy tableti tekrar eline aldı ve aradığı şeye ulaşana kadar geriye doğru kaydırarak Bear'a uzattı.

"İçinde iki solüsyon barındıracak bir cihaz yaratmakla görevlendirildim. Etkinleştirildiğinde, güçlendirilmiş bir sprey olmalı, her iki çözeltinin de dağıtılmasını ve bir saat içinde amaçlanan hedeflerine ulaşmasını sağlamalıdır.

Geniş bölge. *Her iki* çözüm de Baxter. Bu çok önemli."

Bear, Fitzzy'nin üzerinde çalıştığı prototipin iki boyutlu kaba çizimlerini taradı ve profesörünün çizdiği yönü görünce başını salladı alıyordum. Fitzzy'nin söylemediği şeyi de gördü.

Bear parmağıyla dairesel diyagrama dokunarak, "Bu bir silah," dedi. Fitzzy bir kolunu laboratuvar önlüğünün altından geçirirken Bear'ın gözleriyle karşılaşmadı,

derslerinde kullandıkları ve bir şekilde profesörün üzerine bulaşmış olan parıltılı damar tozunu yerinden oynattı. Bozulduğu için havada fokurdayan ve kıvılcımlar saçan tozla birlikte, "Ben öyle bir şey demedim," demekle yetindi.

Bear bir kaşını kaldırdı ama Fitzzy'nin karaladığı denklemleri okumaya çalışırken gözlerini kısarak çizimlere odaklanabilmek için konuyu kapattı. "Komplikasyonlardan mı bahsettin?"

"Evet, evet," dedi Fitzzy hevesle başını sallayarak. "Her iki çözümden de yalnızca sınırlı sayıda tedarikimiz olabilir, bu yüzden çok geniş bir alana yayılmaları gerekiyor, ancak cihazların kendilerinin de kolaylıkla taşınabilecek kadar kompakt olması gerekiyor."

Deadpan, Bear tekrarladı, "Çünkü o bir silah."

"Anlambilim." Fitzzy elini salladı. "Mesele şu ki, cihazların bu kadar küçük olması gerekirken, spreyin çok uzak mesafelere gitmesini sağlayacak bir sıkıştırma sistemi tasarlamakta zorlanıyorum."

"Ne kadar uzakta?" Bear sordu.

"Mümkün olduğunca uzağa," diye yanıtladı Fitzzy. "Ne kadar çok menzil, o kadar iyi."

Bear başını salladı, düşünürken yanağını çiğniyordu. "Son teslim tarihin ne zaman?"

"İki hafta içinde çalışan bir prototipim olacağını söyledim."

İki hafta uzun bir süre değildi ama Bear'ın en azından seçenekleri değerlendirmek için biraz zamanı vardı. "Tamam, ben-"

"Ama bu bir hafta önceydi."

Bear sadece iç çekmekten kaçındı. Bunun yerine, "Fitzy, ne kadar zamanım var?" derken ses tonunu kasıtlı olarak eşit tuttu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi Benjamin," diye yanıtladı Fitzy. "Tercihen hafta sonuna kadar."

Haftanın sonu. Bear bacağını kırdığı için neredeyse memnun olduğunu fark etti çünkü bu, önümüzdeki iki gün boyunca beden derslerinden muaf olduğu anlamına geliyordu. Savaş, Beden Eğitimi, Okçuluk veya Binicilik Becerileri olmadığı için bu dersleri Fitzy'nin projesi üzerinde çalışarak geçirebilecekti.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi Bear öğretmenine. Çok daha küçük olan ComTCD'sini çıkardı ve Fitzy'nin tabletini işaret etti. "Tüm bunların bir kopyasını alabilir miyim?"

Fitzy dosyaları aktardı ve işi bittiğinde Bear sordu: "Bunun ne tür bir silah olduğunu, kimin için olduğunu ya da ne işe yaradığını bana söylemek istemezsin herhalde?"

"Silah mı?" Fitzy gür kaşlarını çatarak, "Silah mı?" dedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Brydon."

Kimya profesörü odadan çıkıp gitti ve Bear'ı sınırdaki deli olan öğretmenin tuhaflıklarını merak etmek zorunda bıraktı.

Günün geri kalanındaki her boş anında Bear, ComTCD'sindeki şemayı açıyor ve prototip üzerinde kafa yoruyordu. Arkadaşları onun dikkatsizliğini fark ettiğinde, sık sık yaptığı gibi onlara Fitzy için fazladan bir kredi projesi yaptığını söylüyordu. Bu konuda onlara ipucu verip vermemesi gerektiğini merak ediyordu, özellikle de silahın yaklaşan tehlikelere karşı geliştiriliyor olması gerektiğini tahmin edebildiği için, ama gerçekten ne üzerinde çalıştığına dair hiçbir fikri yokken onları umutlandırmak istemediği için kendini tuttu. Daha fazlasını öğrendiğinde şüphelerini paylaşacaktı ama o zamana kadar bu onun ve Fitzy'nin sırrı olarak kalacaktı.

"Sence Alex her gece nereye gidiyordur?" Jordan o akşam geç saatlerde yatakhanelerinde konuştu. Ertesi gün SOSAC ödevini bitirmesi gerekiyordu ama onun yerine notlarını bir kenara atmış, yatağında uzanmış, neon pembe bir topu tekrar tekrar duvara vuruyordu. Tekrarlayan gümleme sesi Bear'ın kulaklarını delip geçerken

Fitzy'nin denklemlerine konsantre olmaya çalıştı, öyle ki zihnini bir an olsun rahatlatmak için bile olsa ara vermekten memnun oldu.

"Sen de mi fark ettin?" Bear, ComTCD'sini, düşüncelerini karalamak için kullandığı -çoğu işe yaramayacağına karar verdikten sonra karalanmış olan- defteriyle birlikte bir kenara bıraktı.

Jordan homurdandı. "Fark etmediğimizi düşünse bile bu biraz açık. Salı ve Perşembe günleri SAS'tan sonra çıkması dışında her akşam saat dokuzda."

"Ve sadece Kule'ye gidip dönecek kadar uzun bir süre gitti," dedi Bear. "Bunun Kütüphane ile bir ilgisi olmalı."

"Bize bundan bahsetmemesi çok garip," dedi Jordan, duvardan seken topu yakalayıp tekrar fırlatmadan önce. "Dix de çoğu sabah gittiğini söylüyor. Erkenden."

Bear bir *hmm* sesi çıkardı. "Bunu bilmiyordum."

Jordan, "Tahminimce sabahları Zain ve Kyia ile eğitim alıyor - gizli Meyarin savaşçıları," dedi. "Keşke Aven'in kanının bir kısmı bende kalsaydı da ona katılabilseydim diyorum."

Bear'ın bakışları arkadaşının üzerinde keskinleşti. "Bunu kastetmiyorsun."

Jordan'ın atışı durdu, gözleri Bear'ın kederli ifadesini almak için hareket etti. Sessizce, "Haklısın. Bilmiyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Ama antrenmanlarından birini izlemek için çok şey verirdim."

Jordan sahiplenildiği sırada hissettiklerinin hayaleti gibi üzerine çöken sıkıntılı duygudan sıyrılan Ayı dikkatle, "Son birkaç hafta içinde çok şey yaşadığını biliyorum ama eğer

Herhangi bir konuda konuşmaya ihtiyacın olursa-"

"Biliyorum Ayı," dedi Jordan, sesi hâlâ sessizdi, top hâlâ elinde kıpırdamıyordu. "Söz veriyorum, hepsini tekrar içime atmayacağım." Ağzı seğirdi. "Geçen sefer, her şey yolundaymış gibi davranmama izin vermeyen üç işgüzar arkadaşım varken bana bir faydası olmadı."

"Çok iyi bir aktör değilsin," dedi Bear alaycı bir ifadeyle. "Sana farklı bir kariyer yolu düşünmeni öneririm."

Jordan güldü ve topu fırlatmaya devam etti. "Anlaşıldı."

"Alex'e gelince," dedi Bear, Jordan'ın da öyle olduğunu görünce kendini daha iyi hissetti, "bize ne yaptığını söylememesinin iyi bir nedeni olmalı, özellikle de hepimizin onun sırlarını saklayabilecek kapasitede olduğumuzu bildiğine göre. Bence onu rahat bırakalım ve hazır olduğunda bize anlatmasını bekleyelim."

Jordan başını salladı. "Katılıyorum. Dix de öyle, bu yüzden Alex'in sabah erken saatlerde ortadan kaybolduğunu fark etmemiş gibi davranıyor. Ya da her zaman sokağa çıkma yasağına zamanında gelse bile geceleri."

"Umarım..." Bear, hissettiklerini nasıl paylaşacağından emin olamayarak sözlerini yarıda kesti.

"Ne?" Jordan bastırdı.

Bear arkadaşına bakmadan, "Umarım bu işte yalnız olduğunu düşünmez. Ya da her şeyi kendi başına yapmak zorunda olduğunu düşünmez."

"İşte bu yüzden ona öyle olmadığını hatırlatmak bizim işimiz," dedi Jordan anlayışla. "Bir Meyarin gibi savaşılamayabiliriz ya da onun irade yeteneğine sahip olamayabiliriz ama kendi güçlerimizden de yoksun değiliz. Bunlardan biri de onu ne kadar önemseydiğimiz ve bundan sonra ne olursa olsun hepimizi hayatta tutmaya çalışırken onu desteklemek için ne gerekiyorsa yapacağımızdır."

Bear arkadaşına baktı, gerçekten baktı. Alex hayatlarına girdiğinden beri Jordan'ın ne kadar olgunlaştığını fark edince içinde bir gurur kabardı.

"Haklısın Jordan," dedi Bear duygu dolu bir sesle. "Bildüğinden emin olacağız."

Jordan'ın gözleri top tutuşları arasında ona kaydı. "Bunu kendin için de bilmelisin dostum. Sana ihtiyacım olduğunda burada olduğunu söyleyip duruyorsun ama aynı şey tersi için de geçerli. Her zaman. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ayı yutkundu. "Doğru."

Bunu bir duraklama

izledi, ta ki-

"Bir dakikamız mı var?" Jordan sırtıttı. "Kucaklaşalım mı?"

Bear'ın ona verdiği tek cevap yüzüne bir yastık çarpması oldu, ikisi de gülüp kendi işlerine dönerken ortam bozuldu. Ya da en azından Bear öyle yaptı. Jordan ev ödevini görmezden gelmeye devam etti, top

Güm, güm, duvara çarpıyor.

"Fitzy seni ne üzerinde bu kadar çok çalıştırıyor?"

"Geliştirmek için yardıma ihtiyaç duyduğu bir tür cihaz," diye yanıtladı Bear dikkati dağılmış bir şekilde. "Şimdiye kadar bazı fikirlerim olur sanıyordum ama aklıma gelen her şey yapının tasarımı tarafından çürütüldü. Kullanmaya niyetli görüldüğü kabuk muhafazası buna izin vermeyecek-"

Jordan yüzünü ekşiterek, "Boş ver," diye araya girdi. "Sorduğumu unut."

Bear homurdandı ve aklını kurcalamaya devam etti, olasılıkları karaladı ve üzerlerini tekrar çizdi. Jordan sonunda topu bir kenara bıraktı ve

Ancak Bear, yatmadan önce bir başlangıç noktası oluşturmaya kararlı *bir* şekilde gece geç saatlere kadar çalıştı. Ancak, gözleri kısa sürede o kadar ağırlaştı ki, geceyi sonlandırması ve ertesi gün yeniden denemesi gerektiğini anladı.

Uyuduğunda rüyalarını denklemler, diyagramlar ve Fitzy'nin "Bu önemli Bruno. Dünyamızı kurtarmak için buna ihtiyacımız var."

Üç

Four days passed with Bear having made Fitzy'nin projesinde hiçbir ilerleme yoktu. Çarşamba günü dersten sonra profesörüyle konuşacak kadar umutsuzluğa kapılmıştı ve geçici olarak tüm tasarımın sıfırdan yeniden hazırlanması halinde daha iyi sonuç verebileceğini öne sürdü. Fitzy sadece sinirli bir şekilde elini havada salladı ve "Ne gerekiyorsa yap Bobbie" dedi.

Verdiği cevap Ayı'yı şok etmiş ve endişelendirmişti. Genelde profesör verdiği temel bilgilerden çok daha emin olurdu. Fitzy'nin tamamen yeni bir şey denemeye istekli olması, Bear'ın bu cihazın ne kadar önemli olduğunu ve Fitzy'nin çözüm konusunda ne kadar afalladığını her zamankinden daha fazla fark etmesini sağlamıştı. Bu, Bear'ın bundan sonra ne yapacağını dikkatle düşünmesi için yeterliydi.

Kararını verip hızlı bir holo-mesaj gönderdikten sonra, Cuma günü dersler bittikten sonra yatağının üzerinde notla birlikte bir Bubbler şişesi bulunca biraz şaşırıldı:

YETKİLİ VE ÖNCEDEN PROGRAMLANMIŞ.

TASARIMI VE NOTLARINIZI GETİRİN.

- J.

"Bilmek istiyor muyum?" Jordan, Bear'ın omzunun üzerinden tanıdık gelen el yazısını hatırlayarak sordu.

"Bilmek istediğimden bile emin değilim," diye karşılık verdi Bear, şişenin nasıl yetkilendirildiğini ve onu nereye götüreceğini merak ediyordu, ancak her ikisi hakkında da oldukça iyi bir fikri vardı.

"Yerine bakmamı ister misin?" Jordan notu başıyla işaret ederek sordu. "Gelmek istemiyor musun?"

Jordan yüzünü buruşturdu. "Ve siz ikinizin bilmem kaç saat boyunca inekçe konuşmanızı mı dinleyeceğim? Alex'ten o sihirli bıçağını karnıma saplamasını istemeyi tercih ederim."

Bear sıırttı. "Ve sen de Fletcher'ı dramatik olmakla suçladın."

"Hadi, hâlâ sokağa çıkma yasağından önce dönme umudunuz varken buradan gidin. Güzel bir prensesle sıcak bir randevum var, hazırlanmam gerek.

için."

"Hazırlanmak mı?"

"Ona özel bir planım olduğunu söyledim."

Jordan'ın suçlu yüzünü görmek Bear'ın "Dur tahmin edeyim, ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok mu?" demesi için yeterliydi.

"Bu yüzden hazırlanmak için zamana ihtiyacım var. Çok ama çok zamana."

Bear gardırobuna doğru yürüdü ve ceketini daha sıcak tutan bir paltoyla değiştirdi, "Onunla ne zaman buluşacaksın?" diye sorarken ceketini giydi.

Jordan ComTCD'sindeki saate baktı ve yüzünü buruşturdu. "Yarım saat içinde."

Bear başını eğlenerek salladı. "Eğer bu 'çok ve çok zaman' olarak sayılıyorsa, o zaman iyi şanslar dostum. Buna ihtiyacın olacak."

Jordan yüzünü buruşturdu. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bear ayıldı ve şöyle dedi: "Birlikte y a p t ı ğ ı n ı z sürece Dix ne yaptığınızı umursamayacak. Bunu biliyorsun."

Jordan'ın yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleşti. "Evet. Seviyorum."

"O zaman bu notta..." Bear kapıya yönelirken Bubbler şişesini, ComTCD'yi ve not defterini cebine koydu. "Buradaki işim bitti."

Jordan güldü ama Bear'a el sallayarak odadan çıkardı. "Benden selam söyle." "Söyleyeceğim," diye söz verdi Bear ve aralarındaki kapıyı kapattı.

Koridorda kararlı adımlarla ilerlerken, zemin kata inen merdivenlerden aşağıya doğru koşarken bile bacağında hiçbir acı hissetmedi. Çarşamba günü beden derslerine yeniden başlamıştı ve hemen aksiyona atılmakta hiçbir sorun yaşamamıştı. Fletcher onu bir kez kontrol etmiş, Bear da kemiğini hiç kırmamış gibi hissettiğini rahatlıkla söylemişti.

Yatakhane binasının çıkışına ulaşan Bear, dışarıda şiddetlenen rüzgârdan kaçmaya çalışan üç ikinci sınıf öğrencisine kapıyı açtı ve dışarı çıkarken paltosunu daha sıkı çekti. O ikinci sınıflar gibi, bu geceki gibi bir gecede tek derdinin havadan kaçmak olduğu daha basit günleri düşündü. O zamanlar çoktan geride kalmıştı, artık geleceğe dair korkuları adımlarını gölgeliyordu. Doğası gereği endişeli biri değildi ama eğer bir savaş yaklaşıyorsa, kayıplar olacağını biliyordu. Belki de değer verdiği insanlar bile.

İkinci sınıftayken böyle bir düşünce Bear'ın aklından hiç geçmemişti. Ancak şimdi... görmezden gelmek zordu. Ancak ailesinin ve arkadaşlarının yakında yüzleşmek zorunda kalabilecekleri şeylerden bunalmak yerine, ölümlü ırkların bu olasılığa hazırlanmalarına yardımcı olmaya odaklanmaya kararlıydı-ya da

Daha doğrusu, Aven'in yaklaşan saldırısının kaçınılmazlığı.

Tabii ki Bear'ın bu sefil akşam macerasında buz gibi rüzgarla mücadele etmesine neden olan şey de buydu, çünkü Bubbler şişesi sözde

seyahatinin onaylandığından şüphe ediyordu.

Ayrılışına mümkün olduğunca az tanık olmasını isteyerek, kötüleşen havaya göğüs gerdi ve girişin görüş alanından çıkana kadar binanın yan tarafında tökezleyerek ilerledi. Ancak o zaman şişeyi yere attı ve renkli Kabarcıklı Kapı'dan geçerken hava koşullarından uzaklaştığı için rahatladı.

Diğer taraftan çıktığında, saçlarındaki ve omuzlarındaki karları silkeledi, tertemiz mermer zemine düşüp hemen erimeye başlayınca yüzünü buruşturdu.

"Daha geleli bir dakika bile olmadı ama şimdiden ofisimi dağıtmaya başladın."

Bear en büyük ağabeyinin yorumuna gülümsedi ve onu selamlamaya hazır bir şekilde başını kaldırdı. Ancak Johnny'nin çalıştığı Karonia'daki ChemTech tesisinde masasının arkasında oturduğunu görmek yerine, sadece kendisini gördüğünde Bear'ın gözleri genişledi.

... Yani, kendisinin *birden fazla* kopyası. Ya da en azından yarı kopyaları.

"Bu da ne...?" Bear sözünü yarıda kesti, etrafında döndü ve diğer versiyonlarının da aynı şeyi yaptığını izledi. Odada onun en az on kopyası vardı ve her biri bir öncekinden biraz farklıydı: biri daha zayıf, biri daha kaslı, biri daha uzun, biri daha kısa, biri gözlüklü, biri daha açık renk saçlı, biri ağır makyajlı, biri kirli sakallı, biri smokinli ve biri de çıplak göğüslü, sadece yazlık plaj şortu giymiş ve elinde bir sörf tahtası tutuyordu. Farklılıklara rağmen, Bear hareket ettiğinde onlar da hareket ediyor, onun hareketlerini gerçek zamanlı olarak kopyalıyorlardı, hatta konuştuğunda sözlerini bile.

"Johnny?" Bear seslendi, gördükleri karşısında belirgin bir şekilde tuhaflaşmıştı. "Ne düşünüyorsun, küçük kardeşim?" Johnny nihayet görüş alanına girerek sordu

İki farklı 'Ayı'nın arasından, bir eli kot pantolonunun cebinde, diğer eli ise önündeki TCD tableti rahatça tutuyordu. Açık kahverengi saçları dağınıktı, kestirmek için geç kalmıştı ve sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi garip açılarla dışarı çıkıyordu - daha zorlu projeleri üzerinde düşünürken yapmaya eğilimli olduğu bir şeydi bu.

"Sanırım beni biraz fazla özlemiş olmandan endişeleniyorum, eğer arkadaşlık ettiğin kişi buysa."

Johnny bir kahkaha attı ve elini cebinden çıkarıp parmağını tabletinin üzerinde kaydırarak kopyaları odadan uzaklaştırdı. "Kullanıcıların arama yaptıklarında kendilerini daha etkileyici göstermek için holo-imajlarını değiştirebilecekleri bir ComTCD uygulaması üzerinde çalışıyorum." Göz kırptı. "Önümüzdeki aylarda birkaç bonusla güncellenecek olan yeni Com-dating uygulamamızla güzel bir bağlantı kuruyor."

"Yani..." Bear'ın bunun ne olduğuna dair söyleyecek bir sözü yoktu, onun yerine aralarındaki mesafeyi kapattı ve kardeşini kucakladı. "Her şey için teşekkürler."

beni buraya getirdi."

"Dünyanın kaderinin buna bağlı olduğunu söylemiştin," dedi Johnny kuru bir sesle, Bear'ın sırtına içten bir yumruk atıp onu serbest bırakırken. "Genellikle Jordan melodramla tanınan biridir."

Bear homurdandı, çünkü bunun gerçekliğini inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Odanın sıcaklığı onu rahatsız etmeye başlayınca ceketini çıkarıp en yakındaki sandalyenin üzerine attı ve bunu yaparken gözleri Johnny'nin ofisinde dolaştı. ChemTech tesislerinin ne kadar güvenli olması gerektiği göz önüne alındığında, pencere yoktu, ancak duvarlardan biri boyunca, odanın özel bir tropik plaja açılıyormuş gibi görünmesini sağlayan bir holodubar resmi vardı. Dalgalar yuvarlanıyor, rüzgâr kıyı boyunca altın sarısı kumları savuruyor ve güneş uzakta batmaya başlarken kabarık beyaz bulutlar mavi ufukta hareket ediyordu.

Görüntüyü içine çeken ve neredeyse havadaki tuzun *kokusunu* alan Bear odanın geri kalanına baktı. Bir şekilde hem kaotik hem de düzenliydi; aletler ve aygıtlar ofisin her tarafına, kitap raflarına ve banklara yayılmıştı. Bir de Bear'ın görebildiği yeni nesil teknolojilerle dolu parlak bir masa vardı - henüz halka açıklanmadığı için çoğunu tanıyamıyordu.

Odağı tekrar Johnny'ye kayarken alçak sesle ısıklık çalarak, "Zamanını burada geçiriyorsan eve pek gelmemene şaşmamalı," dedi.

"Buraya daha önce de gelmiştin," diye cevap verdi Johnny, kara gözleri mizahla doluydu. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Terfi ettiğinden beri değil," dedi Bear. "Son ofisinde bir plajın bile yoktu."

Johnny sırtarak, "Dahi olmanın bir avantajı," dedi.

Bear kardeşinin alçakgönüllülükten yoksun tavrı karşısında başını salladı ama sırtıtmaktan da kendini alamadı. Johnny bu şakacı kibrini yıllarca süren sıkı çalışması ve bilgiyi akılda tutma ve uygulama konusundaki esrarengiz yeteneği sayesinde kazanmıştı. Daha çocukken bile ailesindeki herkes onun kaderinde büyük şeyler olduğunu biliyordu; bunun en büyük nedeni de ortaokula başlayacak yaşa gelmeden önce evlerindeki tüm teknolojiyi hacklemiş olmasıydı. Müdür Marselle'in keşif ziyareti zamanı geldiğinde, Johnny'nin Akarnae'de bir yer edinmesini sağlayacak bir yeteneğe sahip olmadığını öğrenmek sürpriz oldu çünkü zekası ve becerisi doğüstü değil doğaldı.

"Zaman boşa geçiyor küçük kardeşim," dedi Johnny. "Hadi dünyayı kurtarmaya başlayalım."

Johnny'nin masası zaten kendi çalışmalarıyla kaplıyken Bear, cam bir sehpanın önünde yan yana oturana kadar onu takip etti. Johnny masayı temizledikten sonra Bear defterini ve ComTCD'sini sehpanın üzerine yerleştirdi.

yüzeyinde, akademide sadece özel olarak kullanabildiği holografik ayarı etkinleştirdi. Hemen Fitzzy'nin çizimlerinin ve denklemlerinin üç boyutlu bir görüntüsü ekranda belirdi ve Bear bunları çok daha kolay görülebilecek kadar yakınlaştırdı - yine de zar zor okunabiliyordu.

Kardeşine üzerinde çalıştıkları şeyin çok gizli olduğunu hatırlattıktan sonra -ki Johnny ona "söylemiyor musun?" bakışı atmaktan başka bir yanıt vermeye tenezzül etmedi- Ayı sonraki bir saati Fitzzy'nin ona anlattıklarını ve son beş gün boyunca düşündüğü her şeyi paylaşarak geçirdi. Johnny'ye notlarını ve kaydettiği ilerlemeyi göstererek tüm fikirlerinin nasıl çıkmaz sokaklarla sonuçlandığını açıkladı. Johnny kolaylıkla ayak uydurdu, kaşları çatılmıştı ve karşı karşıya oldukları zorluğa kafa yoruyordu.

Johnny baş ve işaret parmağını kullanarak sanal görüntüyü genişletirken, "Tasarımın kusurlu olduğu konusunda haklısın sanırım," dedi. "Şu kısmı görüyor musun? Sprey serbest kaldığında sıkışmayı dengelemeye yardımcı olacak bir tür yay mekanizması olması gerektiğini neden düşündüğünüzü anlıyorum, ancak uzamsal kısıtlamalarla, böyle bir şeyi sığdırmanın yolu yok..." Gözlerinin odağı kayboldu.

Bear ona bir an için izin verdi, ne düşünüyor olabileceğini duymak için bekledi. Johnny'nin bakışları kendi tabletini çıkarırken tekrar keskinleşti ve bir şey arıyormuş gibi dosyaları açıp kapattı. "Fitzzy ne kadar uzağa gittiğini söyledi?"

hedef aralığının ne olmasını istiyor?"

"Mümkün olduğunca," diye yanıtladı Bear, kardeşinin ne yaptığını takip etmeye çalışıyor ve girdiği tüm güvenlik kodlarını merak ediyordu. "Her iki çözümden de sınırlı sayıda bulunabileceğini, bu nedenle her cihazın mümkün olduğunca büyük bir etki yaratması gerektiğini söyledi."

"Peki ya çözümlerin kendileri, ne oldukları hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" "Hiçbir fikrim yok." Bear tasarımın etrafındaki karalamaları gösterdi ve ekledi,

"Ancak Fitzzy'nin yapım için önerdiği malzemelerin ne aşındırıcı ne de patlayıcı olduğunu varsayabiliriz. Eğer herhangi bir çözelti uçucu olsaydı, ikisi arasındaki dengesiz bir reaksiyon cihazı yapması gerekeni yapmaya fırsat bulamadan kullanılamaz hale getirirdi." Bear biraz daha düşündü ve devam etti: "Bence bu bir tür... biyolojik silah olabilir. Fitzzy iki çözümün de hedefe ulaşması gerektiği konusunda kararlıydı, yani belki de... sakinleştirici ya da onun gibi bir şeydir. Dokunduğu kişileri uyutacak bir şey."

Johnny yanağını ovuşturdu, alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "O zaman neden iki solüsyon? Bir sakinleştirici kendi kendine etkisini yitirir, sadece bir karışım gerekir."

Hızlıca düşünen Bear, "Belki de daha çok... bir zehirdir. Ve bir tedavi."

"Fitzy'nin tasarımları göz önüne alındığında bu daha mantıklı olurdu." Johnny holografa dokundu, parmağı doğruca içinden geçti. "Ama eğer durum buysa, neden bir tedavi önerelim ki? Eğer bu bir silahsa, neden sadece silah *olarak* bırakmıyoruz?"

Bear parçaları zihninde bir araya getirmeye çalıştı ve her şey birbirine eklenmeye başladığında, paylaştıkları konusunda dikkatli olması gerektiğini fark etti.

"Ya -hipotetik olarak- düşmanınız gerçekten düşmanınız değilse ve siz sadece... onları bir süreliğine etkisiz hale getirmek ama aslında öldürmemek istiyorsanız? Hem onları zayıflatacak bir şey vermek hem de bunun kalıcı olmadığından emin olmak isterdiniz. Çözüm A ve Çözüm B - her ikisi de gerekli bir rol oynuyor."

Johnny'nin Bear'a gönderdiği bakış, Bear'ın söyleyeceği şeye hazırlıklı olması gerektiğini anlamasına yetmişti.

"Satır aralarını okuyunca," dedi Johnny, "bunun Aven Dalmarta tarafından sahiplenilen çok sayıdaki Meyarin'i etkisiz hale getirmeye yardımcı olacak bir cihaz olduğunu düşündüğünü varsayıyorum."

Bear kardeşine bakakaldı. "Nasıl-"

"Lütfen, Ayı," diye alay etti Johnny. "Mardenia'nın ChemTech tesisine girmene yardım ettiğimi unutmayalım. Bugünlerde hâlâ yaptığım tek hackleme işinin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Burada beni eğlendirecek bir şeylere ihtiyacım var."

Biraz afallayan Bear, kardeşinin sözlerini anlamakta zorlandı. Johnny ve Blake'in Aven'in Jordan'ı sahiplendiğini bildiklerini biliyordu çünkü Bear, Alex ve DC arkadaşlarını kurtarmanın yollarını ararken Kaldoras tatillerinde araya girmeleri için kardeşlerine ihtiyaç duymuştu. Ama bundan daha fazlası... Bear, Johnny'nin Aven'in Meya'yı ele geçirdiğini ve sakinlerini sahiplendiğini nasıl bilebileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Onun yüz ifadesini okuyan Johnny açıkladı: "Alex'in yaklaşık iki hafta önce Tryllin'e yaptığı gezide savaş konseyinden biri notlar almış ve bunları güvenli bir sunucuya yüklemiş. Kral ve kraliçeyle ve diğer liderlerimizle konuştuğu her şey dosyada vurgulandı." Eğlenen bir ifade

"*Frey*a'dan olması beklenmedik bir şeydi. Ama tamamen şaşırdığımı söyleyemem. Hep birlikte yediğimiz ilk akşam yemeğini hatırlıyor musun, o zaman hiçbirimizin neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu?" Homurdandı. "Geriye dönüp bakınca çok mantıklı geliyor."

Bear şok içinde kardeşine bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Sen... hackledin..."

"Bu ilk değil ve son da olmayacak," dedi Johnny utanmadan. "Ve benim çılgın yeteneklerim için minnettar olmalısın küçük kardeşim, çünkü artık neyle çalıştığımız hakkında bir fikrimiz olduğuna göre, sanırım bunu yapmana yardım edebilirim."

Cihaz çalışıyor ama bu tamamen yasal olmayan bir şey yapmamı gerektirecek." Durakladı. "Ve ayrıca dışarıdan yardım almam gerekecek."

Johnny başka bir şey söylemeden tabletini Bear'ın not defterinin yanına koydu ve cebinden ComTCD'sini çıkardı. Holografik ayarı etkinleştirmede, sadece kulağına tutup içine konuşurken sesi etkinleştirdi. "Hey, benim. Bir iyiliğe ihtiyacım var." Johnny eklemekten önce bir süre sessizlik oldu,

"Peki, bir iyilik *daha*. Ofisime gelmen ne kadar sürer?" Aldığı cevap karşısında başını salladı. "Harika, yakında görüşürüz."

"Kimdi o?" Johnny telefonu kapattığında Bear sordu. "Bunun çok gizli olduğu kısmını hatırlamıyor musun?"

"Sakin ol, kardeşim," dedi Johnny. "Sadece aile içinde tutuyoruz."

Bear kaşlarını kaldırdı ama sonra Johnny'nin ofisinin ortasında bir Kabarcıklı Kapı açılınca ayağa fırladı. Blake içeri adım attığında yüzünde bir gülümseme belirdi, kardeşinin sırtışı da çoktan yerini almıştı.

Blake bir adım öne çıkıp Bear'a sırtını sıvazlayarak sarılırken, "Uzun zamandır görüşemedik," diye şaka yaptı. "Geçen hafta sonu Nialas'a yaptığımız geziden birkaç saat sonra bacağını ikiye ayırdığını duydum. Sempatı kartını oynamanın Jarnock'ları bizim tarafımıza çekeceğini mi düşündün?"

Bear kardeşinden uzaklaşırken güldü. "Beni bilirsin. Her şeyi denemeye hazırım."

"Acı sona kadar takım oyuncusu," diye onayladı Blake, mavi gözleri parlıyordu.

Ayı, "Şu konuştuğunuzu duyduğum iyilik de ne?" diye sordu.

"Bana sorma," dedi Blake, deri ceketini düzelterek ve başını eğlenerek sallayarak. "Telefonun diğer ucundaki ben değildim. Ben sadece bu ziyaretin göz bebeğiyim."

Kafası karışan Bear, Blake'in neden bahsettiğini sormak üzereydi ki Jeera tam kapanmadan önce Kabarcıklı Kapı'dan içeri adım attı. Gündelik kıyafetler giyen Blake'in aksine Jeera hâlâ Müdür üniforması içindeydi ve Bear, Johnny'nin onunla neden temas kurmuş olabileceğini merak ederek bir parça tedirginlik hissetti.

Jeera'ya bakan Bear, onun hakkında Kaiden'in ablası olması ve Alex'in onu arkadaşı olarak görmesi dışında pek bir şey bilmediğini fark etti. Geçen hafta Müdür'ün Blake'in kız arkadaşı olduğunu öğrenmek şok etkisi yaratmıştı çünkü Bear'ın kardeşleri genellikle her şeyi onunla paylaşırlardı. Ancak Blake'in açıklamayı geciktirme nedenleri haklıydı, bu yüzden Bear gecikmiş açıklama için ikisini de affetmekte gecikmedi.

Johnny'nin '*başka bir iyilik*' ifadesiyle zihinsel olarak noktaları birleştiren Bear, Jeera'ya, "Sanırım bu iyiliği yaptığın için sana teşekkür etmeliyim."

beni akademi koşuşlarından mı geçireceksin?" Etrafına bakındı. "ChemTech koşuşlarını da mı?"

Jeera ona sinsi bir sırıtışla bir şey fırlattı. Havadan kaptı ve elinde evirip çevirdi, başka bir Bubbler şişesi olduğunu fark etti.

"Hazır olduğunuzda sizi geri götürecek," dedi ama iki yetkili Bubbledoors'u nasıl organize ettiğine dair bir açıklama yapmadı.

Bear onun sırıtışına karşılık verdi ve "Siz Gardiyanlar ve sırlarınız" dedi.

Blake'e yaslanırken ona göz kırptı. "Sırlar ve iyilikler. Bu bizim para birimimiz."

"Gücün biraz kötüye kullanılması, sence de öyle değil mi?" Bear sadece yarı şaka yaparak sordu. Çarpıcı gözlerinin üzerinden kara bir kaşını kaldırdı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. "Eğer yle düşünüyorsan, bunu bana vermekten çekinme ve akademiye dönüş yolunu kendin bul."

Bear, kardeşlerinin sessiz kahkahalarını duymazdan gelerek şişeyi hızla cebine attı. "Bu iyilik de ne Johnny?" Jeera onların dikkatini Ayı minnettarlığını gösterdi. "Peki başımı ne kadar belaya sokacaksın?"

Johnny suçlulukla ayaklarını srynce Jeera içini çekti ve kendini Blake, kollarını kavuşturdu. "O kadar kötü, ha?"

Johnny, "Hâlâ niformanı giyiyor olman iyi oldu diyelim," diye cevap verdi. "Yaptığımız şey resmi bir işmiş gibi görünecek, daha ziyade-"

Jeera bir elini kaldırarak araya girdi. "Boş ver. Ne kadar az bilirim o kadar iyi."

Johnny gülümsemesini gizleyeceğini umar gibi burnunu kaşıdı. Sonra Blake ve Bear'a baktı ve "On dakika içinde döneceğiz," dedi.

Jeera herhangi bir soru sormadı, sadece tekrar i çekti ve gözlerini gökyüzüne çevirdi, istifa yüz hatlarına sıvanmıştı.

Ancak Bear, "Bekle, biz neden gelemiyoruz?" dedi.

Johnny masasının çekmecesinden ikinci bir tablet alarak, "nk kasaya gidiyoruz," diye cevap verdi. "Sadece en yüksek güvenlik seviyesine sahip olanlar girebilir ve yanlarında her zaman bir Müdür bulundurmaları gerekir." Jeera'ya doğru başını salladı. "Güvenliği aşabilirim ama sistemi bir Gardiyan refakatim olduğuna ikna etmek sahip olduğumuzdan daha fazla zaman alır. Koridorlarda çekilen görüntüleri kolayca karıştırıp ikinizin de filme alınmasını engelleyebilirim ama eğer kendimi gizleyecek zamanım yoksa birinin silinen dosyalardaki dijital parmak izimi keşfetmesi riskini almak istemem.

izler. Biz *dönene* kadar burada kalırsanız herkes için daha güvenli olur ve ben de bu şekilde içime devam edebilirim."

"Hapishaneden uzak durmaktan bahsetmiyorum bile," dedi Jeera nefesinin altından.

Bear, *sözde* yasaları uygulamaktan sorumlu birine göre, Jeera'nın şu anki durumları söz konusu olduğunda biraz rahat olduğunu düşünmeden edemiyordu - ve geçen hafta izinsiz Nialas gezisinde de onlara yardım ettiği için diğerleri. Şikayet ettiğinden değil. Babası da muhtemelen aynı şekilde davranırdı, özellikle de bunun iyi bir nedeni olduğunu bilseydi.

"Ne yaparsan yap, hızlı ol," dedi Bear. "Ve sakın yakalanma."

"Bunu planlamıyordum," dedi Johnny kapıya doğru ilerlerken, elini panele koyarak kilit açma mekanizmasını harekete geçirdi ve kapının açılmasını sağladı. Saniyeler sonra o ve Jeera köşede kayboldular ve kapı tekrar kapandı.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Blake, oturdu ve ayaklarını sehpaye dayanana kadar kaldırdı, bacakları Fitzzy'nin tasarımının hologramına doğru ilerliyordu. "Ve biz beklerken, sen de burada ne halt ettiğimizi açıklayabilirsin, küçük kardeşim."

Dört

Ten minutes came and went, with no Johnny ve Jeera'nın işareti.

Blake, Müdür'le olan ilişkisinin nasıl geliştiğini anlatarak Bear'ın aklını olabileceklerden uzak tuttu. Görünüşe göre yıllardır onun peşindeymiş ama diplomatik görevlerinden birine koruma olarak atanana kadar ona hiç yüz vermemiş. Ayrıntılara girmemişti ama Bear, işler sarpa sardığında Jeera'nın Blake'in kışını kurtardığını ve daha sonra bir şekilde onu 'hayatımı kurtardığın için teşekkürler' yemeğine ikna ettiğini anlayacak kadar işin özünü kavramıştı. O zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

... Ya da Blake öyle diyordu. Ama kardeşini tanıyan Bear, Jeera'nın paylaşacak farklı bir hikâyesi olabileceğini tahmin ediyor ve bir gün bunu duymayı umuyordu.

Tam Bear ay ışığıyla yıkanan sahili gösteren holo-muralın yanındaki mermer zeminde iz bırakacak kadar volta atarken, kapı kayarak açıldı ve Johnny ile Jeera nefes nefese ve yüzleri kızarmış bir halde içeri daldılar. Johnny avucunu TCD paneline çarparak odayı tekrar mühürledi ve hem Bear hem de Blake cevap istemek için ağızlarını açtıklarında bir elini kaldırdı.

Jeera ciğerlerine çektiği hava arasında, "Ona bir saniye ver," dedi. "Bir... komplikasyon oldu. Kimsenin bir şey aldığımızı fark etmediğinden emin olması gerekiyor."

Bir şey aldı mı? Bear kelimeleri kafasında tekrarladı, gözleri her ikisinin üzerinde gezindi ve taşıyor olabilecekleri bariz bir şey bulamadı.

Johnny'nin parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bulanıklaşıyordu, önce bir tablete sonra da ikincisine komut kodlarını ve güvenlik geçersiz kılmalarını giriyordu. Ancak kırk sekiz uzun saniyeden sonra -Ayı her birini sayıyordu- nefesini bıraktı ve "Tamamız" dedi.

Jeera rahatlayarak soldu ama sonra Johnny'nin yanına kadar ilerledi ve hemen koluna bir yumruk attı. Sertçe.

"Ah!" Johnny'nin boştaki eli morarmış etini kapattı, yüzünde bir kaş çatma vardı. "Bunu hak ettin," dedi Jeera, kaşlarını çatarak. "İnkâr etme."

Yapmadı. Onun yüzündeki ifadeden mi, *Blake'in yüzündeki ifadeden* mi, yoksa sözlerinin doğruluğundan mı, Bear emin değildi.

Johnny iki tableti de dağınık masanın üzerine koyarken mahcup bir ifadeyle, "İtiraf edeyim, sanal bir bekçi köpeği olup olmadığını kontrol etmek aklıma gelmedi," dedi. "Benim hatamdı."

Jeera ona tekrar vuracakmış gibi görünüyordu ama Blake kollarını ona dolayarak kendine çekti -belki onu rahatlatmak için ama daha çok zapt etmek için.

"Ne oldu?" Blake sordu. Bear bunu da bilmek istiyordu.

Johnny başını iki yana sallayarak, "Fark etmez," dedi. "İkimiz de hayatta kaldık. Ve bildiğim kadarıyla kimse ne yaptığımızı bilmeyecek."

Kurtuldu mu? Şimdi Bear *gerçekten* bilmek istiyordu.

Johnny "Dikkat!" diye seslendi ve Bear siyah bir cismin havada süzülerek kendisine doğru geldiğini gördü. Onu yakaladı ve avucunun içine düzgünce oturan yoğun, parlak bir küre olduğunu keşfetti.

Bear soru sorarcasına kardeşine baktı.

"İşte küçük kardeşim, aradığın cevap buydu," dedi Johnny.

Küreyi parmaklarının arasında döndüren Bear, ona yakından baktı. "Nasıl yani?"

Johnny cevap olarak tabletlerinden birini tekrar eline aldı ve a r a d ı ğ ı şeyi bulana kadar kaydırды. Ardından holografik işlevi etkinleştirdi ve

Bear'ın elindeki kürenin şeması havaya yükseldi. Bear siyah kürenin malzemelerini ve yapısını okudu, yaratılışına ilham veren algoritmaların karmaşıklığı karşısında gözleri büyüdü. "Am

Doğru mu okuyorum?"

"Tek kelimesini bile anlamıyorum," dedi Blake, gözlerini kısarak denklemlere bakarken. "Bu dalgalı çizgiler ne anlama geliyor?"

Ne Johnny ne de Ayı ona cevap verdi -Ayı, Johnny'ye şaşkınlıkla baktığı için, Johnny de kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttığı için.

Johnny, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, evet, doğru okuyorsun diyebilirim," diye cevap verdi.

Bear gözlerini kırıştırdı, sonra formülü bir kez daha okurken tekrar gözlerini kırıştırdı. Formül

mümkün olmamalıydı, mümkün *olamazdı*. Technos'un yaratabileceğini düşündüğü şeylerin çok ötesindeydi. Sadece yeni nesil değildi; *yeni nesildi*.

"Bear boğuk bir sesle, "Bana *bunun* içinde" dedi, "-küreyi havaya kaldırdı- *"uzayda...* bir cep olduğunu mu söylüyorsun?"

Johnny, "Hem solüsyonlarınız hem *de* planlarını çoktan hazırladığınız aerosol yaylı serbest bırakma mekanizması için yeterince yer var," dedi. "Her şey hazır olduğunda, bu küçük cihaz karışımın her yöne en az yirmi metre püskürtülmesine izin vermeli."

Bu tam da Bear'ın aradığı şeydi. Fitzzy'nin orijinal tasarımının boyut sınırlamalarının çok kısıtlayıcı olduğunu keşfettikten sonra bir cevap bulduğunu düşündüğü her seferinde ortaya çıkan tüm sorunların çözümüydü. Ama şimdi...

"Bu -yani-" Bear aklını başına toplayıp tekrar denedi. "Seri üretilebilir mi? Çabucak?"

"Eğer doğru insanları tanıyor ve doğru ekipmana sahipseniz," dedi Johnny, "o zaman evet."

Jeera inler gibi bir ses çıkardı. "Neden içimden bir ses bir iyilik *daha mı* istiyorsun?" Johnny'den Blake'e bir bakış attı ve erkek arkadaşına, "Bunun için bana borçlusun. Ailen bana mide ülseri geçirtecek."

Blake eğilip onu öperek cevap verdi, dudaklarına kızarmasına neden olan bir şey fısıldadı - Bear'ın duymadığı için mutlu olduğu bir şey. Johnny de, eğer yüzündeki ifade bir şey ifade ediyorsa.

Johnny, Bear'ın ComTCD'sini sehpadan alıp kendi tabletinden kürenin tasarımını içeren dosyaları aktararak, "Kendi tarafımızda işleri yoluna koyacağız ve bir üretim hattı başlatacağız," dedi. "Bu planları Fitzzy'ye göster ve onun iki çözümüyle uyumlu olduklarından emin ol. Ayrıca yaylı serbest bırakma valfi için planlarınızı da ona gösterin ve herhangi bir iyileştirme yapıp yapamayacağını görün. Bu benim alanım değil ama hazırladığın taslağın gerçekten sağlam olduğunu düşünüyorum." Yüzündeki gururlu ifade Bear'ın kendi kızarmasıyla savaşmasına neden oldu. "Fitzzy sana onay verdiğinde, doğrudan onunla irtibata geçeceğiz ve cihazların tamamlanıp dağıtılmasını denetlemesini sağlayacağız."

Bear başını salladı ama uyardı: "Fitzzy biraz..." Uygun bir tanım aradı ve şöyle demeye karar verdi: "Birkaç vidası gevşemiş gibi görünebilir. Ama tanıdığım en zeki adamlardan biri."

Jeera homurdandı ve tüm gözlerin ona çevrilmesine neden oldu.

"Fitzwilliam Grey tam bir kaçık, bu kadar basit," dedi. "Ben Akarnae'deyken, sadece ilk ayımda en az on iki kez kendini ateşe verdi." Bear'ın gözlerini tutarak ekledi: "Her seferinde kıkır kıkır gülüyordu.

sanki dünyadaki en komik şeymiş gibi. Tabii fark *ettiyse*. Çoğu zaman birimizin kalkıp alevleri bastırması gerekirdi çünkü o çalışmaya devam ederdi."

Bear, Johnny ve Blake'in yüzlerindeki kuşkulu ifadeye güldüğünü gizlemek için öksürdü, ikisi de profesörle ilk elden deneyim yaşamamıştı. Ancak Woodhaven'da Double Bubble'ın sahibi olan kardeşi Anton Grey'i tanıyorlardı ve Anton da en az onun kadar kaçık olduğu için

Fitzy, kişilikleri arasındaki benzerlikleri duyduklarında *çok* şaşırmamaları gerekirdi.

"Ama," diye devam etti Jeera, "buna rağmen sana katılıyorum. O çok zeki. Ve çılgın profesör rolünün sadece bir performans olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Bear o kadar emin değildi ama Jeera'nın güvenoyu verdiğini duyunca rahatladı. Yine de kardeşlerine şöyle dedi: "Sizin ya da benim adımları hatırlamasını beklemeyin. Size ne dediğine bakmaksızın, sizinle konuştuğunu düşünüyorsanız cevap verin."

Jeera bilerek güldü ve başını sallayarak onayladı. Hem Johnny hem de Blake giderek daha endişeli görünüyorlardı ama endişelerini dile getirmekten kaçındılar.

Jeera, ComTCD'sinden saati kontrol ettikten sonra Bear'a, "Sokağa çıkma yasağı neredeyse geldi, ben de senin yerine bakmak zorunda kalmadan gitsen iyi olur," dedi.

'Çok' eklemesi üzerine Bear ona merakla baktı.

"Kaiden ve Alex bu hafta başında gece geç saatte yemek yemek için teyzemin evine uğradılar. Onlar

birlikte *çok* rahat görünüyorlardı. Ve sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girene kadar da ayrılmadılar."

Blake ve Johnny kıs kıs gülerken Bear kaşlarını kaldırdı. Alex'in hazır olduğunda paylaşacağını bilen Bear sadece şöyle dedi, "Doğru. Benim için mazerete gerek yok, şimdi gidiyorum." Küreye doğru işaret etti ve planlar artık ComTCD'sine aktarılırken Johnny'ye "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Johnny'nin yüz ifadesi ukala bir cevap vermek yerine ciddiye ve sessizce şöyle dedi: "Yaklaşan fırtınadan sağ çıkmak istiyorsak hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız. Yardım istemekten asla korkma, Ayı. Aile bunun için vardır."

Bear öne çıkıp en büyük kardeşini kucaklarken boğazının düğümlendiğini hissetti. Johnny'nin küreyi çalarak çok büyük bir risk aldığını biliyordu.

ChemTech'in *kasası* ve gizli dosyaları Bear'a teslim etmek. Blake de geçen hafta sonu Bear ve arkadaşlarına Nialas'a yaptıkları gezide eşlik etmek için nüfuzunu kullandığında çok şeyi riske atmıştı. Bunlar Bear'ın asla ödeyemeyeceği borçlardı. Yine de Johnny ve Blake kardeşleri olduğu için Bear

onlara geri ödemek *zorunda* olmadığını biliyordu. Johnny'nin de dediği gibi, aile bunun için vardı.

"Gel buraya, küçük kardeşim," dedi Blake, Bear'ı Johnny'den çekip sertçe kucakladı ve bırakırken saçlarını karıştırdı.

"Hey!" diye bağırды Bear, başının üstündeki koyu renkli saman yığının düzleştirmeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

Jeera yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Umarım seni bir dahaki görüşümde yasadışı bir şeyle karşılaşmam," dedi.

O gece onun için yaptığı her şeyi düşünen Bear, ilerleyip kollarını ona dolamakta tereddüt etmedi. Tekrar çekilmeden önce sessizce "Teşekkür ederim," dedi. Sonra sırtıttı ve ekledi, "Ve söz vermiyorum."

Bir kahkaha attı. "Sahip olduğun arkadaşlara bakılırsa pek de şaşırtıcı değil. Ve bu ikisini kastetmiyorum."

Bear'ın sırtışı daha da genişledi ve onun iddiasını reddetmek için pek bir neden görmedi. Bunun yerine, paltosunu giydi ve ona verdiği Bubbler şişesini mermer zeminde parçaladı, akademinin buz gibi manzarasına doğru adım atarken üçüne el salladı.

Bear'ın gittiği saatler içinde rüzgâr oldukça hafiflemiş, karla kaplı araziye gece iyice çökmüştü. Sokağa çıkma yaşağının başlamasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu, ancak Bear yatakhane'nin girişine doğru gitmek yerine, öğrendiklerini Kimya profesörüyle paylaşmak için Kule binasına doğru yola çıktı.

Karda yolunu bulup Kule'nin iç merdivenlerini çıktıktan sonra Bear, Fitzzy'nin odasının kapısına yaklaştı. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama içeriden tuhaf bir ses duyunca durakladı.

Bear, akademide geçirdiği yıllar boyunca Fitzzy'nin kişisel odasını birkaç kez ziyaret etmişti, çoğunlukla profesörün verdiği ekstra kredi projelerinde bir şeyi ya da başka bir şeyi unuttuğu zamanlarda. Fitzzy'nin odası söz konusu olduğunda alışılmadık sesler normal kabul edilirdi: patlamalar, fokurdamalar, çatırdamalar, kıvılcımlar -kimyasal reaksiyonlar ve profesörün üzerinde çalıştığı şeye bağlı olarak ahşap ve metal yapı sesleri de dahil olmak üzere atölye sesleri.

Ancak Bear, şu anda kulaklarına ulaşan şeye benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştı.

Çünkü kapının diğer tarafından gelen ses şarkı söylüyordu.

Fitzzy şarkı

söylüyor. Ve

kötü bir

şekilde.

Profesör yüksek bir nota denerken Bear yüzünü buruşturdu.

Kapıyı delip geçen bir çığlık attı, sonra da tiz bir sesle

Bear'ın kulaklarını kapatmak istemesine neden olan melodi. Profesör uykusunda karmaşık denklemleri çözebiliyor olabilirdi ama belli ki en az onlar kadar ses sağırıydı.

İşitme duyusundan geriye kalanları kurtarmaya hevesli olan Bear kapıya sertçe vurdu. Sesin Fitzzy'nin şarkı söylemesini kesecek kadar yayılması için bunu iki kez daha yapması gerekti ve kapı nihayet açılmadan önce bir itiş kakış sesi duyuldu.

Bu, Bear'ın şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi, ancak bir şekilde profesörünün gökkuşağı terlikleri ve yaban arısı kulaklıklarıyla tamamlanmış kabarık pembe bir sabahlık giydiğini görünce yüzünü asmamayı başardı.

"Bartholomew," dedi Fitzzy, elinde parıltılı ve çok renkli ışıklarla süslenmiş bir kupa tutarak. "Yine mi Pazartesi oldu?"

Bear gözlerini kırıştırdı. "Hayır, efendim. Bugün hâlâ Cuma gecesi."

"Yüksek sesle konuşman gerekecek Bernard," dedi Fitzzy, neredeyse bağırarak hale gelene kadar kendi sesini yükselterek. "Korkarım işitme duyum eskisi gibi değil."

Bear'ın aklından parıldayan kupanın içinde hangi sıvının olduğunu merak etmek geçti -ve ne kadar güçlü olduğunu- uzanıp parmağıyla kulaklığa dokunduğunda anladı. Arıların yapışkan gözleri neredeyse mide bulandırıcı bir şekilde sallanıyordu ve Fitzzy ipucunu anlayıp kulaklıkları boynuna dolanana kadar indirirken Bear onları izlemeyi bırakamadı.

Fitzzy, "Tanrım, bu gece sessizlik çok gürültülü," diye yorum yaptı ve nedense bunu gözlerini kısarak ve sanki bir parıltıya karşı siper ederek yaptı.

Bear bir kez daha profesörünün tam olarak ne içtiğini merak etti. Ayrıca sabah dönmesinin daha iyi olup olmayacağını da merak etti.

"Seni buraya getiren nedir Bradford?" Fitzzy sordu. "Chloe yine gevşemedi, değil mi? Geçen sefer en sevdiğim çift çorabımı ve etrafındaki taş duvarları yiyip bitirmişti. Huysuz olsa da harika bir yaratık."

Bear'ın profesörünün ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi akıl sağlığı tehlikeye girmeden önce kaçmak için çaresizce, "Efendim, eğer isterseniz, beni görevlendirdiğiniz proje için bir çözümüm var," dedi. Bir nefes içinde Fitzzy ile ilgili her şey değişti. Odaklanmamış geveze gitmiş, yerine Bear'a t ü m dikkatini veren biri gelmişti. Bu dönüşüm Bear'ın merak etmesine yetecek kadar açıldı

Jeera'nın haklı olup olmadığını, çılgın profesör rolünün sadece bir performans olup *olmadığını*.

Eğer öyleyse, Fitzzy bu işi çok iyi yapıyordu.

"İçeri gel, içeri gel Boris," diye ısrar etti profesör, Bear'ı odasına götürürken. "Kaybedecek zaman yok."

Fitzy'nin odasına adım attığında her zamankinden daha kararsız olan Bear, köşedeki çalışma alanında fokurdayan sıvılara pek aldırmış etmedi ve taş duvarlardan birini yerden tavana kadar kat eden yeşil alevlere gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine gözlerini profesöründen ayırmadı ve karşısındakinin eksantrik bir dahi mi, odaklanmış bir dahi mi... yoksa tamamen başka biri mi olduğunu merak etti.

"Otur, otur," dedi Fitzy ve Bear'a yanmayan şöminenin önüne oturmasını işaret etti. Yeşil alevler, ızgaranın yakılmasına gerek kalmadan odayı yeterince ısıtıyordu. "Bana ne keşfettiğini anlat."

Bear sadece bu sözlerle bile Fitzy'nin odaklanmaya devam edeceğini varsaydı - ya da en azından umdu - ve Fitzy'nin göz atması için küreyi çıkarıp holografik planları genişleterek açıklamasına başladı. Ardından, havalandırılmış solüsyonları patlama noktasından mümkün olduğunca uzağa dağıtacak yaylı serbest bırakma cihazı için kendi tasarımlarını paylaştı. Bunların hepsi her bir küçük siyah kürenin içindeki uzay cebinde yer alacaktı.

Bear sözlerini bitirdiğinde Fitzy'ye baktı ve ne söyleyeceğini duymak için nefesini tutarak bekledi. Profesör çeşitli notları karıştırırken ve Johnny'nin kasadan çaldığı prototipi kurcalarken uzun dakikalar geçti ama sonunda Fitzy, Bear'a döndü.

Bunu yaptığında, Bear profesörünün gözlerindeki yaşları görünce donup kaldı. Ama sonra Fitzy gözlerini kırptı ve gözyaşları kayboldu; Bear'ın bunu hayal edip etmediğini merak etmesine yetecek kadar hızlıydı; gözyaşlarıyla birlikte gördüğü gurur da öyle.

"Sabah ilk iş kardeşin Jeffrey ile temasa geçeceğim," dedi Fitzy. "Politikacı kız arkadaşıyla birlikte bu işe hemen başlayacağız."

Bear, Fitzy'ye Johnny'nin adını hatırlatma zahmetine katlanmadı ya da Jeera'nın Johnny ile değil Blake ile çıkan bir Müdür olduğu konusunda onu düzeltmedi.

Bear ayağa kalkıp odanın çıkışına doğru ilerlerken, "Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa haber verin, efendim," diye teklif etti. "Eğer bu cihazla ilgili tahminlerim doğruysa, pek çok hayat kurtarabilir. Tasarımı daha da iyileştirmek ve mümkün olduğunca etkili hale getirmek için ne gerekiyorsa yapmaktan mutluluk duyarım."

Fitzy, Bear'ı kapıya kadar takip etti, onun için kapıyı açtı ve içeri adım atışını izledi.

Profesör, "Sen zaten gereğinden fazlasını yaptın, evlat," dedi. Ardından, Bear'ın neredeyse kaçıracağı kadar sessiz bir şekilde ekledi: "Sana güvenebileceğimi biliyordum Barnold."

Bear keskin bir nefes aldı, şok olmuş gözleri Fitzzy'ninkilerle buluştu. Profesör dört yıl boyunca bir kez bile adını doğru söylemeyi başaramamıştı. Ve Bear'ın görebileceği şekilde, Fitzzy'nin yüz hatlarına açıkça yansıyan gurur gözyaşlarıydı.

Kolunu uzatan profesör, elini Bear'ın omzuna koyarak yüreklendirici bir şekilde sıktı. "Aferin Bear. Gerçekten de aferin."

Ve sonra profesör onu serbest bıraktı, ona bir gülümseme gönderdi ve aralarındaki kapıyı kapattı.

Bear'ın bıraktığı nefes ürperticiydi, beklenmedik duygularla doluydu. Ama sonra başını salladı ve sessiz bir kahkaha attı. Görünüşe göre Jeera, Fitzzy'nin rol yapma oyunu konusunda gerçekten de haklıydı. Ne amaçla oynadığını Bear bilmiyordu. Ama görünüşe göre profesörünün de en az diğerleri kadar akli başındaydı.

... Belki de cübbe, ayakkabı, kulaklık ve kupa seçimini saymazsak.

Kendi kendine kıkırdayan Bear, doğruca yatakhane dönmek niyetiyle merdivenlerden inmeye başladı. Artık sokağa çıkma yasağı geçmişti ama endişelenmiyordu.

-Eğer biri onu yakalarsa, Fitzzy'yi ziyaret ettiğini açıklayabilirdi ve umarım profesör hikayesini onaylardı. Yine de Kule'den ayrılıp soğuk kampüste ilerlerken adımlarını hızlı attı; havadaki soğuk, neredeyse kendi gözlüklerini dilemesine neden olacaktı.

Ayı tam yemek alanını dönmüş ve yatakhane binasının girişine doğru ilerliyordu ki gölgeli bir şekil onu yakaladı.

Birisi yurttan uzaklaşıyor.

Bear ilk başta, son zamanlardaki gizemli geliş gidişlerini göz önünde bulundurarak bunun Alex olup olmadığını merak etti. Ancak daha yakından incelediğinde, figürün çok büyük olduğunu gördü. Kalın kar kıyafetleri giymiş olsa bile, arazide sürünen kişinin boyuna ve cüssesine asla ulaşamazdı. Gerçekten de, Ayı

Bu büyüklükte sadece bir kişi aklına geliyordu ve figür ay ışığının yüzüne vurmasına yetecek kadar döndüğünde Bear haklı *olduğunu anladı*.

Bu Declan'dı ve aceleci adımları ve yarım yamalak, gece yarısı kaçıışı herhangi bir gösterge ise, açıkça bir şeylerin peşindeydi.

Bu nedenle Bear, güzel ve sıcak yatağına gitmek yerine dönüp diğer çocuğun peşine takıldı ve onu uzaktan takip ederek araziye geçip sonunda Ezera Ormanı'na ulaştı.

Bear'ın geri dönmeyi düşünmesine neden olacak kadar uzun süre yürümeye devam ettiler ama her adımda merakı daha da arttı. Declan nereye gidiyordu? Biriyle mi buluşacaktı? Sadece bir akşam gezintisine mi çıkmıştı? Yoksa... daha uğursuz bir şey mi vardı?

Hayır, Bear'ın diğ er  ocuk hakkında bildikleri göz önüne alındığında, endişelenecek şüpheli bir şey olduğunu düşünmüyordu. En azından, kışın ortasında gece yarısı yürüyüşünden daha şüpheli bir şey yoktu. *Bunu* yapamayacağını

hesaplayamadı. Ama Declan'ın takip edildiğini fark etmesini önlemek için aralarındaki kısa mesafeyi korumaya dikkat ederek ilerlemeye devam edecek kadar ilgisini çekmişti.

Akademiden yeterince uzaklaşıp koğuşların dışına çıktıklarında Declan nihayet durdu. Ama bunu sadece bir Bubbler şişesini yere atmak ve içinden geçmek için yaptı.

Bear'ın ne yapacağına karar vermek için saniyeleri vardı ama merakı galip geldi ve ileriye doğru koşarak gözden kaybolmadan birkaç dakika önce Bubbledoor'a girdi.

Beş

"I think there's a good reason why Hunter'ın Gizlilik ve Hile sınıfına hiç giremedin."

Bear, Bubbledoor'un diğer tarafına vardığı anda Declan'ın sözlerini duyunca ve diğer çocuğun kaşlarını kaldırmış, eğlenen bir ifadeyle ona baktığını görünce irkildi.

"Merhaba," dedi Bear, botlarını yemyeşil çimlerin üzerinde kaydırarak. -Kırağıdan hafifçe çatırdayan ama üzerinde kar olmayan bir çimen. "Seni burada görmek ne güzel."

Declan homurdandı. "Yurt binasından ayrıldığımdan beri beni takip ediyorsun. Bu ikimiz için de sürpriz sayılmaz."

Bear, Declan'ın başından beri kendisinden haberdar olduğunu öğrenince hoşnutsuzluğa kapıldı. Ama odaklanması gereken çok daha önemli şeyler olduğunu biliyordu; bunların başında da şu anda bulundukları yer geliyordu.

Ay ışığıyla yıkanan hafif inişli çıkışlı tepelerden görünmez bir esintiyle sallanan holo-ağaçlara kadar çevrelerini incelerken üzerine ürkütücü bir his çöktü. Bear tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Tıpkı yalnız olduklarını bildiği gibi.

... Ama aynı zamanda *değillerdi*.

"Neden buradayız Declan?" Bear cevaptan korkarak sordu. "Neden Hallowgate'teyiz?"

Declan ayaklarını mükemmel bakımlı çimlerin üzerinde tutmaya dikkat ederek yavaşça ilerledi. "Buraya her yıl gelirim," dedi sessizce. "Annemle babamın ölüm yıldönümlerinde."

Declan bakımlı patikalar boyunca ilerlemeye devam ederken aralarında sessizlik çöktü ve Bear konuşacak kelime bulamadı. Ayaklarının dibinde, Bear'ın gözlerinin görebileceğinden çok daha uzaklara yerleştirilmiş sıra sıra dairesel cam plakeler vardı. Ama bunların sadece plaket olmadığını biliyordu.

Mezar taşlarıydı. Cam mezar taşları.

Çünkü Hallowgate bir mezarlıktı - Medora'daki en büyük insan mezarlığı. Ayı ve Declan'ı çevreleyen tepelerin ve ay ışığının aydınlattığı otlakların altında sayısız ölü bedeni vardı.

Görünüşe göre Declan'ın ailesi de dahil.

Bear diğerk çocuğu çimenli yürüyüş yolları boyunca ve mezarlık boyunca birbirine karışan, aksi halde ürkütücü olan manzaraya büyülu bir hava katan holo-ağaçların arasında takip ederken dakikalar geçti.

Bear Hallowgate'e daha önce sadece bir kez, üç yıl önce Luka'nın mezarını ziyaret etmek için Jordan'a eşlik ettiğinde gitmişti. Yağmurlu, sefil bir gündü; şu anda etraflarını saran berrak gecenin tam tersiydi. O zaman Bear o kadar üşümüştü ki çizmelerinin içinde titriyor, sadece giysilerini ıslatan yağmuru değil, rengârenk ağaçların bile silemediğı, her yeri saran melankoliyi de hissediyordu. Aynı his şimdi de Bear'ın üzerine çökmüştü ama havaya öyle bir yumuşaklık yayılmıştı ki paltosunu çıkarmayı düşündü, çünkü sıcaklık taze olsa da akademide bıraktıkları kış soğuşuyla kıyaslanamazdı.

Bear karar vermeden Declan, iki sarkık holo-ağacın arasına yerleştirilmiş tek bir cam dairenin yanında durdu. Diz çöktü ve elini camın üzerinde gezdirerek şeffaf yüzeyin tozunu alan çimen parçalarını ve ince kir tabakasını bir kenara fırçaladı.

Onun dokunuşuyla cam canlandı. Daha önce berrak, lekesiz bir levha olan camdan şimdi kelimeler yükseliyordu. Bir holo-mesaj.

RANDON STIRLING'İN SEVGİ DOLU ANISINA BABA, KOCA, OĞUL VE SON ANA KADAR GÜÇLE YÜRÜYEN VE KALBİNİ PAYLAŞAN ARKADAŞ

Bear kelimeleri havada kaybolmadan önce iki kez okudu ve yerlerini dört kelime daha aldı:

GITTI, AMA ASLA UNUTULMADI

Ve sonra onlar da kayboldu, bardağın üstündeki boşluk bir kez daha boşaldı.

"Randon-baban mı?" Bear sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Evet," diye yanıtladı Declan, hâlâ mezarın yanına çömelmiş bir halde. Kemerinden bir bıçak çıkardı ve bıçağı işaret parmağının alt kısmına hafifçe sapladı, bir damla kan levhaya damlayana kadar elini camın üzerinde tuttu.

Bear, Jordan'ın üç yıl önce benzer bir şey yaptığına tanık olmasaydı ve kan dökülmesinin nelere yol açtığını görmeseydi, daha sonra olanlar karşısında dehşet içinde haykırırdı.

Kan bağı olan biri tarafından aktive edildiğinde, camdan bir adamın üç boyutlu holo-imgesini gösteren görüntüler yükseldi. Koyu teninden, saçlarından ve gözlerinden geniş omuzlarına ve muazzam boyuna kadar, Bear'ın zihninde bunun Declan'ın babası olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Ve Randon'un yanında Declan'ın kendisi vardı.

O sırada en fazla beş ya da altı yaşında olan Declan, yüzünde boş dişli bir sırıtişla babasına bakıyordu; bu sırıtma Randon onu kaldırıp havaya fırlattıktan sonra tekrar yakaladığında daha da arttı. Görüntülerde ses yoktu ama babası onu defalarca havaya fırlatırken çocuk Declan'ın neşeyle kıkırdadığı açıkça görülüyordu.

Bir kadın sahneye girdiğinde Randon durakladı ve Declan'ı kollarının arasında tuttu. Esmer olduğu kadar solgun olan kadın ikisine de kocaman gülümsüyordu, sevinci herkesin görebileceği kadar açıktı. Kadın eğilip Declan'ı yanağından öperken Randon boşta kalan kolunu **o n a d o l a d ı**, genç çocuğun ışıldayan yüzü anne babasının sevgisinin tadını çıkarırken neler hissettiğini tam olarak ortaya koyuyordu.

Hikâyelerinin mutlu sonla bitmediğini bilen Bear, kaydın bir kez daha oynatılmasını izlerken kalbi sızladı, ardından duman gibi soldu ve cam plaktan başka bir şey görünmedi.

"On üç yaşındayken, Akarnae'de çalışmaya başlamamdan sadece birkaç ay önce oldu," dedi Declan, hâlâ diz çökmüş cama bakarak. "Babamın işyerinde bir kaza oldu. Bazı kablolar koptu ve-" Declan titreyen bir nefes aldı. "Ezilmişti. Çabuk oldu. Bana acısız olduğunu söylediler."

Bear ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Uzandı ve Declan'ın omzuna bir el koydu, yanında diz çöktü ve sessizliğinin sağlayabileceği her türlü teselliği sundu.

"Annen mi?" Bear sessizce sordu. "İkisi de demiştin-" Durakladı. "O da... buralarda bir yerde mi?"

Declan ancak o zaman levhadan başını kaldırdı ve gözlerinden hiç düşmeyen yaşları geri kırıptı. "Hayır," dedi, sesi titriyordu. "O gerçekten ölmedi. Sadece benim için öldü."

Bear'ın böyle bir ifadeye nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Babam öldüğünde bunu kaldıramadı," diye açıkladı Declan. "Denedi, denediğini biliyorum. Ama bana her baktığında irkildi, ta ki çok geçmeden bana bakmayı bırakana kadar." Titreyen bir nefes daha. "Jaxon, babama çok benzediğim için annemin bana bakmadığını söyledi."

Buna dayanamazdı. Onu tüm kalbiyle seviyordu ve beni görmek kaybettiği her şeyi sürekli hatırlatıyordu."

Bear usulca, dikkatlice, "Ne oldu?" diye sordu.

Declan duygusuz bir sesle, "Babam öldükten iki hafta sonra çekip gitti," dedi. "Onu beş yılı aşkın bir süredir görmedim."

Ayı'nın damarlarına soğuk sızdı - giderek düşen sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir soğuk. "Seni terk mi etti?"

"Jaxon onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Oğlunu kaybetmişti ama İki hafta içinde babamı ve annemi kaybettim." "O hiç-"

"Bir kez. O gittikten bir buçuk yıl sonra." Declan'ın ses tonu karanlıktı, "Onu başka bir adam ve çocuklarıyla mutlu aileler oynarken buldu, kaybettiği kocasını ve bir daha asla görmek istemediği oğlunu unutmaya kararlıydı."

"Declan," diye fısıldadı Bear, ama söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Hiçbir şey diğer çocuğun gözlerinde gördüğü acıyı dindiremezdi.

"Komik olan şu ki," diye fısıldadı Declan, "onu suçlamıyorum. Beni terk ettiği için onu affedemesem bile, bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama babam..." Parmaklarını tekrar plaketin üzerinde gezdirdi, holografik

Onun dokunuşuyla yükselen kelimeler. *Gitti ama asla unutulmadı.* "Onu her gün düşünüyorum."

Üç yıl önce Bear benzer bir mezarın yanında diz çökmüş, Jordan da ona kardeşi hakkında aynı sözleri fısıldamıştı.

"Onu her gün düşünüyorum.

Tıpkı Bear'ın o zaman yaptığı gibi, şimdi de Declan'a, "Bana ondan bahset," dedi. Ve Jordan'ın bir zamanlar paylaştığı gibi, Declan da paylaştı.

Bear'a babasının nasıl kendi sebzelerini yetiştirdiğini ve sıfırdan makarna pişirdiğini; her gece onu zar zor dönebileceği kadar sıkı yatırmadan önce ona nasıl kitap okuduğunu anlattı. Declan çıktıkları tatillerden, paylaştıkları hayallerden, yaşadıkları hayattan ve planladıkları gelecekte bahsetti. Annesi hakkında çok az şey söyledi, ama Randon'un kazasını öğrendiği korkunç gün de dahil olmak üzere çocukluğuyla ilgili her şeyi Bear'a anlatırken babasına duyduğu sevgi gözlerinde parlıyordu.

Declan, "Jaxon bir piç olabilir ama her şeyde yanımdaydı ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım," dedi. "Özellikle de annem gittikten sonra beni yanına aldığı anda. Yaşlı moruğun en son isteyeceği şey kederli bir gence bakmaktı ama her gün şikâyet etse de beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmadı."

Bear, Declan'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce şaşırdı. Sözlerine rağmen, huysuzluğuyla nam salmış büyükbabasına karşı bir tür şefkat beslediği açıktı.

"Ben... ona sahip olduğunuz için mutluyum," dedi Bear.

Declan bir kahkaha attı. "Onu tanısaydın böyle konuşmazdın."

Bear'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Biraz... zor biri olduğunu duymuştum."

Declan yine güldü. "Alex, değil mi?" "Diğerlerinin yanı sıra."

Yıllar boyunca huysuz kraliyet danışmanı hakkında homurdanan çoğunlukla Bear'ın babasıydı. Ancak William bile bir şekilde bunu Declan'ın sergilediği türden bir şefkatle yapmayı başarmıştı.

"O berbat biri," dedi Declan, dobra dobra. "Ama iyi ya da kötü, sahip olduğum tek şey o. Ve ben onun sayesinde bugün olduğum kişiyim."

"Bu onun ve senin hakkında çok şey söylüyor."

Bear yanında diz çöken çocuğun aynı çocuk olduğuna inanamıyordu.

Akademide o kadar rahat, o kadar kendinden emin, o kadar *neşeyle* dolaşıyordu ki. Declan'ın yaşadıklarını Ayı hayal bile edemezdi. Bırakın iki ebeveyni, bir ebeveyni kaybetmenin dehşetini bile hayal edemiyordu. Ve sonrasında nasıl devam edeceğini, Declan'da o kadar belirgin olan içsel gücü nasıl bulacağını hayal bile edemiyordu.

"Kulağa gerçekten..." gibi gelme riskini göze alarak Bear hangi kelimeyi kullanacağını bilemedi, bu yüzden devam etti ve "Bence sen oldukça harikasin, Declan" dedi.

Gecenin gölgesinde bile Declan'ın koyu renk yanaklarına bir parça renk dokunmuştu. Ama Bear dürüst olmayı diğer çocuğa borçlu olduğunu hissetti, özellikle de Declan'ın onunla paylaştığı her şeyden sonra.

Declan'ın kendisini rahatsız hissetmesini istemiyordu, bu yüzden Bear hemen sırtıttı ve ekledi, "Beni isteğim dışında uyuşturduğun için puan kaybetsen bile."

"İtiraf et, uyuduktan sonra daha iyi hissettin," dedi Declan, parmaklarını son bir kez cama sürerken ve ayağa kalkıp Bear'ın kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken artık sırtıyordu.

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum," dedi Bear, ayağa kalktığı anda kot pantolonunun tozunu alırken. "Ama hayatımda hiç geçen hafta sonu uyuduğum kadar uyumadığımı söyleyebilirim."

"Bir şey değil diyeceğim," diye karşılık verdi Declan. Bear'ın gözlerini tuttu ve çok daha sessiz bir şekilde, "Ve bil diye söylüyorum... Bence sen de oldukça harikasin," dedi.

Sözler bulutlu bir günde güneş ışığı gibi Bear'ın üzerine vurdu ve onu içten dışa doğru ısıttı. Karşılık olarak usulca gülümsedi, şimdi sıcakla savaşıyordu

kendi yanaklarına dokunarak.

O gece aralarında o kadar çok şey paylaşmışlardı ki, birlikte dönüp mezarlığın girişine doğru ilerlerken söyleyecekleri çok az şey vardı. Hallowgate'in koşuşlarından kurtulduktan sonra Declan dönüş Bubbledoor'larını etkinleştirdi. Daha sonra ormanın içinden akademiye doğru sessizce yürüdüler, sonunda yatakhane binasına ulaştılar ve sefil soğuktan kaçtılar.

Ancak üçüncü kata çıktıklarında ve merdivende yollarını ayırmak üzereyken Declan tekrar konuştu - Randon'un mezarından ayrıldıklarından beri aralarında geçen ilk kelimelerdi bunlar.

"Bu gece için teşekkür ederim. Beni takip ettiğin için." "Sanırım 'takip etmek' demek istedin."

Bir kahkaha. "Ciddiyim, B. Kaiden bile her yıl oraya gittiğimi bilmiyor. Genelde bunu tek başıma halletmek zorunda kalıyorum. Bu gece daha kolaydı. Senin orada olman."

Bear o akşam bilmem kaçınıcı kez ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden hareketlerinin kendi adına konuşmasına izin verdi, öne çıktı ve Declan'ı sıkı bir kucaklamanın içine çekti, onu yakın tuttu. Tıpkı günler önce Jordan'a söylediği gibi mırıldandı: "Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Ciddiyim."

Declan geri çekilmekte gecikmedi ama geri çekildiğinde Bear'ın sabit bakışlarıyla karşılaştı ve tekrarladı: "Teşekkür ederim. Bu-" Sesi çatallaştı, bu yüzden boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Bunun anlamı çok büyük."

Bear onun kolunu sıktı. "Ne zaman istersen, Declan. Gece ya da gündüz."

Declan sadece başını salladı, ama sonra geri döndü, "Senin için de öyle, B. Ne zaman istersen."

Herhangi bir sebep."

Bear yarım bir sırıtış attı ve ortamı yumuşatmak istercesine, "Bu teklifine pişman olacaksın. Kiminle takıldığımı unutma."

Declan'ın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Muhtemelen her günü atlatmak için kendi terapistine ihtiyacın var."

Bear komik bir şekilde iç çekerek, "Hiçbir fikrin yok," dedi.

Ve Declan'ın kahkahası hâlâ kulaklarında çınlarken, giyinik bir şekilde yatağına yığılmadan önce koridordan geçerek yatak odasına gitti. Günün olayları sonunda onu yakaladı ve yüzünde bir gülümsemeyle derin bir uykuya dalmaya başlarken gözlerinin kapanmasına neden oldu.

Altı

"Bear."

"Ayı, uyan." "AYI!"

"Ne-huh?" Bear yatakta doğruldu, gözlerini ovuşturdu ve gözlerini kısarak baktı pencerelerden içeri dolan ışık sayesinde.

"Kalkmalısın dostum," dedi Jordan, Bear'ın gardırobunu karıştırıp kıyafetlerini yatağına atarken. "Alex, Gölge Gezenler'den haber almış; bugün şu savaşçı denemesi olayının galibiyle dövüşecekmiş. Öğle vakti."

"Şimdi ne zamanı?" Bear bir esnemenin ardından sordu. "Saat on bir buçuk."

"On bir buçuk mu?" Bear yataktan fırlayarak ağıladı. En son ne zaman bu kadar geç uyuduğunu hatırlamıyordu. "Neden beni daha önce uyandırmadın?"

"Geç saate kadar gelmedin ve bütün hafta durmadan projen üzerinde çalıştın. Biraz daha uyusan iyi olur diye düşündüm. Al, yakala."

Jordan kahvaltı barını ona doğru fırlattığında Bear onu havada kaptı, elinde çevirdi ve çiğnenebilir meyve ve kuruyemiş karışımını ısırmadan önce kapağını açtı. Göz alıcı bir yemek değildi ama Alex'in Gölge Gezenler'i kendi davalarına çekme girişiminden dönene kadar onu idare ederdi. Bu sahip olduğu son şanstı - hepsi

biliyordu. *Her şey vatali targo'nun* galibine karşı vereceği mücadelenin sonucuna bağlıydı.

"Hepimiz gidiyor muyuz? Ve nerede buluşacağız?" Bear arada sordu Çiğniyor, kelimeler hem ağzındaki yemekten hem de kafasına geçirmeye çalıştığı uzun kollu gömleğinden dolayı bozuluyor.

"Caspar Lennox sadece Alex'in gitmesi gerektiğini söyledi ama o bizi de yanında istemekte kararlıydı." Jordan yüzünü buruşturdu ve ekledi, "O... memnun olmadı. Ama büyükleri hepimizin geldiği konusunda uyarmak için önden gitti." Ayı'ya bir çift çorap fırlattı. "On beş dakika içinde Kütüphane'nin fuayesinde buluşacağız. Birkaç dakikan var, sakın ol."

Muhtemelen sonuncuyu söyledi çünkü Bear şu anda bir bacağıının üzerinde çılgınca zıplıyor, diğerini bir kot pantolonun içine sokuyordu - ama 'şanslı' olanları *değil, çünkü* onu tekrar başarısızlığa uğratma riskini almak istemiyordu. Bugün olmaz.

"Ciddiyim Ayı, diğer bacağıını da kırmadan önce bir nefes al. Biz zamanım var."

Bear neredeyse Fitzzy kadar çılgınca davrandığını biliyordu, bu yüzden Jordan'ı dinledi ve bir nefes aldı. Giyinmeyi bitirdi -çok daha güvenli bir hızda- ve yetersiz kahvaltısının sonuncusunu yuttu, Jordan'ın önüne attığı bir şişe elma suyunu da peşinden içti. Sonra banyoyu kullandı, dişlerini temizledi, ayakkabılarını giydi ve birkaç dakika kala gitmeye hazırды.

"Gördün mü? Daha fazla uyumana izin verebilirdim," dedi Jordan, Bear'ın ona attığı bakışa karşılık kahkahaya boğulmadan önce. Kıs kıs gülerек ekledi: "Bu konuda prenses gibi davranacağını bilseydim seni şafakta uyandırırdım."

"Hiç şafakta kalkmıyorsun."

Jordan yine güldü. "Bak ne diyeceğim. Bir dahaki sefere arkadaşlarımızdan biri dünyayı kurtarmaya yardım etmek için güçlü bir ırkın bağlılığını kazanmak için bir Gölge Gezen'le savaşmak zorunda kaldığında, seni düzgün bir kahvaltı yapabilecek kadar uyandırmak için şafakta kalkacağımdan emin olacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Bear, Jordan'ın göğsüne bir palto iterken bir yandan da içinden "Ukala" diye homurdandı.

Jordan kollarını kolların içine sokarken sırttı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Bu sefer Bear cevap vermedi, sadece kendi paltosuna uzandı ve hâlâ eğlenen Jordan'ı odadan çıkarken takip etti. Birlikte Kule'ye doğru ilerlediler ve Alex ile D.C.'yi içeride, Soraya'yı da birkaç adım ötede kalçalarının üzerinde oturmuş beklerken buldular. Artık bir köpek yavrusu olmayan Gölge Kurt bir hafta içinde katlanarak büyümüştü. Bear, Soraya'nın Alex'e ne kadar bağlı olduğunu ve dolayısıyla Alex'in değer verdiği hiç kimseye zarar vermeyeceğini bilmeseydi, neredeyse göğüs hizasındaki bu köpekten korkardı. Bunun yerine, yanından geçerken onun başını okşayarak kalın kuyruğunu sallamasını ve kurt gibi sırtmasını sağladı.

Dikkatini Alex'e çeviren Bear, onun dudağını ısırıldığını ve bir o yana bir bu yana zıpladığını görünce yanına gidip kolunu ona doladı ve endişeli gözlerle ona baktı. "İyi misin?"

"Gerginim," diye itiraf etti. "Yine Trell'le dövüşüyorum - geçen sefer sana bahsettiğim dişi."

"Başlangıçta yüzüne yumruk atan kişi mi?"

Alex yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama en azından bugün böyle bir şeye hazırlıklıyım. Beni bir daha alt edemeyecek."

Bear o kadar emin değildi. *Vatali targo*'nun galibi olarak Trell'in muhtemelen el altından bir dizi hamlesi olacaktı. Ama yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve "Bu iş sende Alex. Endişelenecek bir şey yok."

Ona gönderdiği bakış, kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için her şeyi söyleyeceğini bildiğini açıkça ortaya koydu, ama yine de işe yaradı, çünkü zıplamayı bıraktı ve onun yanına yerleşti.

"Unutmayın, Gölge Gezenler insanları sevmez," dedi Bear'dan D.C. ve Jordan'a bakarak. "Caspar Lennox sizi onlardan ayrı tutacak bir yer bulacağına söz verdi, ama sadece... dikkatli olun." Jordan neşeyle, "Bağnazların huysuz ırkını kışkırtmayın," dedi.

"Anladım."

Alex'in dudakları kıpırdadı ama yüz hatlarını sert bir ifadeye büründürmeyi başarak, "Seni yanımda getirdiğime pişman etme beni," dedi.

"Pişmanlıklar hakkındaki komik şeyi biliyor musun?" dedi Jordan, gözleri muziplikle doluydu. "Sonrasına kadar pişmanlık duyacağınızı bilmezsiniz."

Bear inledi ve Jordan'ın Alex'in onları geride bırakmasını sağlamaya *çalışıp çalışmadığını* merak etti. D.C. de aynı şeyi merak etmiş olmalı ki Jordan'ın ağzına bir tokat atarak daha fazla konuşmasını engelledi.

Alex ise öksürerek şüpheli bir kahkaha gibi gelen sesini gizlemeye çalıştı. Bear ona kaşını bile kaldıramadan, hala ona sarılı olan kolunu minnettar bir şekilde sıktı ve uzaklaşarak şöyle dedi: "O zaman gidip bugünün ne kadarını bitireceğimizi görelim.

Sonrasında pişmanlık duyuyorum."

İleriye doğru yürürken Bear da onu takip etti, Jordan ve D.C. de hemen arkasındaydı. Birkaç dakika sonra hepsi Kütüphanenin derinliklerindeydi ve Alex Graevale'e açılan kapıyı açtı, omuzlarını dikleştirdi ve yolu gösterdi.

Bear, Alex'e bakmaktan kendini alamıyordu.

Bir saat kadar önce Gölge Yürüteç'e karşı verdiği mücadeleyi kazanmıştı ve şimdi maçın yapıldığı katedral benzeri binaya bakan balkonda volta atıyor, yaşlıların kararını vermesini bekliyordu.

Bear hayatında hiç Alex'in Trell Roven'a karşı dövüştüğü kadar inanılmaz bir şeye tanık olmamıştı. Daha önce onu görünmez, Sahiplenilmiş Jordan'a karşı savunurken görmüş olsa da, bugün onu izlemek yepyeni bir deneyimdi. Alex'in hareketlerini takip etmek neredeyse imkânsızdı, büyümlü kılıcı mavi alevlerle parlıyor ve Trell'in çift kanatlı asasına her vuruşunda kıvılcımlar saçıyordu. Etraflarını saran lanetli mor ateş yüzünden Bear, alevli yıldızın içinde ve etrafında gerçekleşen savaşı kaçırma korkusuyla gözlerini kırpmaya riskini bile göze alamamıştı.

Gölgelenmeye başladıklarında Bear'ın kalbi neredeyse duracaktı, *Özellikle de* Alex en büyük sürprizi Gölge Yüzüğünü aktif hale getirerek yaptığında. Cesurca bir hamleydi ve karşılığını aldı, çünkü dövüşü kazanmak için ihtiyaç duyduğu avantajı ona verdi.

Ama Trell'e karşı zafer kazanmış olması, Gölge Yürüyenler'in artık insanlarla ittifak kurduğu anlamına gelmiyordu. Alex'in kazandığı tek şey yaşlıların huzuruna çıkmaktı ve bunu da hikâyesini paylaşmak ve yardımlarını dilemek için kullanacaktı. Nasıl karşılık vereceklerini henüz kimse bilmiyordu. Ve saniyeler geçtikçe, Bear ve arkadaşları bekledikçe daha da sinirleniyorlardı.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

"Altmış yedi dakika ve saymak," Ürdün dedi, kontrol etmek onun Yine *ComTCD*. "Ne yapıyorlar, kestiriyorlar mı?" "Belki de öğle yemeği yemeye gitmişlerdir?" D.C. kıpırdanarak şöyle dedi Myrox bileziğini çıkardı ve alt dudağını çiğnedi - her iki hareketi de sadece gergin olduğunda yapıyordu. "Bunu yemek yerken tartışmak bizim için iyi olabilir. Yemek herkesi daha mutlu eder."

"Yaşlıların 'mutlu'nun tanımını bildiklerinden emin değilim, 'daha mutlu' bir yana," diye mırıldandı Alex, hâlâ volta atıyordu. Soraya başı yerde yatıyordu ama gözleri Alex'in hareketlerini dikkatle izliyor, hanımının güvenliğine yönelik herhangi bir tehdide karşı tetikte bekliyordu. Ve belki de akıl sağlığına.

"Onları hiç görebildin mi?" Bear balkonun siyah kristal yüzeyiyle kaynaşmış rahatsız sandalyesinden kalkarak sordu ve hareket etmekten sırtı çatlayınca yüzünü buruşturdu. "Hangi yöne doğru eğiliyor olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Alex başını salladı. "Hiçbir şey. Bu üçü pokerde temizlenir."

Bear, Jordan ve D.C. ile bakış alışverişinde bulundu; üçü de Alex'in söylediği bazı tuhaf şeyleri Freyan ifadeleri sanarak sık sık görmezden gelmek zorunda kalıyordu. Bu sefer de durum farklı değildi ve Bear pokerin ne olduğunu ve yaşlıların onu neden temizlediğini sormak yerine, "Öyle ya da böyle, yakında öğreneceğiz," dedi.

D.C. kıpırdanmaya devam ederken ve Jordan takıntılı bir şekilde saati kontrol ederken, gergin bir sessizlik tekrar hepsinin üzerine çöktü. Alex bir ileri bir geri volta atıyor, savaşta yaralanmış elinden, bir tomar kumaşın etrafına dolanmış olmasına rağmen kan damlıyordu. Soraya ise diğerlerini kışkandıracak şekilde hafif bir uykuya dalmıştı.

Arkadaşları kadar huzursuz olan Bear, korkuluklara yaslanana kadar ilerledi ve Obscuria binasının zemin katında bekleyen Gölge Gezenler'e baktı. Bakışları yukarıya, katedralin tepesine kadar uzanan balkonları dolduranlara yöneldi. Durduğu yerden ihtiyarların bitişik olarak konumlandığı yeri göremiyordu -kuşkusuz bu onların stratejik bir hamlesiydi- ama orada olduklarını biliyordu, çok yakın ama bir o kadar da uzaktaydılar.

Hiçbir gelişme olmadan bir saat daha geçtiğinde, Bear sadece huzursuz ve sinirli hissetmiyordu, aynı zamanda artık sıkılmıştı. Bunun da ötesinde, Jordan'ın kahvaltıda verdiği meyve suyu vücudunda çoktan etkisini göstermişti ve umutsuzca bir tuvalet molasına ihtiyacı vardı.

Tam mesanesinin daha ne kadar dayanabileceğini düşünürken, Alex'in Shirez Ganare olarak tanıttığı dişi Gölge Yürüteç bir karanlık bulutunun içinden belirdi. D.C. ve Jordan yerlerinden sıçradı ve Alex volta atmaya bırakıp topuğunun üzerinde o kadar sert döndü ki takılıp düşmemek için kendini tutmak zorunda kaldı.

"*Sonunda*," dedi Jordan.

"Büyükler kararlarını verdiler mi?" D.C. Jordan'ın pek de kibar olmayan ünlemini örtbas etmek istercesine sordu.

Shirez, Alex'e bakıp "İhtiyarlar şimdi itirazınızı değerlendiriyor" demeden önce, siyah gözlerini ikisine de kırıştıtararak açıkça reddetti.

"*Şimdi* mi?" Alex tekrarladı. "Son iki saattir ne halt ediyorlardı?"

Shirez kayıtsızca, "Yaşlıların işi kendilerini ilgilendirir," dedi. "Onları sorgulamak benim işim değil, senin de değil, insan." Sonuncusu açık bir uyarı olarak söylenmişti, Jordan'ın bile tartışmaması gerektiğini bilmesine yetecek kadar.

"Peki," diye ısırdı Alex. "Sanırım beklemeye devam edeceğiz."

Shirez başını salladı, görünüşe göre tüm duruma kayıtsızdı. Alex daha önce Shirez'in insanlar adına yaşlıları savunduğunu ve gecenin bir yarısı Alex'i ziyaret ederek ona öğlenki dövüşü anlattığını ve Trell'in hangi silahı tercih ettiği konusunda onu uyardığını söylemeseydi Bear bu performansa inanabilirdi. Gölge Yürüteç pek hoş geldin paspası sermese de, belki de ırkının geri kalanından biraz daha az insan düşmanıydı.

... Ama sadece *biraz*.

Tam gölgeler bir kez daha etrafında toplanmaya başlamıştı ki, Bear aklını başına toplayarak "Bekle!" diye seslendi.

Kız sabırsız bir kaşını ona doğru kaldırdığında, "Bana... uh... tesisleri gösterebilir misiniz?" dedi.

Bir şekilde iç çekmeyi, dudaklarını büzmeyi ve gözlerini devirmeyi aynı anda başaran Shirez bir adım öne çıktı ve benekli gri elini Bear'ın koluna doladı, gölgeler etraflarını sarmadan ve onu peşinden sürüklemekten önce ona hiçbir uyarıda bulunmadı.

Bear daha önce hiç gölgeler arasında yürümemişti ve bir daha yürümek istediğinden de emin değildi, hele de çamurda yürüyormuş gibi hissederken. Gölge Gezenler'in nasıl bu kadar hızlı hareket ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alex yüzüğünü etkinleştirdiğinde çok hızlı hareket etmişti. Ama bu sadece birkaç saniye sürmüştü ki, o sert his kayboldu ve Bear kendini karanlık bir koridorda, yanında Shirez'le buldu.

"Obscuria'nın altındayız," dedi ona, parmağıyla karanlığın derinliklerini işaret ederek. "Soldaki odada ihtiyaçlarınızı giderin, sonra merdivene ulaşana kadar bu koridoru takip edin. Merdiven sizi zemin kata çıkaracak ve oradan ya ben ya da bir başkası sizi arkadaşlarınıza geri götürecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Bear, beklenmedik gölge yolculuğuna rağmen minnettar bir ifadeyle.

Her iki yöne de yürümekten aynı derecede mutlu olurdu.

Sert bir şekilde başını salladı ve başka bir gölge patlamasının içinde kayboldu.

Ürkütücü katedralin derinliklerinde oyalanmak istemeyen Bear, hemen işinin başına dönüp koridora çıktı ve karanlık patikada hızla ilerledi. Dar merdivenin dibinden ancak bir metre uzaktayken, bir figürün aşağıya doğru adım attığını gördü, bu yüzden geçmesine izin vermek için altta durdu. Ancak figür en alt basamaklara ulaştığında ve aniden Bear'ın önünde belirdiğinde bunun bir Gölge Gezen değil, bir insan olduğunu fark etti.

Ve *tanıdığı* biriydi.

"Bu oğlumun en iyi arkadaşı değil mi? Barnold Ronnigan, değil mi?"

Bear, Marcus Sparker'a fiziksel olarak saldırmamak için ellerini iki yanında yumruk yapmak zorunda kaldı; adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce bu dürtüyü görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı.

"Birkaç hafta önceki Yeni Yıl Arifesi Galamızda sizi özledik, sizi ve Alexandra'yı. Ve tabii ki Jordan'ı da... Rahatsız olduğu için gelmemesi bekleniyordu."

Bear'ın görüş alanında kırmızı bir sis parladı. Elleri şimdi o kadar sıkıydı ki, tırnakları avuçlarının derisini deliyordu - acı, en büyük acıydı.

onu topraklamaya yardımcı olan tek şey.

Bear dişlerinin arasından, "Eğer bununla kendi *ailenin* onu bir psikopata kukla olarak sunduğunu kastediyorsan, o zaman haklısın," dedi. "Rahatsızdı."

Marcus'un çenesinde bir kas gerildi ama Bear'ın suçlamasına karşı kendini savunmaya çalışmadı. Zaten söyleyebileceği bir şey de yoktu. Yaptıklarından sonra olmazdı. Jordan'ı hafta sonu için eve çağırdıktan ve Aven'in ona sahip çıkmasına izin verdikten sonra olmazdı. O zamandan beri olanlardan sonra olmazdı.

"Seni burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim," dedi Marcus, buz gibi gözlerini Bear'ın kılere dikerek. Bear her ne kadar Jordan'ı kızdırdığını bilse de, baba ile oğul arasındaki benzerlik esrarengizdi - her ne kadar Marcus, Jordan'ın olmak isteyeceğinden çok daha kibar olsa da. Adam, tertemiz takım elbisesinden cilalı ayakkabılarına kadar mükemmel bir şekilde dikilmişti. Sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi.

"Seni gördüğüme benim kadar şaşırmadın," dedi Bear, dar merdivenlere bakıp adamı kenara itip merdivenleri çıksa mı diye düşünürken.

"Sen ve arkadaşların," dedi Marcus, sanki Bear hiç konuşmamış gibi. "Ve tabii ki oğlum."

"Ona böyle hitap edemezsin," diye tersledi Bear, bakışları tekrar Marcus'a yöneldi. "Yaptığın şeyden sonra ona böyle hitap etme hakkını kaybettin."

"Gençsin Barnold," dedi Marcus, ses tonunda ve sert ifadesinde bir uyarı vardı. "Anlamadığın konular hakkında konuşma."

Ayı güldü ama bu gülüşte eğlence yoktu. Bu karanlık bir sestti, daha önce onu terk ettiğini hiç duymadığı bir ses. "Bana patronluk taslama Marcus. Yaptığın şeyin hiçbir mazereti olmadığını ikimiz de biliyoruz. Yaptıkların affedilemez."

"Şanslıyım ki affedilmeniz umurumda değil."

"Jordan'inkini de umursamadığınızı umsanız iyi olur, çünkü asla alamayacaksınız."

Marcus güçlükle belli olan bir irkilmeye sarsıldı; Sparker'ların reisinin bir dünya insanı olduğunu bilmeseydi Bear'ı şaşırtacak bir şeydi bu.

sınıf bir aktördü. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye inanılmazdı. *Hiçbir şeye*. "Neden buradasın, Marcus?"

Bear cevaba güvenemeyeceğini biliyordu ama yine de sormak zorundaydı.

"Eminim nedenini yakında keşfedeceksin," dedi Marcus yumuşak bir sesle, sahte ya da başka türlü tüm duygu izleri kaybolmuştu.

Ceketindeki görünmez tüyler. "Ben daha çok neden burada *olduğunu* merak ediyorum Barnold." Gözleri Bear'ın kilerle buluştu, yüzünde bir gülümseme belirdi ve ekledi, "Alexandra'nın

Ölümlü ırkları bir araya getirme çabası pamuk ipliğine bağlı, değil mi? Yazık ki mücadelesini kazandı ama savaşı kaybetti. Yaşadığı onca şeyden sonra..." Başını yana eğdi. "Görünüşe göre sen de öyle. Bacağın nasıl? Daha iyi mi?"

Bear keskin bir nefes aldı, farkına vardıkça kalbi hızlandı ama artık çok geçti.

Çok geç.

Öfkesinden, *unutmuştu*. Marcus'un kim olduğunu ve neler yapabileceğini unutmuştu. Onun parmağını bile kıpırdatmadan bilgi toplayabilen ve sırları çalabilen yetenekli bir zihin okuyucu olduğunu unutmuştu.

"Görünüşe göre Alexandra tüm ölümlü ırkları etkilemeyi başaramamış - aslında beklenmedik bir şey. Ama bu da ne?" Marcus'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ayı'nın derinliklerine, Ayı'nın *içine*. "Vay, vay, vay. Alexandra kesinlikle meşguldü, değil mi? Geçmişe seyahat ediyor. Ne kadar... *büyüleyici*."

Hayır, diye düşündü Bear panikleyerek. İleri atıldı, amacı kaçmak değil Marcus'u yakalamaktı; az önce Bear'ın savunmasız zihninden çıkardığı ayrıntıları paylaşmasını engellemekti.

Eğer Marcus Alex'in Kadim Meya'ya yaptığı ziyareti Aven'e bildirirse... Bear ne olacağını bilmiyordu. Alex'in her şeyi paylaşmadığından, geçmişte geçirdiği zamanla ilgili sırlar sakladığından emindi ama iyi bir nedeni olmadıkça bunu yapmazdı. Ve şimdi, kötü zamanlanmış bir tuvalet ziyareti gizliliğini tehlikeye atma riski taşıyordu.

Bear'ın Marcus'a ulaşip onu yere sermesine bir fısıltı kadar kalmıştı, planı onu bayıltıp arkadaşlarından destek istemektir, Marcus hareketlendi. Bir saniye önce Bear'ın önündeydi, bir saniye sonra Bear'ı gafil avlayan bir hız ve çeviklikle döndü ve Bear'ı merdivenin dibindeki siyah duvara yüzüstü çarptı. Bear onun pençesinde debeleniyor, homurdanıyor ve tüm gücüyle geri itiyordu, Bir bıçak boğazına dayanana kadar ilerlemeye devam etti.

"Dur," diye emretti Marcus.

Silahın konumu, karşılaşmalarından sağ çıkmak istiyorsa Bear'a çok az seçenek bırakıyordu, bu yüzden kendisine söyleneni yaptı, nefes nefese kaldı ve harekete geçmek için doğru anı bekledi.

"Bilmen gereken üç şey var," diye tısladı Marcus Bear'ın kulağına. "Birincisi, ben Sahiplenilmedim ve bunun için minnettar olmalısın evlat, çünkü bu, ben söylemeyi seçmediğim sürece Aven'in bu buluşmadan haberdar olmayacağı anlamına geliyor. Bu da beni ikinci noktaya getiriyor, az önce gösterdiğin paniğe bakılırsa duymak isteyeceğin bir şey."

Bıçağı daha derine bastırdı, Bear'ın derisini delmesine kıl payı kalmıştı.

"Dinle ve iyi dinle evlat. Aven Dalmarta'ya lütfunun getirdiği avantajlar için hizmet ediyorum. Bana pek bir faydası olmayacağı için, Alexandra'nın zamanda yolculuk yaptığını ona söylemek için bir nedenim yok. Eğer bu durum değişirse, yani bu bilgiyi onunla paylaşmanın bana sağlayacağı bir ödül keşfedersem, o zaman

kararımı değiştirebilirim. Ama şimdilik *sırlarınız* -onun sırları- benimle güvende."

Bear, Marcus'un söylediklerine umut bağlayamayacağını biliyordu. Sığ nefes alıyor, nabızı kulaklarında çarpıyordu. Arkadaşlarının neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğunu sorgulamasının, Shirez'in ya da diğer Gölge Gezenlerden birinin onu aramaya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Zamanında gelirlerse ona yardım edebilirlerdi-

"Son olarak," diye tısladı Marcus, "ve en önemlisi, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, Barnold."

Marcus hızlı bir hamleyle bıçağı tutuşunu gevşeterek Bear'ı yüzüne doğru döndürdü; Bear adamı itmeye çalışacak kadar aklını toplayamadan bıçak Bear'ın boynuna geri döndü.

Marcus, "Ben zihin okuyucu değilim," dedi.

Silah şahdamarına bu kadar yaklaşmışken, Bear konuşmadı-konuşamıyordu - her ne kadar diğer adam şimdiye kadar gerçekten kan akıtmamaya dikkat etmiş olsa da. Ama buna rağmen Bear, Marcus'un yalan söylediğini bildiğini gösterecek kadar bakışlarını kesti.

"Zihinleri okuyabiliyorum," diye itiraf etti Marcus, "ama zihin okuyucu olduğum için *değil*. Bu sadece yeteneğimin bir parçası, kısa süreli anıları değiştirebilmemi sağlayan bir yetenek. Hatta onları tamamen silebiliyorum." Bir duraklama. "Şu anda ikimizin de paylaştığı bu hoş an gibi anılar."

Bear yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve boğazındaki bıçağa aldırmadan yeniden debelenmeye başladı. "Yapma-yapamazsın-"

"Yapabilirim, yapacağım, yapmalıyım," diye konuştu Marcus, Bear'ın itirazlarının üzerine. "Kendimi duyurmaya hazır olmadan önce burada olduğumu kimsenin bilmesi iyi olmaz, değil mi?"

Ve sonra birden Bear'ın zihni yanmaya başladı, içten dışa doğru kavuran bir acı sisi. Sanki beynine binlerce iğne batıyor gibiydi, tekrar tekrar.

"Oğlum sana sahip olduğu için çok şanslı, Barnold Ronnigan. Ona iyi bak."

Bear hissettiği acıdan fısıltıyla söylenen sözleri anlamaya çalıştı ama sonra bu his zihni tamamen boşalana kadar yavaşça kayboldu. Nefes nefese kalmasına ve mide bulantısı dalgasına karşı iki büküm olmasına neden olacak kadar baş dönmesi hissi onu ele geçirdi. Görüşüne siyahlık girdi ve siyahlık kaybolduğunda Shirez'i tepenin dibinde, önünde dururken buldu.

ayağını vurarak ve benekli gri parmaklarını burnunun dibinde şaklatarak merdivenlerden indi.

"Neyin var senin, insan?" Shirez dedi ki. "Hasta mısın?"

Bear ona gözlerini kırıştırdı, sonra doğrulurken tekrar gözlerini kırıştırdı. Neden dar merdivenlerde durduğunu merak ederek etrafına bakındı ama sonra başını salladı ve kaşlarını hafifçe çatarak, "Hayır, böyle iyiyim," dedi.

Verdiği cevapta kafasına yatmayan bir şeyler vardı ama arkadaşlarından ayrıldığından beri tek yaptığı tuvalete gitmek ve Shirez'le buluşana kadar karanlık koridorda yürümek olmuştu. Gölge Gezen hasta olup olmadığını sormuştu, değildi. Ürkütücü koridoru terk edip arkadaşlarının yanına dönme arzusu dışında hiçbir sorunu yoktu.

Shirez parmaklarını bir kez daha Ayı'nın koluna dolayarak, "O zaman gel," dedi. "Obscuria'nın derinliklerinde oylanmak güvenli değil. Kime ya da neye rastlayacağınızı asla bilemezsiniz."

Gölgeler onları balkona geri götürmek için yükselirken Bear ürperdi, en azından istenmeyen karşılaşmalardan kurtulduğu için rahatladı ve arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalmasına neden olan elma suyu için Jordan'a lanet okudu.

Yedi

"They said no."

Bear Alex'e baktı, Graevale'den akademiye döndüklerinden ve Jordan'la birlikte yatakhaneye çekildiklerinden beri söylediği ilk sözleri anlamaya çalışıyordu.

"Ne demek hayır dediler?" D.C. sesi tizleşerek sordu. "Tam olarak bunu kastediyorum," dedi Alex, yaralanmamış eliyle saçını çekiştirerek. el. Nedense Jordan hariç herkese bakarak devam etti: "Yaşlılar tehlikede olduklarına inanmıyorlar. Aven'e karşı güvende olduklarını, onun kendi ırklarını hedef almak istemediğini düşünüyorlar."

"Bunlar *deli mi*?" Jordan ağladı. "Bunu nasıl düşünebilirler?"

Alex hâlâ onun tarafına bakmadan, "Çünkü onlara böyle söylendi," dedi. Bear'ın alnı kırıştı. "Söylenen mi? Kim tarafından? Aven değil tabii ki."

"Hayır, Aven değil," dedi Alex, şimdi herkesin gözlerinden kaçarak. "Ama... ona yakın biri onun adına sözler verdi."

Vücudu sanki bir darbeye hazırlanıyormuş gibi gerilen Bear, Jordan'la birlikte bekledi ve

D.C.'de daha fazlasını duymak için.

Ama Alex devam etmedi, ta ki Jordan kırılgan bir sesle "Kim, Alex mi?" diye sorana kadar.

Ancak o zaman gözleri onunkilerle buluştu, karanlık bakışları duygularla dolup taşıyordu -öfke, acı, keder. Fısıltıyla cevap verdi: "Babandı, Jordan. Marcus, Aven'in elçisi olarak oradaydı ve Gölge Gezenler'e karşı koruma garantisi veriyordu."

Bear şaşkınlıkla irkildi ve Jordan'a baktı, arkadaşının dudaklarının ince bir çizgi haline geldiğini ve yüzünün renginin solduğunu fark etti.

Yatağına yığılan Jordan başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini hançer gibi halıya dikti. "Orospu çocuğu-"

"Yaşlılar paylaştığım şeyi değerlendirirken geldi," diye araya girdi Alex sessizce. "Onlara tam olarak ne söylediğini bilmiyorum ama her ne söylediyse, itirazlarımın hiçbirini dinlemeye istekli olmadıkları anlamına geliyordu. Muhtemelen Sahiplenilmiş olduğunu ve Aven'in ondan söylemesini istediği her şeyi söyleyeceğini söylediğimde bile."

"O sahiplenilmedi."

Tüm gözler Bear'a döndü ve dudaklarından dökülen sözlerle onlar kadar sok olan Bear tekrar sarsıldı.

"Özür dilerim," dedi, zihnini boşaltmak için başını salladı ve tekrar kaybolmadan önce baş ağrısının keskin darbesini hissedince yüzünü buruşturdu. "Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok."

Diğerleri ona kaşlarını çattı -ya da Alex ve D.C. öyle yaptı. Jordan hâlâ halıya bakıyordu, babasına duyduğu öfke aşikârdı. Hiç şüphesiz Marcus'un müdahalesi için biraz sorumluluk hissediyordu ve Bear hiçbirinin onu aksi yönde ikna edemeyeceğini biliyordu.

"Sahiplenilmiş olup olmaması önemli değil," dedi D.C. dikkatle, Jordan'ın yanına oturup dizine rahatlatıcı bir el koyarak. "Olan oldu. Önümüze bakmalı ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Şimdi ne yapmalı?" Alex acı bir kahkaha attı. "Sizi bilmem ama benim hiçbir fikrim yok. Aklıma gelen her şey başarısız oldu, hem de olağanüstü bir şekilde."

"Pes edemeyiz," dedi D.C.. "Yapmak zorundayız-"

"Ne yapmak zorundasın, Dix?" Alex sesinin yükseldiğini söyledi. "Anlamak zorunda dünyayı nasıl kurtaracağız? Flaş haber: Benim durduğum yerden pek iyi görünmüyor."

"Bu demek değil ki-"

"Ve sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi," diye araya girdi Alex, "Marcus duymuş Yaşlılara kehanetten bahsedeceğim - bu da *Aven*'in de yakında bunu öğreneceği anlamına geliyor. Ben de işler daha kötüye gidemez sanıyordum." Bir acı kahkaha daha. "Aptal ben."

Jordan başını kaldırdı. "Ne kehaneti?"

Ayı oldu merak ediyorum ve aynı şey. D.C., o da, yargılamak tarafından onun ifadesi.

Alex hepsine gözlerini kırptırdı, sonra elini yüzüne götürerek iç geçirdi. Bear'ın yatağına oturdu, sessizce pantolonundaki kurumuş kanı karıştırırken

"Gündüz ve Gece birleşip tek bir Düşmana karşı savaştığında, Karanlık ve Işık saldırının ortasında buluşacak ve Tutsakları özgür bırakacaktır."

"Bunu nereden duydun?" D.C. nefes aldı.

"Leydi Mystique Raelia'da olanlardan sonra bunu benimle paylaştı." Alex dudağını ısırды ve ekledi, "Bunu kasten gizli tutmadım. Ben sadece... bunu düşünmemeye çalışıyordum."

Bear bu yeni bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Sadece tek bir şey düşünebildi. "Bu iyi bir haber."

Alex soru soran kaşlarını ona doğru kaldırdı. D.C. ve Jordan da öyle.

"Eğer kehanete inanılacaksa, o zaman 'Esirler' -muhtemelen

Aven tarafından sahiplenilenler serbest bırakılabilir. Burada umut var çocuklar.

Üzerinde çalışılacak bir şey."

Ancak Alex başını sallıyordu. "Gölge Gezenler bize katılmayı reddederse olmaz. Çünkü onlar olmadan Gündüz Yürüyenler de olmaz. Ve kehanete göre hem 'Gündüz' hem de 'Gece' savaşa katılmak zorunda."

"Ayrıca 'ne zaman' yazıyor," diye yanıtladı Bear. Alex sadece ona baktı.

"'Gece ve gündüz birleşip savaştığında...' demiştiniz." Bear okudu. "'Ne zaman', bunun gerçekleşeceğini ima eder. Belki bugün değil ama gelecekte bir zaman. Henüz her şey bitmiş değil."

Alex, "Bu biraz zorlama," dedi ama Bear onun gözlerinde bir umut ışığı görebiliyordu.

"Belki," diye itiraf etti. "Ama biraz esnemek hiç yoktan iyidir."

Jordan'ın boğuk sesi "Fark etmez," dedi. "Babam Aven'in bilmesini sağlayacak. Gölge Yürüyenler ve Gündöndülerin artık bize asla katılmamasını sağlayacaklar."

Alex'in gözlerini aydınlatan umut bir anda yok oldu.

"Asla asla deme," dedi D.C. - Jordan'ın iyiliği için mi yoksa Alex'in iyiliği için mi, Bear emin değildi. İkisi de şu anda kendilerini hırpalıyor gibiydi ve Bear'ın ikisine de nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Alex daha fazla dayanamamış gibi ayağa kalktı ve yaralı elini havada salladı. "Gidip bunu tedavi ettirmem gerekiyor. Sonra da Kyia ve Zain'i kontrol edip bugün neler olduğunu onlara anlatmalıyım."

Ses tonundaki mutsuzluğu inkar etmek mümkün değildi. Bear onun hayal kırıklığının ve incinmişliğinin bir yankısını hissetti ama arkadaşları için güçlü kalması gerektiğini biliyordu. Bunu atlatacaklardı, başka bir yol bulacaklardı. Her zaman bulmuşlardır. "Her şey yoluna girecek Alex,"

dedi Bear yanından geçerken ona sessizce. "Draekora'dan dönüp iyi bir uyku çektikten sonra, sabah kendini daha iyi hissedeceksin ve yeniden plan yapmaya başlayabiliriz. İşler yoluna girecek-göreceksiniz. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Gözlerini kırpmadan önce gözyaşları gözlerinde parlıyordu.

"Umarım haklısındır, Bear," diye fısıldadı. "Ama yanılmandan korkmaktan kendimi alamıyorum."

Ve o bir yanıt veremeden, kadın gitmişti.

Bear yüksek sesle iç çekti ve D.C. ile Jordan'a döndü. Jordan bir şeyler fırlatacakmış gibi görünüyordu ve sadece kız arkadaşının sakinleştirici elleri onu babasıyla kavga etmek üzere Chateau Shondelle'e gitmekten alıkoyuyor gibiydi. Bunun hiçbirine faydası olmayacaktı - pek çok nedenden ötürü - bu yüzden Bear, D.C.'yi sihrini göstermesi için bırakmaya karar verdi ve kısa süre sonra tekrar geleceğini söyleyerek özür diledi.

Yaşlıların karar vermesini beklerken saatler geçtiği için, Bear ve arkadaşları akademiye geri döndüklerinde hava kararmak üzereydi. Şimdi, Alex'in Gölge Gezenler'le yaptığı konuşmayı öğrendikten sonra saat dokuza yaklaşıyordu ve Bear hissettiği çalkantılı duygulara rağmen acıkmıştı da.

Yemek salonunun kapalı olacağını bildiğinden, bir şeyler atıştırmak için Dinlenme Odası'na yöneldi. Sınıf arkadaşlarının yanından geçerken selamlarına karşılık verdi, onlara katılması için yaptıkları davetleri kibarca reddetti - Blink boynuna bir kol atıp onu kendisinin, Pipsqueak'in, Connor'ın ve Mel'in Hançer Kapmaca oynadığı masaya sürüklediğinde bu daha da zorlaştı.

Bear'ın guruldayan midesine rağmen, son günler çoğunlukla Alex, Jordan ve D.C.'ye ayrılmıştı, bu yüzden sınıf arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmenin ona iyi gelebileceğini düşündü - bu da onu bugünün en yeni endişeleri üzerinde durmaktan alıkoyacaktı.

Blink, Pip ve O'Malley kuzenleri endişeli zihni için mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ve sonraki bir saati tamamen yenilmiş olarak geçirdi.

"Al bakalım!" Pipsqueak bir hançer daha çalıp etkileyici yığının eklerken ellerini havaya kaldırarak bağırdı.

Silahlar gerçek ve gerçek boyutta olsaydı, şimdiye kadar masadan taşmış olurlardı. Bunun yerine, inç uzunluğundaki holografik hançerler, havada asılı duran sanal panonun kendi tarafında, seçtikleri karakterlerin savaştığı yerden güvenli bir mesafede düzgünce istiflenmişti.

Animasyon figürler, oyuncularının komut verdiği saldırı sekanslarını acımasızca yerine getiriyordu - normalde etkileyici bir manzaraydı. Ancak Bear, Alex'in o gün daha önce sergilediği hız ve beceriyi izledikten sonra, oyunun savaşçıların bir zamanlar düşündüğü kadar ilham verici olmadığını fark etti.

Ancak bu, yenilmek üzere olsa bile eğlenmediği anlamına gelmiyordu. Elinde sadece iki hançer kalmıştı -yirmi hançerle başladıktan sonra- neredeyse geceyi bitirmek üzereydi. Connor'ın da sadece bir, Mel'in ise beş hançeri kalmıştı. Blink çoktan oyundan çıkmış ve kenardan onlara tezahürat yapıyordu.

Connor kuru bir sesle, "Sanırım Pip'in kazanacağını söylemek yanlış olmaz," dedi.

"Pes etme kardeşim," diye cesaretlendirdi Blink. "Hâlâ geri dönüş yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Mel homurdandı. "Hiç şansı yok."

Ve sonra, sanki sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine, karakterine Connor'ın figürünü son hançerini de etkisiz hale getiren özellikle ustaca bir hareket **y a p m a s ı n ı** emretti. Kaybeden savaşçı başını eğdi ve sanal panonun kenarından aşağıya doğru yürüdü, kenardan aşağıya düştü ve gözden kayboldu.

Pip'in karakteri Bear'ın hançerlerinden birini daha çaldığı sırada Connor, "Ve iğim bitti," dedi.

Küfürler savuran Bear, Mel'in karakteri onunkine de saldırınca mücadele etmeye çalıştı ama akli pek oyunda değildi. Hem Pip hem de Mel aynı anda saldırınca, son hançerini de kaybetmesi sadece birkaç saniye sürdü. Karakteri Bear'ın normalde izin verdiğiinden biraz daha kişilikliydi ve savaşçı kadın iki dövüşçüsüne -ve sonra Bear'a- kaba bir jest yaptıktan sonra başı dik bir şekilde tahtadan uzaklaştı ve kenarı geçtikten sonra gözden kayboldu.

Blink, Bear'ın omzuna vurarak, "İyi mücadele ettin dostum," dedi.

"Devam etmek ister misin?" Pipsqueak gözlerinde meydan okuyan bir bakışla Mel'e sordu.

Mel güldü. "Hayır, teşekkürler. Bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum. Biraz onurlu bir şekilde gitmeyi tercih ederim."

Bear sırttı ve Connor gözlerini devirdi, her ikisi de işaret edilen hakareti kabul etti. Blink kayıtsız kalarak Mel'e kazanmaya 'bu kadar yakinken' henüz pes edemeyeceğini söyledi.

Altı hançere karşı doksan dört hançerle Mel ihtimallerin kendi lehine olmadığını biliyordu ve ilk beyanının arkasında durdu.

"Benden bu kadar."

Onun sözleriyle birlikte ortadan kayboldu ve Pipsqueak'ın savaşçısı zaferle ellerini kaldırdı. Sonra Pip'in önünde eğilerek gözden kayboldu ve tahta temizlendi.

"İyi oyundu çocuklar," dedi Pipsqueak, yüzünde geniş bir sırıtışla. "Rövanş!" Blink bağırdı. "Tam burada, hemen şimdi. Hadi yapalım şu işi."

Bear bir bahane bulmaya çalışıyordu ki Mel, "Sen delisin Blink. Saat onu geçti bile. Ben yatmaya gidiyorum."

Connor ve Pip bağlarını sallayarak onayladılar ve Blink dudak büktü ama sonunda kabullenerek iç çekti.

"Başka zaman, dostlar," dedi. "O zaman sadece ısınmaya çalıştığımı göreceksiniz."

Connor sırttı. "Geçen sefer de böyle söylediğine eminim." "Ve ondan önceki sefer de," diye ekledi Mel.

Pip, "Ve ondan önce," dedi.

Blink utanmadan, "Isınmak zaman alır," dedi.

Kıkırdayan tek kişi Bear değildi ve bunu ayağa kalkıp gerinirken yaptı. Onlar oyun oynarken, Dinlenme Odası çoğunlukla insanlardan arınmış, geride sadece birkaç kişi kalmıştı. Sokağa çıkma yasağı geçmişti ama öğrenciler yurt binasının içinde oldukları sürece istediklerini yapabilirlerdi.

diledi. Yine de herkes, yorucu ders programları göz önüne alındığında, iyi bir uyku programı tutturacak kadar akıllıydı.

"Ben içeri giriyorum," dedi Connor ve diğerleri başlarını sallayarak onayladılar, hepsi de zemin kata ve oradan da yatakhanelerine çıkan merdivenin bulunduğu çıkışa doğru ilerlediler.

Ayı takip etmedi ve Pipsqueak "Gelmiyor musun?" diye sormak için durakladı. "Önce bir şeyler atıştıracağım," dedi. "Akşam yemeğini atladım."

"Arkadaş ister misin?"

Teklifi bir esnemenin etrafında yapıldığı için Bear gülümsedi ve "Teşekkürler ama böyle iyiyim. Yarın görüşürüz."

Bear küçük yemek alanına geçip bir menü alırken o başını salladı ve diğerleriyle birlikte yola koyuldu. Yemek salonunun aksine, Dinlenme Odası'nda çok daha sınırlı bir seçenek vardı ve telaşlanmayacak kadar aç olduğu için gözüne çarpan ilk şeye dokundu. Saniyeler sonra bir tabak peynir, kraker ve üzüm geldi ve o da kükreyen şöminenin önüne oturdu, yemeğini yerken alevleri izlemekten memnundu.

Yalnız kaldıktan birkaç saniye sonra, korku onu ele geçirmeye başlayınca düşünceleri karardı. Daha önce Alex'i teselli etmeye çalışmış olmasına rağmen, şimdi ne yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Ölümlü ırkların geri kalanını kendi davalarına çekebilmek için Gölge Gezenler'e ihtiyaçları vardı. Graevale'in gücü arkalarında olmadan, şüphesiz-

"Karnına tekme yemiş gibisin," diye seslendi Declan, Bear'ın yanındaki koltuğa çöküp bir üzüm çalmak için uzanırken. "Ne oldu?"

"Sadece kötü bir gün," diye yanıtladı Bear.

"Bana anlatmak ister misin?" Declan bu kez bir kraker çalarak sordu.

Bear sivri bir kaşını kaldırdı. "Kendi yemeğini almak ister misin?"

Declan sırttı. "Hayır. Paylaşmak senin için iyi."

Bear gözlerini devirdi ama tabağı masanın üzerine, ikisinin de kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

Declan yutkunurken, "Bugün Graevale'e gittiğinizi duydum," dedi. "Anladığım kadarıyla Gölge Gezenler'le işler pek iyi gitmemiş?"

Bear şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Declan bir kahkaha attı. "Kaiden'in benim en iyi arkadaşım olduğunu unutuyorsun. Ve Alex ondan sır saklamak konusunda çok kötü. Farkında bile olmadan bir şeyleri ele veriyor."

"Ve sana söyledi mi?" Bear, Alex'in adına öfkelenildiğini hissederek sordu ve Kaiden'in yapacağı bir şey gibi gelmediği için şaşırdı.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Declan, çenesini kaşıyarak ve rahatsız görünüyor. "Onun güvenine asla ihanet etmez, kadın bilmeseyse bile

ne kadar bildiğini. Ben her şeyi kendi başıma çözdüm sayılır." Bear öylece bekledi, yüz ifadesi Declan'ın daha iyi bir açıklama yapması gerektiğini söylüyordu. Declan yüksek sesle nefes vererek, "Yeteneğimin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Bear, bunu hiç düşünmemişti.

"Birinin yalan söylediğini anlayabilirim," dedi Declan. "Ya da tüm gerçeği söylemedikleri zaman."

Bear durdu ve Declan'a hiç yalan söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Neyse ki aklına hiçbir şey gelmedi ama yine de biraz huzursuz hissetti.

"Kaiden yıllar içinde edindiği zihinsel savunmalara rağmen beni engelleyemiyor," diye paylaştı Declan. "Başka hiç kimse de yapamaz - tabii Alex dışında, ama o yalan söylemekte o kadar kötü ki fark etmemek için ceset olmak gerekir."

Bear bunun mutlak bir gerçek olduğunu -hiç de azımsanmayacak bir mizahla- biliyordu.

Declan ağzına biraz peynir attı, devam etmeden önce çiğneyip yuttu. "Her neyse, Kaiden, Jordan, Dix ve bazı öğretmenler - çoğunlukla Caspar Lennox - arasında bazı sivri sorular sorabildim ve boşlukları kendi başıma doldurmamı sağlayan eğitimli tahminler yapabildim."

Bear, Declan tabağı bitirmeden önce bir avuç kraker alırken bunu düşündü. "Sanırım bu gerçekten bir sır değil."

Garip bir şekilde Declan güldü. "Gizli ya da değil, teknik olarak vatana ihanet olduğu için bunu kamuoyuna duyurmamaya dikkat ederdim."

Bear, Alex'in Kral Aurileous tarafından diğer ırklara yaklaşmama emri aldığını unutarak sustu. Alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu büyükbabandan saklamanda bir sakınca yoktur herhalde, değil mi?" dedi.

Declan, "Bunu yapabilirim," dedi ve ekledi, "ama sadece bana ne olduğunu anlattırsan."

Yalan söylemenin pek bir anlamı olmadığını düşünen Ayı -özellikle de Declan bildiği için- ona o günün erken saatlerinde neler olduğunu ve buna yol açan olayları özetledi. Kehanet ve Marcus Sparker'ın müdahalesi gibi bazı hassas sırları atlayarak detayları kısa tuttu ve sadece yaşlıların Aven'in planlarına karşı güvende olacaklarına inandırıldıklarını söyledi.

"Ve şimdi bize katılmayacaklar," diye bitirdi Bear, kot pantolonundaki kırıntıların tozunu alırken. "İşte bu kadar. Boku yedik."

Declan Bear'ın gözlerini tuttu, bakışları sabitti. "Bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim."

Ayı gözlerini kırptırdı. "Buna kolay mı diyorsun? Alex'in onlarla görüşebilmek için neler çektiği kısmını duymadın mı?"

Declan omuz silkerek, "Elinden gelen her şeyi yapmış gibi görünüyor," dedi.

Bear, Declan'ın 'kadın' kelimesine yaptığı vurguyu duyunca tekrar gözlerini kırıştırdı.

"Sence..." Bear sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Sence daha fazlası yapılabilir mi? Sadece... Alex tarafından değil mi?"

Declan ayağa kalkarak sessizce, "Bence her zaman daha fazlası yapılabilir, B," dedi. "Hayatta en çok istediğimiz şeyler her zaman uğruna savaşmaya değerdir. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün. Artık denemenin bir anlamı yokmuş gibi görüldüğünde bile sebat etmeye istekli olmalıyız."

Bununla birlikte, dönüp onu düşünceleriyle baş başa bırakmadan önce Bear'ın omzuna bir el vurdu.

Bear orada oturmuş ateşe bakıyor, Declan'ın söylediği her şeyi ve o gün olan her şeyi tekrarlıyordu. Endişeli ve kararsızdı, tanıdık bir yüzün rahatlığını özliyordu, bu yüzden ComTCD'sini çıkardı ve bir arama yaptı.

Bağlantıyı kabul ettiğinde William'ın uykulu sesi "Ayı?" diye geldi, yorgun görünen formu Cihaz'dan yükseliyordu. "Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

Bear, Akarnae ile Woodhaven arasındaki saat farkını hesaplarken yüzünü buruşturarak, "Üzgünüm baba," dedi. "Orada saatin ne kadar geç olduğunu unutmuşum. İstersen sabah tekrar arayabilirim?"

William gözlerini ovuşturup Ayı'ya odaklanmadan önce eliyle bir esnemeyi örttü, artık daha uyanıktı. "Gerek yok. Neler oluyor evlat?"

Bear dikkatle, "Kötü bir şey olsaydı ve nasıl düzelteceğinizi bilmeseydiniz ama düzeltilmesi gerekseydi, ne yapardınız?" diye sordu.

William baykuş gibi gözlerini kırıştıtararak Bear'a baktı. "Bu konuşma için kahveye ihtiyacım olacak mı?"

Bear sessizce güldü. "Yemekten sonra kafein alamayacağını biliyorsun, yoksa uyuyamazsın."

William, Bear'ın duyamayacağı kadar alçak sesle bir yanıt homurdandı ama sonra görüntüsü harekete geçti. Evlerinin merdivenlerinden inip koridor boyunca ilerledi ve sonunda özel çalışma odasına ulaştı. Ancak sönmekte olan ateşi körükledikten ve en sevdiği koltuğa oturduktan sonra dikkati tamamen Bear'a döndü.

"Düzeltilmesi gereken bu kötü şey," dedi William, "düzeltme gücüne ya da yeteneğine sahip olduğun bir şey mi?"

Bear yanağını çiğneyerek düşündü. "Bence bu konunun dışında *birinin* bunu düzeltmesi gerekiyor. Kimse denemezse, hiçbir şey değişmeyecektir."

"Tamir *edilebilir* mi?" William sordu. "Çünkü bazen evlat, hayatta bazı şeyler olur ve onlarla başa çıkmak zorunda kalırız. Trajediler her gün karşımıza çıkar. Bu sadece yaşamının bir parçası - kötü durumlardan en iyi şekilde yararlanmak zorunda kalmak."

"Ama bu *gerçekten* çok kötü bir durum baba," dedi Bear. "Yani, en kötüsü." William bunu düşündü ve "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve sana söylememe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Bear derin bir nefes verdi. "Bu başımı belaya sokabilir."

Gülme sırası William'daydı. "Sanki bu seni daha önce hiç durdurmadı." Utangaç bir şekilde sırttan Bear, "Doğru," dedi.

William hüzünlenererek, "Biliyorsun, başka türlü olmanı istemezdim, oğlum. Sen -ve itiraf etmeliyim ki Jordan- annenle benim yüzümüzü erken ağartıyor olabilirsin ama baş belası ol ya da olma, seninle gurur duyuyorum Bear. Olduğun her şeyle ve dönüştüğün adamla gurur duyuyorum."

Bear'ın gözlerinin arkası yaşlarla doldu, özellikle de William'ın gözlerinde de yaşların parladığını gördüğünde.

Bear boğuk bir sesle, "Teşekkürler baba. Bunun anlamı-" Kelimeleri çıkaramayınca boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bunun anlamı çok büyük."

Aralarında, Bear'ın içinde dönüp duran huzursuzluğu yatıştıran şefkatli bir an geçti.

"Geç oldu," dedi William huysuzca, gözlerini hızla kırıştıtarak ve sessizce burnunu çekerek. "İkimizin de yatağa gitmesi gerekiyor."

Bear başını salladı ve görüşmeyi sonlandırmak için öne doğru uzanırken William fısıldadı: "Seni seviyorum oğlum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Ve Bear sözlerine karşılık veremeden - William zaten bildiği için vermek zorunda da değildi - telefon bağlantısı kesildi.

Sıcaklık ve yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla dolan Bear kalktı ve odasına gitti. Jordan çoktan yatmıştı, bu yüzden Bear mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak duş aldı ve battaniyesinin altına girmeden önce uyku şortunu giydi.

Oraya vardığında bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Huzursuz olan tek kişinin kendisi olmadığını fark edene kadar saatler geçti.

"Üyuyamıyor musun?" Jordan karanlıkta sordu.

"Sen de mi?" Bear sırtüstü yatmış ve kafasını kaldırıp hiçbir şeye bakmadan geri döndü. "Bugün babamın orada olduğunu düşünüyordum. Nasıl bu kadar yakın olduğunu. I yapma-" Jordan sesli bir şekilde yutkundu. "Onu görseydim ne yapardım bilmiyorum."

Bear yan yattı. Pencerelerden içeri süzülen ay ışığı bile Jordan'ın dış hatlarından başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

"Yaptığı her şeyden sonra, başıma gelmesine izin verdiği her şeyden sonra ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı Jordan. "Ama... o hala benim

babam."

Bear arkadaşı için üzülüyordu. Daha birkaç saat önce kendi babasıyla konuşmuş ve böylesine saf, karmaşık olmayan bir ilişkiden doğan sevgi ve gururu deneyimlemiş olan Jordan'ın neler hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Üzgünüm dostum," dedi Bear. "Keşke yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilseydim."

"Ve keşke tüm bunları daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı," diye yanıtladı Jordan. "Sanki... sanki benim hatammış gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki bir şekilde orada olacağımı bildiği için oradaydı. Ve bunu bana ödetmek istedi."

"Bunu aklından çıkar," dedi Bear kararlı bir şekilde. "Babanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin, Aven'in bundan sonra yapacaklarından da ben sorumlu değilim."

Jordan'dan öyle bir sessizlik geldi ki, Bear onun kendisini dinleyip dinlemediğinden ya da ne dediğini duyamayacak kadar kendi ıstırabına dalıp gittiğinden emin olamadı.

İş uzayınca Bear sonunda, "Gerçekten işleri daha iyi hale getirebilecek bir şey yapmak istiyor musun?" dedi.

Jordan olumlu bir ses çıkardı.

"O zaman bir planım var," dedi Bear. "Ama işe yaramasını istiyorsak ikimiz de biraz uyumalıyız, çünkü sabah olduğunda hazır olmamız gerekiyor."

"Neye hazırsın?" Jordan, Bear'la yüzleşmek için dönerken battaniyelerini karıştırarak sordu.

"Yarın Graevale'e geri dönüyoruz," dedi Bear. "Ve yaşlıları bizi dinlemeye ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağız."

Jordan bir süre sessiz kaldıktan sonra, "En iyi arkadaşım olmanın bir nedeni olduğunu hep biliyordum, seni çılgın, umutsuz aptal" dedi.

"Aynen öyle, dostum." Bear karanlığa doğru sırtıttı. "Aynen."

Sekiz

Despite claiming that they needed to get Biraz uyuyan Bear gecenin geri kalanında huzursuzdu ve hafif bir uykudan fazlasını yapamıyordu. Sonunda pes edip battaniyesini geriye ittiğinde şafak bile sökmemişti, Jordan da çoktan uyanmış ve harekete geçmişti.

Giyinip hazır olduktan sonra ikisi de Alex ve D.C.'yi uyandırıp uyandırmamayı tartışıyorlardı ki kapıları çalındı. Saatin erken olması nedeniyle, kapıyı açıp diğer tarafta D.C.'yi görmeden önce birbirlerine soru dolu gözlerle baktılar.

"Alex dün gece bizim yatakhaneye dönmedi," dedi söze girmeden. "Soraya da dönmedi."

Bear bir an endişelense de korkusunu bastırdı ve en mantıklı sonucu önerdi. "Muhtemelen Draekora'da Kyia ve Zain'le birlikte kalmıştır. Onun mutsuz olduğunu fark etmiş olmalılar - ona göz kulak olmak istemiş olmalılar. Soraya da Alex neredeyse oraya yakın olacak ve onu güvende tutacaktır."

D.C. muhtemelen aynı şeyi tahmin ettiği için başıyla onaylıyordu ama Jordan hâlâ endişeli görünüyordu. Aven'le yaşadığı onca şeyden sonra artık daha korumacıydı -hepsini birden. Özellikle de Alex'i. Çünkü onun hayatı sürekli bir tehlike tehdidi altında gibi görünüyordu. Ama Bear endişelenmeleri için bir neden olmadıkça endişelenmenin bir anlamı olmadığını biliyordu ve Jordan'ın gözlerini tutarak sessizce bunu ilettili. Jordan bir nefes verdi ve başını salladı, gerginliği biraz azalmıştı.

D.C. ikisini de izledikten sonra kaşlarını kaldırarak giyinik hallerini işaret etti. "Dur tahmin edeyim, Graevale'e geri mi dönüyoruz?"

Bear şaşkınlığını gizleyemedi. Jordan da öyle.

D.C. onların tepkilerini not ederek homurdandı. "Lütfen. Sanki şimdiye kadar ikinizin de nasıl düşündüğünü bilmiyormuşum gibi."

Jordan, "Bu korkutucu," diye mırıldandı ama yine de onu kollarına çekti ve şakağından öptü.

"Beni de davet e t m e y i planlıyordunuz, değil mi?" D.C. sordu, s e s tonu verebilecekleri tek bir cevap olduğunu gösteriyordu.

"Biz de tam seni almaya geliyorduk," dedi Jordan ona hızla -neredeyse çok çabuk.

Declan yanlarında olsaydı, aldatmacayı hissedirdi ama neyse ki D.C.'nin kendi iç yalan dedektörü yoktu.

Ancak... bir şekilde bunun tüm gerçek olmadığını biliyor gibiydi, çünkü tek söylediği "Hmm" oldu.

"Hadi gidelim," dedi Jordan, Washington'ın gözüne girmek için can attığı belliydi.

"Hepimizi Graevale'e tam olarak nasıl götürmeyi planlıyorsun?" diye sordu. "Özellikle de Alex Kütüphane kapısını açmak için burada olmadan?"

Bear'ın buna zaten bir cevabı vardı -çünkü uyuması gereken saatlerde seçenekler üzerinde beyin fırtınası yapıyordu. "Caspar Lennox," dedi.

"Doğruca ona gideriz ve onu

hepimizi oraya götür."

"Buna bayılacak," dedi D.C., kuru bir ses tonuyla.

Jordan, "Belki de sabah insanıdır," dedi.

"Fark etmez," dedi Bear. "Çünkü hayır cevabını kabul etmeyeceğiz."

Caspar Lennox'un sabah insanı *olmadığı ortaya* çıktı. Aslında günün herhangi bir saatini de sevmezdi ama *özellikle* şafaktan öncesini sevmezdi.

Normalde Bear şafaktan önce uyanmayı sevmezdi ve Jordan

Kesinlikle değildi ama ikisi ve D.C. karanlık arazide aceleyle ilerlemeye devam ediyorlardı, gökyüzü ufukta yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Güneşin doğmasına daha vardı ama Bear yapmaları gereken şey için daha fazla beklemek istemiyordu.

Kule binasındaki kapısına ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir sesle vurduklarında Shadow Walker öğretmenine de tam olarak bunu söyledi.

Caspar Lennox ya Gölge Pelerini'nin içinde uyuyordu ya da çoktan uyanmıştı, çünkü saatin erken olmasına rağmen kapıyı giyinik ve uyanık bir şekilde açmıştı. Bu huysuzluk, Bear, D.C. ve Jordan ite kaka odasına girip kendilerini Graevale'e geri götürmesi için yalvardıklarında daha da arttı.

Bear nihayet konuştuğunda tam on dakikadır tartışıyorlardı,

"Efendim, anlamıyorsunuz. Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok Barnold Ronnigan," diye yanıtladı Caspar Lennox sertçe. "Yaşlıların kararı nihaidir."

"Bunu kabul edemem," dedi Bear. "Bunu kabul *etmeyeceğim*. Bir kez daha denemeden olmaz."

"Alexandra en büyük savaşçılara karşı zafer kazandıktan sonra onları ikna edemediyse, senin ne şansın olabilir ki?"

Bear, sözün sonuna eklenmiş olan 'aptal insan' ifadesini neredeyse duyabiliyordu. Öğretmen olsun ya da olmasın, Caspar Lennox hâlâ ırkının geri kalanının sahip olduğu tüm önyargılara sahip bir Gölge Yürüyendi. Graevale'deki diğerleri kadar kötü olmayabilirdi ama yakın zamanda 'insanlara bedava sarılma' teklif etmeyeceği kesindi.

"Bear'ın dediği gibi, denemek zorundayız," diye araya girdi Jordan. "Ve belki de Alex *değilsek*, bizi dinlemeye istekli olacaklardır. Hikâyelerimizi." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ya da en azından benimkini. Aven'in yapabileceği bazı dehşetleri ilk elden biliyorum; onun tarafından Sahiplenilmenin ve ne söyleyip ne yapacağın konusunda hiçbir seçeneğin olmamasının nasıl bir şey olduğunu. Belki de tehlikenin gerçek olduğunu anlamaları için benim yaşadıklarımı duymaları gerekiyordur."

Caspar Lennox bir şey söylemedi ama Jordan'ı dikkatle izledi, yüz hatları artık kesin bir reddediştten ziyade dalgındı.

D.C. kollarını kavuşturarak, "Beni 'Prenses Kartı'nı kullanmaya zorlama," diye tehdit etti.

Gölge Yürüteç'in gözleri ona döndü. "Sen benim prensesim değilsin, Delucia Cavelle."

"Ama ben bir Medora prensesiyim," diye karşılık verdi, "ve siz insan olmayabilirsiniz, ama bu dünyada yaşıyorsunuz, değil mi?"

Bear, D.C.'nin argümanı ile nereye varmaya çalıştığından emin değildi. Caspar Lennox'u Medora'dan kovmayı planlamıyordu, hatta bunu *yapabilecek* gibi de değildi. Gölge Gezen de benzer şekilde düşünüyor gibiydi çünkü kara kaşları çatılmıştı. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, mizahını bastırmadan önce dudaklarına bir gülümseme dokunmuştu.

"Bunun akıllıca olduğuna inanmıyorum," dedi yüz ifadesi bir kez daha ciddileşerek. "Yaşlılar kararlarını verdiler ve senin onları sorgulama küstahlığının onları aşağılayacaktır."

"Kibrimiz mi?" Jordan alay etti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Yine de," dedi Caspar Lennox, ses tonunda bir uyarı vardı, "ben size. Ama kendi başınıza olun."

Bear, Gölge Yürüyeni son sözleriyle gerildi ama sonra korkusunu üzerinden attı. Yapmaları gereken şey buydu. Ne pahasına olursa olsun, Bear pes etmeye niyetli değildi.

"Teşekkür ederim efendim," dedi duygu dolu bir sesle.

"Bana teşekkür etme Barnold Ronnigan," dedi Caspar Lennox onun bakışlarını tutarak. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu yakında anlayacaksın."

Jordan, "Aptalca," dedi. "Uyanmalarına ne kadar var?" Caspar Lennox soruyu anlamamış gibi ona baktı.

"Biliyorsun," diye açıkladı Jordan, "böylece onları uyandırarak zaten olduklarından daha fazla huysuzlaştırmayacağız."

Caspar Lennox, "Yaşlıların huzurundayken onlara 'huysuz' demekten kaçınmanı tavsiye ederim, Jordan Sparker," dedi. "Cevap vermek gerekirse, benim ırkımın sizinki gibi uyumaya ihtiyacı yok. Gölgeler enerjimizi sağlar

-Ve gece gölgelerle dolu. Yaşlılar Obscuria'da olacaklar. Ancak sizi görmekten memnun olmayacaklardır."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Bear, neredeyse on sekiz yıl boyunca Gölge Gezenler'in uyumaya ihtiyacı olmadığını öğrenmeden yaşamış olmanın şokunu bir kenara iterek. "Bunu tekrar tartışmayalım. Bizi götüreceğini söyledin, bırak da sonuçlarına katlanalım."

Caspar Lennox başını eğdi. "Nasıl isterseniz." Üçünün arasına baktı ve "Aynı anda sadece iki kişiyle seyahat edebilirim" dedi.

Bear arkadaşlarına baktı ve "Siz önden gidin. Ben hemen arkanızda olacağım." "Değil mi efendim?" derken gözleri Caspar Lennox'a kaydı.

Gölge Gezen uzun bir iç çekişle başını salladı. "Hemen döneceğim."

Ve ellerini Jordan ve D.C.'nin kollarına dolayarak onları odadan dışarıya doğru gölgeledi.

Bear gölgeler arasında yürümenin ne kadar zaman aldığını hiç düşünmemişti ama profesörün karanlık odasında beklerken saniyeler dakikalara dönüştükçe Caspar Lennox'un kendisine yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başladı. Graevale'in hiçbir insan haritasında işaretlenmemiş olmasına rağmen Medora'nın güneydoğusundaki dağlık bölgede, yani Akarnae'den oldukça uzakta olduğunu tahmin edildiğini bilerek kendini sakinleştirdi. Oraya gitmenin, Jordan ve DC'yi güvenli bir yerde bırakmanın ve sonra tekrar geri dönmenin birkaç dakika alacağı mantıklı geliyordu.

Tam Bear, Gölge Gezini'nin eşyalarını karıştırmayı düşünecek kadar kıpır kıpır olmaya başlamıştı ki -özellikle de masasının üzerindeki garip karanlık küpü ve yanında duran siyah Gölge Hançeri- Caspar Lennox geri döndü. Bear'ın bakışlarını takip ederek odanın içinde ilerledi ve uzanıp hançeri aldı, kılıfına yerleştirdikten sonra uzattı.

"Bunu geri istiyorum," dedi öğretmen.

Ayı teklife geniş gözlerle baktı ve geçici olarak aldı. Caspar Lennox'un işaretiyle, onu gözlerden uzak tutmaya dikkat ederek paltosunun kıvrımları arasına sakladı.

Şaşkınlık içinde -çünkü Gölge Yürüyüşçüler, ödünç olarak bile olsa, gözde kılıçlarını *asla* vermezler- Ayı boğazını temizledi ve "Bugün bir silaha ihtiyacım olacağını düşünmeniz bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Kardeşin, bu soruyu sormaktan daha iyisini bilmen için ırkımla karşılaşmalarını yeterince paylaşmıştır, Barnold. Tıpkı bu pervasız görevde benden yardım istememen gerektiğini bilmen gerektiği gibi."

Bear bir utanç titreşimi hissetti.

"Ancak," diye devam etti Caspar Lennox, "tesadüfe bakın ki ben de sizin amaçlarınıza katılıyorum. Ve başarıya ulaşmanız için en ufak bir şans bile olsa, yolunuza çıkan kişi ben olmayacağım."

Umut kök saldıkça utanç da yok oldu.

Profesör, "Hançer sadece bir önlem," diye bilgi verdi. "Sadece işlerin... beklenenden daha fazla *yoşlaşması* durumunda."

Bear yutkundu ve "Umalım da iş o noktaya gelmesin" dedi.

"Gerçekten de," dedi Caspar Lennox, "zira kendinizi açık bir savaşta benim ırkımdan biriyle karşı karşıya bulursanız, Gölge Özü ile aşılanmış çelik bile sizi kurtaramaz."

"Bugünkü hedef listemde bu kesinlikle yok," diye teminat verdi Bear Gölge Yürüyene. "Açık ya da başka türlü her türlü çatışmadan kaçınmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Caspar Lennox'un yüz hatları Bear'ın şaka yaptığını düşünmüş gibi gerildi, Oysa öyle *değildi*. Savaşta Delta derecesine sahip olabilirdi ama Alex'in Trell Roven'la dövüştüğünü görmüştü; kesinlikle karanlık ırka karşı bir şansı olduğunu düşünecek kadar saf değildi.

"Öğretmen, "Arkadaşların bizsiz gitmeye karar vermeden gidelim," dedi.

Bu, Bear'ın Jordan ve D.C.'yi yaparken kolayca hayal edebileceği bir şeydi, bu yüzden başıyla onayladı ve Caspar Lennox kolunu sıkıca kavrayıp gölgelerin etraflarında yükselmesini emrettiğinde öne doğru adım attı.

Karanlıkta kıta boyunca ilerlerken tüm zaman ve mekân algısı bozuldu. Shirez'in Bear'ı balkondan banyoya taşıdığı zamandan çok daha uzun sürmüştü ama yine de gölgeler arasında yürürken ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordu.

Çok geçmeden Obscuria'nın karanlık duvarlarının içindeki gizli bir oyukta durdular ve rahatlamış görünen D.C. ve Ürdün.

"Oyalanmamalıyız," dedi Caspar Lennox. "Beni takip edin."

Bear ve arkadaşlarına ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve birlikte katedralin ana katına ulaşana kadar Gölge Yürüteç'i dar ve sarmal merdivenlerden yukarı doğru takip ettiler. Duvarlara sarıldılar, eğlenenlerin görüş alanından uzak durmaya dikkat ettiler. Bir tür kutlama yapıyor gibi görünüyordu ve Bear bir an sonra hatırladı

Trell'in *vatali targo* zaferini onurlandırıyor olmalıydılar. Alex'in anlattıklarına göre şenlikler bir ay boyunca devam edecekti; Bear'a göre bu çok saçmaydı ama fikrini kendine saklamayı da aklına not etmişti.

Yaşlıların balkonuna çıkan özel merdivenden sadece birkaç adım uzaktaydılar ki tanıdık bir figür önlerine çıkarak yollarını kesti.

"Bilmem gerekirdi."

Caspar Lennox, dışı Gölge Gezen'i daha dün görmüş olmasına rağmen resmi bir tavırla, "Tanıştığımıza memnun oldum, Shirez Ganare," dedi.

"Öyle mi, Caspar Lennox?" Shirez karanlık yüz hatlarını gererek sordu. "Çünkü yaşlıların sınırlarımızın öngörülebilir bir gelecekte kendi türlerine kapalı olduğunu ilan etmelerine rağmen, yanında üç insan olduğuna yemin edebilirim."

Bear şaşkınlıkla ona bakmaktan kendini alamadı, gözleri Caspar Lennox'a kayınca profesörün yüz ifadesinin gergin ve solgun olduğunu gördü. Görünüşe göre onları geri getirerek aldığı risk, belki de hafife aldığı sonuçlar gibi, söylediğinden daha fazlaydı. Ya da

-Belki de Bear'a Gölge Hançer'i vermesinin ve onları görevlerinin tehlikeli olduğu konusunda defalarca uyarmasının gerçek bir nedeni vardı.

Yine de onları getirmişti.

Çünkü onlara ve yapmaya çalıştıkları şeye inanıyordu.

Bu, Bear'ın dik durması için yeterliydi ve davet edilmeden bir Gölge Gezen'le konuşmanın küstahlık olarak kabul edildiğini bilmesine rağmen bir adım öne çıkarak, "Shirez Ganare, büyüklerin bir hata yaptığını biliyor olmalısın," dedi.

Oniks gözleri kısıldı ve büyük olasılıkla ona çıkışmak için ağzını açtı, ama o bunu yapamadan adam devam etti.

"Lütfen, sadece dinleyin," dedi ellerini kaldırarak. "Alex'in hikâyesini dinlediniz, yalan söylemediğini biliyorsunuz. Ama her ne sebeple olursa olsun, büyükleriniz onu dinlemek istemedi. O yüzden lütfen bırakın biz deneyelim." Elleriyle

D.C. ve Jordan'ı başlarıyla selamlayarak. "*Bildiklerimizi* paylaşmak için bir şans. Yaşadı. Bunu düzeltmek için tek bir şans."

Karanlık bakışlarında, Bear'ın onun pes etmek üzere olduğunu düşünmesine yetecek bir belirsizlik parladı.

"Lütfen," diye fısıldadı D.C.. "Lütfen geçmemize izin verin."

Shirez Washington'dan Ürdün'e ve Bear'a baktı ve sonunda kararını verdi. Caspar Lennox'a baktı. Yüksek sesle iç geçirerek, "*Con arta pos te vardi*." dedi.

Bear arkadaşlarıyla tereddütlü bakışmalar yaptı, hiçbiri onun ana dilinde ne söylediği hakkında bir fikre sahip değildi. Ancak Caspar Lennox'un ağzını kıvıran gülümsemeyi fark ettiğinde şaşırdı ve hayrete düştü.

"Aramızda yıllara dayanan bir dostluk var, Shirez Ganare," diye cevap verdi profesör ortak dilde, neşesi benekli yüz hatlarını aydınlatıyordu. "İkimiz de benden asla nefret edemeyeceğinizi biliyoruz."

Bear, Jordan'ın kaşlarının yukarı doğru kalktığını ve D.C.'nin sırtışını gizlemek için ağzını kapattığını fark etti.

Shirez'in bakışları tekrar daraldı ve onlara dönerek şöyle dedi, "Gölgelerin lütfu için, beni buna pişman etme."

Sonra da kenara çekildi. Sadece bu kadar da değil, Caspar Lennox tekrar ilerlemeye başladığında onun yanına düştü.

"Teşekkür ederim Shirez Ganare," dedi Bear tüm kalbiyle. "Söz veriyorum-"

Ama sözünü tamamlayamadı çünkü o anda etrafından daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir ses geldi. Yüksek perdeden bir keskinlikti bu, kulaklarında öyle tiz bir çınlama vardı ki, ellerini kulaklarının üzerinde kenetledi ve acı veren sesi engellemeye yardımcı olacakmış gibi belinden eğildi. Etrafındaki kutlama yapan Gölge Gezenler bir anda alarma geçti, gözlerini vitray pencerelere çevirip sanki sadece kendilerinin yorumlayabileceği bir mesaj veriyormuş gibi şafak vakti gökyüzüne bakarken tüm eğlence belirtileri bir anda kayboldu.

"*Bu da ne?*" Jordan, tıpkı Bear gibi ellerini kulaklarının üzerine bastırarak soluk soluğa kaldı.

D.C. de aynı acıyı hissettiğine dair belirtiler gösterirken, iki Gölge Yürüyen eskortlar ve aslında etraflarındaki *tüm* Gölge Yürüyenler -etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Ama hayır. Bear tamamen etkilenmemiş olmadıklarını fark etti. Onlar olmayabilir delici ses tonuyla güçten düşmüş olabilirlerdi ama her ne anlama geliyorsa ona tepki *gösteriyorlardı*. Hem Caspar Lennox'un hem de Shirez Ganare'nin yüzlerinin rengi solmuş, tenleri kül rengi, kireçli bir griye dönüşmüştü. Birbirlerine korku dolu gözlerle baktılar ve bakışları tekrar Bear ve arkadaşlarının üzerine düşmeden önce sessizce iletişim kurdular.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede ses başladığı gibi sona erdi ve etraflarına yeniden sessizlik hakim olur olmaz Shirez bir gölge bulutunun içinde kayboldu.

Sadece o değildi; yerdekilerden yüksek balkonlardakilere kadar her bir Gölge Gezen ortadan kaybolurken tüm katedral karanlığa gömüldü. Bear'ın yaşlıların bile artık Obscuria'dan gittiğini, tüm binanın sakinlerinden temizlendiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Kulaklarında hâlâ hafif bir çınlama vardı -yavaş yavaş kaybolan bir yankı- Caspar Lennox gri parmağıyla yeri işaret ederken Ayı ellerini indirdi ve doğruldu.

Gölge Gezen, Bear'ın daha önce hiç duymadığı bir sesle, "Siz nz, ben dönene kadar buradan ayrılmayın," diye emretti. Anlaşıldı mı?"

"Neler oluyor?" Jordan sordu. "O korkunç ses de neydi?"

"Bir alarmdı," diye yanıtladı Caspar Lennox, gölgeler çoktan etrafında yükselmeye başlamıştı. "şehir çapında bir uyarı."

"Ne tür bir uyarı?" D.C. sesi titreyerek sordu, sanki bir şekilde zaten biliyormuş ve cevaptan korkuyormuş gibi.

Bear da bunu içinde derinden hissetti. Bir şeylerin çok ama *ok* yanlış olduğu hissini. Ve bu his Caspar Lennox'un bir sonraki sözleriyle doğrulanmıştı, dört tanesi de karanlık bir bulutun içinde kaybolmadan önceki anda söylenmişti.

"Graevale saldırı altında."

Dokuz

'Graevale is under attack.'

Bear, arkadaşlarının endişeli yüzlerine bakarken Caspar Lennox'un veda cümlesinin zihninde tekrarlandığını duydu.

"Aven?" D.C. sordu.

"Öyle olmalı," dedi Jordan, üst pencerelere bakarak, yavaş yavaş aydınlanan gökyüzü dışında görecektir bir şey olmamasına rağmen, olduğu gibi bulutluydu. Graevale'in Gölge Yürüteç yarısı durmak bilmeyen fırtına bulutlarıyla kaplıydı, bu yüzden doğan güneş bile kasveti yarmakta zorlanıyordu.

"Ne yapacağız?" D.C. ayak ayak üstüne atarak ve endişeyle Obscuria'nın uzak tarafındaki büyük, çift kemerli kapıya -onları dışarı çıkaracak çıkışa- bakarak sordu.

Caspar Lennox'un bulundukları yerde kalmalarını emretmesine rağmen, gidip neler olduğunu görme isteği çok güçlüydü. Hem de çok güçlü.

Bear başını etkileyici kapıya doğru sallayarak, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," dedi.

Jordan, "Eğer şehir gerçekten saldırı altındaysa, burada öylece kalamayız," dedi. "Yardım edebiliriz."

Bear, eğer alarmı çalıştıran Aven olsaydı, muhtemelen iddia ettiği Meyarin ordusunu da yanında getirmiş olacağını belirtmemeye karar verdi. Üç insan onlar için çok az tehdit oluşturunca, özellikle de aralarında sadece bir Gölge Hançeri varken. Bunun yerine Bear, silahsız ya da ölümsüz olmalarına rağmen tamamen işe yaramaz olmadıklarını bilerek başıyla onayladı.

"Ölümsüzlere karşı bir savaşta beş saniye bile dayanamayız," dedi D.C., Bear'ın görmezden gelmeye karar verdiği şeyi söylemekten çekinmeyerek.

"Caspar Lennox'un dönmesini ve bizi akademiye geri götürmesini beklememizi mi tercih edersin?" Jordan sordu, ses tonunda bir meydan okuma vardı.

Kız arkadaşını iyi tanıyordu, çünkü yüz hatları solgun olsa da gözleri kısılmış ve omurgası kararlılıkla dikleşmişti. Medora'nın insan tahtının varisi olarak bu onun ilk cesaret sınavı değildi, sonuncusu da olmayacaktı.

"Gidelim," dedi ve kararlı adımlarla ilerledi.

Jordan onunla aynı hizaya geldi ve Bear'ın ihtiyacı olmadığını bildiği teselliye sunmak istercesine parmaklarını birbirine geçirdi. D.C. şimdi prenses modundaydı. Başı dik, bir gün olacağı hükümdarı simgeliyordu - halkını, dünyasını korumak için her şeyi yapabilecek genç bir kadın.

Prensес modu olsun ya da olmasın, Bear onun hâlâ Jordan'ın elini sıkıca tuttuğunu ve üçü birlikte boş, yankılı katedralin uzun yolundan çıkışa doğru yürürken ona küçük bir gülümseme verdiğini görebiliyordu.

Ağır kapıları açtıklarında Bear'ın neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama dışarıya ilk bakışı onu sendeletti.

Üçlünün üzerine bir ses dalgası çöktü -metal metale çarpıyor, sesler kükrüyor, korkunç acı sesleri geliyordu. Alarmin çalmasından bu yana sadece birkaç dakika geçmişti ama Obscuria'dan aşağı inen merdivenin dibinde ortaya çıkan manzara saatler geçmiş gibi hissettiriyordu.

Devasa arnavut kaldırımlı meydan insanlarla dolup taşıyordu. Meyarinler, Gölge Yürüyüşçüleri ve Dayrider'lar Bear'ın gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde birbirlerinin etrafında bulanıklaşıyordu. Gölge Gezenler karanlık bulutların arasında dönüp dururken, şehrin gölgeli tarafına geçen Gündöndü Gezenler ani, parlak parıltılarla bir görünüp bir kayboluyordu. Sonuncular Meyarinlere yıldırım mızrakları fırlatıyorlardı.

Valispath'ta seyahat ediyordu çünkü Bear onların görünmez gibi görünen hareketlerine ayak uyduramıyordu.

Jordan manzarayı seyrederken yüksek sesle küfretti ve Bear da bu ünlemi tekrarlamaktan kendini alamadı. Çünkü birkaç dakika önce başlamış olan savaşa bakarken...

Zaten ortalık kan gölüne dönmüştü.

Ve kulaklarına ulaşan sesler - böylesine korkunç, sınırsız bir şiddetin *görüntüsünden* bahsetmiyorum bile - Bear'ın hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Hayal etmek *istediği* hiçbir şeye.

Bu durum karşısında, yardım edebileceklerini düşünmekle saflık *etmişti*. D.C. haklıydı. Beş saniye bile dayanamazlardı.

"AYI, DİKKAT!"

Bear, D.C.'nin tiz çığlığını duyduktan sonra tam zamanında eğildi ve kafasının az önce olduğu yerin hemen yanında kapıya gömülü bir Myrox kılıcı olan çarpıcı bir erkek Meyarin ile karşılaşmak için döndü.

Düşünmeye vakit bulamadan Bear'ın dört yıllık dövüş eğitimi devreye girdi ve Gölge Hançerini kınından çıkarıp önünde tuttu. Meyarin'in kılıcına kıyasla bu silah bir kürdan gibiydi ama hiç yoktan iyiydi. Erkek ona tekrar saldırdığında, Bear onunla kılıç kılıca karşılaşmaya hazır olduğunu düşündü. Ama unutmuştu

Ölümsüz hızını da hesaba katarsak, kılıç göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde üzerine doğru gelirken, Bear başının sadece belada olmadığını, *ölmek* üzere olduğunu da biliyordu.

Ama olan bu değildi, çünkü Meyarin'in kılıcından önce aşağıya doğru vuruşunu tamamlayamadan dengesini kaybetti ve yana doğru tökezledi.

"Terin-"

Söylemek üzere olduğu her şey, kılıç kolunun kalkması ve kendi silahının kabzasının şakağının yan tarafına sertçe çarpmasıyla kesildi. Ve sonra, yere düşerken bile bir kez daha yaptı.

Bir saniye sonra Jordan Meyarin'in yanında belirdi, yeteneğini Ayı'yı kurtarmak için kullanmıştı. Yüzü solgun ama muzafferdi, kılıcı artık ellerinde tutuyordu. Bu muzaffer ifade uzun sürmedi çünkü Meyarin Jordan'ın beklenmedik üstünlüğü karşısında sersemlemiş olabilirdi ama onu alt etmek için kafasına iki darbe almaktan çok daha fazlası gerekecekti.

Bunu fark eden Jordan kılıcı Bear'a verdi ve hem Bear'ı hem de D.C.'yi tutarak, üç Meyarin daha Obscuria'nın tepesine vardığında hepsini korumak için yeteneğini yeniden etkinleştirdi. Ölümsüz duyuları sayesinde, Bear ve arkadaşlarıyla çatışmaya girmek için onları görmeleri gerekmeyecekti; bunu o, Jordan ve D.C. aynı anda fark etti.

Bu nedenle, Jordan "KOŞUN!" diye bağırdığında hiçbirisi tereddüt etmedi.

Ve birlikte sivri taş merdivenlerden aşağıya, aşağıda onları bekleyen kâbusun içine atladılar.

Jordan D.C. ve Bear'ı yeteneğiyle sonsuza kadar koruyamazdı; gereken enerji sonunda onun için çok fazla olmaya başlamıştı. Hal böyleyken, savaşan ırkların arasından meydanın kenarına doğru ilerlerken geçirdiği uzun dakikalar için şanslıydılar. Orada gölgelerin arasına sıkışmış bir geçit buldular; bu geçit arnavut kaldırımli alanda meydana gelen çılgınlıktan bir nebze de olsa korunmalarını sağlıyordu - bu çılgınlık Aven'in Obscuria'nın tepesine inmesiyle daha da artmıştı.

... Tam da Bear, Jordan ve D.C.'nin birkaç dakika önce durdukları yerde. Gittikleri zaman gitmemiş olsalardı... neler olabileceğini kimse bilemezdi.

onlara ne olurdu. Onlara ne olurdu.

Ama hayatta kalmışlar ve kaçmışlardı. Ve şimdi onlar güvende -en azından nispeten- olduğu için kendini azarlamak için bir an ayırdı.

Meydandaki ılgın koşuşturmaları sırasında kılıcı dūřürmüřtü. Yoldan geçen bir Meyarin'in serseri bir darbesini engellemek zorunda kalmıştı, kılıcı Jordan'ın kafasına doğru ilerliyordu -kadın açısından şanslı bir vuruştu- ve Bear silahıyla havada buluştuğunda çarpışmayı o kadar sert hissetmişti ki tüm kolu sarsılmış ve kılıç elinden fırlamıştı. Neyse ki, acınası engelleme çabası Jordan'a tehlike hattından uzaklaşmak ve Bear'ı itmek için gereken zamanı vermişti.

Meyarin görünen rakiplerinin nerede olduğunu anlamadan önce D.C. ilerledi.

Bear kılıcı geride bıraktığı için hayıflansa da Jordan'ın hayatını kurtarmıştı ve böylece arkadaşına daha önceki kurtarışının karşılığını ödemişti, yani takas buna değmişti.

"Bakın!" D.C. bağırarak Bear'ın bakışlarını Aven'in savaşa bakışını izlediği yerden çekti. Ama D.C.'nin haykırışı üzerine gördüğü şey tüm dikkatini çekti -tıpkı Aven'in de dikkatini çektiği gibi.

Geçidin güvenli olduğu kadar sonuna doğru ilerleyen Bear, meydanın dört bir yanında açılan yüzlerce, hatta binlerce renkli Kabarcıklı Kapı'yı hayretle izledi. Her birinden siyah üniformalı milisler ve Muhafızlardan oluşan bir insan seli akıyordu; hepsi de sadece bir gün önce kendilerini ölüme terk etmeye hazır bir ırka yardım etmek için gelmişti.

"Ayı mı o-" Jordan keskin bir nefes çekti. "Bu o! Bu senin baban!"

Bear'ın boynu o kadar hızlı döndü ki çatladı, gözleri meydanın uzak tarafında savaşan figüre kilitlendi. Küçük bir Muhafız birliğine komuta eden William Ronnigan'ın tanıdık suretini görmemek mümkün değildi.

Hem de hemen,

Bear hem gururun sıcak dokunuşunu hem de damarlarına dolan korkunun soğuk dikenini hissetti.

William'ın onu duymasının mümkün olmadığını bildiği halde, "Baba," diye boğuk bir sesle bağırdı. Jordan ve D.C. sadece birkaç metre uzaktaydı ve

Savaşın gürültüsünden onu duyabiliyorlardı. Çok fazla insan vardı. Işık parlamaları içinde bir görünüp bir kaybolan çok fazla Dayrider, karanlıkla çevrili çok fazla Gölge Gezen, Ebedi Yol'u kullanan çok fazla Meyarin, Stabilizatörlerinden gelen patlamalarla etrafta koşuşturan çok fazla insan karmaşaya katkıda bulunuyordu. Bağırmalar, çığlıklar, ateş etmeler, bıaklamalar... William'ın Ayı'nın orada olduğunu bile fark edemeyeceği kadar çok şey oluyordu.

Daha fazlasını söyleyemedi ya da yapamadan, bir Meyarin gözleri odaklanmamış ve kılıcını kaldırmış bir halde saklandıkları sokağa daldı. Jordan bir anda transa geçerek ölümsüzün kafasını karıştırmak için ileri atılırken, Bear ve D.C. hiç dūřünmeden harekete geçti. D.C. Meyarin'e doğru dalışa geçti.

Bear ise herhangi birinin saplanmasını engellemek için doğrudan kılıcının koluna yöneldi. Ama buna gerek yoktu, çünkü Jordan'ın görünmez çarpışması Meyarin'in *Valispath*'ı tekrar etkinleştirmesi için yeterliydi ve Görünüşe göre iki insan ve bir hayaleti silkelemesini gerektirmeyen karşılaşmaları tercih ederek ortadan kayboldu.

"Bu... beklenmedik bir şeydi," dedi D.C., ayağa kalkıp tozunu alırken hafifçe nefes nefese kalarak.

Jordan, "Bizi de yanında götürmediği için şükre delim," dedi.

"Ya da önce bizi öldürmekle uğraşın," dedi Bear, etraflarında gerçekleşen katliama rağmen ses tonuna bir şekilde kuruluk katmayı başarak.

Elindeki gölgeli bıçağa baktı - Meyarin'e saplamaktan sadece bir santim uzakta olduğu bir bıçak - ve sonra hâlâ kıyafetlerindeki kiri temizlemekte olan D.C.'ye baktı. Eğer başka bir saldırıdan kurtulacaklarsa, Bear ölümsüz ırka karşı ne kadar etkisiz olurlarsa olsunlar hepsinin silahları olması gerektiğini biliyordu.

Jordan'ın aşkınlık yeteneği onun için yeterli olmalıydı ama Bear ara sokağın duvarına sıkışmış metalik bir şey gördü ve onu almak için koştu. Elinde çevirdiğinde bunun sağlam bir metal parçası olduğunu fark etti. Ağırdı ama bu sadece etkili bir kalkan değil, aynı zamanda vurucu bir silah olarak da işe yarayacağı anlamına geliyordu.

Hem metal hem de hançeri uzatırken D.C.'ye baktı ve "Hangisini istiyorsun?" dedi.

İkisinin arasına baktı ve kalkanı almak için temkinli bir şekilde uzandı. Ağırlığını hissedince homurdanmaya başladı ve kalkanı hızla Ayı'ya geri vererek, "Daha fazla kuvvet antrenmanı yapmam gerektiği açık," dedi.

Bear sırtarak hançeri ona uzattı, bıçak metalik levhaya göre çok daha hafif ve kullanımı kolaydı. D.C. Savaşta sadece Gama derecesine sahipti, ama Bear'ın onun başka bir dövüşte kendini koruyabileceğinden hiç şüphesi yoktu-Karter'in sıkı eğitimi bundan emin olacaktı.

Buna rağmen hiçbirini düşündüklerini, yani başlarının gerçekten belada olduğunu söylemedi. Ve devam eden savaş bir kez daha izlemek için dışarı çıktıklarında, Bear saklandıkları yerin tekrar keşfedilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Bir yanı meydana koşmak, babasına ve diğer insanlara katılmak -kendi Muhafız birliğine liderlik ettiğini görebildiği Jeera da dahil- ve onlarla birlikte Meyarinlere karşı açıkça savaşmak istiyordu. Ama aynı zamanda insan milislerin, ölümsüzlerin gücü karşısında hâlâ çaresiz olsalar da, tepeden tırnağa silahlanmış olarak geldiklerini bilecek kadar da akıllıydı.

Gölge Gezinleri ve Günyürüyenlerle birlikte Meyarinlerin dikkatini dağıtmak için bir ekip olarak çalışıyorlardı; diğer iki ölümlü ırk da bu dikkat dağınıklığından faydalanıyor, Gölge aşılı kılıçları ve yıldırım mızraklarıyla ölümsüz tehditleri ortadan kaldırmak için saldırıyorlardı.

Bear gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Duydukları karşısında.

Yaşadıklarıyla. Jordan'ın üçünü birden koruyacak enerjisi olmadan kendisi ve arkadaşları meydana doğru koşmaya kalkışsalar, tek korumaları olan yetersiz kalkanları ve hançerleriyle ancak bir avuç adım atabileceklerini biliyordu.

Arkadaşlarının asık suratlarına bakan Bear, onların da aynı şeyi hissettiğini biliyordu; orada olup yardım etmek istiyorlardı ama aynı zamanda içinde bulundukları durumun gerçekliğini de anlamışlardı. Savaşan ırkların arasına dalmanın tek bir sonucu olacaktı: hızlı bir ölüm.

"Beklemek zorundayız," dedi Jordan, çenesinde bir kas titreyerek. "Güvenli bir yol açılırsa babana gider, uygun silahları çalar ve savaşa katılırız. Anlaştık mı?"

"Katılıyorum," dedi D.C.. Dehşet verici sahneyi izlerken yüzü solgundu ama vücudu sarmalanmıştı ve bir yol açılır açılmaz kaçmaya hazırdı.

Bear sadece başını sallayarak onayladı, yakında bir fırsat çıkacağını umuyor ve bunun için dua ediyordu.

Birlikte beklediler.

... Ve bekledim.

... Ve *bekledim*.

Değişen bir şey olmadı, hatta dakikalar ilerledikçe yorulup geri çekilmek yerine savaş daha da vahşileşti ve kana susadı. Şahit olduğu her kılıç darbesinde Bear'ın midesi bulanıyor, yaralardan fışkıran gümüş, kırmızı, siyah ve beyaz kanı görünce o sabah kahvaltayı atladığına seviniyordu, çünkü tam orada, ara sokakta yeniden ortaya çıkabilirdi.

Bear belirsiz bir süre önce babasını gözden kaybetmişti ve umutsuzca onu tekrar bulmaya çalışıyordu ama şanssızdı. Çok fazla insan vardı; çok fazla şey oluyordu. Özellikle de bu karışıma eklenen yetenekli insanlarla birlikte -hem Aven'in Sahiplenilmiş insanları hem de kendi sürprizleri olmayan Gardiyanlar.

Nereye bakacağını bilmek zordu ama Bear hâlâ arıyor, *arıyor*, arıyordu.

Ve işte böyle beklenmedik bir şeyle karşılaştı. Beklenmedik *birini*.

"*Alex mi o?*" diye soluk soluğa meydanı işaret etti.

Bu *oydu*, giydiği zırh onu bir Meyarin gibi göstermesine rağmen bundan emindi. Kitleler arasında savaşıyor, büyülü kılıcını önüne çıkan herkese doğru savururken mavi alevden bir iz bırakıyordu. Süreyya da onun yanındaydı ve yıldırımlarla kaplı karanlık bulutlar içinde bir görünüp bir kayboluyor, hanımına saldırmaya cüret eden herkese saldırıyordu. İkisnin etrafında diğer Meyarinler vardı, sadece

Bir tanesi Alex'*le* savaşıyor gibiydi. Yüzü diğer tarafa dönüktü, Alex'in kanadını koruyordu ama Bear'ın görebildiği kadarıyla Zain'e ya da Alex'in yakın olduğu diğer ölümsüzlerden birine benzemiyordu. Yine de onda tanıdık bir şeyler vardı, Bear'ın kesin olarak söyleyebileceği tek şey, Aven şehri ele geçirmeden önce Meya'dan kaçanlardan biri olması gerektiği idi.

"Onun dikkatini çekmeliyiz," dedi D.C., Alex'in bir göz kırpması süresi içinde üç farklı Meyarin'in bacaklarını kesmesini izlerken hafifçe sarsılarak. "Eğer onu buraya getirebilirsek, William'ı bulup silah alabilmemiz için bize bir yol açabilir."

Alex'in savaş konsantrasyonunu bozmak istemese de Bear bunun alınmaya değer bir risk olduğunu biliyordu; özellikle de babasının peşine düşüp savaşa katılmalarını sağlayacaksa. Böylece üçe kadar sayınca, o, Jordan ve D.C.

"*Alex!*" diye bağırdı.

Zamanlamaları talihsizdi çünkü Meyarin'in biri kılıcını ona doğru savurduğu anda adı dudaklarından çıktı ve yüksek işitme duyusuna takıldı - dikkatleri dağıldığı için neredeyse zamanında eğilmeyi başaramıyordu. Ama onu savuşturdu ve kurtulur kurtulmaz arkasını döndü, bakışları ara sokaktan ona el sallayan üçlüye gelene kadar gözleri çılgınca aradı.

Ancak onun gözleri onlara çevrildiğinde diğerlerinin gözleri de onlara çevrildi. Bear, Jordan ve D.C.'nin çağrısı başarılı olmuştu çünkü Alex şimdi onlara doğru bir yol açıyordu, saniyenin çok kısa bir bölümünde iki Meyarin silahlarını çekmiş halde ara sokağa daldı.

Tıpkı onları bulan ilk kişide olduğu gibi, Bear ve arkadaşları tereddüt etmediler; Jordan'ın ölümsüzlerin yönünü şaşırtmak için aşkınlığa girip çıkması, D.C.'nin Gölge Hançeri ile alçaktan bıçaklaması ve kesmesi ve Bear'ın kalkanını onlara çarpması ile hemen harekete geçtiler

ve sarsıcı kılıç darbelerini engelliyor, her darbenin acısı onu sendeletiyordu.

Hızları ve güçleri... Onlara karşı savunma yapmak bile büyük bir çabaydı, Bear üçe karşı iki olmasalardı bunu başaramayacaklarını biliyordu. Ama şansları yaver gitse bile Bear, kanla kaplı Alex yanlarına gelmeseydi kendisinin, Jordan'ın ve D.C.'nin iki Meyarin'e karşı daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Hiçbiri ona hemen cevap verecek durumda değildi, oldukları gibi hayatları için savaşıyorlardı, ama sonra o kavgaya atladı ve saniyeler içinde iki Meyarin tökezleyerek onlardan uzaklaştı ve savaşan bedenlerin ezilmesine geri döndü.

Onların gidişi bir an için soluklanmalarına neden oldu ve bu süre zarfında dört kafadar solgun yüzler ve iri gözlerle birbirlerine baktılar. Özellikle Alex onlara bakıyor ve bir cevap bekliyordu.

"Caspar Lennox'tan bizi geri getirmesini istedik," dedi D.C., gözleri kanlı savaşa geri dönerken sesi titriyordu. Daha sonra belirsiz bir açıklama yaptı ve vardikten kısa bir süre sonra Gölge Yürüteç'ten ayrıldıklarını paylaşarak, "Biz sadece yardım etmek istedik" diye bitirdi.

Bear gözlerini kapattı, o beş kelimeyi ruhunun derinliklerinde hissetti. Yardım etmek istemişlerdi ve bakın bu onları nereye götürmüştü. Şu anda bile, gölgelerde saklanmaktan başka çareleri kalmamıştı. Aven'in o sabah Graevale'e saldıracağını asla tahmin edememiş olsalar da, yine de her şeye hazırlıklı gelmeliydiler. Yanlarında

kendi silahları, Bubbler şişeleri, hatta *ComTCD*'ler-herhangi bir şey geldikleri hiçbir şeyden daha iyi olurdu.

Alex'in yüz hatlarında yanıp sönen duyguları okumakta zorlandı. Onlar için endişelenmekle onları gördüğü için rahatlamak arasında kalmış görünüyordu. Savaşta hayatta kalmak için çok daha donanımlı olmasını sağlayan ölümsüz yeteneklerine rağmen Bear, savaşın sert gerçeklerine tanıklık eden tek kişi olmanın yükünü taşımak zorunda kalmayacağı için onların orada olmasından rahatlık duyup duymadığını merak etti.

Ona ulaşip iyi olup olmadığını sormadan önce - zihinsel ve Fiziksel olarak kanla kaplı *olduğu* için etrafında döndü ve iki Meyarin'in daha kılıcıyla karşılaştı, tereddütsüz savunmasının hızı Bear'ın keskin bir şaşkınlık nefesi çekmesine neden oldu.

Açıkça yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen, Bear, Jordan ve D.C. onları yenmesine yardımcı olmak için öne atıldılar. Alex onları sorunsuz bir şekilde etkisiz hale getirirken çoğunlukla dikkatlerini dağıttılar. Biri aldığı darbeye bayılmıştı.

Alex'in silahının kabzası ve diğeri, ateşli bıçağı tarafından omzundan bıçaklandıktan sonra, deri çizmesinden karnına gelen sert bir tekme ile meydana geri uçtu.

Kimse bir şey söyleyemeden -ve daha fazla saldırgan tarafından saldırıya uğramadan önce-lex iri gözlerle onlara döndü ve "Hadi, yapmamız gerek-" dedi.

"İşte buradasın!"

Bear dönüp baktığında Caspar Lennox'un kendilerine doğru geldiğini gördü, sesi çarpışan çalgıların ve savaş çığlıklarının üzerine çıkıyordu. Gölge Pelerini yer yer yırtılmış ve neredeyse Alex kadar kana bulanmış haliyle görülmeye değer bir manzaraydı. Bir Meyarin ona saldırdığında sokağın girişinden sadece birkaç metre uzaktaydı ve Gölge Kılıcı ölümsüzün silahıyla defalarca karşılaştığında bir görünüp bir kaybolarak duman gibi yok olmasına neden oldu.

Ayı ve arkadaşları koşup yardım edemedi, üç Meyarin *Valispath'ın bulunduğu sokağa* geldi ve onlara doğru saldırdı. O, Jordan, D.C. ve Alex, avını alt ettikten sonra Caspar Lennox'a katıldılar; Gölge Yürüteç, en yeni üç saldırganı alt etmelerine yardım etti.

Caspar Lennox, Alex'in nasıl olup da onlarla birlikte olduğunu sorgulamadan, "Siz dördünüz," dedi. "Gitme zamanı. Bu sizin savaşınız değil."

Gölge Gezen, yerinde kalmaları yönündeki açık emrine rağmen Obscuria'dan ayrıldıkları için onları azarlayarak sözlerini boşa harcamadı. Belki de Aven hâlâ merdivenlerin başında dururken, katedralin içinde kalsalardı kaderlerinin mühürlenmiş olacağını biliyordu. Burada en azından hayatta kalma şansları vardı.

"Bu *herkesin* savaşı," diye karşı çıktı D.C., hâlâ prenses modundaydı ve korunması gerekenleri korumak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Burada senin için sadece ölüm var," diye cevap verdi Caspar Lennox acımasızca.

Onlara hiçbir seçenek bırakmadan ellerini D.C. ve Jordan'ın kollarına kenetledi, gözden kaybolmadan önce etraflarında gölgeler yükseldi.

Profesörün dönmesine birkaç dakika kaldığını bilen Bear, Alex'e, "Aynı anda sadece iki kişiyle seyahat edebiliyor," dedi. Bakışları Alex'in yanından geçip tekrar meydana baktı ve ekledi, "Çok uzun sürmeyecek, eğer akademiye geri dönmek zorunda kalmak istemiyorsan, o zaman-"

Gözleri *nihayet* -sonunda- tekrar babasına takılınca aniden kesildi. Ama gördüğü şey yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu, çünkü William artık Muhafız birliğiyle yan yana savaşmıyordu.

Onun yerine yalnızdı ve telekinetik Calista Maine ve Alex'in bir zamanlar Gerald Togen adını verdiği dövmeli tehditle karşı karşıyaydı. Calista, William'ı yerde hareketsiz tutuyordu - bir zamanlar Bear'a yaptığı bir şey ve Gerald kanatlı kırbaçları -*dövmeli* kırbaçlar, mürekkep derisinden akıyordu- tembel daireler çizerek sallıyordu.

Bear kendi güvenliğini umursamadan ileri atıldı, ne pahasına olursa olsun William'a ulaşmaya niyetliydi. Ama aralarındaki mesafeyi kapatamadan, Alex'in kolları çelikten bir şerit gibi ortasına dolandı ve ara sokağın güvenliğinden çıkmasını engelledi.

"Ayı!" diye bağırdı. "Dur!"

Ona karşı mücadele etti, kurtulmak için her şeyiyle savaştı. tuttu. "Baba!" diye bağırdı, sesi korkudan boğuk çıkıyordu. "*Baba!*"

Gerald'ın dudakları hareket ediyordu ama Bear adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Tek bildiği babasının tehlikede olduğu ve yardıma ihtiyacı olduğuydu.

"Baba!" diye tekrar bağırdı, William'ın duyamayacağı kadar uzakta olduğunu bile bile.

Bear boynunu büktü ve Alex'in omzunun arkasından baktığını gördü, kolları hala onu rehin tutuyordu ve babası, Calista ve Gerald arasında gelişen sahneyi izliyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız!" Bear, Gerald bıçaklı kırbaçlarını sallamaya devam ederken midesinin bulandığını hissettiğini söyledi. "Bırak beni, Alex! Bir şeyler yapmalıyız.

."

Daha fazlasını söylemesine gerek kalmadan Alex onu serbest bıraktı, William'ın da onlara ihtiyacı olduğu sonucuna varmıştı. "Hadi!" dedi Alex, William'ın elini tutup ileri doğru koşarak.

Bear tökezleyerek soluk soluğa durmadan önce üç adım atmışlardı.

Çünkü o izlerken Gerald kolunu önce geriye, sonra da öne doğru savurmuş, kanatlı kamçıları havada süzülüp William'ın gövdesini kesmişti.

Yaradan kan *fişkirdi* -hayır, *fişkirdi*- ve Bear içten içe çok geç kaldığını biliyordu. Çok uzaktaydı. *Valispath*'a erişebilse bile William'a asla zamanında ulaşamazdı.

Babası için çığlık attı, bu acı dolu ses daha önce dudaklarından çıkan hiçbir şeye benzemiyordu. Bir şekilde savaşın gürültüsünün üzerine çıkarak William'ın kulaklarına ulaşmaya yetti. Calista'nın tutuşuyla kapana kısılan William sadece boynunu çevirebildi, acı dolu gözleri Bear'ın kılere kilitlendi.

Babasının bakışlarında parlayan duygu, Bear'ın kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Ve William, Gerald'ın kırbaçları tekrar ileri fırlamadan hemen önce "Seni seviyorum" diye mırıldandığında, bu hançerlenmiş duygu Bear'ı dehşete düşürdükçe daha da arttı. Başka tarafa bakamıyor, izlemeyi bırakamıyordu.

*Seni
seviyorum
. Seni
seviyorum
. Seni
seviyorum*

Gerald'ın dövmeleeri William'ın boynunu derinlemesine keserek hedeflerine ulaştı. Çok derin.

Ve sonra William'ın hâlâ Bear'a kilitlenmiş olan gözleri, ışık onları terk ederken odağını kaybetti ve son nefesini verdi.

"BABA!" Ayı kükredi, ıstırap -*kör edici* ıstırap- üzerine çökerken.

Alex ona doğru uzandı, sanki savaşın daha da içine kaçacağından korkuyormuş gibi, belki de az önce -az önce- olanlardan intikam almak için

Az önce olanları düşünemiyordu bile. William'ın Calista tarafından yere indirildiğini görmeye dayanamıyordu.

Babası hâlâ dövüşen ceset yığınlarının arasında kaybolurken, Bear kendini daha fazla tutamadı. Tam orada, ara sokağın sarkan girişinde dizlerinin üzerine çöktü.

Babası... Babası...

Ölmüştü.

Öldü.

Bear nefesini ciğerlerine çekemiyordu. Alex'in kollarının onu tutmak için değil ama rahatlatmak için etrafını sardığını hissetti. Kemiklerini sarsacak kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ama elinde değildi. O hiçbir şeye yardım edemezdi.

Hareket etmeleri gerektiğini biliyordu - hâlâ tehlikede olduklarını biliyordu. Ama hissizleşmişti. Alex'in gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama Bear bunu bile başaramadı. İçinde hissettiği acının derinliklerini ortaya çıkaracak kadar güçlü bir dış tepki yoktu. Babasının o üç kelimeyi söylerkenki görüntüsü zihninde tekrar tekrar canlanıyor, ardından gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyordu. Bear gördüklerinin hayatının geri kalanında peşini bırakmayacağını biliyordu.

Ama ayağa kalkmazsa, hayatta kalmak için savaşmaya devam etmezse bu hayat çok uzun sürmeyecekti. William da bunu isterdi, Bear'ın hayatta kalmasını.

Kendini toparlamak zorundaydı. Babası asla pes etmesini istemezdi. Ama tam yeniden ayağa kalkmaya hazırlanırken, Alex Soraya'ya seslendi ve bir ışık ve karanlık parıltısı içinde Gölge Kurt yanlarına geldi.

"Çıkarın onu buradan!" Alex kurda emretti.

Bear itiraz edemeden, güçlkle öne sürebildiği bir argümanı dile getiremeden, Soraya uyuşmuş benliğini savaştan uzaklaştırıp onu doğrudan Jordan ve D.C.'nin beklediği yurt odasına götürürken ışık-gölgeler etrafını

sardı.

Hâlâ diz çökmüş olan Bear kıpırdamadı, başını kaldırmadı, kurt onu yumuşak bir şekilde dürttüğünde ve tekrar gözden kaybolmadan önce üzgün, bilmiş bir miyavlama çıkardığında bile.

Hareket etmedi, çünkü *edemezdi*.

Alex Soraya'yı çağırmadan hemen önce toplamayı başardığı kararlılık, artık tehlikede olmadığı için onu terk etmişti.

Bilinçli bir seviyede Jordan ve D.C.'nin ona seslendiğinin farkındaydı ama tek duyduğu çarpışan çeliklerin ve kükreyen seslerin yankısıydı, savaş sesleri hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Gürültü, Graevale'in saldırı altında olduğunu haber veren acı verici alarmdan farklı olmayan tek bir tiz sese dönüştü. Bu tiz nota Bear'ın varlığının her zerresini delip geçti; gürültünün ötesine geçerek kalbinde başlayıp kanına pompalanan sıvı ateşin dikenleri gibi sürekli bir acıya dönüştü.

Babası ölmüştü.

Babası-

"AYI!"

Sert bir sarsıntı onu odaya geri getirdi, kulaklarındaki çınlama çözüldü. Jordan ve D.C.'nin endişeli yüzlerine gözlerini kırıştırdı, kırıştırdı, kırıştırdı, tüm varlığı acıdan nehirler gibi akmasına rağmen gözleri kurudu.

"O öldü."

Uyuşmuş dudaklarından çıkan iki kelime ancak bir fısıltıdan ibaretti. Dizlerinin üzerinde duran ellerine baktı, gözle görülür bir şekilde titreyen bedenini gördü. Hiçbir şey hissetmiyordu.

"Kim öldü?" D.C. onun yanında diz çökerek ve elini onun elinin üzerine koyarak nefes aldı. "Kim, Bear?"

Onun gözlerine baktı, gözlerindeki korkuyu gördü ve zihninde tekrarlanan kelimeleri söyledi.

"Babam. O öldü."

On

Bear wasn't sure what happened in the Akademiye döndükten sonra.

Jordan ve D.C.'nin hikayeyi kendisinden kekeleyerek ve acı dolu sözlerle öğrenmeye çalışırken yaşadıkları şoku ve kederi hatırladı; Jordan da bu haberden neredeyse Bear kadar derinden etkilenmişti.

Bir süre sonra, savaşı ve üçünün de orada olduğunu duyan Marselle geldi. Yanında Fletcher'ı da getirmişti, doktor onları kontrol etti ve çeşitli çatışmalarda aldıkları sıyrık ve çizikler üzerinde iyileştirici merhemini kullandı - olabileceklere kıyasla küçük yaralar.

Şanslıydılar.

Hayatta kaldığı için çok şanslıydı. Bear bunu biliyordu.

Ve yine de, herhangi bir rahatlama çağıramadı. Her şeyi tüketen kalp acısı karşısında hiçbir duygu uyandıramıyordu.

D.C. müdür ve doktora William hakkında sessizce bilgi veren kişiydi, hem Bear hem de Jordan konuşamayacak kadar kendilerinden geçmişlerdi. Fletcher olanları anlamaya hazır olana kadar duygularını uyuşturmak için onlara bir şeyler vermeyi teklif etti ama Bear'ın ilaca ihtiyacı yoktu, zaten içi uyuşmuşken olmazdı. Jordan da teklifi reddetti ama teklif onu toparlamayı başardı ve Bear'ın omzuna bir el koyarak sessiz desteğini sundu.

Ben buradayım, der gibiydi Jordan. Bunu atlatacağız. Birlikte.

Sonrasında her şey bulanıktı, Marselle arasında konuşulan kelimeler, Fletcher, D.C. ve Jordan, Bear'ın kulaklarına ulaşan bir ses mırıltısından başka bir şey değildi.

Ancak müdür hepsini odadan, ardından da yatakhane binasından dışarı çıkardıktan sonra Jordan'a bir Bubbler şişesi verdiğinde yeniden dikkatini toplayabildi.

Marselle sessizce Bear'a, "İhtiyacın olduğu kadar zaman ayır," dedi. Jordan ve D.C.'ye döndü ve ekledi: "Alex döner dönmez onu da göndereceğim."

Sonra Jordan şişeyi yerde parçalıyor, Kabarcıklı Kapı önlerinde yükseliyordu.

Bear'ın kimsenin ona nereye gittiklerini söylemesine ihtiyacı yoktu. Jordan'ın peşinden içeri adımını atar atmaz Woodhaven'da, evinin hemen önünde olduklarını gördü.

O daha dört adım bile atamadan kapı açıldı, annesi ona doğru koşuyordu, gözleri kızarmış ve yanakları ıslanmıştı.

Bear nasıl duyduğunu sormadı. Cevabı zaten biliyordu; eve girdiğinde ne bulacağını da biliyordu.

Kollarını ona doladı ve omzunda ağlarken ona sıkıca sarıldı. Hıçkırıklarının arasında konuşmaya çalışıyor, onun güvende olmasından ne kadar rahatladığını anlatmaya çalışıyordu. Bear onun savaşta olduğunu nasıl öğrendiğini bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

D.C. ve Jordan'ın nazikçe cesaretlendirmesi gerekti ama ikisi bir şekilde Bear ve Dorothy'yi merdivenlerden çıkarıp eve sokmayı başardılar.

Blake ve Johnny oturma odasındaydı, haber çoktan onlara ulaşmıştı. Yüzleri kül rengi, gözleri kederle gölgelenmişti.

Evie Johnny'nin kucağında oturuyordu, gözyaşları yüzünden aşağı serbestçe akıyor ve Johnny'nin gömleğine sırıyordu. O kadar genç olmasına rağmen anlamıştı. Ne olduğunu biliyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Gammy köşede durmuş, gri başını öne eğmiş, sanki oğlunun ölümünün acısını hafifletmeye yardımcı olacakmış gibi ellerini göğsüne bastırmıştı.

Ve orada, sehpanın üzerinde zararsız bir şekilde oturan, hepsinin bildiği nedendi. Johnny ve Blake'in burada olma sebebi. Dorothy'nin, Bear'ın eve gelişiyle birlikte evden kaçmasının ve kederinden çoktan kaybolmasının nedeni.

Herhangi bir dış kaynaktan haber gelmeden önce, haberler nedenini, ne zamanını, nasılını anlatmaya gelseydi-gelmiş olurdu.

Bu bir sigorta poliçesiydi, kraliyete hizmet eden herkes için bir güvenceydi, böylece aile üyeleri vefatlarını ilk öğrenen kişiler olacaktı.

William son nefesini verdiği an ortaya çıkacaktı. Bir mezar taşı.

Camdan bir mezar taşı.

Cesedi Graevale'den alınıp gömülmek üzere mezarlığa götürülür götürülmez Hallowgate'teki mezarının üzerine konacak olanın aynısı.

Tahta bacakları üzerinde Ayı yaklaştı. Titreyen eliyle uzandı ve uyuşmuş parmaklarını camın üzerinde gezdirdi.

Mezar taşının üzerinde kelimeler teker teker belirirken kalbinin *kırıldığını* hissediyordu sanki.

BURADA YATAN MÜDÜR WILLIAM EUSTACE RONNIGAN
HER ZAMAN SEVGİLİ, HER ZAMAN SEVİLEN
SONSUZLUĞA KADAR HATIRLANACAK

Basit ve içtendi. İstedikleri takdirde değiştirebileceklerdi. Ama Bear daha fazla ne söyleyeceklerini hayal bile edemiyordu. Babası daha ne yazılmasını isterdi.

Boş.

Kendini çok boş hissediyordu.

Yine de etrafına baktığında daha fazlasına dair bir kıvılcım hissetti.

Ailesi, hepsi buradaydı. Tessa Teyze bile, elinde bir tepsi dumanı tüten çay fincanlarıyla odaya girmiş, onları sessiz teselli sözleriyle dağıtıyordu. Kız kardeşinin yanına oturdu, Dorothy'nin elini tuttu, ona sessiz bir güç ve hepsi için burada olduğuna dair söylenmemiş bir söz verdi.

Ürdün ve D.C. de aynı gücü, aynı vaadi sunuyordu.

Ve sonra Bear bunu hissetti.

Dalga dalga huzur akıyordu içine. Doğaüstü bir huzur, ona içten dokunan, acısını hafifleten, incinmişliğini yatıştıran türden bir huzur... İçindeki boşluğun üzerinde bir şeyler hissetmesinin nedeni.

Gözleri Gammy'ye kaydı, onun sorumlu olduğunu biliyordu. Diğerlerine yardım edebilmek için kendi acılarına göğüs gerdiğini biliyordu.

Dakikalar geçti, *saatler* geçti; çaylarını içtiler, sonra daha fazla çay içtiler ve kederlerini sindirmeye çalıştılar.

Kimse Bear'a ne bildiğini, neler olduğunu görüp görmediğini sormadı. Bunun için minnettardı. Gammy'nin sunduğu huzuru kabul etmeye devam etmek için içindeki her şeyi harcarken, bunu tekrar yaşayamazdı.

Onun Graevale'de olduğunu zaten biliyorlardı - bunu kim bildirdiyse muhtemelen geri kalan ayrıntıları da paylaşmıştı. Belki bir gün ailesi ona soracaktı ama bugün değil. Bugün sessizlik, teselli ve gözyaşı günüydü. Bugün birbirimizi bir arada tutmak içindi. Bugün bir şekilde devam edecek gücü bulmak içindi.

Saatler geçmeye devam ederken ve oda öğleden sonra gölgeleriyle dolarken, Bear kendini D.C. ve Jordan'ın iki yanında oturduğu odasında buldu. Konuşmaya hazır olmadığını bildikleri için hiçbir şey söylemiyorlardı. Gammy'nin huzuru hâlâ içine işliyordu ama acısının yankısı devam ediyordu; cesedi Hallowgate'te William'inkinin yanına defnedilinceye, ömrünün sonuna kadar onunla kalacağını bildiği bir acı. Ama babasının hatırı için, içinde hissettiği kedere rağmen, Bear o günün uzun zaman sonra gelmesini umuyordu.

William onun uzun ve mutlu bir hayat yaşamasını isterdi. Babasının olmadığı bir dünyada yaşamayı düşünmek bile ne kadar acı verse de Bear, William'ın yaptığı fedakârlığı - krallığını, ırkını ve ailesini korumak için verdiği hayatı - onurlandırması gerektiğini biliyordu.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması Bear'ın sessiz düşüncelerini böldü, Gammy'nin solgun, çizilmiş yüzü girişten içeri baktı.

Odaya girdi ve söylenmesine gerek kalmadan D.C. Bear'ın elini sıktı ve Jordan ikisi birlikte dışarı çıkmadan önce onun omzunu sıvazladı.

Gammy, D.C.'nin az önce bıraktığı eli tutarak Bear'ın yanındaki yatağa uzandı.

"Bilmen gereken bir şey var, Barnold," dedi, sadece sessiz sesi bile onun içindeki acıyı yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Gözlerini onunkilere çevirdi ve orada biriken gözyaşlarını gördü; kendi gözlerinde hissettiği gözyaşlarına benziyorlardı ama yine de düşmeyi reddediyorlardı.

"Baban hiçbir zaman senin ve benim gibi, Akarnae'ye kaydolan herkes gibi bir yeteneğe sahip olmamış olabilir ama bilmemesi gereken şeyleri bilme konusunda esrarengiz bir beceriye sahipti." Buruşuk boğazı sallanıyordu. "Henüz gerçekleşmemiş şeyler."

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yıpranmış yanağından aşağı yuvarlandı.

"Dün gece yanıma geldi," dedi Gammy, Bear'ın elini iki eli de sarılana kadar kaldırıp onu sıkıca tutarak. "Beni uyandırdı ve az önce seninle konuştuğunu söyledi."

Kulaklarında bir yankı gibi, Bear babasının telefon görüşmeleri sırasında söylediği son sözleri, William'ın ona söyleyeceği son sözleri tekrarlardı.

'Seni seviyorum oğlum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok.'

Ani, keskin bir acı Bear'ın göğsünü delip geçti, öyle ki acıya karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Bence bugün başına ne geleceğini biliyordu."

Bear'ın gözleri yeniden açılarak Gammy'ye baktı, inanmazlığı da ıstırabı kadar açıktı.

"Dedi ki-" Gammy tekrar yutkunmak zorunda kaldı. "Dün gece sana söylediği şeyi hatırlatmamı istedi. Trajedinin her an başımıza gelebileceğini ve geldiğinde de ilerlemeye devam etmemiz gerektiğini."

Bear gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Biri yanağından aşağı düştü, ardından bir diğeri geldi.

"Ayrıca sana şunu da söylememi istedi," dedi Gammy, gözyaşları artık yüzünden özgürce akıyordu, "cesursun, sadıksın, güçlüsün ve yaşasan da ölsem de seninle sonsuza dek gurur duyacak."

Bear daha fazla dayanamadı.

O.

Yapamadı.

Alamazdı.

Herh

angi

biri.

Daha

fazla.

"Ve en önemlisi," diye devam etti Gammy, ıslak gözleri onunkileri tutarken, "Sana ne olursa olsun savaşmaya devam etmen gerektiğini söylememi istedi." Elini bırakıp yanağını okşadı ve sözlerini bitirirken gözyaşlarını sildi: "Önümüzdeki günlerde oynayacağın rolün sadece arkadaşlarını ve aileni korumak için değil, bildiğimiz dünyayı korumak ve hepimiz için daha güvenli bir gelecek sağlamak için hayati önem taşıyacağını söylememi istedi. Dedi ki- dedi ki-" Gözyaşlarıyla dolu kesik kesik bir nefes aldı. "Karşılaşacağın her türlü zorluğun üstesinden gelecek yüreğe sahip olduğunu söyledi... ve nereye gidersen git, ne yaparsan yap, o hep seninle olacak."

Onunla işi bitmişti. Ayı
da öyle.

Kollarını ona doladı, ikisi de artık açıkça ağlıyordu, kederleri içlerinden akıyordu.

Gammy şu anda onu huzurla doldurmuyordu; acıları ham ve sessizdi. Ama onu serbest bırakırken, Bear kendi iç dinginliğini buldu. William'ın ona bıraktığı mesajı duyan Bear'ın kalbinin parçalanmış kısmı -Mezar taşının üzerinde uçuşan kelimelerin inkâr edilemez gerçekliği karşısında yırtılan parça, şimdi yavaş yavaş yeniden dikiliyordu.

Asla tam olarak iyileşemeyecekti. Kalbi her zaman bir yara izi taşıyacaktı. Ama babası, Bear'ın böylesine büyük bir umutsuzluğun ardından tam olarak ne duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği için bir mesaj bırakmıştı.

Bear babasının son isteğini yerine
getirecekti. Savaşmaya devam edecekti.

Ne pahasına olursa olsun, ne kadar zor olursa olsun, *savaşmaya devam edecekti.*

Nasıl yapacağını bilmiyordu. Geleceğin ne getireceğini, babasının mesajının ne gibi zorluklara işaret ettiğini bilmiyordu. Ama William'ın onu gördüğü adam olmaya kararlıydı; babasının sonsuza dek gurur duyacağını söylediği adam.

Bear'ın artan kararlılığı kederli kalbini güçlendirdi ve Gammy'ye aşağıya kadar rehberlik etmek ve ailesinin geri kalanına teselli sunmak için ihtiyaç duyduğu gücü verdi. Kırılmışlardı ama zamanla acılarını atlatmanın bir yolunu bulacaklardı. Bear bu yolculuğun her adımında yanlarında, onlar için olmayı planlıyordu.

Ancak ön kapı çalındığında bu planlar değişti.

Bear, saatin geç olduğunu göz önünde bulundurarak bunun Alex olması gerektiğini düşündü. Dışarısı artık tamamen karanlıktı ve Marselle'in Graevale'den döner dönmez onu da göndereceğini söylediğini hatırladı. Ama Tessa Teyze kapıyı açmak için yanlarından ayrılıp birkaç saniye sonra peşinde Declan'la geri döndüğünde, Bear şaşırıldığını hissetti.

Declan'ın zamanlaması alışılmadık -hatta uygunsuz- olsa da, haberi duyduğu belli olan Declan'ın ellerini birbirine vurduğu göz önüne alındığında, Ayı onun başsağlığı dilemek için geldiğini tahmin etti. Ama yüzündeki ifade aksini söylüyordu, çünkü üzüntü ve derin bir anlayış olsa da -kendi babasının kaybını da derinden hissetmişti- daha çok suçluluk duygusu vardı.

"Böldüğüm için çok özür dilerim," dedi Declan, odadaki çeşitli yas hallerindeki herkese bakarak. "Bunun şu anda duymak istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz son şey olduğunu biliyorum."

Bear'ın kasları gerildi, henüz almaya hazır olduğundan emin olmadığı bir başka darbeye hazırlanıyordu.

Alex neredeydi? *Neredeydi?*

Panik, kederinin önüne geçti. Eğer Declan elçiye...

Bear ağzını açtı ama soruyu sormadı, boğucu dehşeti yüzünden tek bir hece bile söyleyemedi.

"Sadece-" Declan sözünü bitiremedi; yanında getirdiği haberin taşıyıcısı olamadı.

"Ne oldu Declan?" D.C. bastırdı, yüzünde neredeyse Bear'ınki kadar keskin bir korku vardı. "Neden buradasın?"

Declan'ın kararsız olduğu belliydi ama doğruldu ve Bear'a bakarak, "Bu akşam erken saatlerde Marselle bana ve Kaiden'a Graevale'de neler olduğunu anlattı," dedi. Bakışları tekrar odanın içinde dolaştı, hepsine duyduğu sempati açıkça görülüyordu. "Bize bilmemiz gerektiğini düşündüğü şeyleri anlattı, sonra da Alex'in bu öğleden sonra akademiye döndüğünü söyledi."

Bear'ın nefesi kesildi, rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Alex, akademiye geri dönmeyi başarmıştı. Güvendeydi.

Ama... Bear'ın kaşları çatıldı, çünkü eğer durum böyleyse, Marselle'in söylediği gibi neden doğrudan Woodhaven'a gelmediğini merak ediyordu.

"Fletcher'ın tedavisine ihtiyaç duyacak kadar hırpalanmıştı ama Fletcher onu tedavi etti ve o da müdüre temizlendikten sonra doğruca buraya geleceğini söyleyerek revirden ayrıldı."

"Ama... o burada değil," dedi Jordan, sesini keskinleştiren bir korkuyla - Bear'ın içinde yeniden kabaran bir korkuyla. "Hiç gelmedi."

Declan başını sallıyordu. "Kaiden öyle tahmin etti. Bir şekilde bir şeyler hissetti ve onu aramak için yola çıktı." Bakışları Jordan'dan D.C. sözlerini bitirirken Bear'a, "Bu saatler önceydi. Ve şimdi... ikisi de kayıp."

"Hayır," diye nefes aldı D.C., sesi

boğuklaşmıştı. "*Hayır*." Bear'ın görüşü

bulanıklaşmaya başladı. *Alex* değil, *Alex* değil.

Gammy ayağa kalktı ve onun yanına giderek elini ön koluna koydu. Kadının verdiği huzur bir kez daha içine doldu ve daha net düşünmesini sağlayarak önemli bir şeyin farkına varmasına yardımcı oldu.

Ayı vıraklayan bir sesle, "Aven onu yakalamış olsaydı -ya da daha kötüsü- bunu hepimiz bilirdik. Bunu çatılardan haykırıyor olurdu. Biri bize söylerdi." Declan'a, "Akademide bir şeyler duyardın. Haber her yerden önce oraya, Marselle'e ulaşırdı."

Declan başını sallıyordu. "İkisi her neredeyse, eminim birliktedirler ve tahminimce güvendedirler."

"*Tahmin ediyorum*," diye tekrarladı Jordan, yüzü bembeyazdı.

"Onları bulmalıyız," dedi D.C., aynı solgunlukla. "İyi olduklarından emin olmalıyız."

Declan tekrar başını salladı ve Jordan da aynı hareketi yaptı. Ancak Bear ikilemde kalmıştı.

Ailesinin ona ihtiyacı vardı. *Özellikle de şimdi*.

Ama Alex aynı zamanda onun ailesiydi. Kan bağı olmayabilirdi ama hepsi tarafından evlat edinilmişti. Ve Marselle'e geleceğini söylemesine rağmen doğruca Woodhaven'a gelmediyse, bunun bir nedeni olmalıydı.

Koluna yapılan hafif bir baskı bakışlarını Gammy'ye çevirdi. Onun kırışmış yüz hatlarında gördüğü anlayış, gözyaşlarının yeniden alevlenmesine karşı savaşmasına neden oldu.

"Gitmelisin Barnold," dedi ona sessizce. "Alex'in sana şu anda bizden daha çok ihtiyaı var."

Bear bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Ancak toplanan ailesine baktığında, Gammy tarafından sunulan aynı anlayışla karşılaştı ve hepsi sessizce onu gidip kayıp iki arkadaşını bulmaya teşvik etti.

Gammy sadece Ayı'nın duyması için eğildi ve fısıldadı, "Sana verdiğim mesajı unutma, ne olursa olsun savaşmaya devam etmelisin." Ayı'nın kolunu sıktı ve cesaretlendirdi: "Her zaman kaderinde olan yolda yürümekten korkma Barnold. Babanın da dediği gibi, önündeki zorlukların üstesinden gelmek için ihtiyaın olan her şeyi burada bulabilirsin."

Parmağını gğşne, kalbinin tam üzerine bastırdı, sonra yanağından öptü ve Dorothy ayağa kalkıp onun yerine geçerken kenara çekildi.

Annesi onu sımsıkı kucaklarken Bear bitkin bir nefes verdi. Sesi bütün gün ağlamaktan przlyd ama yine de kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı, ona dikkatli olması için söz verdirdi ve babasının da bunu isteyeceğini, tıpkı William'ın tüm insanlığın koruyucusu olduğu gibi Bear'ın da gidip arkadaşlarının koruyucusu olmasını istediğini söyledi.

Ailesinin geri kalanı ona sarılırken Bear gözyaşlarını bir kez daha yuttu; D.C. ve Jordan da onunla birlikte vedalaşmaya katıldı. Yıllar boyunca Bear'ın ailesiyle sadece sosyal etkinliklerde karşılaşmış olmasına rağmen Declan da onlara katılmıştı. Ama Ronnigan'lar böyleydi; ömür boyu onlardan biri olarak kabul edilmek için tek bir tanışma yeterliydi.

Sonunda Evie hariç herkes usulca vedalaştığında -Evie saatler önce ağlayarak uyumuştu- Ayı kederli ailesinden ayrıldı ve arkadaşlarıyla birlikte dışarı ıktı.

"Bu bizi akademiye geri götürecek," dedi Declan sessizce, izinli bir Bubbler şişesi olması gereken şeyi yere fırlatırken. "Kaiden ve Alex'in en son görüldüğü yer orası. Bu yüzden aramaya oradan başlamalıyız."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını dile getirince Declan, Bear'ın omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıktı ve Bubbledoor'a doğru adım attı. D.C. hemen arkasından geliyor.

Ancak Jordan durakladı. "Baban, tanıdığım en harika adamdı" diye fısıldarken gözleri Bear'ın gözlerine takıldı.

Bear yutkundu ve "Biliyorum," diye cevap verdi.

İkisinin de söylemesi gereken tek şey buydu - çünkü başka bir şey söylenmesine gerek yoktu.

İkisi de William'ın vefatının ne büyük bir kayıp olduğunu, önümüzdeki günlerde Bear, Jordan ve William'la tanışmış olan herkes için ne anlama geleceğini biliyordu.

Ama bundan sonra ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacaklardı.
Böylece Bear, Alex ve Kaiden'ı bulma ve önündeki zorluklarla
yüzleşme niyetiyle Jordan'ı Bubbledoor'a kadar takip etti.
Ne olursa olsun, savaşmaya devam edecekti.
Ailesi için, arkadaşları için, Medora halkı için.
... Ve en önemlisi, babası için.
Tanıdığı en iyi adam.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için son kitabı

MEDORAN KRONİKLERİ
VARDAESIA

Eğer bu yazıda okuduğunuz herhangi bir şeyden etkilendiyseniz

Biz Üç Kahraman ya da hayatınızdaki biri için
endişeleniyorsanız, size yardımcı olabilecek kuruluşlar
var:

lifeline.org.au

beyondblue.org.au

suicidecallbackservice.org.au

kidshelpline.com.au

mensline.org.au

Acil bir durumdaysanız veya kendinize ya da
başkalarına zarar verme riskiniz varsa lütfen **000**
numaralı telefondan acil servisle irtibata geçin.

7/24 kriz desteği ve intiharı önleme hizmetleri için **13 11**
14 numaralı telefondan **Lifeline**'ı arayın. Ulusal yardım
kuruluşunun çevrimiçi

Kriz Destek Sohbet hizmeti de her gece
lifeline.org.au/crisischat adresinden kullanılabilir.

TEŞEKKÜRLER

This book came as a surprise to Ben de dahil herkes. Jordan'ın romanını yazmaya başladım çünkü *Raelia* ve *Draekora*'da başına gelenlerden sonra nasıl iyileşmiş olabileceğini anlamak istiyordum. Onun hikayesi

Yalnızca benim için tasarlanmıştı, ancak iyileşme dönüşümü o kadar güçlü oldu ki yayıncılarımla paylaşmaya karar verdim. Onlar okurken ben de Bear'ın bu süreçte neler hissetmiş olabileceğini düşündüm.

Graevale olayları... ve ondan sonra, D.C.'nin *Akarnae*'de ilk karşılaştığımızda neden bu kadar zor olduğunu öğrenmek için çaresizdim.

Yayıncılarım *Yaralar ve Sessizlik*'i yayınlamayı teklif ettiğinde, onlara sürpriz yapmak için fazladan iki romanım vardı ve bu da nihayetinde *We Three Heroes*'un ortaya çıkmasına neden oldu.

Bu kitabın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması, onu yayınlamanın benim için bir hediye olduğu anlamına geliyor, bu yüzden Pantera Press'teki herkese "beş kitaplık serimin" "beş nokta beş (ama aslında altı kitaplık) bir seri" olmasına izin verdikleri için çok teşekkür etmek istiyorum. Ali Green'e, tüm teşekkür yazılarımda aynı övgü dolu şeyleri söylememe neden olacak kadar harika olmaya devam ettiğin için teşekkür ederim. (Bilgin olsun, beni istediğin zaman Kanada'da ziyaret edebilirsin.) James Read'e, bu seriyi mükemmel hale getirmek için harcadığın tüm saatler için minnettarım. Anabel Pandiella'ya, bundan sonraki tüm heyecanlar için teşekkür ederim. (Bunun bir kısmı muhtemelen 'heyecan'ın gerçek bir kelime olmadığından bahsetmeyi içerecek...) Marty ve Elly ve Anna'ya ve kelimelerin tam anlamıyla

Pantera'daki *herkes*, hepiniz inanılmazsınız.

Süper kahraman menajerim Victoria Wells Arms olmasaydı aklım başımda olmazdı, bu yüzden her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca XOU Creative'deki her zaman büyülü olan kapak tasarımcılarıma ve titiz düzeltmenime,

Desanka *Vukelich-teşekkür ederim*.

Yazdığım her kitapta olduğu gibi, daha da inanılmaz hale gelen bu rollercoaster yolculuğunda benimle birlikte oldukları için Tanrı'ya, aileme ve arkadaşlarıma büyük minnettarlık duyuyorum. Buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi ki?

:-P

Eleştirmen okuyucularıma -özellikle Krystal Gagen-Spriggs, Jenna Harper, Catriona Feeney ve Alison Elzayed'e- bu karakterleri sevdiğiniz ve Medora'yı onların gözünden deneyimlemek istediğiniz için teşekkür ederim. Bu seriye olan tutkunuz ve yol boyunca verdiğiniz cesaret benim için dünyalara bedel.

Son olarak, tüm okuyucularıma... Gerçekten ne kadar çok sevdiğimi ifade edemem Hepinize. Teşekkür ederim, teşekkür *ederim*, teşekkür *ederim*. *Sonsuz kucaklamalar*

Lynette Noni Avustralya'nın taşrasında bir çiftlikte büyüdü, ta ki güzel Sunshine Coast'a taşınıp çamurlu botlarını kum sıçrayan parmak arası terliklerle değiştirene kadar. Her zaman hevesli bir okuyucu olmuştur ve çocukluğunun çoğu uzak yerlerin ve büyülü dünyaların hayallerinde kaybolmakla geçmiştir. Hogwarts mektubu gelmediğinde yıkılmıştı, ancak bulabildiği her gardırobun içine bakarak kendini teselli etti ve hala bir gün Narnia'ya giden yolu bulmaya kararlı. Bunun gerçekleşmesini beklerken, kendi fantastik dünyalarını yaratıyor ve yol boyunca tanıştığı karakterlerle vakit geçirmekten keyif alıyor.

Biz Üç Kahraman, Lynette'in çok satan YA fantezi serisi *Medoran Günlükleri*'nin bir novella koleksiyonudur.

Lynette okuyucularıyla sohbet etmeyi seviyor - onunla çevrimiçi bağlantı kurun:
www.LynetteNoni.com

[Facebook.com/Lynette.Noni](https://www.facebook.com/Lynette.Noni)

[Twitter.com/LynetteNoni](https://twitter.com/LynetteNoni)

[Instagram.com/LynetteNoni](https://www.instagram.com/LynetteNoni)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

